

Giới thiệu Mr Đà Điều Của Tôi

[Văn án]

Ngày hôm đó, ánh chiều tà ngả về phía tây, Bàng Thiến cùng Cố Minh Tịch sóng vai nhau ngồi trên khán đài sân vận động.

Cô đột nhiên nhích gần tới bên tai anh, liên tục chớp chớp đôi mắt của mình. Lông mi dài đẹp của cô nhẹ nhàng quệt qua vành tai anh, vừa quệt vừa hỏi: "Thú vị hay không? Có cảm giác ngựa ngửa, thoải mái không?"

Cố Minh Tịch cúi đầu, nghẹn nửa ngày mới nhẹ nhàng mà "Ừ" một tiếng.

"Ừa? thật vậy sao? Vậy thì đổi lại dùng lông mi quệt em đi!" Bàng Thiến hưng phấn mà ngồi ngay ngắn lại, trong lòng vui vẻ nghĩ ngợi, lông mi anh dày như vậy, nếu chơi nhất định sẽ rất vui.

Lúc quay đầu lại cô kinh ngạc phát hiện, trầm mặc thiếu niên trầm mặc ngồi bên cạnh mặt mày đã đỏ rực.

Tôi muốn kể cho mọi người về một câu chuyện xưa, về tuổi thơ của hai đứa trẻ.

Câu chuyện này có chút ngụy nhật, có chút trong trẻo, có chút vụn vặt, có chút ngược luyến, nhưng mà; nó cũng rất ngọt ngào, rất ấm lòng ^ _ ^.

Tôi nghĩ, điều này đã định trước câu chuyện này nhất định sẽ có nhiều người không chấp nhận được, nhưng mà tôi tin tưởng, sẽ có người giống như tôi, yêu âu đặm thiếu niên tên Cố Minh Tịch kia.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điều Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phần Mở Đầu

Chuyến bay bị muộn.

Vì tuyết rơi dày đặc.

Nhiệt độ ẩm áp trong sân bay khiến con người ta dễ chịu, tuyết ngoài trời giao thoa.

Bàng Sánh mặc áo bành tô đứng bên cửa sổ lớn, nhìn tuyết trên sân bay ngày một dày, tuyết đầy trời bay lượn trong gió rồi nhẹ nhàng rơi xuống. Dưới ánh đèn không mấy sáng tỏ, tất thấy đều có vẻ mơ hồ.

Nhân viên đang điều khiển các loại xe chuyên dụng qua lại vận chuyển hành lý của hành khách, dọn tuyết lấp kín sân bay... Bàng Sánh giờ tay xem đồng hồ, bây giờ là tám giờ tối, cô đã đáp xuống sân bay thành phố E.

Cửa đăng ký đóng kín mít, cũng không thấy bóng dáng nhân viên làm thủ tục đâu. Nửa tiếng sau, có người đến phát com hộp và nước khoáng, Bàng Sánh cùng rất nhiều hành khách đang sốt ruột khác đều xếp hàng chờ nhận đồ rồi nhanh chóng giải quyết. Cô bắt đầu suy nghĩ đến khả năng liệu đêm nay có thể về nhà được không?

Cô một mình đến phương Bắc làm việc, mùa đông rét buốt rợn người, đứng trong thành phố băng tuyết ngập trời này, Bàng Sánh chỉ muốn quay về nhà ngay lập tức. Cô đã chờ ở đây hai tuần rồi, thực sự là quá lâu đối với một cô gái lưu luyến gia đình như cô.

Vẫn không ai đến thông báo cho họ liệu chuyến bay có được cất cánh hay không, Bàng Sánh ngồi trên ghế đánh giá những người xung quanh. Một người đàn ông đứng tuổi ngả lưng lên thành ghế ngủ gà ngủ gật; ngồi bên cạnh ông là một bà mẹ trẻ đang dỗ đứa con khóc ngằn ngặt trên tay mình; bên kia, một cặp nam nữ tựa vào nhau, một người đeo tai nghe xem video trên Ipad, vừa xem vừa cười; một người đàn ông trung niên ăn mặc chỉnh tề lặng lẽ ngồi bên cạnh họ, như hòa thượng ngồi thiền vậy...

Tiếng chuông di động cất lên, Bàng Sánh nghe máy, là mẹ cô – bà Kim Ái Hoa.

Bàng Sánh thông báo cho bà sự cố của chuyến bay tối nay, còn nói thêm là không biết liệu có thể về nhà trong đêm nay được không.

Cô nói: "Ồ đây tuyết lớn quá, bây giờ con vẫn chưa nhận được thông báo gì cả."

Bà Kim Ái Hoa nói: "Thế mẹ bảo Tiểu Du về trước nhé, nó chờ điện thoại của con lâu lắm rồi, muốn đến sân bay đón con đấy."

Bàng Sánh chau mày: "Sao anh ấy lại đến nữa? Mẹ mau bảo anh ấy về đi, nếu chuyến bay cất cánh được con sẽ tự về nhà bằng xe buýt của sân bay."

Cúp máy xong, Bảng Sánh quyết định đi dạo một vòng. Cô đã chờ ở sân bay mấy tiếng đồng hồ, thực sự chán lắm rồi.

Sau khi dạo một vòng qua mấy cửa hàng bán đồ đặc sản địa phương, bán quần áo và túi xách, Bảng Sánh bước vào một hiệu sách. Cô không hy vọng nhiều vào những cuốn sách được bán trong hiệu sách ở sân bay, đa số chỉ có sách về những người nổi tiếng, bí quyết quản lý tài sản, tư vấn du lịch... mà thôi. Đang lơ đãng giờ vài cuốn ra xem thì bỗng nhiên mắt Bảng Sánh lại liếc thấy một cuốn sách bên cạnh, hình như là một cuốn sách bán chạy.

Đó là một cuốn sách bằng tranh, khổ 16 tiêu chuẩn, không dày lắm, được in rất đẹp và cẩn thận. Bốn xung quanh bìa sách là lá cây kết thành vòng tròn, vẽ rất tỉ mỉ, chính giữa là một con cua nhỏ đang ngự trên lưng một chú đà điểu.

Con cua màu đỏ, chú đà điểu màu nâu, có thể thấy rõ từng chiếc lông trên mình chú chim. Đôi mắt đà điểu rất hiền lành, đen láy và trong veo, còn con cua thì không khoe ra cái càng mập mập của mình mà đang ngủ say.

Tên cuốn sách là “Ms.Cua của tôi”.

Bảng Sánh vô thức cầm cuốn sách lên, nó được bọc một lớp bìa nhựa, giá không rẻ.

Bảng Sánh trông thấy tên tác giả: Mr. Đà Điểu.

Một cái tên rất lạ, nhưng lại khiến tim cô đập nhanh hơn.

Cô cầm cuốn sách đi tới quầy thu ngân. Lúc trả tiền, tay cô run lên nhè nhẹ.

Quay lại đại sảnh sân bay, Bảng Sánh phát hiện các hành khách đang tụ tập lại rồi xì xào bàn tán, thì ra nhân viên sân bay đến thông báo tất cả chuyến bay đêm nay đều bị hủy bỏ do tuyết lớn, còn chuyện bao giờ máy bay mới có thể cất cánh thì phải dựa vào tình hình thời tiết.

Cô nhân viên sân bay tỏ thái độ áy náy nhắc nhở mọi người liên lạc với công ty hàng không để sắp xếp việc trả lại hay đổi vé, hành khách nào cần nghỉ ngơi, họ sẽ liên lạc với các khách sạn trong thành phố, hành khách nào cần đi tàu hỏa, họ sẽ liên lạc với nhà ga.

Bảng Sánh đứng ngoài nhìn những hành khách nóng nảy và cô nhân viên bị hạch sách đến mức đỏ bừng mặt. Cô nắm chặt vạt áo bành tô của mình, có chút mộng lung.

Mãi đến 11h30 đêm, Bảng Sánh mới được sắp xếp vào ở tạm trong một khách sạn nhỏ. Khách sạn không sang trọng nhưng vẫn cung cấp cho cô một phòng riêng với đầy đủ tiện nghi và lò sưởi ấm áp dễ chịu. Cô không còn yêu cầu gì khác.

Rửa ráy xong xuôi Bảng Sánh chui vào chăn, cô cầm cuốn sách lên, dưới ánh đèn màu vàng trên đầu giường.

Vuốt ve lớp bìa cứng bằng nhựa trơn mịn, bìa sách được in trên bìa dày. Bảng Sánh cẩn thận nhìn lại con cua và chú đà điểu kia một lần rồi mới tình tâm mở cuốn sách ra.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thanh Mai Trúc Mã

Cũng có một hôm tuyết rơi như thế này trong ký ức. Đó là mùa đông năm 1995, tuyết rơi cực kỳ, cực kỳ lớn. Bản tin thời sự trên tivi nói rằng thành phố E đang trải qua đợt tuyết rơi lớn nhất trong vòng 30 năm, nhắc nhở nhân dân thành phố phải chú ý an toàn, cẩn thận khi ra khỏi nhà.

Sáng hôm đó, cô bé Bảng Sánh mới mười tuổi nằm ườn trong chăn ấm không chịu dậy, mẹ cô là chị Kim Ái Hoa đã gọi rất nhiều lần nhưng đều bị con gái coi như không nghe thấy. Thấy bữa sáng sắp nguội lạnh, Kim Ái Hoa bực dọc xông vào phòng giật phất chăn của Bảng Sánh ra khiến đôi chân trần của cô bé đột ngột tiếp xúc với không khí lạnh. Bị công, cô bé nhảy lên như một con châu chấu.

“Lạnh chết mất! Lạnh chết mất!”

Kim Ái Hoa vẫn chưa thôi, chị kéo xoẹt rèm cửa trong phòng con gái rồi nói: “Mày xem thời tiết hôm nay đi, nếu còn không chịu dậy thì cả mày lẫn Minh Tịch đều sẽ muộn học!”

Mắt Bảng Sánh sáng ngời. Bất chấp cái lạnh, cô lập tức bỏ nhào đến bên cửa sổ. Thấy bông tuyết to như lông ngỗng ngoài trời, cô bé vui vẻ mở to mắt nhìn: “Ui chào! Tuyết rơi rồi! Bông tuyết to thế!”

Ăn sáng xong, Bảng Sánh ra khỏi nhà nhưng không đi xuống mà đến gõ cửa nhà số 502 đối diện.

Mới gõ hai cái cửa đã mở, đằng sau cánh cửa là quả đầu rậm rạp, lông mày chau lại, vẻ mặt không vui: “Em càng ngày càng lè mề, hôm nay đường trơn khó đi lắm! Về sau nếu còn muộn thế này nữa, anh không chờ em nữa đâu!”

Bàng Sánh mím môi nhìn cậu ngồi trên ghế xô gầy. Theo dõi một lúc, cô bĩu môi: “Anh đi giày chậm thế mà còn dám nói em hả?!”

Cậu bé ngược lên nhìn cô, chỉ mím môi chứ không nói gì, sau đó tiếp tục cúi xuống tập tâm xô gầy.

Bàng Sánh bĩu môi rồi ngồi xổm xuống trước mặt cậu, giúp cậu nhét chân vào miệng đôi giày vải mà vừa nãy cậu nhét mãi không được.

“Được chưa?” Cô hỏi.

“Rồi.” Cậu bé gật đầu.

Cậu bé đứng dậy, Bàng Sánh cầm cặp sách rồi giúp cậu đeo lên vai. Mẹ Cố Minh Tịch là Lý Hàm đi từ trong bếp ra, mỉm cười với Bàng Sánh rồi bảo con trai: “Minh Tịch, hôm nay tuyết rơi dày lắm, đường trơn, để mẹ đưa hai đứa đi học nhé?”

Cậu bé 11 tuổi Cố Minh Tịch lắc đầu: “Con tự đi được, đi chậm là được thôi.”

Nhìn hạt tuyết đang bay lượn ngoài cửa sổ, Lý Hàm không khỏi lo lắng. Cố Minh Tịch thì lại tỏ vẻ chẳng hề gì, nói: “Mẹ mặc áo mưa cho con đi.”

Lý Hàm cầm khăn len và mũ len tới, đội lên cho con thật cẩn thận rồi mới mặc áo mưa cho Cố Minh Tịch. Sự mũ của áo mưa sụp xuống che mắt tầm mắt con trai, chị còn kẹp một cái cặp cổ định cổ áo mưa lại.

“Sánh Sánh đi chậm thôi nhé, nhớ để ý Minh Tịch.” Lý Hàm dặn dò Bàng Sánh bằng giọng lo âu. Bàng Sánh gật đầu mấy cái liền, “Bác ơi, cháu biết rồi mà.”

Sau khi mọi thứ đã ổn thỏa, hai đứa trẻ liền ra khỏi nhà. Chúng đi từng bước xuống sân, Lý Hàm đứng ở cửa gọi với theo: “Minh Tịch! Chú ý an toàn nhé!”

“Con biết rồi...” Chất giọng trong trẻo của cậu bé vọng lại từ hành lang, niềm vui thấp thoáng trong giọng nói.

Ra khỏi mái hiên, Bàng Sánh căng ô, reo lên rồi lao vào màn tuyết. Cô bé mặc áo phao màu đỏ, bên trong còn mặc một chiếc áo len, một chiếc gile len, một cái áo bông dày như của bà già, cộng thêm một chiếc áo len dệt sợi thô, người bị quấn tròn như quả bóng, còn mũ, khăn quàng và găng tay nên hoàn toàn không thấy lạnh chút nào.

“Ủi, mặt đất trơn thật đấy!” Bàng Sánh chưa gặp trận tuyết nào lớn như vậy nên hết sức phấn khích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng vì gió lạnh thổi qua. Cô bé còn tìm riêng mấy chỗ mặt đất bị kết băng, reo lên một tiếng rồi lướt qua, vui như chơi trượt tuyết.

Cố Minh Tịch thận trọng đi bên cạnh cô bé. Cậu mặc áo mưa xanh lá cây, áo mưa dài trùm qua cả đầu gối, đằng sau thì phồng lên vì cặp sách khiến cậu trông chẳng khác gì một chiếc bánh chưng khổng lồ. Cậu luôn miệng nhắc nhở Bàng Sánh, “Em cẩn thận một tí đi, đừng đi trên mặt tuyết như thế!”

“Biết rồi, anh lắm chuyện quá!” Bàng Sánh trượt băng một lúc rồi lại giơ tay hứng tuyết, sau đó còn ấn tay lên lớp tuyết dày trên lùm cây bên đường. Những hạt tuyết sạch sẽ mềm mại này khiến cô cởi bỏ găng tay, liên tục ấn tay lên những nơi đóng băng dày, tay phải chẳng mấy chốc đã lạnh buốt đến độ bưng.

“Đừng nghịch nữa.” Lúc đầu Cố Minh Tịch còn dỗi nhưng thấy cô chơi mãi không chán thì không thể không giục giã: “Đi nhanh lên, chúng ta sắp muộn rồi!”

“Chơi thêm một lúc nữa thôi mà.” Bàng Sánh đâu phải đứa trẻ ngoan ngoan vâng lời. Tay cô bụng một nắm tuyết toí xộp, càng nhìn càng thấy giống kem, không kiềm chế được bèn ăn một miếng, sau đó người cô rung lên rất mạnh: “Lạnh quá thể! Chẳng có vị gì!”

Cố Minh Tịch hết nói nỉ, “Dĩ nhiên là không có vị gì rồi, em tưởng nó ngọt hay sao?”

Bàng Sánh quay lại nhìn rồi bất ngờ ném nắm tuyết trên tay về phía cậu, “pặc” một tiếng, nắm tuyết hạ cánh trên phần ngực áo mưa của Cố Minh Tịch.

“Này!” Cố Minh Tịch vội lùi lại phía sau. Dưới chiếc mũ mưa bị kẹp quá chặt là gương mặt nhỏ nhắn của cậu, dưới cằm còn có thêm một chiếc cặp trông rất buồn cười. Hạt tuyết bay lượn dính vào lông mày và lông mi cậu rồi lập tức bị tan ra bởi nhiệt độ cơ thể. Mắt cậu trong veo không thấy đáy, trong đó thấp thoáng vẻ không vui, miệng cũng trề xuống. Nhưng Bàng Sánh đâu có sợ cậu nổi giận, cô bật cười khúc khích, phui tuyết trên bàn tay rồi bất ngờ đặt bàn tay lạnh như băng của mình lên mặt Cố Minh Tịch.

“Bàng Sánh!” Cậu bé ngoảnh đầu tránh cô, thờ hồn hèn chạy sang chỗ khác nhưng không ngờ dưới chân là lớp tuyết đã đóng băng, cơ thể cậu trượt đi một cái trong khi Bàng Sánh thì không kịp giữ lại, thế là cậu ngã sòng xoài xuống đất.

Sự việc này khiến Bàng Sánh không cười nổi, liền vội vàng quàng ô đi rồi đỡ Cố Minh Tịch dậy. Cô không dám giải thích mà chỉ nhìn cậu với vẻ bất an rồi giúp cậu chỉnh lại áo mưa. Sau khi đứng dậy, Cố Minh Tịch đi hai bước tại chỗ, quay lại thấy vẻ mặt ảm ức và sợ sệt của Bàng Sánh thì nghiêm túc nói: “Được rồi, anh sẽ không nói gì với mẹ đâu.”

Bàng Sánh liền nhoen miệng cười như thổi phào nhẹ nhõm rồi hỏi: “Anh ngã có đau không?”

“Em nói xem.” Cố Minh Tịch trừng mắt với cô.

“Bị đau ở đâu?” Cô vừa nhìn về thăm dò từ trên xuống dưới vừa phui sạch tuyết bám trên áo mưa cậu sau cú ngã. Bị cô nhìn đến đỏ cả mặt, Cố Minh Tịch cứng nhắc nói: “Không đau. Mau đi thôi, hôm nay bị muộn chắc rồi!”

“Vâng.” Bàng Sánh đeo găng tay, không dám ham chơi nữa mà ngoan ngoãn gật đầu.

Gió lạnh rít gào, cả thành phố là một màu trắng xóa, người đi đường dù là đạp xe hay đi bộ đều hết sức cẩn trọng. Hai đứa trẻ nhỏ bé lẫn trong dòng người ra đường buổi sáng, tuyết bay đầy trời, liêu xiêu đi đến trường.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đều là học sinh lớp 5 của trường Tiểu học Cầu Tri khu Nam Lâm, thành phố E. Hai đứa trẻ học cùng khối, cùng lớp và ngồi cùng bàn. Không chỉ có vậy, bố mẹ chúng vừa là đồng nghiệp vừa là bạn bè có quan hệ rất tốt với nhau, hai nhà là hàng xóm ở đối diện nhau, vì thế Bàng Sánh và Cố Minh Tịch là thanh mai trúc mã chính hiệu, là bạn bè cùng lớn lên từ bé.

Thập niên 80 của thế kỷ trước, công nhân nhà máy rất được hâm mộ, công ăn việc làm ổn định, không chỉ dễ tìm người yêu mà còn được hưởng phúc lợi chia nhà. Vợ chồng Bàng Thủy Sinh – Kim Ái Hoa và vợ chồng Cố Quốc Tường – Lý Hàm đều là công nhân viên của công ty kim khí của thành phố E. Bàng Thủy Sinh là thợ hàn, Kim Ái Hoa là nhân viên tài vụ, Lý Hàm là nhân viên thống kê còn Cố Quốc Tường là một trong số rất ít người có bằng đại học trong xưởng, làm kỹ thuật viên.

Bàng Thủy Sinh và Cố Quốc Tường là hàng xóm, lớn lên với nhau từ bé, thân nhau như anh em ruột. Hai người kết hôn cùng một năm, đúng lúc được hưởng phúc lợi chia phòng của nhà máy. Theo điều kiện, Cố Quốc Tường được phân một căn hộ có ba phòng còn vợ chồng Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa tuy cũng là công nhân viên nhưng lại chỉ được phân căn hộ hai phòng. Sau này, vì Cố Quốc Tường có quan hệ tốt với lãnh đạo nhà máy, suy nghĩ linh hoạt và dẻo miệng nên đã tranh thủ xin được cho Bàng Thủy Sinh căn hộ ba phòng. Chuyện này khiến vợ chồng Bàng Thủy Sinh vô cùng cảm kích, ghi tạc ân tình này trong tận đáy lòng.

Tổng cộng nhà máy xây bốn khu nhà nằm ở ngay cạnh xưởng, được xây cả tường bao xung quanh nên gọi là Đại viện Vật liệu Kim khí. Mùa đông năm trước khi Cố Minh Tịch ra đời, nhà họ Cố và nhà họ Bàng vui mừng cùng nhau dọn vào khu nhà mới xây. May mắn hơn nữa, họ được phân vào cùng một khu, là hàng xóm cùng tầng. Cả tầng năm có ba nhà, nhà họ Bàng số 501, nhà họ Cố số 502, cửa đối diện với cửa, ban công ngay bên cạnh nhau, một khi trời nắng, căn phòng hướng nam sẽ được nhuộm vàng ươm.

Khi đó Cố Quốc Tường và Bàng Thủy Sinh vẫn còn rất trẻ, họ có công ăn việc làm ổn định, gia đình êm ấm, bố mẹ khỏe mạnh, còn có cả nhà riêng mà bao người mơ ước. Mỗi ngày ra vào họ đều mỉm cười vui vẻ, giống như tất cả các cặp vợ chồng trẻ khác sống trong thành phố này, trải qua cuộc sống bình lặng và ấm áp của mình.

Cố Quốc Tường và Lý Hàm có con vào mùa hè năm 1984, chính là Cố Minh Tịch. Cuối năm đó Kim Ái Hoa cũng mang thai, niềm vui của hai nhà lên đến đỉnh điểm. Nhìn bụng bầu của Kim Ái Hoa, bà nội Cố Minh Tịch mỉm cười nói: “Nếu Ái Hoa mang thai con gái thì vừa hay có thể nhận làm vợ nhỏ cho Minh Tịch nhà mình. Đây mới đúng là môn đăng hộ đối.”

Thế nhưng sau đó, cả gia đình họ Cố lẫn người nhà họ Bàng, thậm chí cả hàng xóm cũ, đồng nghiệp cũ trong khu tập thể kim khí đều hiểu ý không nhắc đến chuyện nhận con dâu nữa. Trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ nội tình khúc mắc bên trong.

Khi Bàng Sánh và Cố Minh bước nặng bước nhẹ đến trường học thì đã muộn 20 phút. Nhưng vì tuyết rơi dày nên mới có nửa giờ học sinh đến lớp, Bàng Sánh thè lưỡi thờ phào nhẹ nhõm. Mặt khác, khi thấy Cố Minh Tịch vào cửa lớp, tảng đá trong lòng cô giáo chủ nhiệm họ Lê cũng mới được hạ xuống.

Học sinh đều đang đọc bài buổi sáng, Bàng Sánh đứng ngoài cửa lớp cởi áo mưa giúp Cố Minh Tịch rồi treo áo lên móc ở sau cánh cửa. Cô dựng ô ở góc tường rồi cùng Cố Minh Tịch đến chỗ ngồi của mình.

Đây là bàn học cố định duy nhất trong phòng học của lớp 5A3, nó chưa bao giờ thay đổi kể cả khi tất cả học sinh trong lớp đều được đổi chỗ. Chiếc bàn này nằm cạnh cửa sổ ở hàng cuối cùng, là chiếc bàn được ông bố Bàng Thủy Sinh của Bàng Sánh đặt thợ mộc làm theo yêu cầu.

Độ dài của chiếc bàn giống với những bàn học bình thường khác nhưng lại phân thành hai nửa, một bên cao một bên thấp. Bên cao thì cao bằng bàn học bình thường, còn bên thấp thì thấp hơn bên còn lại hơn 20cm. Thêm vào đó, tất cả các học sinh trong lớp đều ngồi trên ghế băng, chỉ có Cố Minh Tịch là ngồi ghế tựa.

Sau khi hai đứa trẻ ngồi vào bàn, Bàng Sánh cởi mũ và khăn quàng giúp Cố Minh Tịch rồi quay sang lấy sách vở và đồ dùng từ trong cặp của mình ra, không để ý đến cậu nữa. Còn Cố Minh Tịch thì tựa lưng vào ghế, tự tháo giày rồi để cả hai chân lên mặt bàn của bên bàn thấp hơn.

Cậu đi tắt sọc hờ ngón chân, chân trái cầm cặp, ngón chân phải thành thạo kéo khóa, lần lượt lấy sách giáo khoa cần dùng và hộp bút ra khỏi cặp.

Những bạn học khác trong lớp đều không đặc biệt chú ý đến cậu, người thì đọc bài, người thì viết chính tả, cô Lê đứng trên bục giảng theo dõi học sinh, không quan tâm quá nhiều đến cậu.

Cố Minh Tịch cup mắt lại, dáng vẻ rất bình thản, thỉnh thoảng thì thào mấy câu với Bàng Sánh.

Bàng Sánh vừa sửa lại bài tập sắp phải nộp vừa câu được câu không trả lời cậu, mọi thứ đều có vẻ như rất bình thường.

Ngoại trừ một hình ảnh: dưới đôi vai gầy teo nhỏ bé của Cố Minh Tịch là hai bên tay áo trống không lặng lẽ rủ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cô Nàng Bốn Cân Rươi

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên, Bàng Sánh cũng không ngồi yên được nữa. Vương Đình Đình quay lại gọi cô: “Cua ơi Cua! Ra ngoài nghịch tuyết đi!”

“Cua” là biệt danh của Bàng Sánh. Tất cả mọi người trong lớp ngoài Cố Minh Tịch đều gọi cô như vậy.

Vậy Cố Minh Tịch gọi cô là gì? Gọi thẳng tên chẳng?

Dĩ nhiên là không.

Bàng Sánh cuống quýt đẩy sách giáo khoa ra, đứng phắt dậy chạy theo Vương Đình Đình ra cửa lớp, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì, cô quay lại hỏi Cố Minh Tịch: “Anh có đi cùng không?”

Cố Minh Tịch vẫn ngồi im ở bàn học, ngoảnh đầu ngoài cửa sổ rồi quay sang nhìn Bàng Sánh, cuối cùng lắc đầu: “Anh không đi đâu.”

Bàng Sánh nhoen miệng cười với cậu rồi nắm tay Vương Đình Đình chạy ra khỏi lớp học.

Tuy thành phố E thuộc miền Nam nhưng mùa đông năm nào cũng có tuyết rơi, nhưng nhiều khi chỉ là những trận tuyết nhỏ, chỉ rơi trong khoảng mấy tiếng đồng hồ làm tầng băng kết lại dưới mặt đất còn chưa dày đến vài milimet. Tuyết rơi lớn như năm nay khiến người lớn lo ngại rau củ tăng giá, đường đi trơn trượt, còn đối với trẻ con thì lại là cơ hội ngàn năm có một.

Thời gian nghỉ giải lao giữa các tiết chỉ có mười phút vậy mà gần như toàn bộ học sinh trong trường đều ủa ra sân thể dục, đuổi bắt, đánh lộn, cười nói rôm rả, người thì đắp tuyết, người thì ném tuyết. Bàng Sánh dẫn theo nhóm con gái chiến đấu với tụi con trai, trái cầu tuyết bay qua bay lại, quần áo và đôi bàn tay của tất cả lũ trẻ đều ướt nhẹp nhưng không ai bận tâm.

Cố Minh Tịch vẫn đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân thể dục bên dưới. Bất giác cậu sẽ kiểm tìm bóng dáng các bạn cùng lớp của mình trong đám trẻ con đông đúc, rồi dễ dàng tìm ra Bàng Sánh giữa đám người.

Cô mặc bộ đồ màu đỏ bắt mắt, chạy nhảy trông thật hoạt bát. Cách xa thế mà Cố Minh Tịch gần như vẫn có thể nghe thấy thấy tiếng cười giòn giã của Bàng Sánh.

Sắp đến tiết học kế tiếp, lũ trẻ lưu luyến quay về lớp.

Bàng Sánh ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch trong tiếng thở hổn hển và mái tóc ướt nhẹp, khuôn mặt đỏ bừng thấp thoáng vẻ lém lỉnh. Cố Minh Tịch hỏi: “Vui không?”

“Không, tuyết bẩn, đen sì.” Bàng Sánh chớp mắt nói: “Em muốn đắp người tuyết nhưng chẳng có tuyết gì cả, bị người khác chơi hết rồi.”

“Ừm.” Thấy Bàng Sánh cầm cúi bí mật làm gì đó, Cố Minh Tịch tò mò ngo sang hỏi: “Em làm gì đó?”

Tranh thủ giây phút giáo viên dạy môn tiếp theo bước vào lớp, Bàng Sánh bắt gờ gờ tay lên cao ném quả cầu tuyết giấu trong tay về phía Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch nào kịp tránh, thế là quả cầu tuyết rơi thẳng vào giữa trán, không chệch một ly.

Cơ thể cậu chuyển động, bàn chân trần chạm xuống nền nhà, ngay cả ghế ngồi cũng bị va đổ kêu loảng xoảng. Giáo viên đứng trên bục giảng bị giật mình, tụi học sinh thì nhất loạt quay đầu lại, nhìn họ bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Bàng Sánh che miệng bò ra mặt bàn mà cười, Cố Minh Tịch thì đứng bên cạnh bàn học, sau một thoáng xuất thần với gương mặt không thể hiện cảm xúc, cậu dùng chân dậm ghế lên rồi bình tĩnh ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Những người khác quay lên, giáo viên cũng chuẩn bị bắt đầu bài học.

Trán Cố Minh Tịch hình như vẫn còn dính vụn tuyết, nước lạnh sau khi tuyết tan chảy xuống theo cặp má nhưng cậu không lấy làm bận tâm, chỉ khom lưng xuống mở sách bằng chân, còn chân phải thì kẹp bút.

Lát sau, tay áo bị Bàng Sánh ngồi cạnh giật khê nhưng cậu làm lơ. Bàng Sánh bèn chuyển sang dùng bút chọc vào eo, vào lưng cậu, thậm chí chọc vào cả đùi trái cậu, Cố Minh Tịch lắc người nhưng không tránh được bèn quay sang lườm cô một cái, khê nói: “Đừng nghịch nữa.”

Bàng Sánh mím môi, xấu hổ thu bút lại rồi lẩm bẩm: “Đồ hẹp hòi!”

Lúc tan học thì tuyết đã ngừng rơi, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng đi về nhà.

Đi qua cổng chính của nhà máy công ty kim khí, Cố Minh Tịch nhanh mắt trông thấy một lớp tuyết đọng dày vẫn còn nguyên vẹn gần khu vực trồng cây xanh.

Cậu gọi Bàng Sánh đang liêu xiêu đi đằng trước lại, nói: “Em bảo muốn đắp người tuyết đúng không, tuyết ở đây đủ đắp một người tuyết nè.”

Bàng Sánh quay lại nhìn một lát rồi đáp: “Thôi, có mình em chơi chán lắm.”

Cố Minh Tịch tỏ vẻ không vui: “Chẳng lẽ anh không phải là người?”

Xưa nay Bàng Sánh không bao giờ biết dè dặt trước mặt cậu: “Nhưng anh làm gì có tay, sao mà đắp được?”

Cố Minh Tịch âm ức nói: “Đắp bằng chân cũng được mà.”

Nói đoạn, cậu đã bước chân đi về phía khu vực trồng cây xanh đó.

Cậu mặc áo khoác bông màu nâu xám, đeo cặp sách trên lưng, hai ống tay áo bằng bông dày trông không lác qua lác lại theo chuyển động cơ thể. Bàng Sánh đứng sau thẩn thờ nhìn cậu rồi bất ngờ bị Cố Minh Tịch ngoái lại gọi to: “Qua đây đi béo ú, rốt cuộc em có muốn đắp không hả?”

Bàng Sánh nổi con tam bành ngay tức khắc, dậm chân nói: “Đã bảo không được gọi em là béo ú rồi mà!”

Cố Minh Tịch nhếch miệng nở nụ cười để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ, đáp trả: “Anh cứ gọi đây! Béo ú, béo ú, béo ú...”

Bàng Sánh chán nản đuổi theo làm bộ muốn đánh cậu, Cố Minh Tịch quay đầu chạy thực mạng, khi chạy, hai bên tay áo trống không của cậu càng phấp phới mạnh hơn, trông hệt như đôi cánh bé nhỏ. Lúc hai đứa trẻ chạy đến bên đụn tuyết, Bàng Sánh đưa tay túm lấy cặp sách của Cố Minh Tịch làm cậu chao đảo rồi ngã sòng xoài xuống mặt đất phủ đầy tuyết.

Cậu ngã ngửa, cơ thể lún sâu trong lớp tuyết, hương vị đặc trưng của mùa đông quanh quẩn bên mũi, nhẹ nhàng nhưng không kém phần gấp gáp. Bàng Sánh ném hai chiếc cặp sách sang một bên, hai tay vỗ vào nhau, một chân gác lên bồn hoa, đứng từ trên cao nói với Cố Minh Tịch, ra dáng chẳng khác gì tác phong của một bậc Nữ Vương: “Bây giờ em không còn béo nữa rồi! Từ sau anh không được phép gọi em là béo ú nữa!”

Cố Minh Tịch nhoen miệng cười, đôi mắt trong trẻo ngời sáng, biếng nhác lên tiếng: “Ai bảo em họ Bàng, hay là từ giờ trở đi anh gọi em là Bàng Bàng(1)?”

(1) Bàng Bàng trong tiếng Trung đồng âm với Béo ú.

Chính xác, trước đây Bàng Sánh rất “có da có thịt”.

Còn Cố Minh Tịch, trước khi lên sáu, cũng là một cậu bé hoàn toàn khỏe mạnh.

Không những khỏe mạnh, cậu còn thông minh, ưa nhìn, hoạt bát, là một đứa trẻ rất được lòng người lớn.

Điều này hoàn toàn trái ngược với Bàng Sánh.

Một buổi chiều tháng tám năm 1985, thời tiết vô cùng nóng nực, tại bệnh viện phụ sản thành phố E, sau khi chịu đựng cơn đau bụng hành hạ suốt một ngày một đêm mà vẫn không thể cho đứa trẻ ra đời một cách tự nhiên, cuối cùng Kim Ái Hoa được chuyển vào phòng phẫu thuật, bắt buộc phải sinh mổ.

Lần đầu tiên nhìn thấy con gái, Bàng Thủy Sinh không khỏi bị sốc, con gái anh mũm mĩm hơn nhiều so với những đứa trẻ khác, tóc vừa đen vừa dày, gương mặt tròn trịa đỏ phừng phừng, da căng bóng không một nếp nhăn. Cô bé cao 51 cm, nặng 4,6 kg, là đứa bé giành giải nhất tháng của bệnh viện phụ sản, được ca tụng là “bé gái bốn cân rưỡi”.

Cố Quốc Tường cùng vợ con đến bệnh viện đúng lúc Bàng Thủy Sinh đang đi dạo bộ trên hành lang cùng cô con gái bốn cân rưỡi trên tay. Thấy đứa trẻ mũm mĩm trong lòng Bàng Thủy Sinh, Lý Hàm cười híp cả mắt, trêu cậu con trai vừa tròn một tuổi trên tay mình: “Minh Tịch, Minh Tịch, vợ con đây nè.”

Đôi mắt to tròn của Cố Minh Tịch rực sáng, nhìn đứa trẻ sơ sinh mập mạp còn đang quấn tã như một món đồ chơi thú vị. Cậu vừa cười khanh khách vừa rướn người về phía đó, đôi tay nhỏ bé cứ vẫy liên tục.

Bé gái bốn cân rưỡi đang ngủ say chột hé mắt, mở to miệng ngáp một cái thật dài, hơi chun mũi lại, chân đạp một cái rồi bất ngờ khóc oe oe, tiếng khóc vang dội như lay chuyển trời đất.

Cố Minh Tịch nhìn cô bé bằng ánh mắt khó hiểu, một lát sau thì chau mày lù vào lòng mẹ.

Mẹ ơi! Cô vợ này đáng sợ quá đi mất! Con trả hàng được không?

Bạn đang đọc truyện *Mơ Đà Điều Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tai Vách Mạch Rừng

Cố Minh Tịch tháo giày tất cùng đắp người tuyết với Bằng Sánh.

Bằng Sánh chịu trách nhiệm bung tuyết đến còn Cố Minh Tịch là người đắp thành hình. Cậu ngồi trên tuyết, ngã người về phía sau, thân trên và chân tạo thành một góc hình chữ V, hai chân nâng cao liên tục ghim giữ những khối tuyết được Bằng Sánh đưa tới, dần dà cậu cũng đắp được thân của người tuyết nhưng không cao lắm, trông cứ tròn tròn thấp thấp.

Lúc đắp đến cái đầu, cậu đứng lên dùng chân trái làm trụ, chân phải nâng cao cùng Bằng Sánh xoa mịn cái đầu người tuyết, thỉnh thoảng chân cậu lại va phải tay cô, mặc dù ngoài miệng Bằng Sánh kêu “Bỏ cái chân thối của anh ra!” nhưng thực ra Cố Minh Tịch biết cô không để bụng.

Mất bao công sức mới đắp được một người tuyết chỉ cao đến eo hai đứa trẻ, Bằng Sánh vừa xoa tay vừa bĩu môi tỏ rõ vẻ chê bai: “Xấu chết đi được.”

Đúng là người tuyết này trông rất xấu, mắt là hai chiếc lá, mũi là một đoạn cành cây, ngay cả phần đầu cũng bị gục xuống. Cố Minh Tịch nhún vai đứng cạnh Bằng Sánh, cậu cũng chẳng có cách nào khả khảm hơn cả. Bằng Sánh chán nản lau khô hai tay vào quần áo rồi xách hai chiếc cặp lên, nói: “Về thôi, chán quá đi mất.”

Cố Minh Tịch khẽ chớp mắt, miệng hơi mở ra rồi lặng lẽ ngồi xuống đất đi tất, đi giày lại.

Bằng Sánh không biết Cố Minh Tịch ngồi lâu trên tuyết đến nỗi quần đã ướt nhẹp, bây giờ rét căm căm còn chân thì vui trong tuyết nên bị đông cứng đến mất cảm giác, da đỏ bừng bừng, đến ngón chân cũng không cử động theo sự điều khiển của bộ não nữa.

Bằng Sánh liêu xiêu đi được một lúc thì nghe thấy Cố Minh Tịch gọi mình: “Bằng Bằng ơi!”

Cô quay lại lờm cậu: “Không được gọi em là béo ú!”

“Không phải béo ú mà là Bằng Bằng!” Cố Minh Tịch mềm giọng: “Em qua đây giúp anh với, ngón chân anh tê cứng không xỏ được giày.”

Bằng Sánh cau có ngồi xổm xuống bên cạnh đi tất, xỏ giày giúp cậu, thấy tất cũng ướt, cô sụt sịt chực khóc. Cố Minh Tịch im lặng một lát rồi nói: “Anh không nói với mẹ là được, em sợ gì chứ.”

“Vậy nếu mẹ anh hỏi anh tại sao quần bị ướt, anh sẽ trả lời thế nào?”

Cố Minh Tịch nghiêm túc suy nghĩ rồi đáp: “Hay là anh bảo lúc về bị ngã?”

“Anh bị ngã mẹ anh sẽ nói với mẹ em cho coi! Mẹ em vẫn sẽ cho em ăn đòn.”

Thấy Bằng Sánh sợ hãi đến mức bất giác cất cao giọng nói, Cố Minh Tịch xỏ giày xong chậm rãi đứng dậy, bảo: “Được rồi, anh hứa sẽ không cho mẹ anh biết là được chứ gì.”

“Thật không đó?” Bằng Sánh quay sang nhìn cậu.

“Thật.” Cố Minh Tịch bước tới đứng cạnh, khẽ huyếch nhẹ cô bằng bả vai mình: “Đi nào, về thôi, trời sắp tối rồi.”

“Ừa!”

Đeo cặp sách lên vai, hai đứa trẻ bỏ tượng người tuyết xấu xí lại sau lưng, cùng đi về phía khu tập thể kim khí.

Khi về đến khu nhà, Bằng Sánh và Cố Minh Tịch gặp Cố Quốc Tường trở về sau giờ tan sở.

Cất xe xong xuôi, ôm cặp tài liệu bước ra thì anh bắt gặp Bằng Sánh và Cố Minh Tịch vừa đi vào cổng.

“Con chào bố.”

“Cháu chào bác.”

Nghe thấy tiếng chào của hai đứa trẻ, Cố Quốc Tường bình thần đi về phía bọn nhóc rồi khẽ vỗ vai Cố Minh Tịch: “Tan học rồi à?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch gật đầu, lên cầu thang cùng bố.

Cố Quốc Tường năm nay 38 tuổi, người cao, hơi gầy, mặt mũi ưa nhìn, mái tóc đen dày, đeo kính cận, sở hữu hình tượng điển hình của phần tử trí thức.

Trên cầu thang, Cố Minh Tịch đi trước, Cố Quốc Tường đi giữa còn Bàn Sảnh đi sau cùng. Từ tầng một đến tầng năm, Cố Quốc Tường và Cố Minh Tịch không nói chuyện gì với nhau, Cố Minh Tịch bước đi vững chãi, hai tay áo trống không rủ xuống bên cạnh, hoàn toàn không nhảy chân sáo trên cầu thang như những lúc bình thường đi cùng Bàn Sảnh.

Bàn Sảnh biết Cố Minh Tịch có phần sợ sệt bố mình mặc dù trong mắt Bàn Sảnh, Cố Quốc Tường là một người đàn ông dịu dàng và lịch lãm, anh chưa bao giờ nói chuyện to tiếng, lại càng không bao giờ đánh mắng con cái như bố mẹ cô mỗi khi cô gây rối hay nghịch ngợm. Hơn nữa, Cố Quốc Tường được hưởng mức lương cao nên việc ăn mặc của Cố Minh Tịch cũng tốt hơn Bàn Sảnh, vậy nên cô rất ước ao có được một người bố vĩ đại như Cố Minh Tịch, cô không sao hiểu được sự dè dặt thận trọng của Cố Minh Tịch khi đứng trước mặt bố.

Bản thân cô cho rằng đáng lẽ con cái có thể nghịch ngợm thoải mái trước mặt bố mới đúng.

Lúc đi tới tầng năm, Cố Quốc Tường đột ngột lên tiếng: “Minh Tịch, sao quần con ướt thế?”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàn Sảnh giật mình, vội nói “cháu chào bác” rồi cầm chìa khóa mở cửa, lên nhanh vào nhà mình.

Cố Quốc Tường mở cửa nhà số 502. Nghe thấy tiếng động, Lý Hàm liền ra đón, cười nói: “Ồ, sao hai bố con lại về cùng một lúc vậy?”

“Gặp nhau dưới sân.” Cố Quốc Tường đưa cặp tài liệu cho Lý Hàm rồi cời áo bành tô. Thấy con trai đang ngồi trên ghế tháo giày, anh liền bước tới sờ quần cậu, ướt nhẹp, tay anh cứ thế sờ xuống dưới thì chạm phải đôi chân vừa ướt vừa lạnh như đá của Cố Minh Tịch.

Anh khẽ hỏi nhỏ: “Con tè ra quần à?”

“Không ạ!” Cố Minh Tịch vội lắc đầu, khẽ đáp: “Nước bố ạ, nước từ tuyết tan ngoài trời. Con và Bàn Sảnh vừa nghịch tuyết một lúc, chẳng may làm ướt quần.”

Cố Quốc Tường thoáng trầm tư rồi nói: “Con thay quần ướt ra trước đi, cứ để thế sẽ bị cảm mất.”

“Dạ.” Cố Minh Tịch gật đầu, ngoan ngoãn đi theo bố vào nhà rồi nói thêm một câu: “Con xin lỗi bố, lần sau con sẽ cẩn thận hơn, bố đừng nói với mẹ được không?”

Cố Quốc Tường ngoảnh lại nhìn cậu thật nhanh, cuối cùng anh xoa mái tóc rậm rạp của con trai rồi gật đầu.

Trong bữa tối, Cố Minh Tịch ngồi trên ghế, Lý Hàm bung một chậu nước ấm tới đặt dưới chân con trai để cậu tự rửa chân, xong xuôi, Lý Hàm lại xới com, đưa thìa cho cậu rồi bung chậu nước đi đổ.

Ngồi bên bàn ăn, Cố Quốc Tường theo dõi tất cả mọi việc diễn ra bằng ánh mắt phức tạp.

Cố Minh Tịch ăn com bằng chân phải. Bàn ăn nhà cậu được đặt đúng theo yêu cầu, thấp hơn một chút so với các loại bàn ăn thông thường. Chân phải của Cố Minh Tịch đặt trên bàn, người cậu khom lại, ngón chân kẹp thìa và com vào miệng. Lý Hàm liên tục gấp thức ăn vào bát cho con trai, còn múc cho cậu một bát canh.

Cố Quốc Tường vẫn không lên tiếng, mãi đến khi Lý Hàm bóc cho con trai vài con tôm, Cố Quốc Tường mới bảo: “Có những việc em nên để Minh Tịch tự làm”

Lý Hàm sững người, Cố Minh Tịch cũng ngẩng đầu nhìn bố.

“Anh biết mấy việc như xới com, múc canh, bung chậu đúng là hơi khó nhưng bóc tôm, gấp thức ăn, nó không thể dựa dẫm vào người khác suốt đời, nên học để tự làm mới phải.” Vừa ăn com, Cố Quốc Tường vừa bình tĩnh nói: “Bây giờ Minh Tịch còn nhỏ nhưng sau này thế nào nó cũng phải trưởng thành, phải đi học đại học ở thành phố khác, còn phải tìm việc, tìm người yêu. Chẳng lẽ không có bố mẹ thì nó sẽ không ăn không uống? Hàm ơi, chẳng lẽ em định chăm sóc cho nó cả đời hay sao?”

Bà vai Cố Minh Tịch hơi co lại, đầu cúi thấp, hàng lông mi vừa dày vừa dài rủ xuống, tầm mắt cậu đặt lên bát com ngay trước mặt mình.

Lý Hàm thoáng ngập ngừng rồi đáp: “Việc gì cũng phải có thời gian, chúng ta không thể vội vàng được, bây giờ Minh Tịch đã tiến bộ rất nhiều rồi, mùa hè nó đã biết cách tự mặc quần áo. Con mới 11 tuổi thôi, anh đừng yêu cầu nó cao quá.”

Cố Quốc Tường nhìn vợ một lúc rồi quay sang nói với Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, không phải bố yêu cầu cao với con mà là xã hội này yêu cầu cao với con. Thế giới ngoài kia công bằng và tàn khốc lắm, vì khuyết thiếu đôi tay nên xuất phát điểm của con sẽ không được bằng những người khác, học tập hay công việc đều như vậy cả. Muốn đạt tới độ cao ngang bằng với người ta, con phải cố gắng và hy sinh hơn người ta gấp nhiều lần. Nếu con muốn nhàn hạ, muốn hưởng thụ thì cuối cùng con sẽ bị gần như tất cả mọi người bỏ lại phía sau, chưa cần nói đến thành tích, mà có lẽ ngay cả một công việc con cũng chẳng tìm được. Hiểu chưa nào?”

Cố Minh Tịch mím môi thật chặt, sắc mặt hơi tái, cậu khẽ gật đầu. Lý Hàm xót lắm, liền nói với giọng hơi giận: “Quốc Tường, đang là bữa com đó! Anh

nói với trẻ con những lời này làm gì, Minh Tịch nhà mình đã cố gắng lắm rồi, lúc nào thi cử cũng xếp trong top 3 ở lớp, vẽ tranh cũng đẹp như thế, vậy mà anh còn chưa hài lòng là sao?”

Nghe vợ nói thế, Cố Quốc Tường bỗng bật cười thành tiếng, anh lắc đầu nói: “Haha, anh rất hài lòng với Minh Tịch, cực kỳ hài lòng, được chưa? Thôi không nói nữa, ăn cơm đi.”

Anh không nói gì thêm nữa, Lý Hàm cũng im lặng, Cố Minh Tịch thì lặng lẽ ăn cơm, cậu không được Lý Hàm gấp thức ăn vào bát cho nữa trong khi chính bản thân lại không gấp được, đành ăn hơ nửa bát cơm không.

Ăn xong, Cố Quốc Tường nhớ ra con trai bị ướt bèn bảo Lý Hàm đưa cậu đi tắm. Cố Minh Tịch đỏ mặt vội nói: “Con không cần mẹ tắm cho đâu, tự con tắm được.”

Mùa hè Cố Minh Tịch toàn tự tắm rửa nhưng đến mùa đông thì phải có người kỳ lưng cho nên cậu đành nhờ bố mẹ giúp đỡ. Mặc dù vậy, cậu cũng vẫn mặc quần đùi những lúc được mẹ kỳ cạo giúp. Song hôm nay, Cố Minh Tịch lại hạ quyết tâm tự tắm rửa vì những lời Cố Quốc Tường vừa nói trong bữa cơm.

Hiểu được suy nghĩ của con trai, Cố Quốc Tường thở dài bảo: “Con tự tắm không sạch, thôi hôm nay để bố tắm cho.”

Hai bố con đi vào nhà tắm, anh cởi hết quần áo cho con trai khiến cơ thể gầy gò của Cố Minh Tịch hoàn toàn lộ rõ. Cậu còn nhỏ, cơ thể chưa phát triển hết, làn da trắng trẻo, bả vai gầy gò, và dưới bả vai ấy hoàn toàn trống không.

Sự cố bất ngờ đó đã khiến hai cánh tay non nớt của cậu biến mất hoàn toàn, đến một đoạn xương nhỏ cũng chẳng còn mà chỉ còn lại hai bả vai tròn trịa và những đường sọc màu hồng nhạt đáng sợ chạy từ vai xuống dưới nách.

Cố Minh Tịch cúi đầu dùng hai chân kéo quần xuống. Cố Quốc Tường đưa tay chạm nhẹ vào bả vai tàn tật của con trai khiến cậu bé giật thót, khẽ rung mình một cái. Cậu ngoảnh lại nhìn bố, đôi mắt trong trẻo và đen láy của cậu còn thấp thoáng vẻ đề phòng.

Cố Quốc Tường nhận ra đã lâu lắm rồi mình không nhìn đến vết thương của con trai, anh thu lại vẻ đường đột của mình, hỏi: “Bây giờ con còn thấy đau không?”

Cố Minh Tịch mím môi, lắc đầu trả lời: “Không ạ.”

“Ừ.” Cố Quốc Tường gật đầu: “Nào, để bố cởi quần cho, tắm thôi.”

Ăn tối xong Băng Sánh không chịu đi làm bài mà cứ nấn ná trong phòng bố mẹ để xem bộ phim “Ỗ thiên đồ long ký” do Mã Cảnh Đào và Diệp Đồng đóng. Nhà cô bé mới lắp ti vi năm nay nên xem được rất nhiều phim của Đài Loan và Hong Kong, Băng Sánh hoàn toàn không có sức đề kháng, may mà Băng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa không quản lý con gái quá khắt khe nên Băng Sánh thích xem thì bố mẹ cũng để cho xem.

Cả nhà đang tập trung xem phim thì có tiếng gõ cửa, Kim Ái Hoa đi mở cửa, hóa ra vị khách ghé thăm là Lý Hàm.

Ngồi trong phòng nghe thấy giọng nói của Lý Hàm, Băng Sánh sợ đến toát mồ hôi hột, cô bé sợ bác Lý Hàm sang nhà mách mẹ mình. Có tật giật mình, cô nói với bố là mình không xem ti vi nữa mà phải về phòng làm bài rồi nhanh chóng chuẩn về phòng riêng, lúc đi qua phòng khách còn lễ phép chào Lý Hàm: “Cháu chào bác ạ.”

Nụ cười của Lý Hàm có phần xót xa, mắt chị hơi đỏ, trả lời: “Chào cháu, Sánh Sánh.”

Băng Sánh không biết đã xảy ra chuyện gì, cô về phòng rồi đóng cửa lại, áp tai lên cánh cửa một cách đầy tò mò.

Lý Hàm sang tâm sự với Kim Ái Hoa, chị nói Cố Quốc Tường đang tắm cho Cố Minh Tịch, chị thấy không thoải mái lắm nên sang đây ngồi chơi.

Băng Sánh nghe thấy mẹ mình hỏi: “Sao thế? Chị với anh Quốc Tường lại cãi nhau à?”

“Không cãi nhau.” Lý Hàm nói rất nhỏ: “Chỉ là vừa nãy lúc chị rửa bát, anh ấy lại nhắc đến việc kia.”

Hai người phụ nữ cùng im lặng, lát sau Kim Ái Hoa nói: “Thực ra cũng dễ hiểu cho suy nghĩ của anh Quốc Tường. Bây giờ anh ấy đã là kỹ sư rồi, tương lai ở nhà máy cũng sáng sủa lắm, ai cũng bảo anh ấy có khả năng được thăng chức trong đợt bầu cử lãnh đạo sắp tới. Công việc của anh ấy tốt thế, có nuôi thêm một đứa nữa cũng không vấn đề gì... còn Minh Tịch, Minh Tịch rất ngoan nhưng dù sao nó cũng... Vậy đi, tranh thủ lúc hai người còn trẻ, Minh Tịch lại tàn tật, vợ chồng chị được phép có thêm đứa nữa thì cứ sinh thêm một đứa cũng được, khi nào nó lớn cũng tiện chăm sóc cho Minh Tịch.”

Băng Sánh giật mình, mặc dù cô mới 10 tuổi nhưng vẫn hiểu được câu “sinh thêm đứa nữa”, tức là bố mẹ Cố Minh Tịch sẽ sinh thêm cho cậu một đứa em trai hoặc em gái ư?

Vậy... Vậy Cố Minh Tịch phải làm sao?

Đang mải suy nghĩ thì Lý Hàm lên tiếng: “Chị biết, chị biết hết, nhưng chị có nỗi lo của chị Ái Hoa ạ. Chăm sóc Minh Tịch bây giờ thực sự rất mệt mỏi, ăn uống vệ sinh, chẳng việc gì không phải lo cả. Bây giờ thằng bé đi học gần nhà còn đỡ, sau này chẳng may học cấp ba, học đại học mà phải ở ký túc

xá, có khi chị còn phải đến ở cùng với nó. Để thêm đứa nữa chị làm gì còn thời gian quan tâm cho Minh Tịch nữa. Với lại bây giờ mặc dù Minh Tịch rất ngoan nhưng lũ trẻ sau tuổi dậy thì sẽ đến tuổi nổi loạn. Nó bị tàn tật nặng thế, sau này... sau này lớn hơn chút nữa, chị sợ nó sẽ lẩn cấn trong lòng. Trước đây chị và Quốc Tường đã thỏa thuận là không sinh thêm nữa mà tập trung lo cho Minh Tịch, dù sao nó cũng chỉ không có hai tay thôi, còn những phương diện khác đều khỏe mạnh bình thường, và lại con chị cũng rất thông minh. Nhưng đạo này... Quốc Tường cứ nói mãi vấn đề này, bảo muốn sinh thêm một đứa trước 40 tuổi. Hôm nay trong bữa cơm còn nói mấy lời kỳ quái trước mặt Minh Tịch, chị, chị thực sự...”

Tiếng thút thít xen lẫn trong giọng nói của Lý Hàm, còn Kim Ái Hoa thì liên tục an ủi người chị hàng xóm.

Cuối cùng, Lý Hàm nghẹn ngào nói: “Thực ra chị cũng từng có ý định đó vào năm thứ hai sau khi Minh Tịch cắt tay. Hồi đó chị hỏi nó là con có thích mẹ sinh thêm em không, thẳng bẻ tỏ thái độ không đồng ý rõ ràng rành.”

Kim Ái Hoa nói: “Sao chị lại coi lời nói của trẻ con là thật kia chứ. Trạc tuổi chị em mình có nhà ai là không đông con, lúc bố mẹ sinh cho em bao nhiêu là em trai em gái, cũng có bao giờ hỏi ý kiến em đâu.”

Lý Hàm nói: “Nhưng Minh Tịch không như những người khác. Hồi đó nó còn nhỏ, ngày nào cũng bám lấy chị đòi ngủ với mẹ, không cho chị ngủ cùng bố nó, ngày nào cũng hỏi chị không biết bao nhiêu lần là ‘Mẹ ơi, có khi nào mẹ không cần con nữa không’, ‘Mẹ ơi, con sẽ ngoan, con sẽ học cách dùng chân ăn cơm, viết chữ’, Ái Hoa, lúc ấy nghe xong, nước mắt chị cứ rơi mãi nhưng Minh Tịch thì không khóc chút nào. Kể cả những lúc chị cho thẳng bé luyện ép dây chằng, giãn gân, đau đớn khôn xiết, chỉ đứng cạnh nhìn chị còn không cảm được nước mắt, vậy mà mắt con trai chị vẫn ráo hoảnh.”

Bàng Sánh thần thờ đứng nghe trộm sau cánh cửa, cô thấy lòng nặng nề khó chịu vô cùng. Cô vẫn còn nhớ được một vài chi tiết trong câu chuyện ngày xưa. Bây giờ nghĩ lại, sự cố đó chẳng khác gì một cơn ác mộng.

Lý Hàm ngồi lại nửa tiếng rồi đứng dậy ra về. Bàng Sánh lấy cốc uống nước để tranh thủ đi ra phòng khách. Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa nói chuyện trong phòng, tiếng nói loáng thoáng lọt ra ngoài.

Bàng Sánh nghe thấy mẹ nói: “Anh nói xem chị Hàm có ý gì chứ, suốt ngày sang kể với nhà mình là Minh Tịch thiệt thòi thế nào, ngoan ngoãn ra sao. Chẳng lẽ chị ấy nhòm ngó Sánh Sánh nhà mình, muốn Sánh Sánh làm vợ Minh Tịch?”

Bàng Sánh trốn trong phòng khách, ngậm nước ngâm trong miệng suýt bị phun ra, rồi bất chợt cô nghe thấy Bàng Thủy Sinh nói: “Em đừng nói lung tung, A Hàm không có ý đó đâu. Nhưng mà Minh Tịch thành ra như vậy, Sánh Sánh nhà ta cũng có trách nhiệm.”

Kim Ái Hoa quỳnh lên: “Sánh Sánh có trách nhiệm gì chứ, hồi đó nó mới 5 tuổi! Nó biết cái khi mốc gì!”

“Em nói năng lịch sự một chút đi.” Bàng Thủy Sinh nói: “Thực ra anh thấy A Hàm và Quốc Tường sinh thêm một đứa nữa là tốt nhất. Bình thường mọi người làm việc trong xưởng thường hay nói đến vợ con mình, như anh đây cũng hay khoe Sánh Sánh nhà mình biết múa rồi, thi được 100 điểm, cuối tuần đưa con gái ra công viên chơi, chỉ có mỗi Quốc Tường là chưa bao giờ nhắc đến Minh Tịch.”

Tự nhiên Bàng Sánh thấy mắt mình cay cay, lòng thấy khó chịu vô cùng. Cô nhẹ nhàng cất cốc nước rồi trở về phòng.

Sáng hôm sau, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng đi học.

Tuyết trên đường vẫn chưa tan hết mà trở nên vừa bắn vừa trơn trượt, Bàng Sánh không có hứng nghịch tuyết, chỉ cầm cúi lẳng lặng bước đi.

Đi được nửa đường, cô thực sự không kiềm chế được nữa, bèn hỏi cậu bé đi cạnh: “Cố Minh Tịch, có phải bố mẹ anh sẽ sinh thêm em bé cho anh không?”

Cố Minh Tịch dừng bước, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu rồi lắc đầu nói: “Anh không biết.”

Bàng Sánh lắc lư trước mặt cậu: “Sao anh lại không biết chứ, anh không muốn có thêm em đúng không?”

Cố Minh Tịch liếc cô một cái: “Ai bảo thế! Ai bảo anh không thích?”

“Em đoán vậy.” Bàng Sánh không dám thú nhận là mình đã nghe lén, mà chỉ đưa ra phân tích của mình: “Có phải anh sợ một khi bố mẹ anh có em bé khác sẽ không còn yêu anh nữa không?”

Cố Minh Tịch lại nhìn cô thêm một lúc rồi tiếp tục bước đi, hai tay áo trống không buông thõng bên người, giọng cậu thật lãnh đạm, lãnh đạm đến mức không giống một đứa trẻ 11 tuổi, cậu đáp: “Anh biết bố mẹ yêu anh, nhưng... sau khi anh mất tay, có lẽ bố anh cảm thấy xấu hổ.”

Bàng Sánh thẳng thốt.

Cố Minh Tịch ngoảnh lại nhìn cô rồi mỉm cười, hai chiếc răng khểnh trông đáng yêu vô cùng. Cậu hỏi: “Bàng Bàng, em có thấy anh làm em xấu hổ không?”

Bàng Sánh lắc đầu như trống bỏi. Nụ cười của Cố Minh Tịch thêm phần phấn chấn, nói: “Tự anh cũng cảm thấy mình chẳng có gì phải xấu hổ cả. Thật đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Mơ Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Không Tồn Tại “Giá Như”

Bàng Sánh tay chống cằm ngồi xuất thần trước bàn học. Cô đang nghĩ đến câu Cố Minh Tịch nói trên đường, cậu bảo bố cậu cảm thấy con trai làm mình thấy xấu hổ.

Câu nói đó chẳng khác nào mũi kim nhọn đâm vào lòng Bàng Sánh. Mặc dù mấy năm nay từ lâu cô đã quen với dáng vẻ của Cố Minh Tịch, cũng quen với cách làm việc của cậu nhưng không thể phủ nhận chỉ cần rời khỏi hoàn cảnh sống quen thuộc, chẳng hạn trường học hay khu tập thể kim khí, chắc chắn Cố Minh Tịch sẽ trở thành tiêu điểm được tất cả mọi người chú ý.

Chẳng lẽ chính bởi thế nên bác Cố mới không bao giờ đưa Minh Tịch ra ngoài?

Cố Minh Tịch đâu có sợ tiếp xúc với đám đông.

Cố Minh Tịch tham gia tất cả các chương trình du lịch mùa xuân, mùa thu, đại hội thể thao, xem phim hàng năm... do trường học tổ chức. Sau giờ tan học, cậu cũng nhiều lần đi xe bus cùng Bàng Sánh tới cung thiếu nhi, cậu cũng từng tới thăm viện bảo tàng hay thư viện, nhưng lần nào cũng có những người qua đường lạ mặt tới hỏi thăm nửa tò mò nửa thương hại, hỏi cánh tay Cố Minh Tịch bị làm sao.

Bàng Sánh thấy rất phiền, họ chẳng quen chẳng biết gì những người đó, lắm người còn tận tay sờ nắn bả vai khiếm khuyết của Cố Minh Tịch, rồi chặc lưỡi thương cảm sau khi bị cậu né tránh, họ bảo thằng bé này đáng thương thật!

Điều khiến Bàng Sánh không thể kiềm chế được là Cố Minh Tịch chưa bao giờ khó chịu với họ, mặc dù không đến mức kể lại tường tận tai nạn khiến mình mất đi hai cánh tay thế nào nhưng cậu cũng sẽ trả lời ngắn gọn là: “Cháu bị điện cao thế giật ạ.”

Có người còn gắng hỏi: “Lúc mấy tuổi thế cháu?”

Cố Minh Tịch đáp: “Sáu tuổi ạ.”

Mỗi lần nghe Cố Minh Tịch trả lời, tâm trạng Bàng Sánh sa sút vô cùng, cô sẽ bước tới đứng cạnh cậu, đỡ lấy vai cậu hoặc túm lấy tay áo trống không của cậu mà kéo đi, thờ phỉ phò quát: “Đi thôi, đi thôi, không kịp mất!”

Hồi đó Bàng Sánh không biết rằng, thực ra cảm giác khó chịu của cô khi chứng kiến cảnh tượng đó là vì những câu hỏi của mọi người sẽ khiến cô nhớ lại mùa hè năm đó, vào buổi chiều nóng bức ấy. Đồng thời, tai nạn xảy ra với Cố Minh Tịch cũng là kỷ ức mà cả đời này cô không bao giờ muốn nhớ lại.

Trong lòng mỗi người đều có một chai thuốc hồi hận chưa được mở nắp.

Sau khi gặp phải chuyện gì đó, con người ta thường nghĩ, nếu lúc đó mình thế này thế kia thì có lẽ chuyện sẽ không thành ra như vậy.

Kể cả với một đứa trẻ mười tuổi như Bàng Sánh thì đôi khi cô cũng bản thân nghĩ nếu năm xưa cô không ném cái đĩa lên cái giá cao ngất ngưỡng đó thì có lẽ bây giờ Cố Minh Tịch cũng như cô, là một học sinh tiểu học hoàn toàn bình thường. Có lẽ cậu còn giỏi giang hơn bây giờ, là đứa con khiến bác Cố tự hào, là đứa trẻ giỏi nhất trong khu tập thể kim khí.

Cho dù đã mất đi hai tay, cậu vẫn có thể giành giải trong cuộc thi toán học “Cúp vàng Hoa La Canh”, cậu dùng chân vẽ tranh còn đẹp hơn gấp trăm lần so với những bức tranh được vẽ ra bởi bàn tay của Bàng Sánh, bài văn cậu viết được chọn tham gia cuộc thi cấp thành phố và giành giải xuất sắc, được đưa vào cuốn tuyển tập các bài văn hay của học sinh cấp Một được bày bán cả ở hiệu sách Tân Hoa.

Nếu năm xưa người leo lên cây cột đó không phải Cố Minh Tịch thì kết quả sẽ ra sao?

Vào mùa hè năm 1990, Cố Minh Tịch đã tốt nghiệp mầm non, đang vui vẻ hưởng thụ mùa hè không có bài tập cuối cùng trong đời. Lý Hàm đã mua sẵn cho cậu cặp sách và rất nhiều đồ dùng học tập mới, chỉ chờ sau buổi khai giảng tháng Chín là cậu sẽ chính thức trở thành học sinh tiểu học.

Còn Bàng Sánh thì vẫn là một cô nàng béo mập, sắp lên lớp mẫu giáo Năm tuổi.

Hồi đó Cố Quốc Tường đã được thăng chức từ nhân viên kỹ thuật lên kỹ sư, thậm chí anh còn giành được cơ hội được cơ quan tài trợ đi nước ngoài bồi dưỡng hai năm. Năm đó vừa qua Tết, anh và ba kỹ sư khác trong nhà máy đã cùng lên đường bay sang Pháp.

Sau khi Cố Quốc Tường đi nước ngoài, Lý Hàm vừa đi làm vừa phải lo việc nhà nên vất vả hơn rất nhiều. Vì vậy suốt mấy tháng hè, ngày nào Cố Minh Tịch cũng được đưa sang nhà Bàng Sánh để hai cạ Bàng trông nom luôn thể.

Lúc đó Cố Minh Tịch và Bàng Sánh đã thân thiết hơn nhiều. Qua vụ phong ba trúng kho đó, Cố Minh Tịch không dám để Bàng Sánh ngồi một mình nữa, chơi trò gì cậu cũng dẫn Bàng Sánh đi cùng.

Bàng Sánh vừa mập vừa nóng tính nên suốt ngày bị thua, đã thua lại còn cáu bẳn khiến đám bạn cùng đội với cô không ngừng than vãn, chỉ có Cổ Minh Tịch là không khó chịu.

Hồi đó chưa gia đình nào lắp điều hòa, thời tiết vô cùng nóng nực.

Bàng Sánh còn nhớ vào một buổi chiều giữa tháng tám, ngoài cửa sổ ve kêu râm ran, cô và Cổ Minh Tịch ngủ trưa dưới gió quạt trần, sau khi thức giấc thì mỗi đứa được ăn hai miếng dưa hấu. Thế rồi Cổ Minh Tịch không chờ được thêm nữa bèn rủ tụi bạn tầng trên tầng dưới ra ngoài chơi. Ngày nào hai đứa trẻ cũng vậy nên hai cụ Bàng không ngăn cấm, chỉ dặn Cổ Minh Tịch phải để ý Bàng Sánh.

Khu tập thể kim khí chỉ là một khu vực nhỏ gồm bốn khu nhà cao sáu tầng, bồn hoa, cây long não, lán dựng xe đạp và ông lão họ Tăng suốt ngày nghe đài ngoài cửa.

Bọn trẻ chơi được một lúc liền chuyển địa bàn, Cổ Minh Tịch hô một tiếng, sáu đứa trẻ liền chạy sang nhà máy của công ty Kim khí chỉ cách khu tập thể một bức tường.

Tụi nhóc đều là con của công nhân viên trong nhà máy suốt ngày đến xưởng chơi nên bảo vệ cũng nhắm mắt cho qua, ngày nào trẻ con cũng sang chơi mà chưa bao giờ có đứa nào bị làm sao trong xưởng.

Nhà xưởng rất rộng, sắt thép vật liệu xếp chồng chất thành từng đống rất to, ngoài ra còn có bảy, tám cái cầu cở lớn.

Đầu tiên đám nhóc chơi trốn tìm được một lúc, chạy mệt thì có đứa gợi ý chơi đĩa bay.

Đĩa bay do Chu Tuệ Cường cầm đến, quy tắc được đưa ra rất nhanh, lũ trẻ chia thành hai đội, mỗi đội cử một người ném, một đầu một xem ai ném xa hơn, đội nào thắng ba trên năm ván là thắng.

Trò chơi rất dễ, quy tắc rất đơn giản, đám trẻ liền vui vẻ bắt đầu. Hai lần đầu tiên Bàng Sánh ném không tốt, thậm chí cái đĩa chỉ bay xa được ba, bốn mét, làm đám nhóc cười lăn lộn. Cổ Minh Tịch kiên nhẫn chỉ cho cô, đến lần thứ ba, cô ra sức ném thật mạnh, không ngờ cái đĩa màu xanh nước biển lại bay rất cao, bay lên tận một cái giá màu xám nhạt.

Giá rất cao, hai đầu là hai cây cột điện, trên giá là một cái thùng đầy những dây dợ lằng nhằng kỳ lạ, còn được dán một biển hiệu có hình tia sét màu vàng.

Nhưng không ai trong lũ trẻ mới năm, sáu tuổi này biết đó là vật gì.

Ngẩng đầu nhìn cái đĩa thân yêu của mình nằm chễm chệ trên cái thùng to đùng kia, Chu Tuệ Cường giận dữ nói với Bàng Sánh: “Con béo kia, chính mày ném lên đó! Mày phải lấy đĩa của tao xuống!”

Làm sao Bàng Sánh trèo lên đó được chứ? Cô bĩu môi, hướng ánh mắt khẩn cầu về phía Cổ Minh Tịch, còn lắc lư cánh tay cậu.

Cổ Minh Tịch lặng lẽ rút tay về, ngược lên nhìn cái giá rồi nói: “Để tao lấy hộ con bé mập ú này, tụi bay đỡ tao lên đi.”

Tụi con trai rất nghe lời Cổ Minh Tịch liền xúm lại làm giá đỡ cho cậu, Cổ Minh Tịch xoa tay đi tới trước cột điện rồi quay lại nói với Bàng Sánh: “Em ngóc quá đây, suốt ngày gây rắc rối cho anh thôi.”

Bàng Sánh ngơ ngác nhìn cậu – một cậu bé vừa tròn sáu tuổi, tóc cắt ngắn, mặc áo phông ngắn tay màu xanh nhạt, hình như trước ngực còn có ảnh của một nhân vật hoạt hình nào đó. Trên trán, trên sống mũi cậu lấm tấm những giọt mồ hôi trong suốt, hai chiếc răng cửa chưa mọc, không khí còn lọt vào miệng mỗi khi nói chuyện.

Bàng Sánh cứ ngược lên dõi theo động tác của Cổ Minh Tịch, cậu cao hơn những đứa trẻ bằng tuổi nhưng hơi gầy, tay chân thanh mảnh, cậu trèo lên vai Chu Tuệ Cường rồi leo lên cột điện. Với vóc dáng khỏe mạnh, cậu mới leo vài cái đã chạm được tay đến cái giá.

Thế nhưng sau giây phút ấy, ký ức đã biến thành những mảnh nhỏ vỡ vụn.

Bàng Sánh mơ hồ còn nhớ có một tiếng nổ rất to, cả những tia lửa chói mắt, xung quanh là tiếng khóc, tiếng la hét đầy sợ sệt và thê lương của lũ trẻ cùng những luồng khói trắng, trong không khí đầy mùi khét của thịt cháy.

Mùi này... giống như cái lần ông nội cô quên tắt bếp, làm cháy sém một bát thịt heo vậy, khó ngửi vô cùng. Đến cả một người thích ăn thịt như Bàng Sánh mà người thấy cũng không nén được buồn nôn.

Bàng Sánh còn nhớ bản thân cũng khóc, khóc bù lu bù loa như những đứa trẻ khác. Rất nhiều người lớn chạy tới, và cả âm thanh tới rất nhanh, vang vọng rất lớn của xe cấp cứu và xe cảnh sát. Có người ôm lấy Bàng Sánh chạy ra xa, cô nấp trong lòng người đó, ngẩng cổ lên nhìn những người mặc bộ đồ trắng đưa một vật đen sì như mực lên xe cấp cứu.

“Bàng Bàng.”

“...”

“Bằng Bằng.”

“...”

“Này, Bằng Sánh.”

Cảm giác chợt xuất hiện trên đùi khiến Bằng Sánh định thần lại, cô nghiêng sang phải thì thấy chân phải Cố Minh Tịch đang kẹp một cây bút đưa về phía này, đầu bút chọc vào chân cô.

“Làm gì thế hả?” Bằng Sánh xoa nhẹ chân mình, chợt dạ giả vờ tức giận.

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, nói: “Em đi lấy com đi.”

Bằng Sánh ngẩng lên thấy các bạn cùng lớp đang xếp hàng trên bục giảng. Lớp phó đời sống và người trực nhật hôm nay đang bê hai thùng xốp lớn đi vào, trong đó là những chiếc cặp lồng bằng nhôm được xếp ngay ngắn, chính là com trưa của mọi người.

“Anh chỉ biết ăn thôi!” Nói xong Bằng Sánh đi lên xếp hàng, để lại Cố Minh Tịch đang trong cơn tức tối.

Xếp hàng xong cô xách hai chiếc cặp lồng về, một chiếc đặt trên mặt bàn Cố Minh Tịch, không quên mở nắp ra giúp cậu. Thức ăn nóng hổi xuất hiện trước mặt họ, Bằng Sánh không khỏi nuốt nước bọt: “Woa, hôm nay ăn sườn kho!”

Cố Minh Tịch đã dùng chân kẹp thìa từ trong ngăn kéo ra, Bằng Sánh mở nắp cặp lồng com, nhìn sườn trong suất com của mình, hơi mong, lại quay sang nhìn miếng sườn của Cố Minh Tịch, dầy ghê...

Cậu bé cúi người xuống, chân phải kẹp thìa đang định bắt đầu ăn thì Bằng Sánh lại nhanh nhẩu cướp lấy cặp lồng com của cậu.

“Em thích ăn miếng sườn của anh kia!” Cô nói.

Cố Minh Tịch ngồi thẳng lên, Bằng Sánh đã đặt cặp lồng của mình xuống trước mặt cậu: “Nè, bọn mình đổi nhé.”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn cặp lồng một lúc rồi nói: “Nếu em ăn được, anh cho em luôn cả miếng của anh đấy.”

Bằng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch mỉm cười với cô: “Có ăn hay không đây, em biết là anh không thích ăn thịt lợn mả.”

Thực sự là vậy. Bằng Sánh chớp mắt với cậu: “Anh không ăn thật hả?”

“Ừ, không thích ăn.” Cố Minh Tịch lắc đầu, ngón chân kẹp thìa chỉ vào miếng sườn: “Anh vẫn chưa động vào đâu, em mau gấp đi.”

“Ôi dào, anh kén chọn quá đấy!” Bằng Sánh chau mày bực tức, rồi mặt mày lại hớn hờ ngay được: “Vây em ăn giùm anh nhé, lạng phí là không tốt!”

Cố Minh Tịch lên mỉm cười, thầm nghĩ buổi chiều nhất định phải nhờ Bằng Sánh đi mua mì trẻ em ở quán bán quà vặt giúp mình mới được.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bạn Cùng Bàn

Mấy ngày đi chân trần trên tuyết làm da chân Cố Minh Tịch bị nứt nẻ, điều này khiến cậu hết sức buồn phiền.

Bốn mùa trong năm cậu ghét nhất mùa đông, bởi lẽ mùa đông phải mặc nhiều quần áo làm cậu thấy bất tiện khi làm việc bằng chân, lại không thể tự cởi hay mặc đồ. Còn một nguyên nhân khác là nhiệt độ thấp, hai chân cậu không được che chắn, lạnh thấu tim gan.

Mặc dù Lý Hàm đã may riêng cho Cố Minh Tịch tất hờ ngón nhưng cậu cũng không đeo thường xuyên, đa số cậu đều dùng chân không làm việc: đánh răng rửa mặt, ăn com, viết chữ... Năm năm đã qua, sau thời gian khổ luyện trong suốt hai năm từ khi cắt tay, bây giờ cậu đã quen với cách sinh hoạt này.

Vết nứt trên ngón chân vừa đỏ tấy vừa ngứa ngáy, Cố Minh Tịch lại không dám mài mạnh. Hồi còn nhỏ cậu cũng bị nứt da, khi đó còn chưa biết gì, cậu cứ mài hai chân vào nhau thật mạnh, hết ngứa thật nhưng da dẻ cũng xước xát, thậm chí còn chảy máu, phải rất lâu sau vết thương mới lành miệng.

Trong giờ học kỹ thuật, Cố Minh Tịch dùng kéo bằng chân phải, cố chịu đựng cơn ngứa ở chân, cong lưng cắt tờ bìa dày một cách cẩn thận. Giáo viên giao nhiệm vụ sớm trong tiết học hôm nay, sắp đến tết âm lịch nên mỗi học sinh phải làm một tấm thiệp chúc mừng năm mới tặng cho bạn cùng bàn.

Không khó hiểu khi kỹ thuật thủ công là môn học Cổ Minh Tịch ghét nhất, cậu dùng kéo rất khó, đồng thời cũng khó dùng chân để sử dụng một số dụng cụ khác, nhất là khi gặp phải bài tập nhóm, dù cậu có muốn tham gia thì một số học sinh khác vẫn tỏ ra không mấy thích thú.

Gặp phải tình huống đó, Cổ Minh Tịch không dám miễn cưỡng, lại càng không cần phải cãi nhau với người ta. Mười một tuổi cậu đã hiểu được một đạo lý đó là có những người trên đời này mãi mãi không thể chấp nhận cậu, họ thấy cậu rất bần thiêu, vô cùng quái dị, thậm chí là cực kỳ đáng sợ. Cậu cũng chẳng có cách nào thay đổi khi rơi vào tình cảnh này.

Bàng Sánh cứ nhìn trộm Minh Tịch mãi, cô cứ cảm thấy cậu có điểm lạ. Bàn của cậu thấp hơn nên cô đành phải rướn người qua nhìn tờ bia trên chân cậu mới nhận ra tờ bia được cắt rất xấu, nham nhở như bị chó cắn mà tốc độ thì chậm rì rì.

“Cổ Minh Tịch, có cần em cắt cho anh không?” Cô khẽ hỏi rồi bồi thêm một câu: “Anh cắt xấu thế! Em không cần cái thiệp chúc mừng xấu hoắc vậy đâu.”

Cổ Minh Tịch còn thầm thấy vui khi nghe thấy nửa câu đầu của cô, vừa nghe thấy nửa câu sau, cậu liền tỏ vẻ phật ý: “Đòi hỏi quá đấy!”

“Hừ.” Bàng Sánh đáp: “Em sẽ không tặng anh cái thiệp em làm.”

“Tùy em.” Cổ Minh Tịch vẫn cúi đầu: “Anh cũng không thèm.”

Cô đáp lại giọng mỉa mai: “Em cũng không thèm!”

Hai người đều quay đi một cách bướng bỉnh. Mười phút sau, Bàng Sánh vẫn không kiểm chế được bèn giật nhẹ tay áo Cổ Minh Tịch: “Cổ Minh Tịch, anh về hộ em thăm thiệp nhé, em về xấu.”

Cổ Minh Tịch ngược lên nhìn cô, ý cười thấp thoáng trên môi nhưng vẫn lạnh lùng đáp: “Thiệp có phải tặng anh đâu, đẹp hay xấu anh mặc kệ.”

Bàng Sánh thoáng ngẫm nghĩ, hình như cậu nói rất có lý, nhưng bản thân là một cô gái chân thành, cô liền bảo: “Thế thì... Em tặng anh vậy, anh về đẹp, về hộ em mấy nét thôi mà.”

Cuối cùng Cổ Minh Tịch cũng bật cười, nói: “Nếu tặng anh thì em nên tự vẽ mới đúng, chẳng lẽ anh tự vẽ thiệp tặng cho chính mình à?”

Bàng Sánh gãi đầu, mơ hồ hỏi: “Anh không chê em vẽ xấu hay sao?”

Cổ Minh Tịch lắc đầu, cười nói: “Anh không chê.”

Cuối cùng cũng hết tiết học, Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh trịnh trọng tặng thiệp cho nhau. Lúc này, Giản Triết bước tới đứng cạnh Cổ Minh Tịch, hỏi: “Cổ Minh Tịch, cậu đi vệ sinh không?”

Cổ Minh Tịch gật đầu, xỏ giày đứng lên và đáp: “Có.”

Ở lớp, do là một người có cơ thể đặc biệt nên thực sự có rất nhiều bạn học không dám qua lại với cậu, thế nhưng cậu vẫn có mấy người bạn thân.

Giản Triết và Lưu Hàn Lâm là hai người bạn rất thân của Cổ Minh Tịch. Hai người không phải trẻ con trong khu tập thể kim khí. Năm đầu tiên đi học, vì Cổ Minh Tịch khuyết thiếu hai tay nên có rất nhiều việc cậu không thể tự đảm đương, ví dụ như việc quan trọng nhất là đi vệ sinh. Trong buổi họp phụ huynh, cô giáo Lê đã hỏi ý kiến phụ huynh của một số bạn nam xem họ có đồng ý để con cái mình giúp đỡ Cổ Minh Tịch hay không.

Một số phụ huynh nói thẳng là không đồng ý, sợ bẩn, sợ phiền phức, còn sợ ảnh hưởng đến việc học tập của con cái, thế nhưng cha mẹ của Giản Triết và Lưu Hàn Lâm lại rất ủng hộ. Hai ông bố trẻ dặn con trai mình phải quan tâm chăm sóc Cổ Minh Tịch thật nhiều, cậu cũng như những người bình thường khác, không có gì khác biệt cả.

Thế là Giản Triết và Lưu Hàn Lâm đảm nhiệm trọng trách giúp Cổ Minh Tịch đi vệ sinh. Hai cậu bé phân công nhau mỗi người làm một tuần, Cổ Minh Tịch không thể tự cởi hay mặc quần mà phải nhờ đến sự giúp đỡ của hai cậu bạn, dần dà, ba người cũng trở thành bạn thân của nhau.

Dĩ nhiên Cổ Minh Tịch sẽ không đi “nặng” ở trường, dù có lúc không nhịn được, cậu cũng sẽ nhờ thầy giáo giúp đỡ.

Bảo bạn cùng lớp chùi mông hộ... Cậu vẫn không đủ dũng khí.

Nhìn chung Cổ Minh Tịch là một đứa trẻ rất hiền lành, nhiều việc cậu không để bụng nhưng điều đó không có nghĩa là trái tim cậu rộng lớn vô biên.

Cậu cũng rất khùng hoảng, rất hoang mang khi cuộc sống như vậy vừa bắt đầu. Dù sao khi một người mất đi hai tay cũng có nghĩa là thế giới sau này của cậu sẽ hoàn toàn không giống những người bình thường.

Lý Hàm cũng từng giấu cậu. Hồi đó khi Cổ Minh Tịch mới tỉnh lại sau cuộc phẫu thuật, thấy băng gạc bó kín đôi vai mình còn hai cánh tay thì không thấy đâu nữa, vai cậu rất đau, vừa thấy sợ vừa hoảng loạn, cậu liền bật khóc hỏi mẹ tay con đâu.

Lý Hàm liền sử dụng lời nói dối của tất cả các bà mẹ trên thế giới này: “Tay con bị hỏng nên bác sĩ mang đi sửa rồi, khi nào sửa xong lại mang đến trả cho con.”

Cố Minh Tịch nằm trên giường bệnh không khỏi hoài nghi, yếu ớt hỏi: “Có sửa lại được như trước kia không hả mẹ?”

“Được chứ.”

“Vậy sửa xong có thể lắp lại không ạ?”

“Có.” Lý Hàm xoa đầu cậu đầy trù ẻo, nén nước mắt trả lời.

Cố Minh Tịch vẫn không yên tâm, cậu hỏi: “Nếu không lắp lại được thì sao hả mẹ?”

Lý Hàm nói: “Chắc chắn sẽ lắp lại được, bác sĩ rất giỏi, chỉ cần Minh Tịch ngoan, uống thuốc đúng giờ thì tay sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

Cố Minh Tịch liền mỉm cười gật đầu nói: “Vâng, con sẽ ngoan.”

Cậu tin lời mẹ nói. Sau đó ngày nào cũng nuôi hy vọng, từng ngày trôi đi, cậu nằm trên giường bệnh hỏi không biết mệt:

“Mẹ ơi, sao tay của con vẫn chưa sửa xong vậy?”

“Mẹ ơi, có khi nào họ quên sửa tay cho con không?”

“Mẹ đi hỏi bác sĩ họ con được không? Hỏi bác sĩ xem bao giờ trả lại tay cho con được?”

“Mẹ ơi có phải họ sửa rồi làm hỏng tay con luôn rồi không? Hỏng một chút cũng không sao, mẹ bảo họ cứ lắp vào cho con trước được không? Con nhớ tay con lắm.”

Những lúc bác sĩ y tá vào thay thuốc, kiểm tra cho cậu, cậu đều nhìn đau, cười khi khi hỏi: “Bác sĩ ơi, chị mau mang cánh tay sửa xong của em qua đây đi, em còn phải đi học nữa.”

Thế rồi một hôm, cậu thỏ thẻ hỏi mẹ: “Mẹ ơi, hôm nay là mừng mấy rồi ạ?”

“Sao thế con?” Lý Hàm biết cậu bé Minh Tịch sáu tuổi chưa hiểu gì về giờ giấc ngày tháng nên chị không hiểu sao cậu lại hỏi vậy. Cố Minh Tịch khề nói: “Mùng Một tháng Chín là ngày con đi học. Mẹ ơi đã đến mừng một tháng chín chưa?”

Lúc đó đã là giữa tháng chín nhưng Lý Hàm vẫn nói dối cậu: “Vẫn chưa đến con ạ.”

Sau đó hình như Cố Minh Tịch cũng đã hiểu ra phần nào, cậu ngày càng lặng lẽ hơn, không còn đầy khao khát hy vọng như lúc đầu nữa. Cậu hỏi Lý Hàm: “Mẹ, có phải tay của con không sửa được nữa không?”

Cậu hỏi thế khiến Lý Hàm không thể kìm nén được thêm, chị rót nước mắt, cố nói một cách thật bình thản: “Minh Tịch, bác sĩ vừa nói với mẹ là tay con hỏng nặng quá, không sửa được.”

“Sao họ lại không giữ lời thế chứ?!” Nước mắt lưng tròng, Cố Minh Tịch ngây ngô hỏi: “Vậy sau này con phải làm sao? Con sẽ không có tay nữa ư?”

Lý Hàm gật đầu nhưng vẫn không quên an ủi con trai: “Không, bác sĩ nói là sau này có thể lắp cho con hai cánh tay bằng máy, giống hệt như cánh tay trước đây của con.”

“Tay bằng máy?” Cố Minh Tịch sung sướng mở to hai mắt: “Là tay bằng máy giống như trong Transformers hả mẹ?”

Thời gian đó phim hoạt hình Transformers đang phủ sóng khắp cả nước, không cậu bé nào không thích. Câu nói đó của Lý Hàm lại thấp lên hy vọng trong lòng Cố Minh Tịch, hỏi nhỏ cậu nghĩ nếu mình có được hai cánh tay bằng máy như của Transformers thì thật quá lợi hại.

Thậm chí khi Kim Ái Hoa đưa Bàn Sảnh đến bệnh viện thăm Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch còn tự hào nói với cô là sau này cậu sẽ có hai cánh tay bằng máy vạn năng, có thể kéo dài, còn biết biến hình nữa.

Bàn Sảnh ngây thơ nhìn cậu bằng ánh mắt hâm mộ, chìa bàn tay mũm mĩm chạm lên bả vai tròn tròn quần đầy băng gạc của cậu, hỏi: “Lắp thêm vào đây à?”

“Ừ.”

“Lắp vào có đau không?”

“Ừm... Chắc là cũng hơi đau.” Cố Minh Tịch còn nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Nhưng anh không sợ đau!”

Bàn Sảnh nói: “VẬY... vậy lúc đó anh có thể cho em mượn cánh tay bằng máy của anh chơi được không?”

“Được, nhưng em nhớ phải trả lại cho anh đó.” Cố Minh Tịch vui vẻ nói, xong lại tỏ ra bức mình: “Mấy bác sĩ này nói không giữ lời gì hết, đầu tiên bảo là có thể sửa được tay cho anh rồi lại không sửa được. Thực ra... anh cũng không thích lắp tay bằng máy đâu, anh vẫn thích tay ngày xưa của anh hơn.”

...

Khi Bàng Sánh và Cố Minh Tịch tan học cùng đi về nhà, Cố Minh Tịch nói với cô là mình sẽ đi Thượng Hải trong đợt nghỉ Tết.

“Đi Thượng Hải? Làm gì thế?” Bàng Sánh hỏi.

“Anh cũng không biết, bố bảo anh vậy.” Cố Minh Tịch vừa đá hòn sỏi nhỏ bên đường vừa trả lời.

Tuyệt đã tan từ lâu. Đang đi trên con đường nhỏ quen thuộc thì Bàng Sánh ngửi thấy mùi khoai nướng bên đường, bất giác thò tay sờ tiền lẻ trong túi quần mình.

“Anh ăn khoai không?” Cô hỏi.

Cố Minh Tịch lắc đầu.

“Thế thì em mua củ nhỏ.” Bàng Sánh đi đến trước quầy bán khoai của ông lão, lấy tờ tiền năm hào trong túi ra, nói: “Ông ơi, cho cháu một củ khoai năm hào.”

Ông lão nhìn cô rồi thò tay đào trong lò nướng khoai lang, đào một củ ra xem rồi thả lại chỗ cũ, lại tiếp tục đào một củ ra xem rồi thả về chỗ cũ, cuối cùng nói với Bàng Sánh: “Cô bé ơi, ông không có củ khoai nào nhỏ như vậy, hay là cháu mua củ một đồng đi, ăn cùng với bạn cháu nữa.”

Mặt Bàng Sánh đỏ bừng, cô chỉ có năm hào thôi.

“Thế thì cháu không mua nữa.” Cô nhét tiền vào túi rồi quay người định đi thì bị Cố Minh Tịch gọi lại.

“Bàng Bàng, trong túi anh có tiền đấy, em tự lấy mà mua củ một đồng đi.”

Bàng Sánh tỏ vẻ không thích: “Em không ăn đồ đi xin đâu!”

Cố Minh Tịch nói: “Vậy anh ăn với em, được chưa?”

Nghe cậu nói thế, Bàng Sánh vui vẻ móc tiền trong túi cậu một cách rất thành thạo.

Mua xong họ tiếp tục sải bước trên con đường về nhà, Bàng Sánh ăn củ khoai nướng thơm phưng phức, chợt nhớ đến câu chuyện ban nãy liền hỏi: “Bố đưa anh đến Thượng Hải để thăm họ hàng à?”

“Chắc là không, nhà anh không có họ hàng ở Thượng Hải.”

“Thế là đi chơi phải không?”

“Không biết, chắc vậy.”

“Bố em đến Thượng Hải rồi.” Khoai lang lấp kín miệng Bàng Sánh khiến cô nói năng không được rõ: “Bố em bảo Thượng Hải có tàu điện ngầm, có những công trình được xây dựng bằng sắt thép từ nhà máy của bố em đấy.”

“Bố anh cũng nói thế.” Cố Minh Tịch hỏi: “Em đi tàu điện ngầm bao giờ chưa?”

“Chưa.” Bàng Sánh lắc đầu: “Còn anh?”

Cố Minh Tịch cũng lắc đầu: “Anh cũng chưa đi bao giờ, lần này đến Thượng Hải chắc là sẽ được đi.”

“Lúc về anh phải nói cho em biết có thích không nhé?”

“Ừ.”

“Này, anh ăn khoai không?” Cô sực nhớ ra mỹ vị trên tay: “Anh nói là hai đứa cùng ăn, nếu anh không ăn là em sắp ăn hết rồi.”

Nhìn củ khoai lang đã bị ăn gần hết trên tay Bàng Sánh, Cố Minh Tịch trả lời về chệch bài: “Anh không muốn ăn.”

Bàng Sánh trừng mắt: “Sao lại không ăn?”

“Anh không đói.” Cố Minh Tịch quay người đi thật nhanh. Bàng Sánh không chịu liền chạy đuổi theo, cầm khoai lang nhét vào miệng cậu: “Ăn một miếng thôi, vừa ngọt vừa ngon.”

Cố Minh Tịch quay trái quay phải không sao thoát được, đành cắn một miếng khoai trên tay cô: “Xong! Anh ăn rồi.”

“Ngọt không?”

Cậu miễn cưỡng đáp: “Ngọt.”

Bàng Sánh cười khúc khích. Lúc này một người phụ nữ trong khu tập thể kim khí đạp xe đi qua họ, thấy hai đứa trẻ nô đùa trên đường liền cười nói to: “Này, Minh Tịch, đừng đùa nghịch trên đường, nguy hiểm lắm, mau đưa vợ cháu về nhà đi!”

“... Cháu sẽ chú ý an toàn, cô Chung.” Cổ Minh Tịch có phần “cạn lời” nhưng vẫn lễ phép đáp.

Đến khi người phụ nữ họ Chung đạp xe đi xa, Bàng Sánh mới bấu môi với cậu, bức bối nói: “Sao anh lại nói chuyện với cô ấy, mẹ em ghét cô ấy lắm vì cô ấy suốt ngày nói linh tinh ở khu tập thể.”

Cổ Minh Tịch chỉ nhìn cô, không nói gì.

Người phụ nữ đó đúng là hơi nhiều chuyện. Ví dụ như giờ đây bà cô này là người duy nhất trong khu tập thể, thậm chí trong cả công ty Kim khí vẫn gọi Bàng Sánh là “vợ” của Cổ Minh Tịch như trước đây.

Cho dù Kim Ái Hoa đã từng cãi nhau với chị ta trong căn tin công ty ngay trước mặt mọi người, chị ta vẫn không chịu thay đổi.

Hồi đó Chung Tiểu Liên chế giễu Kim Ái Hoa: “Lúc Minh Tịch nhà người ta còn lành lặn thì nhà chị thân với nhà đó thế, giúp đỡ thân mật, chăm sóc Minh Tịch tận tình như con đẻ. Bây giờ Minh Tịch tàn tật, các người lại phẩy tay hoàn toàn! Tôi nói “vợ” thì có làm sao? Ô! Bây giờ Minh Tịch không còn xứng đôi với con bé mập nhà chị nữa rồi! Đừng quên con bé mập nhà chị cũng có trách nhiệm khi Minh Tịch bị mất tay đấy nhé!”

Nghe xong Kim Ái Hoa đã định vung tay tát chị ta, cuối cùng lại bị Bàng Thủy Sinh nghe tin chạy tới kéo lại. Đứng ngay trước mặt bao đồng nghiệp, Bàng Thủy Sinh gơ tay thề: “Người nhà họ Bàng chúng tôi nếu vì Minh Tịch không còn tay mà ghét bỏ thằng bé, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết! Cổ Quốc Tường là anh em cùng lớn lên với tôi từ bé! Bây giờ anh ấy vẫn chưa về nước, Bàng Thủy Sinh tôi sẽ thay mặt anh ấy chăm lo cho Minh Tịch! Cổ Minh Tịch chính là con trai tôi! Song Minh Tịch và Sánh Sánh bây giờ còn nhỏ, chuyện mai mối sau này mọi người đừng nhắc đến nữa. Tương lai hai đứa lớn lên mà tâm đầu ý hợp, Bàng Thủy Sinh tôi hôm nay xin thề nhất định sẽ không phản đối!”

“Bàng Thủy Sinh, anh nói lung tung gì vậy!” Kim Ái Hoa giận dữ kéo anh lại, Bàng Thủy Sinh quay sang lườm vợ: “Còn sợ chưa đủ xấu hổ hay sao! Im miệng!”

Tất nhiên Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh không biết chuyện này nhưng từ đó trở đi Kim Ái Hoa rất ghét Chung Tiểu Liên, chị không quên nhắc nhở Bàng Sánh rằng Chung Tiểu Liên toàn nói linh tinh, còn bảo con gái đừng nghe những lời Chung Tiểu Liên nói.

Rõ ràng thái độ với Cổ Minh Tịch của Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa rất khác nhau. Sau một năm ở nhà dưỡng bệnh, Cổ Minh Tịch cùng vào tiểu học với Bàng Sánh. Thời gian đó Cổ Quốc Tường vẫn chưa về nước, Bàng Thủy Sinh chạy ngược chạy xuôi vì hai đứa trẻ, còn nhờ thợ mộc đóng bàn học cho Cổ Minh Tịch, và khẩn thiết yêu cầu giáo viên để Bàng Sánh ngồi cùng bàn với Cổ Minh Tịch.

Hồi đó Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh còn rất nhỏ nên dĩ nhiên không có ý kiến gì, hai đứa trẻ cứ thế trở thành bạn cùng bàn, suốt năm năm liền.

Tối đến trong bữa cơm ba người nhà họ Bàng, Kim Ái Hoa bỗng dưng hỏi Bàng Sánh: “Có phải hôm nay con gặp cô Chung Tiểu Liên không?”

Bàng Sánh gật đầu vội nói: “Con không nói chuyện với cô ấy đâu ạ.”

“Sau này nhìn thấy cô ấy nhớ phải tránh đi thật xa, nhất định không được để ý đến cô ấy.” Kim Ái Hoa gấp thức ăn vào bát con gái: “Mụ điên ấy vừa về nhìn thấy mẹ liền chạy ra nói nhảm là thấy con và Minh Tịch nô đùa trên đường, con còn cho Minh Tịch ăn khoai, trông có vẻ tình cảm lắm. Nói vớ nói vẩn.”

Bàng Sánh vui đầu ăn cơm: “...”

Bàng Thủy Sinh hơi giận: “Ái Hoa!”

“Làm sao?” Kim Ái Hoa quay sang hỏi Bàng Sánh: “Mẹ hỏi con, con có cho Cổ Minh Tịch ăn khoai không?”

“Không ạ.” Bàng Sánh vội lắc đầu: “Chỉ có con tự ăn thôi.”

Kim Ái Hoa nhìn con gái một lát rồi nói: “Con lớn rồi, có những việc cũng nên để ý. Minh Tịch là con trai, mặc dù hai đứa ngồi cùng bàn nhưng con không được thân thiết quá với nó, biết chưa hả?”

“Dạ.” Bàng Sánh gật đầu như gà mổ thóc.

“May mà hết cấp một hai đứa sẽ không học cùng trường nữa.” Nghĩ đến đây, Kim Ái Hoa tỏ ra rất vui.

Bàng Sánh lấy làm kinh ngạc liền ngược lên: “Tại sao ạ?”

Bàng Thủy Sinh chặn miệng Kim Ái Hoa lại: “Việc còn chưa chắc chắn, em đừng nhiều lời.”

“Bố...” Chẳng hiểu sao khi nghe thấy không thể học cùng một trường cấp hai với Cổ Minh Tịch, Bàng Sánh lại thấy sợ, và cả cảm giác không thích rất

rõ. Bàng Thủy Sinh không cho con gái hỏi tiếp, nói: “Ăn cơm đi, còn một năm rưỡi nữa kia mà, vội gì!”

Hôm sau dĩ nhiên Bàng Sánh sẽ đẩy sự thắc mắc này cho Cố Minh Tịch, không ngờ cậu cũng lấy làm ngạc nhiên: “Anh không biết, bố mẹ không nói gì với anh cả.”

“Hay là anh chuyển trường đến Thượng Hải?” Bàng Sánh rất nóng lòng: “Anh về nhà nhớ hỏi bố mẹ đấy!”

Thấy đáng vẻ sốt sắng của cô, Cố Minh Tịch thấy rất buồn cười, bèn hỏi: “Sao vậy? Không phải em suốt ngày nói không muốn ngồi cùng bàn với anh còn gì? Nếu bọn mình không học cùng trường, chắc em vui lắm nhỉ?”

Bàng Sánh thoáng sững lại rồi chớp mắt nói: “Cũng đúng... Vậy em sẽ không phải đi học, tan học cùng anh, không phải lấy cơm cho anh, không phải mua đồ hộ anh, không cần mặc áo mưa, không cần xô giày, đeo khăn quàng đỏ giúp anh...”

“Ừ.” Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô: “Thế chẳng tốt sao, em suốt ngày chê anh phiền phức mà.”

“Đúng, đúng...” Bàng Sánh vẫn chớp mắt rồi tự nhiên trở nên dửng dưng: “Tốt chết mẹ đi!”

Cố Minh Tịch chau mày bĩu môi: “Này Bàng Bàng, giọng em nói chuyện giống hệt giọng mẹ em kìa...”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điều Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lời Hứa Của Cậu Ấy

Đúng là đã rất nhiều lần Bàng Sánh nói không muốn ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch. Nhất là sau khi vào lớp ba, lũ trẻ bắt đầu cao lên làm cô giáo Lê phải thường xuyên điều chỉnh chỗ ngồi. Người lùn, mắt cận thì được chuyển lên bàn trên còn người cao hay mất sáng thì chuyển xuống những bàn dưới.

Chỉ có vị trí của Bàng Sánh và Cố Minh Tịch là chưa bao giờ di chuyển, kể cả có thay đổi phòng học thì cô và Cố Minh Tịch cũng như tài sản cố định được trời chặt, lúc nào cũng chiếm trọn góc cuối bên cạnh cửa sổ trong lớp.

Bàng Sánh sinh vào tháng tám, là đứa nhỏ tuổi nhất trong lớp, cô không cao mà lại bị cố định ở bàn cuối nên chắc chắn sẽ thấy không vui. Với lại cách chỗ họ không xa là nơi để chổi quét nhà, xẻng hót rác, thùng đựng rác... mùa hè rác rưởi trong thùng nhiều nên không tránh khỏi có mùi hôi bốc lên. Bàng Sánh đã từng than thở vô số lần vì điều này nhưng do việc đọc sách, viết lách của Cố Minh Tịch khá đặc biệt nên cậu không thể ngồi vào những bàn học bình thường khác trong lớp. Vậy nên đã có một thời gian Bàng Sánh suốt ngày kêu ca không muốn ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch nữa.

Cố Minh Tịch không có ý kiến gì, cũng không tỏ ra phật lòng. Vừa vào lớp bốn cậu còn chủ động tìm giáo viên chủ nhiệm đề nghị cô giáo sắp xếp cho Bàng Sánh ngồi lên trên.

Cậu bảo: “Cô ơi, cô cho Bàng Sánh đổi chỗ định kỳ như các bạn khác đi ạ, em ngồi một mình ở dưới cũng được, bây giờ em đã có thể dùng chân làm việc một cách nhuần nhuyễn rồi, bình thường cũng không cần Bàng Sánh giúp gì cả.”

Tất nhiên cô giáo sẽ không dễ dàng chấp nhận lời đề nghị của cậu. Trong cuộc họp phụ huynh sau kỳ thi giữa học kỳ, cô giáo bèn gọi Lý Hàm và Bàng Thủy Sinh ra ngoài rồi kể chuyện này lại cho hai người nghe.

Cô giáo Lê biết lý do Bàng Thủy Sinh sắp xếp cho con gái ngồi cạnh Cố Minh Tịch là vì hai đứa trẻ lớn lên từ bé với nhau, đã quen với cách sống của nhau nên Cố Minh Tịch sẽ không quá dè dặt trước Bàng Sánh vì cơ thể khiếm khuyết của mình. Mặt khác, mọi người đều cho rằng Bàng Sánh là con gái sẽ cẩn thận tỉ mỉ hơn, có thể chăm sóc Cố Minh Tịch kỹ lưỡng hơn trong mọi việc hàng ngày.

Còn bây giờ cả hai đứa trẻ đều đã có ý không muốn ngồi cạnh nhau nữa, dĩ nhiên cô giáo phải xin ý kiến hai vị phụ huynh.

Nghe cô giáo Lê kể ngọn ngành sự việc, sắc mặt Lý Hàm hơi tệ, chắc chắn chị không muốn Cố Minh Tịch phải ngồi một mình ở góc lớp nhưng chọn một bạn khác tới ngồi cạnh... Đến cả Bàng Sánh – người hiểu rõ căn nguyên mọi chuyện còn không thích thì phải chăng những người khác còn thấy ghét con trai mình hơn không? Chẳng may bạn cùng bàn mới bắt nạt Cố Minh Tịch thì sao?

Thấy chị cúi đầu không nói năng gì, Bàng Thủy Sinh liền hiểu ngay, anh nói với cô giáo chủ nhiệm không cần cho Bàng Sánh đổi chỗ, về nhà anh sẽ thuyết phục con gái.

Cách thuyết phục của Bàng Thủy Sinh chính là đánh Bàng Sánh một trận như từ, đánh đến khi mồm cô bé đỏ chót, khóc hết nước mắt.

Hôm sau, cô bé Bàng Sánh với đôi mắt đỏ hoe đến trường cùng Cố Minh Tịch, cô đang giận dữ nên hoàn toàn chẳng để ý gì đến cậu. Cố Minh Tịch chủ động bắt chuyện thì cô lại quay đi không thèm nhìn cậu. Đến giờ ăn trưa, cô thậm chí còn không lấy đồ ăn cho cậu, hết cách, Cố Minh Tịch đành chờ đến khi các bạn khác nhận hết mới nhờ lớp phó đời sống mang cặp lồng đến bàn cho mình.

Bàng Sánh chỉ cảm cúi ăn suất của mình, cô thấy mình chẳng làm gì sai, tất cả đều tại Cố Minh Tịch không ra gì! Không muốn đổi chỗ thì thôi, sao lại đi méc cô làm gì? Hại cô bé bị bỏ giữa cho một trận nên thân!

Đến khi kết thúc tiết học đầu tiên của buổi chiều thì cuộc chiến tranh lạnh đến từ một phía này mới chấm dứt. Cố Minh Tịch ra ngoài một mình, lúc về, đầu cậu lệch sang một bên, kẹp giữa má và vai là một túi kẹo socola Mylikes.

Cậu khom lưng xuống trước mặt Bàng Sánh, “bụp” một tiếng, túi kẹo Mylikes rơi lên mặt bàn cô.

“Em ăn đi.” Cậu nói.

Bàng Sánh hơi đỏ mặt. Cố Minh Tịch ngồi vào chỗ của mình, nhìn cô một lúc rồi hỏi: “Sao hôm nay em lại khó chịu thế? Đau bụng à?”

Cậu bé mười tuổi hỏi cô, vẻ quan tâm nồng đượm trong giọng nói làm đầu óc Bàng Sánh rối bời.

Cô lặng lẽ kéo túi kẹo Mylikes lại gần, bóc vỏ rồi nhét một viên vào miệng.

Vị ngọt của socola lan tỏa trên đầu lưỡi, cô quay sang nhìn Cố Minh Tịch ngồi bên cạnh, đôi mắt trong veo của cậu đang mở to nhìn cô, Bàng Sánh chợt nhớ đến trận đòn vô lý mình phải chịu liền thấy bản thân thật ảm ức. Giọng thoáng nghẹn ngào, cô nói: “Em không đổi chỗ nữa! Nhưng từ giờ trở đi anh phải cho em chép bài tập toán.”

Cố Minh Tịch: “...”

“Anh còn phải cho em chép bài trong giờ kiểm tra toán nữa.” Vừa nghẹn ngào nói Bàng Sánh vừa nhét thêm một viên kẹo Mylikes nữa vào miệng: “Với lại anh phải vẽ tranh cho em trong giờ mỹ thuật. Nếu giờ khoa học phải đào giun, nuôi tằm con anh sẽ phải làm hết, em sợ nhất là sâu! Chưa hết, anh không được méc với cô chủ nhiệm và bố em nữa.”

Cố Minh Tịch hơi há miệng nhưng chẳng thốt lên lời.

Bàng Sánh lườm cậu: “Anh không chịu hả?”

“Những việc khác thì ok, nhưng toán... thì không được.” Cố Minh Tịch nhếch miệng, “Em không hiểu chỗ nào anh dạy em.”

Đến đây, cuộc phong ba đổi chỗ ngồi tạm dừng lại, từ đó trở đi, Bàng Sánh không còn nhắc gì đến việc đổi chỗ nữa.

Kết thúc kỳ thi cuối học kỳ cũng là lúc được nghỉ tết.

Tết năm đó cả nhà Cố Minh Tịch không có ở thành phố E mà đến miền Bắc thăm một thành phố nhỏ tại tỉnh Z – quê của Lý Hàm, ông bà ngoại, bác gái và cậu của Cố Minh Tịch đều sống ở đó.

Cố Minh Tịch nói với Bàng Sánh là từ ngày cậu bị thương, mẹ cậu chưa được về quê lần nào, năm nay ông bà rất nhớ cả nhà con gái nên Cố Quốc Tường và Lý Hàm mới quyết định đưa Cố Minh Tịch đến đó ăn tết. Tết xong, cả nhà họ sẽ đến thẳng Thượng Hải rồi mới về thành phố E.

“Anh hỏi mẹ rồi, mẹ anh bảo anh sẽ không chuyển trường đến Thượng Hải nữa.” Trước khi đi, Cố Minh Tịch mỉm cười nói với Bàng Sánh.

Bàng Sánh hỏi: “Thế anh đến Thượng Hải làm gì?”

“Anh không biết, mẹ anh không chịu nói.” Cố Minh Tịch nhún vai: “Khi nào đi mới biết được.”

Cố Minh Tịch đi suốt hai mươi ngày. Đây là lần hai đứa trẻ xa nhau lâu nhất kể từ khi Bàng Sánh có ký ức. Từ nhỏ đến lớn hầu như ngày nào họ cũng gặp nhau, Bàng Sánh nhận ra lâu lâu không được gặp Cố Minh Tịch cũng làm cho cô rất nhớ cậu.

Mãi đến khi sắp hết đợt nghỉ tết, cả nhà họ mới trở về.

Cả nhà Cố Quốc Tường đi vào khu tập thể đúng lúc Bàng Thủy Sinh đứng trên ban công hút thuốc lá, anh liền gọi với vào phòng Bàng Sánh: “Sánh Sánh, Minh Tịch về rồi kìa!”

Bàng Sánh đang nằm trên giường xem phim liền bật dậy ngay lập tức, xỏ dép phóng ra ngoài.

Xuống đến tầng ba cô nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, chẳng bao lâu sau, cả nhà Cố Quốc Tường đã xuất hiện ngay trước mắt cô bé.

Bàng Sánh nhìn thấy Cố Minh Tịch đi sau Cố Quốc Tường, cậu mặc áo khoác lông mới tinh, tóc hơi bù xù. Gặp Bàng Sánh, Cố Minh Tịch thoáng ngỡ ngàng rồi lên tiếng chào cô: “Chúc mừng năm mới Bàng Bàng!”

“Cháu chúc mừng năm mới hai bác ạ.” Bàng Sánh không quên chào hỏi Cố Quốc Tường và Lý Hàm rồi cùng gia đình họ đi lên tầng năm. Thấy Bàng Sánh cứ ngượng ngịu đi theo nhà mình, Cố Minh Tịch bèn nói với Cố Quốc Tường: “Bố ơi, con qua nhà Bàng Sánh chơi một lúc nhé?”

“Ừ.” Cố Quốc Tường nhìn cậu rồi kéo va ly vào nhà.

Lúc Cố Minh Tịch theo Bằng Sánh vào nhà số 501 thì bất ngờ bị Lý Hàm gọi lại, chị lấy một bọc nylon nhỏ trong túi ra đưa cậu, Cố Minh Tịch đỏ bừng mặt, nghiêng đầu kẹp bọc đồ.

Hai đứa trẻ vừa vào đến phòng đến phòng Bằng Sánh, cô đã vội vàng hỏi cậu: “Cố Minh Tịch, rốt cuộc anh đi Thượng Hải làm gì thế?”

Cố Minh Tịch vẫn vẹo đầu giữ lấy bọc đồ, cậu ngồi xuống mép giường liền chớp chớp mắt với Bằng Sánh, nói: “Đây là quà năm mới anh tặng em, em tự lấy đi.”

“Woa, em còn có quà kia à?” Bằng Sánh vui vẻ lấy túi đồ dưới má Cố Minh Tịch ra, mở ra xem thì thấy hai chiếc kẹp tóc màu vàng nhạt, cô vui vẻ nói: “Cảm ơn anh nhé.”

“Anh mua ở Thượng Hải đấy.” Mặt Cố Minh Tịch vẫn đỏ hây hây, cất giọng thật khẽ: “May mà em thích.”

Bằng Sánh ngồi xuống cạnh cậu, hỏi: “Anh có được đi tàu điện ngầm ở Thượng Hải không?”

“Có.” Cố Minh Tịch gật gù.

Bằng Sánh tò vò rất hâm mộ: “Có vui không?”

“Vui.” Cố Minh Tịch nói: “Tàu điện ngầm chạy nhanh lắm, cứ lần lượt hết trạm này đến trạm kia, vù một cái đã... đã xuống lòng đất rồi, chẳng thấy gì qua cửa sổ xe cả.”

Bằng Sánh vẹo đầu thăm tưởng tượng trong lòng thì nghe thấy Cố Minh Tịch nói tiếp: “Đúng rồi, anh còn đi máy bay nữa.”

“Máy bay?!” Bằng Sánh há hốc miệng: “Chẳng phải anh đi tàu hỏa đến tỉnh Z sao?”

“Ừ, nhưng sau đó đi máy bay từ tỉnh Z đến Thượng Hải, không mua được vé tàu trong khi mẹ anh lại không đi được xe khách, mẹ anh bị say xe.”
Gương mặt Cố Minh Tịch thấp thoáng vẻ phấn khích: “Nhìn máy bay thì thấy rất to nhưng thực ra bên trong lại bé xíu, không rộng rãi gì hết. Lúc cất cánh, tiếng động rất lớn đến ù cả tai. À! Trên máy bay còn có đồ ăn đồ uống nữa, mà lại không phải trả tiền.”

Cậu nói xong một tràng dài, Bằng Sánh thấy hay ho nên thỉnh thoảng cũng xen vào hỏi mấy câu.

Hai đứa trẻ không gặp nhau suốt gần một tháng trời nên nói mãi vẫn chưa hết chuyện. Chỉ một lát sau, chủ đề đã chuyển sang những việc đã làm trong Tết. Cố Minh Tịch nói với Bằng Sánh là đã rất lâu cậu không được gặp ông bà ngoại nhưng ở miền Bắc, họ bảo Minh Tịch gọi là ông ngoại, bà ngoại (Ghi chú: ở Miền Bắc và Miền Nam của Trung Quốc gọi nội ngoại khác nhau về mặt phát âm). Cậu còn nói tuyết ở Miền Bắc mới thực sự là “bông tuyết to bằng lòng ngỗng”, đóng băng dày đến nửa mét trên mặt đất, giẫm xuống là quá đầu gối.

“Nhưng trong nhà có lò sưởi nên ấm lắm, không lạnh giá như ở đây.” Cậu nhìn cô cười khúc khích: “Bằng Bằng, Tết em làm gì?”

Bằng Sánh nghiêng đầu: “Em chẳng đi đâu cả, chỉ đến nhà họ hàng ăn cơm và lấy tiền mừng tuổi thôi, nhưng bị mẹ em tịch thu hết rồi.” Rồi cô chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng liền lao đến bàn học lấy bài tập toán ra: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch, anh đã làm hết bài tập chưa? Mau cho em mượn vở chép đi! Em không kịp làm mất!”

“...”

Lúc Cố Minh Tịch ra về, Bằng Sánh lại hỏi cậu lần nữa: “Ê, anh vẫn chưa nói cho em bố mẹ đưa anh đến Thượng Hải làm gì!”

Gương mặt cậu bé lại đỏ bừng một cách khó hiểu, khẽ nói: “Ừm... Mấy hôm nữa anh nói được không?”

“Sao lại thế?”

“Bây giờ... anh vẫn chưa chắc chắn.” Đôi mắt cậu khép lại, giọng nói hơi căng thẳng: “Một tháng nữa mới biết.”

Học kỳ mới bắt đầu không bao lâu sau khi Cố Minh Tịch trở về. Cậu không bảo vệ được vở bài tập tết của mình nên bị Bằng Sánh cướp mất tất cả vở bài tập toán, cô chép hết bài của cậu chỉ trong một buổi tối.

Câu chuyện mà cô hết sức tò mò trong đợt nghỉ tết bị khổ chủ nhanh chóng cho vào quên lãng, thế rồi đáp án bất ngờ đến vào một ngày trung tuần tháng tư.

Hôm đó Cố Minh Tịch rất khác lạ, phấn khởi, căng thẳng... Trong giờ học cậu hơi xao nhãng rồi lại cười khúc khích một cách ngốc nghếch. Bằng Sánh lấy làm lạ bèn hỏi: “Anh bị làm sao thế?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, chân phải cậu kẹp cây bút chì bấm vẽ lung tung trên giấy. Được một lúc cậu nói: “Bằng Bằng, tối nay em sang nhà anh chơi nhé?”

Bằng Sánh không hiểu: “Đề làm gì?”

“Em chỉ cần sang một lúc thôi, mười phút là đủ.” Ánh mắt cậu đầy thiết tha: “Nhé?”

Bàng Sánh gật đầu: “Được rồi, ăn cơm xong em sang.”

Tối đến Bàng Sánh qua nhà Cố Minh Tịch theo lời hẹn, Lý Hàm ra mở cửa cho cô bé, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, chị nói: “Sánh Sánh, Minh Tịch đang đợi cháu trong phòng đó.”

Bàng Sánh thấy lạ nhưng vẫn mở cửa phòng Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, em vào nhé.”

Bàng Sánh nhào người ngó vào trong phòng thì thấy trong phòng tối om, một bóng người đứng trước bàn học, che khuất ánh sáng từ chiếc đèn bàn.

Bàng Sánh biết người đó là Cố Minh Tịch, cô đã quá quen với dáng vẻ của cậu nhưng lạ lùng là cô cứ có cảm giác cậu lúc này không như bình thường.

Cô đi vào phòng đứng trước mặt Cố Minh Tịch thì thấy gương mặt căng thẳng và những giọt mồ hôi lấm tấm dày đặc trên trán cậu bé, lúc này cô mới nhận ra điểm khác thường của cậu.

Dưới vai Cố Minh Tịch có thêm hai cánh tay.

Cậu mặc một chiếc áo sơ-mi dài tay, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trước mặt Bàng Sánh, lại còn đeo cả khăn quàng đỏ. Bàng Sánh nhớ chiếc áo sơ-mi này, trước đây khi Cố Minh Tịch mặc, tay áo bao giờ cũng trông không rũ xuống bên người nhưng hôm nay, trông cậu chẳng khác gì những cậu bé khác trong lớp, tay chân đầy đủ, khỏe khoắn cao ráo, thậm chí cậu còn đẹp hơn, phần chân hơn những người khác.

Bàng Sánh bàn thần nhìn cậu, Cố Minh Tịch vẫn nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực rỡ rồi một lúc sau cậu lại cúi xuống nhìn đôi tay cứng ngắc của mình, khẽ mím môi nói: “Đây là cánh tay giả được đặt riêng mà anh làm ở Thượng Hải đợt tết, bố anh bảo sang năm lên cấp hai rồi, bố bảo anh đeo tay giả đến trường sẽ đẹp hơn.”

Sau đó Bàng Sánh kéo tay trái cậu nhưng Cố Minh Tịch vẫn không mấy may động đậy. Bàng Sánh cảm nhận được bàn tay và các ngón tay lạnh lẽo cứng ngắc, cảm giác rất khó chịu khiến cô nghĩ đến ma-nơ-canh đáng sợ trong tủ kính ở trung tâm thương mại.

Bàng Sánh ngơ ngác đứng một lúc rồi hỏi: “Cố Minh Tịch, anh có thể sử dụng được cánh tay này không?”

“...” Cậu thoáng im lặng rồi lắc đầu nói: “Hình như là không.”

“Ăn uống, viết chữ, lấy đồ, hoàn toàn không dùng được á?”

Ánh sáng lấp lánh trong mắt cậu âm thầm dần: “Không, bố anh bảo chỉ để đẹp thôi.”

“...”

Cố Minh Tịch gượng cười để lộ hai chiếc răng khểnh nhỏ nhỏ, mặc dù giọng điệu có vẻ thoải mái nhưng lại thấp thoáng chút run rẩy: “Bàng Bàng, em thấy anh thế này có đẹp không?”

“Không đẹp.” Bàng Sánh thu tay lại, mím môi nói về chề bai: “Đẹp gì mà đẹp, chỉ là hai cánh tay giả chẳng có tí tác dụng nào! Xấu hoắc!”

Thậm chí cô bé còn lùi lại hai bước, cau mày lườm Cố Minh Tịch đang lộ rõ vẻ thất vọng: “Em về đây, mai đi học tốt nhất anh đừng mang theo cái thứ vớ vẩn này. Ghê chết đi được!”

“...”

Trước khi cậu kịp lên tiếng, cô đã quay người mở cửa bỏ chạy không một lần ngoảnh lại.

Từ đó về sau Bàng Sánh không hề thấy Cố Minh Tịch dùng hai cánh tay giả kia nữa, thậm chí cô còn chưa kịp nhìn kỹ chúng, cũng không biết chúng được gắn lên người Cố Minh Tịch như thế nào. Cô chỉ biết sau khi nghe mình nói thế, lần đầu tiên Cố Minh Tịch đã khước từ yêu cầu của Cố Quốc Tường, nhất quyết không chịu đeo tay giả đi học.

Cố Quốc Tường giận lắm, có lần uống rượu say, anh còn giáng cho con trai một cái bạt tai thật mạnh vì chuyện này.

Sao anh có thể không giận cho được. Vốn dĩ anh đã phải tận dụng hết các mối quan hệ mới tìm được cho Cố Minh Tịch một trường cấp hai tư thục có chất lượng rất tốt, hiệu trưởng trường đó đồng ý nhận Cố Minh Tịch vào học nhưng một trong các điều kiện là Cố Minh Tịch phải đeo tay giả khi đến trường, ít nhất như thế thì cậu trông sẽ không quá khác biệt với mọi người và không quá đáng sợ mỗi khi ra vào trường học hay tham gia các hoạt động ngoại khóa.

Nhưng giờ đây, mọi chuyện đã bị đảo lộn và thất bại hoàn toàn.

Cố Quốc Tường lạnh lùng nhìn Cố Minh Tịch, nói: “Con có biết học sinh của trường tiểu học Cầu Tri sẽ được chuyển lên trường nào không? Đó là trường trung học Nguyên Phi, con có biết tỷ lệ học sinh Nguyên Phi đỗ vào các trường cấp ba trọng điểm mỗi năm là bao nhiêu không? Không quá 1/5! Cố Minh Tịch, nếu hôm nay con lựa chọn con đường này thì về sau đừng mong bố quan tâm đến con nữa!”

Cậu bé wrong bước quay đi, nói: “Vốn dĩ bố đã chẳng quan tâm gì đến con rồi. Từ sau khi con mất tay đến giờ đã lần nào bố đi họp phụ huynh cho con đâu!”

Lửa giận bùng hực trong lòng Cố Quốc Tường không sao kìm nén được nữa, anh giơ tay giáng cho Cố Minh Tịch một cái bạt tai. Không giữ được thăng bằng, Cố Minh Tịch bị đẩy lùi lại hai bước, va vào bức tường.

Cậu bị đau đến hoa cả mắt, Lý Hàm thì gạt lệ kéo Cố Quốc Tường lại. Cũng chỉ có những khi ở nhà, đối diện với vợ con mình Cố Quốc Tường mới mất bình tĩnh đến thế, anh chỉ tay vào Cố Minh Tịch, con giận làm giọng anh run rẩy: “Mày... Mày nói gì hả?!”

Cố Minh Tịch đứng vững một cách khó nhọc, cậu cúi xuống, cọ má lên vai mình – đau rất, cậu khẽ cất tiếng nói: “Bố, con đồng ý học trường trung học Nguyên Phi, con đảm bảo với bố là chắc chắn sẽ thi đỗ trường cấp ba trọng điểm. Không chỉ một mình con thi đỗ trường cấp ba trọng điểm mà con cũng sẽ làm cho Bằng Sánh thi đỗ.”

Mất cậu vẫn cụp xuống không nhìn thẳng vào Cố Quốc Tường, cuối cùng cậu cất giọng nhỏ hơn nữa: “Con sẽ không làm cho bố phải xấu hổ đâu!”

Một năm sau, từ trường tiểu học Cầu Tri, Cố Minh Tịch và Bằng Sánh được chuyển lên trường trung học Nguyên Phi chỉ cách khu tập thể kim khí ba cây số một cách hoàn toàn thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điều Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trường Trung Học Nguyên Phi

Nguyên Phi là ngôi trường trung học đã tồn tại từ rất lâu, bao gồm trường cấp hai và trường cấp ba nằm biệt lập. Đa số học sinh của trường tiểu học Cầu Tri sẽ được chuyển lên trường trung học Nguyên Phi, số khác có thể đi học ở trường trung học tư thục hoặc đóng một khoản tiền lớn để được học ở những trường khác có chất lượng cao hơn.

Cố Quốc Tường nói đúng, trung học Nguyên Phi không phải một ngôi trường nổi tiếng, thậm chí người lớn ở khu tập thể Kim Khí còn gọi đây là “ngôi trường rác rưởi”. Trong khu tập thể lưu truyền một câu chuyện thế này: hai cậu bé có thành tích tương đương đồng thời cùng tốt nghiệp tiểu học, bố mẹ cậu A nộp tiền cho con đi học một trường cấp hai danh tiếng, còn cậu B thì được chuyển thẳng lên trường Nguyên Phi. Ba năm cấp hai, trong khi thành tích của cậu A chỉ lằng nhằng ở mức trung bình thì cậu B lúc nào cũng nằm trong top 5 của lớp khiến bố mẹ cậu rất lấy làm tự hào, cho rằng khoản tiền lớn mà bố mẹ cậu A bỏ ra thật sự lãng phí.

Kết quả đến kỳ thi vào lớp 10, hai cậu bé đều phát huy một cách bình thường, cậu A thuận lợi thi đỗ một trường cấp ba trọng điểm còn cậu B chỉ đủ điểm đỗ trường cấp ba bình thường. Bị shock, bố mẹ cậu B đến trường hỏi thăm mới biết lớp con mình có bốn mươi học sinh mà chỉ có một người đủ điểm đỗ vào trường cấp ba trọng điểm.

Từ đó Nguyên Phi trở thành ngôi trường nổi tiếng dạy kém, trở thành nỗi lo của các phụ huynh có con em theo học.

Mặc dù Bằng Thủy Sinh biết thành tích học tập của Bằng Sánh rất kém nhưng anh vẫn ôm tâm lý mong kỳ tích xuất hiện, bảo con gái tham gia kỳ thi đầu vào của một trường cấp hai tư thục, Cố Minh Tịch và hơn nửa số học sinh trong lớp tiểu học của họ cũng tham gia.

Bằng Sánh ngồi trong phòng thi, nhìn đề bài mà như nhìn sách trời, đề thi môn toán ứng dụng thực sự rất đáng sợ. Thề tích của một cái bể là xxx, trong bể có ba vòi nước chảy với tốc độ khác nhau, tạm chấp nhận được, thế nhưng trong bể lại còn có ba đường ống thoát nước, tốc độ thoát nước cũng mỗi đường ống cũng khác nhau, vòi nước và ống thoát nước lúc thì chảy vào bể lúc thì thoát nước từ bể ra ngoài, hỏi sau bao lâu bể đầy nước. Mới đọc đề thôi Bằng Sánh đã thấy đau đầu, sao có thể giải được bài toán chứ?

Dĩ nhiên cô cùng đa số các bạn khác trong lớp không vượt qua bài thi viết, trong khi Cố Minh Tịch lại được lọt vào vòng phỏng vấn.

Kết quả này không phải vì Cố Quốc Tường đã “qua lại” trước với trường này, khi các thầy cô giáo trông thấy hai tay áo trống không dưới bả vai cậu rồi nhìn vào bảng điểm thi viết cũng như sơ yếu lý lịch của cậu học sinh này, họ đều hết sức ngạc nhiên.

Nhưng các trường trung học tư thục được phép tự chủ trong cách tuyển sinh, điều nhà trường chú ý không chỉ có thành tích mà quan trọng hơn là khả năng tổng hợp của học sinh cùng viễn cảnh tương lai của họ. Trước tình huống của Cố Minh Tịch, giáo viên tuyển sinh còn cất công giải thích với Lý Hàm, người đó biện bạch không phải nhà trường quá đặt nặng mức độ tàn tật của Cố Minh Tịch mà vì tất cả học sinh trong trường đều rất giỏi nên tính ganh đua rất cao, áp lực học hành lớn, nhà trường sợ Cố Minh Tịch sẽ bị quá sức trong bầu không khí cạnh tranh ấy.

Lý Hàm chỉ cười đáp: “Tôi hiểu.”

Sau khi theo mẹ về nhà, Bằng Sánh vội sang ngay nhà cậu hỏi cuộc phỏng vấn diễn ra như thế nào.

Thú thực Bằng Sánh có hơi khó hiểu với cảm giác của mình, rốt cuộc cô có muốn Cố Minh Tịch vượt qua vòng phỏng vấn hay không, không ngờ Cố Minh Tịch lại tài ba như biết được sự phân vân đó của cô.

“Em muốn anh qua không qua?”

Bàng Sánh không trả lời cậu mà vẫn gặng hỏi: “Rốt cuộc anh có qua không?”

“Không.” Cổ Minh Tịch mỉm cười lắc đầu, “Anh không có tay. Em biết đấy, anh đi học rất phiền.”

Theo dõi nét mặt cậu, suy nghĩ về tâm trạng cậu, sau khi xác định cậu thực sự không buồn bã, Bàng Sánh mới ngồi xuống cạnh cậu, nói: “Nói linh tinh, anh đi học thì có gì mà phiền chứ?”

Cổ Minh Tịch chỉ mỉm cười nhìn cô, không đáp.

Thực ra họ đều biết Cổ Minh Tịch đi học thực sự có hơi phiền phức.

Tạm bỏ qua việc ăn cơm, uống nước, đi vệ sinh bình thường mà chỉ nói riêng về phương diện học tập, học hành vẽ tranh Cổ Minh Tịch có thể hoàn thành bằng chân nhưng lượng bài tập của cấp hai và cấp một là hoàn toàn khác nhau, rất nhiều bài học phải dùng tay hoàn toàn lại trở nên hơi khó khăn với Cổ Minh Tịch. Ví dụ như làm thí nghiệm hóa học, vật lý, sinh học, v.v. . . Càng không nhắc tới giờ học thể chất, việc tập thể dục giữa giờ, thư giãn cho đôi mắt, trực nhật, tổng vệ sinh lớp học, du lịch vào mùa xuân hay mùa thu, đại hội thể dục thể thao... bao nhiêu hoạt động từ nhỏ đến lớn, tất cả đều trở nên khó khăn bởi sự hạn chế trên cơ thể Cổ Minh Tịch.

Trường công lập phải gánh vác trách nhiệm phổ cập giáo dục chín năm, thể nhưng đối với trường tư thục, ai lại muốn mua dây buộc mình chứ?

Thế là mùa hè năm 1997, Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh cùng nhận được thư thông báo nhập học của trường trung học Nguyên Phi. Đầu tiên Bàng Thủy Sinh đến trường đo kích cỡ bàn học rồi lại thuê thợ mộc đóng cho Cổ Minh Tịch một chiếc bàn đặc biệt.

Được giáo viên đề xuất nên Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh lại được xếp học cùng lớp. Giáo viên chủ nhiệm là cô Tào đã biết tình trạng của Cổ Minh Tịch liền đồng ý để Bàng Sánh và Cổ Minh Tịch tiếp tục ngồi cùng bàn.

Việc nhập học của hai đứa trẻ được Lý Hàm và Bàng Thủy Sinh giải quyết ổn thỏa, Cổ Quốc Tường hoàn toàn không lo tới. Ngày ngày anh vẫn chăm chỉ đi làm, tan ca bình thường, thậm chí còn không thèm nhìn Cổ Minh Tịch mỗi khi đi qua cậu.

Cổ Minh Tịch vẫn gọi anh là bố như thường, thỉnh thoảng gặp khó khăn vẫn nhờ anh giúp đỡ. Ví dụ như nhờ anh vận giúp cái nắp chai đóng chặt hay là lấy đồ trên cao, thậm chí khi cậu đi vệ sinh cũng nhờ bố cõn quần, chùi mông giùm.

Mỗi lần như vậy Cổ Quốc Tường vẫn lặng lẽ tới giúp, làm xong lại lặng lẽ bỏ đi.

Ông biết mình rất quá quắt. Là một người đàn ông trung niên đã qua cái thuở bông bột mà vẫn giận dữ con trai mình lâu đến vậy. Nhưng ngày ngày đối diện với Cổ Minh Tịch, Cổ Quốc Tường cảm thấy rất áp lực, anh sợ sau khi nói chuyện với con trai mình sẽ không kiềm nén được cơn giận, tuy Cổ Minh Tịch không làm gì sai nhưng Cổ Quốc Tường vẫn không muốn nhìn thấy cậu, không muốn nhìn thấy dáng vẻ cậu, không muốn nhìn thấy bộ dạng dùng chân làm việc của cậu, càng không muốn nhìn thấy thái độ của con trai với mình... lúc nào cũng cung kính, lễ phép nhưng lại xa cách.

Tình hình đó kéo dài suốt một tháng. Một hôm Cổ Minh Tịch và Lý Hàm cùng ngồi ăn dưa hấu, dưa hấu cắt thành miếng để trên bàn, Cổ Minh Tịch cúi xuống ngoạm luôn vào miếng nên trên mặt không khỏi dính nước dưa, thỉnh thoảng Lý Hàm lại dùng khăn lau miệng cho cậu thì bất ngờ cậu bình thản nói một câu.

Cậu nói: “Mẹ đã 39 tuổi rồi, bố mẹ sinh thêm một đứa nữa đi ạ.”

Tối hôm đó Lý Hàm đóng cửa phòng, khóc lóc nghiêm túc nói chuyện từ tế với Cổ Quốc Tường. Họ không còn trẻ nữa, câu chuyện sau bao năm lại được khơi lên khiến bầu không khí không khỏi nặng nề.

Cuối cùng họ quyết định sẽ không tránh thai nữa, tất cả cứ để tự nhiên, nếu có thai thật thì sẽ sinh.

Nửa tháng trước ngày khai giảng, Bàng Thủy Sinh chợt nghĩ ra một vấn đề rất quan trọng.

Trường Nguyên Phi cách khu tập thể không gần, vậy Bàng Sánh và Cổ Minh Tịch phải đến trường bằng cách nào?

Những đứa trẻ trong khu tập thể học ở trường Nguyên Phi đa phần đi học bằng xe đạp, phần nhỏ còn lại thì đi xe bus.

Thế nhưng Cổ Minh Tịch vừa không đi được xe đạp lại không tiện đi xe bus một mình, biện pháp duy nhất là để Bàng Sánh đi xe bus cùng cậu.

Nhưng Bàng Sánh không thích thế.

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, cô được bà nội tặng cho một chiếc xe đạp kiểu nữ rất đẹp, dài khoảng 80 cm, màu xanh nước biển nhạt, cô cứ chờ mãi đến khi lên cấp hai để được đi xe đạp trên đường như người lớn, bây giờ bố lại bảo cô phải đi học bằng xe bus với Cổ Minh Tịch, cô cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ không thích!

Từ khu tập thể đến trạm chờ xe bus phải mất 10 phút đi bộ, trải qua bốn trạm xe bus, khi xuống lại phải đi bộ thêm 5 phút nữa, lâu hơn đi xe đạp rất nhiều. Bàng Sánh nổi giận với bố: “Không! Không đâu! Con sẽ đạp xe đi học! Con ghét nhất là đi xe bus! Chen lấn bẹp cả ruột!”

Bàng Thủy Sinh nói: “Thế Minh Tịch phải làm sao?”

“...” Bàng Sánh không trả lời được, cuối cùng hờn dỗi nói: “Con mặc kệ anh ấy! Tại sao con làm gì cũng phải liên quan đến anh ấy chứ! Chán chết đi được!”

Bàng Thủy Sinh hết cách với Bàng Sánh, con gái anh đã 12 tuổi, anh không thể hơi một chút là hét mông cô được. anh sang nhà hàng xóm bàn bạc việc này với Lý Hàm, chẳng may lại bị Cố Minh Tịch nghe được.

Cố Minh Tịch đi đến bên cạnh Bàng Thủy Sinh và mẹ, khẽ nói: “Mẹ, thực ra... con cũng có thể đi xe đạp, sau này cùng Bàng Sánh đi xe đạp tới trường!”

Lý Hàm lấy làm kinh ngạc, “Con đạp xe kiểu gì được chứ? Con làm sao mà quẹo, làm sao phanh lại được?”

“Quẹo xe bằng vai. Thực ra hồi xưa Bàng Bàng tập xe trong sân, con cũng thử đi rồi, con đi được.” Cố Minh Tịch khom người xuống, lắc lư hai bên vai cho họ thấy: “Nhưng lúc phanh thì hơi khó nhưng đi chậm một chút là được.”

“Không được!” Lý Hàm cực lực phản đối: “Trong sân khác mà ra đường khác, ngoài đường đông xe cộ, con đạp xe nguy hiểm lắm!”

Cố Minh Tịch bỏ ngoài tai lời răn đe của mẹ. Nghỉ hè, tranh thủ lúc bố mẹ đi làm, cậu mượn được chiếc xe của Chu Tuệ Cường, gọi Bàng Sánh và Chu Tuệ Cường ngày ngày tập xe trong sân.

Xe của Chu Tuệ Cường kiểu nam, có một đoạn khung sắt phía trước khiến việc tập luyện của Cố Minh Tịch hơi vất vả. Cậu ngồi lên xe, hạ người xuống thật thấp, hai bả vai ghì vào ghi-đông, chậm rãi đạp quanh bồn hoa trong sân.

Cậu cố gắng ngẩng đầu nhìn phía trước, tư thế hơi gượng ép nhưng Bàng Sánh vẫn trách móc bên tai: “Cố Minh Tịch, anh đi chậm thế! Chậm hơn cả ốc sên!”

Nghe cô nói vậy, Cố Minh Tịch rướn người đạp nhanh hơn theo bản năng, đúng là xe chạy nhanh hơn thật nhưng cũng khiến cậu khó điều chỉnh phương hướng hơn, chỉ hơi lơ đãng một chút là phần đầu xe đã rung lắc dữ dội, thấy sắp lao vào tường, Cố Minh Tịch không thể phanh lại, cậu đành ghì xe lại bằng chân rồi cứ thế ngã oạch xuống mặt đất.

Chu Tuệ Cường và Bàng Sánh vội chạy tới, Chu Tuệ Cường xót xe còn Bàng Sánh thì lo lắng cho Cố Minh Tịch nhiều hơn. Cô đỡ cậu dậy, giúp cậu phủi bụi đất trên người rồi nói giọng bức bối: “Thôi anh đừng tập nữa! Đi trong sân còn chẳng ra sao thì đi đến trường kiểu gì!”

Cố Minh Tịch không lên tiếng, lắc lắc cái cổ, cầm cọ lên bả vai bên phải, rũ mất xuống một cách bướng bỉnh.

Bàng Sánh ngấm ngầm một lát rồi nói: “Hay là em đeo anh tới trường?”

“Không được!” Cố Minh Tịch phản đối ngay. Cậu đã 13 tuổi, dáng vóc đã bắt đầu thay đổi, gương mặt cũng không còn non nớt mà trở nên góc cạnh hơn.

Giọng cậu cũng thay đổi, trở nên trầm khàn hơn, không còn trong trẻo như ngày trước nữa. Dưới thái dương, trên chóp mũi lấm tấm mồ hôi, Bàng Sánh còn nhìn thấy một lớp lông mỏng mới xuất hiện trên mép cậu.

Cô hỏi về khó hiểu: “Sao lại không được? Em khỏe lắm, chờ được mà.”

“Thà anh đi bộ cũng không cần em đeo.” Cố Minh Tịch mím môi, lại sải bước đến lấy xe tập đi. Như đang giận dỗi, cậu còn đạp nhanh hơn lúc trước, làm Chu Tuệ Cường hoảng đến mức phải chạy theo sau.

Và không có gì bất ngờ khi cậu lại tiếp tục ngã hết lần này đến lần khác. Cuối cùng ông Tăng đứng ở cổng khu nhà không chịu nổi nữa liền tịch thu xe đạp của Chu Tuệ Cường, đuổi mấy đứa nhóc về nhà.

Đi làm về Bàng Thủy Sinh bị lão Tăng gọi lại, kể cho ông nghe chuyện xảy ra mấy hôm nay.

Mặc dù trình độ văn hóa không cao nhưng Bàng Thủy Sinh không phải người ngốc, anh nằm trên giường suy nghĩ một hồi, hôm sau trong nhà máy anh dần đo cầm theo một bản vẽ, phân vân rất nhiều lần rồi không chịu nổi nữa bèn đi tới văn phòng của Cố Quốc Tường.

Ba ngày sau Cố Quốc Tường giao cho Bàng Thủy Sinh một bản vẽ cùng một số tiền, Bàng Thủy Sinh dùng khoản tiền đó đi mua một chiếc xe đạp kiểu nam rồi mang thẳng về nhà máy, đeo mặt nạ hàn rồi trang bị thêm một chi tiết cho chiếc xe – gắn thêm một cái giá hình chữ n trên ghi-đông, có thể làm cho Cố Minh Tịch không cần xoay người, chỉ cần dùng vai vẫn có thể điều chỉnh hướng đi; gắn thêm một dây phanh bằng chân lên bánh xe bên phải, để cậu dùng chân phanh lại.

Khi Bàng Thủy Sinh đưa cho Cố Minh Tịch chiếc xe đạp này, Cố Minh Tịch phấn khởi vô cùng, cậu nhảy lên xe đạp vài vòng mà không bị ngã lần nào.

Ngày 1 tháng 9 – khai giảng năm học mới.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng đạp xe tới trường.

Từ khi bước vào cổng trường, Cố Minh Tịch liền thu được vô số những ánh mắt khác lạ và cả những lời bàn tán xì xào.

Đây là điều nằm trong dự tính của cậu nên Cố Minh Tịch không thấy khó chịu mà trái lại Bàng Sánh đã lờ mờ ngửi thấy những kẻ tò mò kia không biết bao nhiêu lần.

Cất xe trong nhà xe, Bàng Sánh gặp Vương Đình Đình. Vương Đình Đình là người bạn rất thân của cô hồi cấp một, cấp hai lại được xếp vào cùng lớp nên qua lại rất thân thiết, hai người thì thâm nhò to với nhau.

Cố Minh Tịch đeo cặp sách thông thả đi bên cạnh thì bất ngờ nghe thấy Bàng Sánh reo vang: “Thật không?!”

Cố Minh Tịch lấy làm lạ, quay sang nhìn thì thấy mặt mũi Bàng Sánh đỏ bừng vì kích động, cô kéo tay Vương Đình Đình, hỏi dồn dập: “Thật á? Cậu không nói đùa chứ? Chẳng phải Tạ Ích đã đóng tiền để được vào học ở Trường trung học số 5 rồi sao? Sao cậu ấy lại đến Nguyên Phi thế?”

Vương Đình Đình trả lời: “Thật mà. Hàng xóm nhà tớ là bạn cùng lớp của Tạ Ích. Cậu ấy bảo Tạ Ích không chịu đi học ở trường số 5 vì ngại xa, nói là học cấp 2 ở đâu chẳng như nhau, sau này thế nào cũng đỗ Nhất Trung, Kì, Tạ Ích...”

Bàng Sánh liền quay phắt lại, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt là chiếc xe đạp màu đỏ, cậu thiếu niên đang đạp xe phi “vèo” một cái lướt qua họ.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cậu Thiếu Niên Tạ Ích

Nếu đưa cho các nữ sinh của trường tiểu học Cầu Tri một bảng điều tra với câu hỏi là nam sinh nào đặc biệt nhất trường. Tám, chín mươi phần trăm họ sẽ trả lời là: dĩ nhiên là Cố Minh Tịch rồi.

Còn Bàng Sánh lại thuộc mười phần trăm còn lại, cô sẽ nắn nót viết hai chữ: Tạ Ích.

Nhiều năm về sau khi Trung Quốc thịnh hành hai danh từ, một là cao – phú – soái (nghĩa là đẹp trai và giàu có), một là nam thần. Nếu cô bé Bàng Sánh mười hai tuổi có thể nắm được cách sử dụng của hai từ này, cô sẽ vỗ đùi đánh tét mà nói rằng: “Đúng thế đúng thế! Tạ Ích chính là cao – phú – soái! Và là nam thần của tớ nữa!”

Thế nhưng năm Tạ Ích mười ba tuổi, cậu vẫn chỉ là một cậu bé “lùn – phú – soái”, cùng lắm chỉ được coi là một chàng nam thần nhỏ bé mà thôi.

Tạ Ích và Bàng Sánh, Cố Minh Tịch cùng tốt nghiệp trường tiểu học Cầu Tri nhưng từ hai lớp khác nhau. Trong sáu năm học cấp một, cậu là học sinh nổi tiếng ở trường, đẹp trai, điểm cao, tài hoa, năm nào cũng biểu diễn độc tấu violon trong hội diễn văn nghệ của trường. Điều kiện kinh tế nhà Tạ Ích rất tốt, năm lớp ba, cậu chê đánh bóng bàn ở bàn đánh bằng xi măng ở trường khó chịu, bố cậu liền vùng tay tài trợ cho trường năm bàn đánh bóng mới tinh, theo tiêu chuẩn thi đấu quốc tế, gây ra tiếng vang không nhỏ trong ngôi trường tiểu học nhỏ bé.

Tạ Ích là một cậu trai rất đặc biệt và tương đối độc lập, cậu đã làm nhiều chuyện khiến người khác không sao hiểu nổi. Ví dụ như cậu nhất mực từ chối việc làm cán bộ lớp, từ chối trở thành người dẫn chương trình của trường, từ chối làm mẫu trong giờ thể dục, từ chối đại diện cho trường tham gia nhiều cuộc thi.

Việc nổi tiếng nhất Tạ Ích từng làm là bỏ qua cơ hội tham gia cuộc thi đầu vào của trường ngoại ngữ thành phố E trong thời gian chuyển từ tiểu học lên cấp hai. Thông tin này được lan truyền làm cả khối xao động khôn nguôi.

Đối với các học sinh tiểu học, sự tồn tại của trường ngoại ngữ thành phố chẳng khác gì một vị thần. Điểm đặc biệt của ngôi trường này là các học sinh tốt nghiệp tiểu học không được phép tự đăng ký vào trường mà phải được chính trường tiểu học nơi học sinh đang theo học đề cử. Bình thường mỗi trường tiểu học có từ ba đến năm chỉ tiêu, cuối cùng trường ngoại ngữ sẽ lựa chọn theo thứ tự từ cao đến thấp.

Để con em mình được lọt vào danh sách đề cử, các bậc phụ huynh thực sự “không từ thủ đoạn”, mời gia sư đến dạy thêm cho con để nâng cao thành tích, suốt ngày đến nhà giáo viên làm thân, thậm chí còn tặng quà, đút lót tiền...

Cố Quốc Tường đã từng muốn Cố Minh Tịch giành được cơ hội đề cử này nhưng cuối cùng Lý Hàm lại ngăn cản, chị nói: “Học trường ngoại ngữ phải ở ký túc xá, Minh Tịch sao có thể học ở đó được?”

Cố Quốc Tường tính toán kỹ lại, cuối cùng đành bỏ.

Còn với Tạ Ích, sau khi được thầy giáo đưa vào danh sách, cậu lại một mực từ chối.

Cậu nói: “Em không thích thi vào đó đâu ạ, trường đó vừa xa xôi, không có TV để xem lại chẳng có trò gì chơi, thế thì có khác gì đi tù. Chán lắm ạ!”

Vậy mà bố mẹ Tạ Ích lại tôn trọng ý kiến của con trai, hoàn toàn không ép buộc cậu bất cứ điều gì.

Sau cuộc thi đầu vào, ba học sinh nằm trong danh sách đề cử của trường Cầu Tri đều không trúng tuyển. Trường nhóm giáo viên lấy được đề bài, liền lên gọi mấy học sinh giỏi tới nói dối đám trẻ là đề luyện thi, bảo họ làm bài trong thời gian bằng với thời gian của cuộc thi.

Và cuối cùng kết quả của cuộc thi thử đó là trong số hơn mười học sinh giỏi, chỉ có Tạ Ích và Cố Minh Tịch đủ điểm trúng tuyển của trường ngoại ngữ. Dĩ nhiên hai đứa trẻ sẽ chẳng bao giờ biết được câu chuyện này.

...

Sau khi đỗ xe gọn gàng trong nhà để xe, Tạ Ích đeo cặp bước tới, cậu không quen Bảng Sánh và Vương Đình Đình nhưng lại quen Cố Minh Tịch, liền mỉm cười đi về phía cậu: “Hello Cố Minh Tịch, cậu học lớp nào thế?”

Bảng Sánh không hiểu được thế giới của những người học giỏi, cô chỉ biết ngơ ngác đứng cạnh Cố Minh Tịch, thầm đánh giá Tạ Ích.

Tạ Ích đúng là một cậu bé rất ưa nhìn, lông mày rậm, đôi mắt to tròn, môi hồng hào, răng trắng muốt, trông hơi giống Con Lắc Nhỏ Lâm Chí Dĩnh. Bên cạnh đó bộ quần áo cậu rất hợp thời trang, cả cặp sách, giày đều rất phong cách, trông cậu sạch sẽ gọn gàng, bỏ xa đám con trai lồi thối trong lớp đến ba con phố về khí chất cũng nên.

Nghe thấy câu hỏi của Tạ Ích, Cố Minh Tịch mỉm cười đáp: “Tớ học lớp A6, còn cậu?”

“Trùng hợp ghê, tớ cũng học lớp A6.” Tạ Ích hơi nhướn mày, đôi mắt sáng rực, bấy giờ mới chú ý đến hai cô gái nhỏ đứng cạnh Cố Minh Tịch liền mỉm cười nói: “Chào hai cậu.”

Mặt Bảng Sánh đỏ bừng ngay tức khắc, ngay cả dáng đi cũng hết sức rụt rè e thẹn, Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, hỏi: “Bảng Bảng, em sao đấy?”

Bảng Sánh lườm cậu một cái, vui như mở cờ trong bụng.

Cô vui không tưởng luôn! Không ngờ mình lại học cùng lớp với chàng trai Tạ Ích mặc bộ vest đen độc tấu violon trong hội diễn văn nghệ!

Cuộc sống trong trường cấp hai của Bảng Sánh và Cố Minh Tịch chính thức bắt đầu. Trường mới, lớp mới, giáo viên mới, bạn mới, dường như mọi thứ đều rất đáng mong đợi, chỉ trừ... chỗ ngồi vạn năm không thay đổi kia!

Bảng Sánh vẫn ngồi cạnh Cố Minh Tịch ở bàn cuối cùng trong góc lớp bên cạnh cửa sổ. Sau hai tuần, các bạn học mới ở lớp đã dần thoát khỏi nỗi sợ hãi khi lần đầu nhìn thấy Cố Minh Tịch, một số bạn có vẻ khá tốt với cậu nhưng phần lớn những người khác vẫn không dám nói chuyện với Cố Minh Tịch nhưng thỉnh thoảng lại nhìn trộm cậu. Họ tò mò mọi thứ về cậu, cứ cố tình muốn xem dáng vẻ cậu làm việc bằng chân. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt tò mò của đám bạn cùng lớp, Bảng Sánh lại trừng mắt với họ một cách thô lỗ.

Thế là không bao lâu sau ngày khai giảng, lời đồn đã bay khắp cả lớp. Về tính toán và trêu chọc bắt giặc thấp thoáng hiện hiện trong ánh mắt họ nhìn Bảng Sánh và Cố Minh Tịch, ai cũng nói Cố Minh Tịch và Bảng Sánh đang yêu nhau.

Sau khi nghe được những lời này từ chỗ Vương Đình Đình, Bảng Sánh hết sức buồn phiền.

Cô không hiểu tại sao mình ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch suốt sáu năm cấp một mà chưa bao giờ bị đồn thổi gì, thế mà bây giờ chuyển sang một tập thể khác, mới một tháng trời, đám bạn cùng lớp này đã đồn thổi linh tinh gán ghép cô với Cố Minh Tịch là một đôi.

Thậm chí đến cả Tạ Ích hình như cũng nghĩ thế.

Hôm đó Bảng Sánh đi vệ sinh về, gặp Tạ Ích trên hành lang. Cậu nhìn cô rồi nói: “Cua ơi, lát nữa cậu nhắn với Cố Minh Tịch là tan học ở lại đá bóng nhé.”

Nhờ Vương Đình Đình và các bạn cùng lớp trước đây, các bạn mới bây giờ đều gọi cô là Cua.

Bảng Sánh lấy làm lạ, đỏ mặt nói: “Sao cậu không tự đi nói với Cố Minh Tịch?”

Tạ Ích nở nụ cười khó hiểu với cô, bảo: “Nói với cậu ấy cũng như nói với cậu thôi mà.”

Dứt lời cậu bèn quay đi, để lại Bảng Sánh với cái miệng há hốc.

Tan học, Cố Minh Tịch cùng đám con trai ra sân đá bóng, Bảng Sánh thì không ngừng phàn nàn, cô muốn về sớm xem hoạt hình nhưng lại không yên tâm về Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch nói: “Hay là em tự về đi, anh đạp xe về một mình cũng được.”

Bàng Sánh cũng suy nghĩ đến khả năng này nhưng cuối cùng vẫn không đồng ý: “Không được, bố em chặn đường phố nhiều xe cộ, em và anh phải cùng đi về mới được!”

Cố Minh Tịch hơi mỉm môi, nói: “Vây em chờ anh một lát, đá bóng xong anh sẽ mời em ăn kem ốc quế.”

Bàng Sánh liền mỉm cười nói: “Thật không? Em muốn ăn kem vị socola.”

Thấy cô cười cậu cũng mỉm cười theo: “Ok.”

Trong khi đám con trai ở lớp đá bóng thì Bàng Sánh yên vị trên khán đài cạnh sân thể dục, chống cằm lặng lẽ theo dõi.

Thời điểm đó đội tuyển quốc gia Trung Quốc đang tham gia vòng đội mười đội mạnh của khu vực châu Á của World Cup 98, bàng đầu dễ chịu, đội hình khá, rất có hy vọng được lọt vào vòng chung kết của World Cup, điều này khiến cả nước rộn ràng trong làn sóng bóng đá, trong đó đám trẻ 12, 13 tuổi là sôi nổi nhất.

Cả đám trẻ vây quanh một bên khung thành chạy lung tung đuổi theo trái bóng không có bất cứ chiến thuật nào. Bàng Sánh vốn không hiểu gì về bóng đá, đám bạn cùng lớp lại đá lung tung, cô càng xem càng không hiểu. Sau khi xem chán, tầm mắt liền tập trung dần vào một người trong sân.

Tạ Ích chạy khắp sân, thỉnh thoảng cũng dừng lại nghỉ ngơi một lúc, cậu thường bắc tay thành loa hét to chỉ đạo, những người khác hình như rất nghe lời cậu. Bàng Sánh bắt đầu quan sát bộ quần áo của Tạ Ích, áo đỏ, quần đen, cả áo và quần đều có logo một đường cong. Cố Minh Tịch từng cho cô biết đây là nhãn hiệu Nike, khá đắt tiền.

Đôi giày thể thao xịn nhất của Bàng Sánh là của “Hai Ngôi Sao”, được Kim Ái Hoa mua cho trong đợt giảm giá. Thực ra đa số quần áo của Bàng Sánh đều được mẹ cô mua về từ cửa hàng bán buôn quần áo trẻ em, rất ít có đồ mua ở trung tâm thương mại. Không như Cố Minh Tịch, quần áo giày dép của cậu toàn được mua ở trung tâm thương mại, cái nào cũng đắt tiền nhưng lúc nào Bàng Sánh cũng cảm thấy cùng là một kiểu quần áo như nhau, Cố Minh Tịch lại không mặc đẹp bằng Tạ Ích.

Các nữ sinh khác trong lớp đều nói Cố Minh Tịch rất ưa nhìn, Vương Đình Đình còn nói Cố Minh Tịch đẹp trai hơn Tạ Ích, Bàng Sánh lại cho rằng con mắt thẩm mỹ của họ có vấn đề, Cố Minh Tịch sao có thể đẹp trai hơn Tạ Ích được? Cố Minh Tịch...

Nghĩ đến Cố Minh Tịch, Bàng Sánh liền hướng ánh mắt về phía cậu. Trong mười mấy cậu con trai, Cố Minh Tịch nổi bật vô cùng, cậu chạy rất nhanh, hai tay áo phồng trông không ngừng bay phấp phới bên thân. Cậu chiến đấu giành bóng với những đứa trẻ khác một cách nhiệt tình, làm Bàng Sánh sợ hết hồn.

Cậu không có tay nên không khỏi té ngã nhưng hình như cậu hoàn toàn không để tâm, cứ ngã lại đứng, cứ ngã lại đứng như không thấy đau vậy, vẫn vui vẻ đá bóng như thường.

Hơn nửa tiếng sau đám trẻ nô nghịch đến mệt mỏi liền lục tục chạy ra mép sân, chuẩn bị đeo cặp đi về. Bàng Sánh thấy Cố Minh Tịch nhem nhuốc, bần đật còn dính cả lên mặt liền nói: “Anh làm bẩn quần áo thể này, mẹ anh liệu có mắng không?”

Mồ hôi tuôn ra như tắm, Cố Minh Tịch lắc đầu bảo: “Không đâu.”

Hai cậu bạn thân của Cố Minh Tịch là Giản Triết và Lưu Hàn Lâm cũng học lớp A6, họ và Tạ Ích cùng đi với Cố Minh Tịch, Lưu Hàn Lâm nói: “Quần áo Cố Minh Tịch bẩn thế thì cậu giặt cho cậu ấy đi Cua.”

Bàng Sánh vẫn chưa kịp hiểu liền ngây ngô hỏi: “Tại sao tớ phải giặt? Có liên quan gì đến tớ?”

Lưu Hàn Lâm nở nụ cười xấu xa, nói: “Cậu không phải là bạn...”

“Đừng nói lung tung!” Cố Minh Tịch cắt ngang câu nói của Lưu Hàn Lâm, mặt cậu đỏ bừng, lộ rõ vẻ xấu hổ, Bàng Sánh hiểu ra ngay.

“Đáng ghét!” Cô đeo cặp sách rồi thở hồng hộc bỏ đi. Trước khi đi, cô nhìn thấy Tạ Ích đang uống nước bên sân đá bóng, vừa uống vừa cười tủm tỉm nhìn cô.

Cố Minh Tịch nhờ Giản Triết đeo giúp mình cặp sách lên vai rồi sai bước đuổi theo Bàng Sánh. Cô đã vào nhà xe lấy xe rồi, Cố Minh Tịch đứng bên cạnh nhất thời không biết nên nói gì.

Lấy xe xong Bàng Sánh ngược lên nhìn cậu, bực mình nói: “Sao? Anh có về không, trời sắp tối rồi!”

“...” Cố Minh Tịch nói: “Anh còn chưa thay giày, em chờ anh một lát nhé?”

Bàng Sánh cúi xuống: “Anh nhanh lên đi!”

Cố Minh Tịch vội co vai lại làm cặp sách trên vai rơi xuống, cậu ngồi xuống đất, cong lưng dùng răng cạy dây giày trên chân, rồi cạy hai chân vào nhau để giày tuột ra.

Cậu cố làm nhanh hơn, dùng chân kéo khóa cặp sách, kẹp đôi dép lê của mình từ trong cặp ra rồi thả đôi giày thể thao vào trong.

Nhưng lúc kéo khóa đóng cặp lại, hình như khóa bị kẹt vào phần vải bên cạnh nên không sao kéo đi được. Cổ Minh Tịch sốt sắng, thấy ngón chân không kéo được cậu liền khom lưng xuống, hai chân kẹp miệng cặp sách sát vào với nhau, vùi đầu vào giữa hai chân, dùng răng kéo khóa.

Bàng Sánh đứng cạnh chờ một lúc lâu bèn bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, giúp cậu kéo khóa lại.

“Đốt quá đi mất!” Cô nói.

Cổ Minh Tịch không nói gì, cậu xò dệp rồi đứng dậy cùng lúc với Bàng Sánh, Bàng Sánh ngước lên, thấy mặt mũi cậu nhem nhuốc liền giơ tay ra lau một cách rất tự nhiên, nhẹ nhàng lau sạch bùn đất trên đó. Cổ Minh Tịch cao hơn cô nửa cái đầu, lúc này đang cụp mắt nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như nước.

Đúng lúc này một tiếng hô to bất ngờ phát ra từ cách đó không xa: “Ồ...” Bàng Sánh vội quay lại thì thấy sáu, bảy cậu bạn cùng lớp đang đeo cặp, vung vẩy cái áo đi về phía nhà để xe, rõ ràng họ đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa nãy, cả đám nhao nhao cả lên như trông thấy một bí mật động trời.

Cổ Minh Tịch đỏ mặt còn Bàng Sánh thì giận nổ phổi, hét về phía đám con trai: “Ồ, ồ, ồ! Ồ con khi mồm! Các cậu không thấy phiền à! Đáng ghét!”

Sau đó cô liền trông thấy Tạ Ích trong đám đông, cậu vẫn cầm chai nước tu ừng ực, nụ cười đọng đầy trong đôi mắt sáng.

Trên đường đạp xe về nhà Bàng Sánh không thèm để ý đến Cổ Minh Tịch, kể cả Cổ Minh Tịch có dùng kem ốc quế vị socola như cô, cô vẫn sa sầm mặt không nói năng gì.

Đối với một cô bé lớp sáu thì lời đồn kiểu này đúng là đã quá sức chịu đựng, sau đó mỗi khi nghe thấy bạn cùng lớp giễu cợt mình và Cổ Minh Tịch, Bàng Sánh lại xù lông đáp trả không khoan nhượng.

Người lớn đều nói con gái cấp một có học giỏi cũng vô dụng, lên cấp hai, cấp ba thành tích sẽ dần tuột dốc bởi con gái phát triển sớm hơn con trai, dễ sa vào những chuyện linh tinh sớm hơn như bắt đầu quan tâm đến quần áo đẹp, trang sức, đồ makeup bắt mắt, ngày càng coi trọng vóc dáng, dung mạo... và cả... sẽ thầm thích một ai đó.

Tuy nói như vậy tương đối phiến diện nhưng vẫn có lý, ít nhất là khá đúng với Bàng Sánh.

Là bạn cùng lớp suốt sáu năm của Cổ Minh Tịch, hồi cấp một dù có thế nào thì điểm số của Bàng Sánh vẫn nằm trong tầm trung nhưng lên cấp hai, sau khi có điểm của cuộc thi giữa kỳ đầu tiên, Bàng Sánh suýt khóc khi thấy thứ tự của mình trong lớp.

Cả lớp có 47 người, tổng điểm Toán – Văn – Anh, Tạ Ích đứng thứ nhất, Cổ Minh Tịch đứng thứ hai.

Còn Bàng Sánh xếp thứ 41.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Qua Nhà Anh Đi

Trên đường về nhà sau giờ tan học, rõ ràng trời rất đẹp nhưng Bàng Sánh lại có cảm giác một đám mây đen nặng trĩu đang đè lên đầu mình. Cô nhớ mặt mày, than vắn thở dài, chỉ tiếc mình không bị ngã trên đường, gãy chân phải vào bệnh viện thì mới có khả năng không bị bố mẹ mắng.

Sau khi Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh về đến khu tập thể, để xe vào lán xong, Cổ Minh Tịch lom khom nhắc chiếc cặp sách trên xe yên sau đeo vào lưng, thấy Bàng Sánh vẫn đứng thẫn thờ bên chiếc xe, cậu liền giục: “Bàng Bàng, đi thôi.”

Bàng Sánh ngước lên nhìn cậu với vẻ mặt hết sức sầu não, nói: “Cổ Minh Tịch, anh ra ngoài với em một lúc đi, em không dám về nhà.”

Từ cổng khu nhà đi bộ khoảng 10 phút về hướng đông sẽ tới một con đường lớn khá nhộn nhịp, trên con đường đó có một cửa hàng đồ ăn nhanh KFC, Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh đi vào nhà hàng, chọn một bàn trong góc tầng hai rồi ngồi xuống.

Bàng Sánh lấy bài thi môn Văn của mình ra khỏi cặp sách, Văn 78 điểm, Toán 69 điểm, tiếng Anh 65 điểm. Cô hết sức tuyệt vọng khi nhìn ngắm những dấu X đỏ chói to to nhỏ nhỏ phủ kín bài kiểm tra.

Trường học sẽ không tổ chức họp phụ huynh sau kỳ thi giữa học kỳ nhưng có yêu cầu phụ huynh phải ký tên lên bài thi. Sau một hồi lâu nghiên cứu điểm số trên đó, cô hỏi Cổ Minh Tịch: “Này, nếu sửa số 6 này thành 8 thì anh bảo có dễ bị lộ không?”

Khóe môi Cổ Minh Tịch giật giật: “Thế đến lúc nộp lại bài thi cho giáo viên, em sửa lại kiểu gì?”

“Dùng bút xóa hoặc dán giấy trắng vào... Không được à?” Thấy vẻ mặt ngờ ngàng của Cổ Minh Tịch, Bàng Sánh mím chặt môi, ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay là anh ký tên giùm em nhé, chữ anh đẹp thế chắc là bất chúc được chữ ký của bố em đó.”

Cố Minh Tịch hết nói nôm: “Nếu chú ấy hỏi đến bài thi, em định đưa bố em cái gì?”

“Thi nói là vẫn chưa trả.” Bàng Sánh gãi đầu, cuối cùng không kiềm chế nổi nữa, bật khóc hu hu: “Cố Minh Tịch, em phải làm thế nào bây giờ? Sao điểm môn nào của em cũng kém thế?”

Cô bé ngồi khóc rầm rức khiến Cố Minh Tịch không biết phải làm sao, chỉ biết lặng lẽ ngồi bên cạnh. Đúng lúc này nhân viên bưng đồ ăn đến hỏi họ: “Hai bạn có thể gọi món được chưa ạ?”

Bàng Sánh lau nước mắt ngược lên mới nhận ra bây giờ đang là giờ ăn tối, cửa hàng KFC đông kín khách. Họ bị những người khác tưởng là những kẻ chỉ đến chiếm chỗ ngồi mà không ăn uống, nhưng cô vẫn không dám bèn cố vớt vát nói: “Bọn mình vẫn chưa muốn gọi món.”

Nhân viên phục vụ nhìn họ bằng ánh mắt nghi ngờ, Cố Minh Tịch xấu hổ bèn nói: “Bàng Bàng, hay là bọn mình về đi.”

“Tại sao chứ, bọn mình đến đây ăn cơ mà.” Bàng Sánh đứng dậy, hỏi Cố Minh Tịch trong khi mắt vẫn ngấn lệ: “Anh ăn gì em xuống mua?”

Thấy cô nói vậy, người đang tìm bàn đành phải đi chỗ khác. Cố Minh Tịch ngược lên nhìn Bàng Sánh, nói: “Em muốn ăn thật hả?”

“Đúng thế.” Bàng Sánh gật đầu: “Vừa này không đói nhưng ngồi đây ngửi thấy thơm quá nên lại đói rồi.”

“Vậy em ăn gì thì mua cái đó, anh không ăn.” Cố Minh Tịch suy nghĩ rồi hỏi: “Có đủ tiền không?”

Bàng Sánh khịt mũi, mắt ngấn nước lấy ra mười đồng trong túi, nói: “Đủ.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sánh mua một gói khoai tây chiên rồi mua thêm cho mình một cây kem ốc quế. Nhìn mấy đồng xu được thối lại, cô xót tiền vô cùng, mười đồng là tiền tiêu vặt trong một tuần của cô, đã mất quá nửa vào một bữa này.

Cố Minh Tịch và Bàng Sánh ngồi chụm đầu vào nhau, Bàng Sánh vừa liếm láp cây kem vừa đối chiếu bài thi của mình và Cố Minh Tịch.

Không ngờ bài thi Toán cậu lại được điểm tối đa! Điểm tối đa cơ đấy! Cậu có phải là người không vậy?! Bàng Sánh buồn bực hết sức nhưng vẫn cố biện bạch.

“Vốn dĩ bài này em cũng có thể làm đúng, em cũng nghĩ thế này nhưng không hiểu sao lúc thi lại làm sai. Haiz, tận 5 điểm” Ăn một cây kem vẫn chưa thỏa, Bàng Sánh nhón một miếng khoai tây, chấm sốt cà chua, đưa vào miệng rồi lại xem đến bài bị sai tiếp theo: “Ồ, câu này chọn B thật à, lúc ấy em đã nghĩ chỉ có thể là B hoặc D, haiz... xui quá.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sánh lại nhón một cọng khoai nữa, chấm sốt cà chua rồi bất ngờ đưa tới trước miệng Cố Minh Tịch: “Này, há miệng ra.”

Người Cố Minh Tịch lùi lại một chút, vội ngược lên nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có ai chú ý đến hai người mới đỏ mặt ngậm cọng khoai tây chiên.

“Em ăn đi, anh không ăn đâu.” Cậu nhai nuốt một cách từ tốn, nói rất khẽ.

Bàng Sánh liếc cậu: “Em mua để bọn mình cùng ăn mà.”

Cậu không nói gì nữa. Xem bài thi toán xong Bàng Sánh chuyển sang xem bài thi Văn, xem xong bài thi Văn, cô trải rộng bài thi Tiếng Anh ra trước mặt. Trong quá trình đó, gói khoai tây chiên được cô phân bổ rất đều, ăn xong một cọng, cô lại đút cho Cố Minh Tịch một cọng, nhưng cô vẫn có chiến thuật của mình, lần nào chấm sốt cà cho Cố Minh Tịch cô bé cũng chấm rất ít.

“Tại sao anh có thể thi Tiếng Anh được 98 điểm chứ?” Bàng Sánh lấy làm thắc mắc: “Tại sao em lại kém anh nhiều thế? Rõ ràng chúng ta cùng bắt đầu học tiếng Anh một lúc mà.”

Cố Minh Tịch không nói gì còn Bàng Sánh lại nói tiếp: “Nhưng Tà Ích còn giỏi hơn anh, cậu ấy thi được 100 điểm đó.”

Câu này làm Cố Minh Tịch không vui, nói: “Đáng lẽ anh cũng thi được 100 điểm, chỉ là bất cẩn một chút thôi.”

“Lại huênh hoang!” Bàng Sánh thở phì phò nhét cọng khoai tây vào miệng cậu, nói: “Tại bàn của anh thấp quá nên em không nhìn được bài anh trong giờ kiểm tra đó. Bọn mình ngồi ở góc khuất, nếu anh cho em xem một lần thì bài thi của em đâu tệ đến thế này!”

Cố Minh Tịch liếm mép, hình như trên đó còn sót một chút sốt cà, chua chua ngọt ngọt. Cậu cứng rắn nói: “Kể cả bây giờ em nhìn bài anh rồi thi được điểm cao đi nữa, vậy đến lúc thi vào cấp ba thì sao?”

“...” Bàng Sánh đẩy bài thi ra xa, nói giọng giận dữ: “Thi vào cấp ba à! Thế thì để đến lúc nào thi vào cấp ba hãy nói!”

Cố Minh Tịch nhìn cô thật lâu rồi bất ngờ hỏi: “bằng Bằng, bình thường cô giáo Tiếng Anh dặn phải chuẩn bị bài, ôn tập, nghe viết, chép lại, đọc thuộc bài khóa, em có làm không?”

Bằng Sánh trợn mắt: “Dĩ nhiên là có.”

“Thật không?” Cố Minh Tịch vẫn nhìn cô chăm chăm, vẻ không tin ánh lên trong đôi mắt cậu. Bị ánh mắt đó chiếu tướng, Bằng Sánh hơi chột dạ, nói khề: “Anh biết đó, em không có thói quen chuẩn bị bài, nghe viết, chép lại... cũng chỉ là chép ra mà thôi. Đai của em bị hỏng, không nghe bằng được, bố mẹ em lại không biết đọc. Học thuộc... thỉnh thoảng cũng có học qua qua.”

Có lẽ là do cách giáo dục của bố mẹ, mẹ Cố Minh Tịch là học sinh trường chuyên, bố cậu có bằng đại học, mặc dù bây giờ Cố Quốc Tường đã vào tuổi trung niên nhưng vẫn không ngừng nỗ lực để được bình bầu là kỹ sư cao cấp, thỉnh thoảng anh còn đi thi chuyên môn cũng như phải chuẩn bị những bài thuyết trình mang tính học thuật. Từ nhỏ đến lớn Cố Quốc Tường lúc nào cũng rất nghiêm túc trong việc học tập, Cố Minh Tịch cũng được di truyền thái độ này của bố. Phòng đọc sách ở nhà có không biết bao nhiêu sách được Cố Quốc Tường lưu trữ, từ khi Cố Minh Tịch học mẫu giáo, Lý Hàm đã bắt đầu dạy chữ cho cậu, cho cậu xem một vài cuốn sách đơn giản dành cho trẻ nhỏ. Trong suốt một năm Cố Minh Tịch ở nhà dưỡng bệnh sau khi phẫu thuật cắt bỏ cánh tay, ngoài tập làm việc bằng chân, cậu còn chăm chỉ đọc sách, hồi đó cậu vẫn chưa biết được nhiều chữ nên thấy hơi quá tải nhưng chẳng hiểu sao niềm khát vọng dành cho tri thức, sự nhiệt tình đối với học tập vẫn cứ dồi dào.

Bên cạnh đó, không chỉ một lần Cố Quốc Tường và Lý Hàm nhấn mạnh với cậu rằng: Con không có tay, nên học tập là con đường duy nhất!

Song gia đình Bằng Sánh không như vậy, Bằng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa chỉ tốt nghiệp cấp hai. Nhờ tự học mà Kim Ái Hoa lên được vị trí nhân viên kế toán. Trong quá trình dạy dỗ con gái, hai người chỉ đặt nặng thành tích chứ không dạy cô phương pháp và thái độ học tập. Cấp một bài vở đơn giản, nhờ chút khôn vặt Bằng Sánh cũng vượt qua nhưng lên cấp hai, tiếng Anh là môn học phải bỏ công khổ luyện và chăm học thuộc, tất nhiên Bằng Sánh lười biếng sẽ không thể học tốt được.

Trong túi chỉ còn một cọng khoai tây duy nhất, sau khi nhìn nó chăm chăm, Bằng Sánh cầm lên, chấm sốt cà rồi đưa tới trước mặt Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch mỉm cười với cô, ánh mắt cậu trong veo: “Em ăn đi.”

Bằng Sánh chớp chớp mắt với cậu rồi thu tay về, nhét miếng khoai vào miệng mình.

Cố Minh Tịch nói: “Bằng Bằng, hay là từ giờ trở đi buổi tối em sang nhà anh cùng làm bài?”

Bằng Sánh nhìn cậu vẻ ngạc nhiên. Cố Minh Tịch nói tiếp: “Bàn học của anh thấp nên em không dùng được nhưng nhà anh có một cái bàn gấp, có thể để vào phòng cho em dùng. Bọn mình cùng nghe tiếng anh, chép bài, và tập hội thoại tiếng Anh. Nếu em không biết làm Toán, anh cũng có thể giảng cho em.”

Bằng Sánh vẫn hơi phân vân vì cô biết Cố Minh Tịch rất nghiêm túc khi học tập. Bình thường cậu sẽ không cho cô chép bài mà sẽ giải thích cho cô hiểu, trừ khi sắp đến lúc phải nộp bài tập, Bằng Sánh như kiến bò trong chảo nóng, Cố Minh Tịch bị lèo nhèo không chịu được nữa mới cho cô chép bài mình.

Thấy cô không lên tiếng, Cố Minh Tịch tiếp tục: “Ừm... Có một điều chắc em vẫn chưa biết, trường mình sẽ chuyển lớp cho học sinh sau mỗi học kỳ. Lớp mình là lớp chọn, những người xếp cuối cùng nhiều khả năng sẽ bị chuyển xuống lớp A5, nếu em bị chuyển xuống lớp A5, anh đoán... chắc bố em sẽ mắng đấy.”

Thông tin này thực sự làm cho Bằng Sánh bị hoảng sợ, bị chuyển lớp vì học dốt thực sự rất đáng xấu hổ. Nếu như cô bị đuổi ra khỏi lớp A6, Bằng Thủy Sinh đâu chỉ mắng không mà chắc chắn sẽ đánh chết cô mất!

Bằng Sánh và Cố Minh Tịch trở về khi trời đã tối mịt. Đứng ở cửa nhà số 501, Bằng Sánh sợ run người, túm tay áo Cố Minh Tịch không chịu buông: “Cố Minh Tịch, có phải bố em nhất định phải ký vào bài kiểm tra này không?”

Cậu lắc đầu: “Không.”

Bằng Sánh mừng rỡ: “Thật hả?”

Cậu nghiêm túc trả lời: “Em cũng có thể bảo mẹ em ký.”

Bằng Sánh tuyệt vọng.

“Cố Minh Tịch, em chết chắc rồi, buổi tối nhớ sang nhặt xác cho em đấy.”

Cô nhún vai chuẩn bị mở cửa thì bị Cố Minh Tịch gọi lại: “Bằng Bằng.”

“Hả?” Bằng Sánh ngoái lại.

Cố Minh Tịch đi tới trước mặt cô, bả vai cậu khẽ rung lên, nghiêng người chạm vai lên vai cô, nói: “Em cứ nghe lời anh, từ giờ trở đi sang nhà anh làm bài. Anh đảm bảo em sẽ không bao giờ bị điểm kém như lần này nữa.”

Bằng Sánh ngược lên nhìn cậu. Cố Minh Tịch vẫn như mọi khi, đứng trước mặt cô với ánh mắt bình lặng, nụ cười hiền lành. Mặc dù ngày nào Bằng Sánh cũng tiếp xúc với cậu nhưng cô chợt nhận ra đã lâu lắm rồi mình không ngắm cậu kỹ như bây giờ. Tầm mắt cô lướt qua các nét trên gương mặt cậu, một

suy nghĩ chột nẩy nở trong đầu Bằng Sánh, hình như mắt nhìn của các bạn nữ cùng lớp cũng không quá kỳ quặc, Cổ Minh Tịch thực sự rất ưa nhìn.

Nhìn gương mặt dần đỏ bừng một cách kỳ lạ của Bằng Sánh, Cổ Minh Tịch không sao lý giải được. Cậu gọi tên làm cô định thần lại, cô hỏi: “Vậy em có thể lọt top 20 trong đợt thi cuối kỳ không?”

“Được.” Cổ Minh Tịch gật đầu thật mạnh thay lời khích lệ: “Nhưng em nhất định phải nghe lời anh, không được lười nhác, và không được chép bài anh!”

“...” Bằng Sánh hỏi: “Giả sử không được thì sao?”

“Chắc chắn sẽ được.” Cổ Minh Tịch lắc đầu, “Em đâu có dốt, chỉ là lười quá thôi.”

Bằng Sánh: “...”

Tối hôm đó, Lý Hàm mang vào phòng con trai mấy mùi bưởi rồi hỏi: “Minh Tịch, có phải Sánh Sánh gặp chuyện gì ở trường không?”

“Không ạ.” Cổ Minh Tịch nói: “Sao thế mẹ?”

“Mẹ vừa phơi quần áo ngoài ban công, nghe thấy chú Bằng đang mắng con bé, Sánh Sánh khóc to lắm, hình như còn bị đánh nữa.”

Vừa dứt lời Cổ Minh Tịch đã xông ra ngoài, đứng trên ban công, cậu lắng máng nghe thấy tiếng “Vút”, “Vút”, “Vút” vọng ra từ nhà hàng xóm, tiếng trách mắng đầy giận dữ của Bằng Thủy Sinh cùng tiếng khóc nức nở của Bằng Sánh.

Cổ Minh Tịch không biết Bằng Sánh bị đánh vào đâu, mông? Lòng bàn tay? Hay là bị tát? Cậu nhớ lại cái tát của Cổ Quốc Tường dành cho mình trước đây, đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất cậu bị bố đánh, cái tát đó đau thật, làm mặt cậu sưng vù suốt hai ngày. Cổ Minh Tịch cup mắt nghĩ bụng, chắc Bằng Sánh phải đau lắm mới khóc to đến thế.

Hôm sau, ăn tối xong Bằng Sánh liền đeo cặp sang nhà Cổ Minh Tịch.

Cổ Quốc Tường thờ ơ trước sự “nhiệt tình” của Cổ Minh Tịch, còn ngược lại Lý Hàm rất hồ hởi với Bằng Sánh. Chị thực sự cảm kích cô bé từ tận đáy lòng. Sau khi Cổ Minh Tịch bị thương, suốt bao năm qua cậu vẫn luôn có Bằng Sánh ở bên, có lẽ ngay cả anh chị em ruột cũng chỉ đến mức đó mà thôi.

Lý Hàm mang chiếc bàn gấp vào phòng Cổ Minh Tịch, chuẩn bị thêm cho Bằng Sánh một chiếc ghế đầu thoải mái rồi bung vào cho hai đứa trẻ một đĩa bánh quy nhỏ và một bát thanh long cắt miếng sẵn, thêm hai cốc nước chanh ấm rồi mới mỉm cười ra khỏi phòng.

Bằng Sánh thực sự bất ngờ khi được đối đãi như vậy, cô đã dồn toàn bộ sự chú ý của mình lên đĩa bánh quy, không đợi Cổ Minh Tịch lên tiếng, cô đã cắn ngay một miếng.

“Bánh quy ngon quá.” Cô ngồi trên ghế rung chân một cách vui vẻ rồi bung cốc nước chanh lên uống một hớp rồi chau mày đầy mãn nguyện: “Ồi, nóng quá, nóng quá!”

Cổ Minh Tịch chỉ nhìn cô không lên tiếng, cậu bất ngờ nhấc chân lên bàn học của mình, dùng ngón chân ấn nút mở khay đựng băng của chiếc catset nhỏ, bỏ một băng tiếng Anh vào rồi nói: “Đừng ăn nữa, chúng ta nghe tiếng Anh trước đã.”

Bằng Sánh: “...”

Cổ Minh Tịch quay lại nhìn cô: “Mang vở tiếng Anh ra đây, đầu tiên là nghe và viết, nếu không viết được thì đọc, đọc cho đến khi viết ra được mới thôi. Sau đó chúng ta sẽ tập hội thoại, làm bài tập Tiếng Anh, cuối cùng làm Toán, còn Văn em về tự làm.”

Bằng Sánh còn đang mắt tập trung thì Cổ Minh Tịch đã chau mày quay người dựa lưng vào ghế, dùng chân kéo ngăn bàn, dùng ngón chân lật sách kẹp quyển bài tập Tiếng Anh mới tinh mang ra rồi duỗi chân phải đặt cuốn sách lên mặt bàn của Bằng Sánh, rồi dùng chân kẹp cây bút.

“Nghe và viết, chuẩn bị, bắt đầu!”

Tay trái cầm bánh quy, tay phải bung cốc nước chanh, Bằng Sánh thấy Cổ Minh Tịch đã duỗi chân bấm nút play trên chiếc catset.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cậu đang trưởng thành

“Sai một ly đi một dặm”, giờ đây Bằng Sánh cuối cùng cũng hiểu được hàm ý của câu nói này, cô thấy bản thân đúng là kẻ ăn no rừng mờ, ban ngày ở

lớp chịu sự tra tấn của giáo viên còn chưa đủ, tối đến còn chạy sang nhà Cố Minh Tịch để bị ngược đãi. Sau buổi tối thứ năm được Cố Minh Tịch làm “gia sư”, Bàng Sánh đề nghị dừng lại nhưng Cố Minh Tịch không đồng ý.

“Không được.” Cố Minh Tịch nghiêm túc nói: “Anh không ngờ gốc kiến thức của em lại yếu như vậy, Bàng Bàng buổi tối bình thường em dành bao nhiêu thời gian để làm bài tập hả?”

Bàng Sánh không trả lời được, bình thường buổi tối của cô sẽ diễn ra như sautau học về xem một tập phim hoạt hình rồi ăn cơm, ăn xong ngồi đọc báo một lúc... năm nào công ty kim khí cũng tài trợ cho nhân viên một khoản gọi là tiền báo chí, trong nhà Bàng Sánh, Bàng Thủy Sinh đặt nhật báo buổi chiều của thành phố E và đặt thêm cho Bàng Sánh hai quyển “học trò cười” mỗi tháng.

Đọc báo xong đã bảy giờ hơn, là giờ bắt đầu chiếu phim truyền hình, Bàng Sánh lần nào cũng nài nỉ ở lý trong phòng bố mẹ xem một tập, mãi đến khi Bàng Thủy Sinh hỏi: “Đã làm xong bài tập chưa?” Cô mới buồn bã về phòng.

Làm qua loa bài tập trong khoảng một tiếng đồng hồ, Bàng Sánh liền rửa ráy chuẩn bị đi ngủ.

Lúc gần ngủ cô còn giấu mẹ nói là phải nghe bài khóa tiếng Anh thêm một lúc nhưng thực ra cái radio nhỏ của cô đã hỏng từ lâu, chỉ còn dùng nghe đài phát thanh được, Bàng Sánh liền trùm chăn đeo tai nghe, nghe các chương trình ca nhạc rồi thỉnh thoảng còn nghe chương trình “bến tàu ầm ập” lúc mười giờ đêm.

Rất nhiều người gọi đến cho người dẫn chương trình của “bến tàu ầm ập”, tâm sự về những nỗi phiền muộn trong lòng mình, thỉnh thoảng còn đề cập đến những vấn đề liên quan đến sức khỏe. Lúc đó, tình tò mò của Bàng Sánh sẽ bộc phát mạnh mẽ, cô hào hứng nghe từng cuộc điện thoại nhưng có rất nhiều vấn đề bản thân cô không sao hiểu được.

Có một vấn đề cô đã nghe rất nhiều lần nhưng vẫn không hiểu được bản chất của nó, thế là tranh thủ trên đường đến trường cùng Cố Minh Tịch, cô đã khiêm tốn xin cậu chỉ dạy.

“Này Cố Minh Tịch, anh có biết mộng tinh là gì không?”

Hai vai Cố Minh Tịch đặt trên khung ngang dùng để điều chỉnh phương hướng, sau khi nghe xong câu hỏi của Bàng Sánh, phần đầu xe cậu lắc lư rất mạnh, cậu đành phải lập tức chống chân phanh gấp xe lại.

Bàng Sánh cũng giật mình, dừng xe xong trông sắc mặt cậu rất lạ, thậm chí còn hơi ửng hồng, cô bèn hỏi: “Anh sao thế?”

“Không sao.” Cố Minh Tịch lại bắt đầu đạp xe, Bàng Sánh đuổi theo cậu, hỏi: “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, mộng tinh là gì vậy?”

Cố Minh Tịch khẽ đáp: “Không biết.”

“...” Bàng Sánh có cảm giác cậu đang giả vờ không biết, liền bĩu môi vẻ khó chịu rồi hỏi tiếp: “Vậy anh có biết thế nào là xuất tinh sớm và chào cờ buổi sáng không?”

Đầu Cố Minh Tịch búng nhùng, liền to tiếng với Bàng Sánh: “Anh không biết! Em rảnh rồi quá đấy! Có thời gian để ý mấy chuyện này thà làm thêm mấy đề toán còn hơn.”

Bàng Sánh tỏ vẻ không vui: “Em chỉ hỏi một chút thôi mà, không biết thì bảo không biết là xong, cần gì phải quát to thế?! Anh mới rảnh rồi ấy! Hừ!”

Dứt lời cô liền rướn người đạp xe nhanh hơn, chiếc xe phóng vọt lên đường trước.

“Bàng Sánh...” Ở phía sau, Cố Minh Tịch vội vàng gọi nhưng lại không thể đuổi theo cô. Cậu đạp được xe đã khó lắm rồi nên sẽ không kích động đến mức mang mạng sống của mình ra làm trò đùa.

Sau khi đạp xe đến trường bằng tốc độ chậm chạp của mình, Cố Minh Tịch nhìn thấy Bàng Sánh đứng đợi cậu ở cổng trường. Cậu xuống xe, nghiêng người đẩy xe đi bằng việc dùng bả vai đẩy chiếc khung sắt, Bàng Sánh vẫn phụng phịu nhìn cậu. Lúc đi qua cô, Cố Minh Tịch đột nhiên nhắc chân đá nhẹ vào bắp chân Bàng Sánh: “Đi thôi, muộn rồi.”

Bàng Sánh không giận nữa, liền nhoẻn miệng cười.

Sau khi dừng xe và cùng đi lên lớp học, cô vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi cậu: “Cố Minh Tịch, anh thực sự không biết mộng tinh là gì à? Em nghe thầy Già nói con trai bắt đầu bị từ tám mười một, mười hai tuổi, nhưng em vẫn không hiểu nó có nghĩa là gì.”

Thầy Già chính người đàn ông dẫn chương trình “Bến cảng ầm ập”. Cố Minh Tịch thực sự sắp phát điên, cậu ngấm ngấm một lúc rồi ghé sát lại, nói thầm vào tai Bàng Sánh: “Đây là vấn đề về sinh lý của con trai, em không cần phải hiểu. Bàng Bàng, em là con gái, về sau đừng hỏi con trai những câu như thế vì người ta sẽ cho rằng em... rất dễ tính đấy.”

“Anh mới là đồ dễ tính!” Bàng Sánh nổi giận đùng đùng: “Em không hiểu thật mà! Trong chương trình đó suốt ngày có người hỏi: thầy ơi, ngày nào em cũng bị mộng tinh hoặc thầy ơi, đã mấy ngày em không chào cờ buổi sáng rồi, em nghe mà không hiểu gì hết, ghét quá đi!!!”

Cô gào lên rõ to, Cố Minh Tịch lo lắng đưa mắt nhìn xung quanh rồi lườm cô: “Nói nhỏ thôi, em không biết xấu hổ à?!”

Thế mới gọi là người không biết không có tội. Bằng Sánh thực sự không hiểu vì sao cậu lại phải giấu giếm như vậy, cô vẫn nói đầy hiên ngang: “Sao em phải xấu hổ chứ? Có phải em chưa thấy ‘chìm’ bao giờ đâu, Cố Minh Tịch anh đừng quên là ngày xưa hai đứa mình suốt ngày tắm chung, em còn nghịch ‘chìm nhỏ’ của anh đó!”

Cố Minh Tịch: ○ ○ ○

Những cuộc tranh luận vẫn tiếp diễn đồng thời những buổi học nhóm buổi tối cũng không dừng lại. Thế rồi một hôm, trong giờ thi toán định kỳ, nhìn đề bài Bằng Sánh chợt nhận ra chúng dường như không còn quá khó nhằn nữa.

Lần đó cô thi được 87 điểm, lọt vào top giữa ở lớp. Bằng Sánh vui lắm, liền hào phóng mời Cố Minh Tịch một lon nước ngọt Kiện lực bảo trong giờ cơm trưa.

Vậy là cô không còn thấy ghét những buổi tối phải sang nhà Cố Minh Tịch học bài nữa. Dù sao dưới sự giám sát của cậu, thành tích học tập của cô cũng dần tiến bộ. Phải vào lớp bảy (1) mọi người mới bắt đầu học tiếng Anh, xuất phát điểm là như nhau, Bằng Sánh đã được Cố Minh Tịch vực dậy đúng lúc đang sắp tụt hậu về phía sau. Ngày nào cậu cũng đốc thúc cô đọc, nghe, viết và giảng thêm về ngữ pháp cho cô, dần dần Bằng Sánh cũng không còn có cảm giác cô giáo đang đọc sách trời trong giờ tiếng Anh nữa, thỉnh thoảng bị gọi trả lời câu hỏi, cô cũng giải quyết khá tốt.

(1) Ở Trung Quốc, cấp 1 tính từ lớp 1 đến hết lớp 6, cấp 2 tính từ lớp 7 đến hết lớp 9, cấp 3 từ lớp 10 đến hết lớp 12.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng làm Bằng Sánh thích đến nhà Cố Minh Tịch, đó là -ngày nào Lý Hàm cũng chuẩn bị cho hai đứa nhóc điểm tâm và trái cây, còn cả những loại đồ uống ấm bụng. Với Bằng Sánh, đây đúng là việc khó từ chối nhất trên đời!

Tiết trời lạnh dần, cuối cùng mùa đông cũng ghé qua.

Hôm đó sau bữa tối, Bằng Sánh sợ gội đầu muộn không khô tóc nên gội đầu tắm rửa trước rồi mới đeo cặp sang nhà Cố Minh Tịch.

Vừa vào phòng cậu cô đã thấy ấm áp lạ, sau đó mới phát hiện thì ra Lý Hàm đã cấm chiếc quạt sưởi vào phòng Cố Minh Tịch để hai đứa trẻ sưởi ấm.

“Woa, hơi ấm thích quá.” Bằng Sánh ngồi vào ghế, thấy thoải mái từ tận đáy lòng.

Lúc quay lại, lọt vào tầm mắt Cố Minh Tịch là cảnh tượng này:

Cô bé vừa tắm xong, tóc vẫn ẩm, vẫn rối, hình như cô chưa chải đầu nên hơi lộn xộn. Gương mặt cô được hơi ấm hun đỏ, mắt sáng rực rỡ, đang mỉm cười cầm trên tay một miếng bánh đậu xanh, tay kia bận mở vớ.

Từ nhỏ Cố Minh Tịch đã thích nhìn Bằng Sánh ăn uống bởi vì mỗi khi được ăn, trông cô vừa say mê vừa hưởng thụ, lúc nào cũng khiến Cố Minh Tịch cảm nhận được hạnh phúc.

Tay Bằng Sánh cong lên, cô chỉ cầm miếng bánh đậu xanh kia bằng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa, cắn một miếng rồi nhắm mắt lim dim, ưm một tiếng, sau đó thích thú lắc lư cái đầu. Đến khi cắn miếng thứ hai, vụn bánh rơi xuống, Bằng Sánh vội gơ tay kia ra đón, vụn bánh ngày càng rơi xuống nhiều hơn, cô liền cắn thật nhanh cho hết miếng bánh rồi không quên ngửa cổ dốc hết chỗ vụn bánh trên tay vào miệng.

Cố Minh Tịch ngắm bàn tay cô, chắc vì vừa tắm xong nên trông cô trắng trẻo hơn bình thường, bàn tay thật xinh xắn, ngón tay mảnh dẻ, móng tay gọn gàng tròn trịa, màu hồng nhạt khỏe mạnh.

Đẹp thật!

Ăn xong bánh đậu xanh Bằng Sánh chuẩn bị bắt tay vào làm bài, ngược lên nhìn Cố Minh Tịch, thấy cậu đang mắt tập trung bèn nói: “Này, sao anh ngăn người ra thế?”

Cố Minh Tịch định thần lại, gương mặt lập tức đỏ bừng. Thấy thế, Bằng Sánh chớp mắt hỏi: “Anh thấy nóng à?”

Cố Minh Tịch lắc đầu quay mặt về phía bàn học, đặt hai chân lên bàn, kẹp chiếc bút chân vào chân rồi hí hoáy viết lên giấy, quay lưng về phía Bằng Sánh không nói năng gì.

Bằng Sánh dùng tay quạt gió, nói: “Nhưng mà bật quạt sưởi nóng thật đấy, sớm biết em đã không mặc áo bông sang đây.”

Cô bèn cởi chiếc áo khoác bông của mình ra một cách rất tự nhiên, bên trong là áo ngủ cổ rộng, có hình chú heo màu hồng. Cởi áo khoác xong cô thấy thoáng khí hơn nhiều.

Cố Minh Tịch có hơi xao nhãng trong buổi học nhóm hôm ấy. Cậu chỉ muốn xong sớm, trong khi Bằng Sánh lại đổ thêm dầu vào lửa.

Lúc giảng Toán cho cô, không hiểu sao sự chú ý của cô lại chuyển từ sách vở sang chân cậu, cô nói: “Cố Minh Tịch, móng chân anh dài thế?”

Cố Minh Tịch: “...”

“Cái cắt móng tay đâu? Để em cắt cho anh.”

Cố Minh Tịch lạnh lùng nói: “Không cần, anh tự cắt được.”

Bàng Sánh không đồng ý: “Anh cắt chậm lắm, chà, để em cắt cho anh một loáng là xong.”

Cô chẳng lạ gì phòng cậu bèn đi tới chỗ giá sách rồi tìm thấy ngay cái cắt móng tay trong một chiếc hộp nhỏ. Trở lại ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch, Bàng Sánh kéo chân cậu về phía mình, bắt đầu cúi xuống cắt móng chân giúp cậu.

Những tiếng tách tách lần lượt vang lên. Cố Minh Tịch thấy đầu óc mình hơi mơ màng, cậu bắt mình phải nhìn vào chân nhưng lại không thể rời khỏi bàn tay Bàng Sánh, bàn tay trắng trẻo mềm mại đó đang nhẹ nhàng giữ chân cậu, cắt móng chân cho cậu.

Đây không phải lần đầu tiên cô cắt móng chân cho cậu. Từ sau khi biết cắt móng tay móng chân, lúc nào cô cũng nhìn chăm chăm vào chân cậu, chỉ cần móng chân hơi dài một chút là cô lại cầm cái cắt móng tay nâng nặc đòi cắt cho cậu, như một trò chơi thú vị.

Trò chơi này đã trải qua ba giai đoạn:

Giai đoạn một, cô muốn cắt cho cậu, cậu không muốn.

Giai đoạn hai, cậu muốn nhờ cô cắt cho mình, nhưng cô không muốn.

Bây giờ họ đang ở giai đoạn ba, cậu không muốn mà cô cũng không muốn. Vì vậy thực ra đã lâu rồi Bàng Sánh không cắt móng chân cho Cố Minh Tịch.

Tầm mắt Cố Minh Tịch rời khỏi bàn tay Bàng Sánh rồi dừng lên trên người cô. Cậu chợt nhận ra vì Bàng Sánh đang cúi xuống nên áo ngủ của cô hơi trễ, mái tóc dài đen láy đậu trên vai càng làm nổi bật làn da trắng trẻo. Đầu Cố Minh Tịch nổ đùng một tiếng, thực ra cậu không biết bên trong cô mặc gì nhưng chỉ tưởng tượng thôi đã đủ làm cơ thể cậu cứng đờ rồi.

Sau đó Bàng Sánh bị Cố Minh Tịch đuổi về, cô chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy hôm nay Cố Minh Tịch cứ là lạ.

Sau đó nữa Cố Minh Tịch lên giường rất sớm nhưng cứ trần trọc mãi mà không ngủ được, đến nửa đêm, cậu nằm trên giường ngủ mê mệt rồi mơ một giấc mơ.

Trong mơ cậu vẫn còn rất nhỏ, đang đứng trong bồn tắm to bằng gỗ.

Đang tắm bỗng nhiên một cô bé mũm mĩm xuất hiện trước mặt cậu, cô bé ngồi trong bồn tắm trong trạng thái trần như nhộng, ngẩng lên nhìn cậu đầy tò mò.

Cố Minh Tịch tự nhiên thấy xấu hổ, cậu muốn giơ tay ra che đi bé ‘chim nhỏ’ của mình nhưng lắc lắc bả vai mới thấy mình đã không còn tay nữa. Cố Minh Tịch phát phì, ‘chim nhỏ’ của cậu đang cách cô bé đó không xa, cô nhìn vật nhỏ đang không ngừng động đậy bằng ánh mắt tò mò rồi giơ tay ra véo nó...

Cố Minh Tịch choàng thức dậy, cậu thấy mình vẫn đang nằm sấp, thế nhưng cậu nhận ra quần lót của mình đã ướt sũng rồi.

Cậu không dám động đậy, lòng không khỏi hoảng hốt. Chỗ đó của cậu đã thay đổi, giờ đang cương cứng chọc vào giường. Cố Minh Tịch xấu hổ vô cùng bởi vì cậu nhận ra mình thấy dễ chịu khi nằm sấp như vậy.

Cậu dè dặt lắc người, cảm giác tuyệt vời mà những cái cọ xát nho nhỏ đó mang lại khiến cậu càng thêm hoảng sợ, cậu mở to mắt nằm trong chăn, tìm đập thành thịch. Không biết bao lâu sau, cảm giác kích động trong lòng mới tan biến, toàn thân cậu đầy mồ hôi, cong người hẩy chân ra rồi từ từ ngồi dậy.

Cậu dùng chân bật đèn ngủ, khom lưng nhìn chiếc quần lót của mình, một thứ dịch thể dính dính làm ướt đũng của chiếc quần.

Cố Minh Tịch mím môi bàn thần một lúc rồi cắn cây “không cần nhờ vả” tự thay quần lót cho mình.

Chiếc áo may ô cũng bị mồ hôi làm ướt, cậu quyết định thay cả quần lẫn áo. Lúc cởi bộ đồ ướt và đến tủ lấy bộ đồ sạch, cậu chợt nhìn thấy mình trong tấm gương được lắp vào tủ đồ.

Cậu để trần bên trên, bên dưới chỉ vận độc một chiếc quần lót, da dẻ trắng trẻo, dáng người hơi gầy, đôi chân dài cân đối. Cố Minh Tịch lúc đó mười ba tuổi bốn tháng, đang trong giai đoạn cao lên, Lý Hàm từng nói quần cậu mặc chưa đầy hai tháng đã ngắn, giày cũng phải mua size to hơn.

Cố Minh Tịch biết mình đang phát triển, những biến đổi đang diễn ra trên cơ thể cậu, nhiều chuyện không thể né tránh, ví dụ như câu chuyện vừa xảy ra trong giấc mơ kia.

Nhưng so với những cậu bé khác, không khó hiểu khi Cố Minh Tịch có phần mơ hồ, bồn khoăn và hoảng sợ hơn.

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đều biến mất, đứng trước tấm gương lớn trong phòng, chàng thiếu niên nhỏ bé nhiều lần nhìn ngắm cơ thể không trọn vẹn của mình, thế rồi cậu khẽ thở một hơi thật dài, mặc quần áo sạch rồi tắt đèn nằm lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Món quà ngày Giáng sinh

Trước ngày lễ Giáng sinh, Băng Sánh, Vương Đình Đình và Chương Úy rủ nhau đi mua thiệp Noel ở khu phố bán sách và đồ dùng văn phòng phẩm. Cửa hàng nào cũng chật đầy bao la những tấm thiệp, bon chen trong đám đông, ba cô gái cẩn thận chọn lựa từng cái một.

Wương Đình Đình hỏi Băng Sánh: “Cua ơi, cậu định tặng thế nào?”

Băng Sánh nói: “Con gái tớ tặng hết, nhưng những người không thân chỉ tặng thiệp 5 hào thôi.” Cô cầm một tấm thiệp kiểu Hàn Quốc cực đẹp lên, nhìn giá dính bên ngoài túi bọc, cô chỉ cho Vương Đình Đình xem, “Nè, tấm này hai đồng sẽ tặng các cậu.”

Chương Úy nói: “Tớ cũng nghĩ như cậu, à này, cậu có định tặng cho con trai không hả Cua?”

Băng Sánh ngẫm nghĩ rồi nói: “Chắc là tớ sẽ mua vài tấm, vì dù sao cũng phải tặng cho Cố Minh Tịch mà.”

Wương Đình Đình và Chương Úy mỉm cười với nhau, Băng Sánh lườm hai cô bạn: “Cười gì mà cười!”

Chương Úy kéo tay Băng Sánh, nói: “Này có phải Cố Minh Tịch thích cậu không hả Cua?”

“Không có đâu!” Băng Sánh nói với vẻ hơi giận dỗi: “Tớ và cậu ấy là hàng xóm, bố mẹ bọn tớ là đồng nghiệp, bọn tớ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.”

“Cậu quen cậu ấy từ khi cậu ấy còn chưa bị mất tay đúng không?” Chương Úy là cô bạn thân mà hỏi lên cấp hai Băng Sánh mới quen nên không biết chuyện hồi tiểu học của Băng Sánh và Cố Minh Tịch nên cô bé vẫn luôn tò mò về cậu.

Băng Sánh hơi ngại ra rồi mới gật đầu: “Ừm.”

“Ồ?” Chương Úy phản kích nói: “Vậy trước khi bị mất tay trông cậu ấy thế nào? Tớ nghe nói cậu ấy cụt tay vì bị giật điện máy biến thế, sao máy biến thế lại hại vậy nhỉ! Đúng rồi cậu có chứng kiến lúc Cố Minh Tịch bị giật điện không? Cậu ấy đau lắm đúng không? Cậu ấy có khóc không?”

Băng Sánh hơi cụt hứng, buồn rầu nói: “Tớ quên rồi.”

Chương Úy còn định hỏi tiếp thì bị Vương Đình Đình cản lại, Vương Đình Đình nói: “Đừng nói về Cố Minh Tịch nữa, chúng mình mau chọn thiệp đi. Này Chương Úy, chẳng phải cậu bảo muốn mua tấm thiệp đẹp nhất cho Tạ Ích sao?”

Chương Úy đỏ bừng mặt, nói: “Ừ, ngoài Tạ Ích, tớ còn muốn mua một cái thật đẹp tặng cho Cố Minh Tịch nữa. Này Cua, cậu có biết Cố Minh Tịch thích thiệp kiểu gì không?”

Băng Sánh: “...”

Chương Úy hỏi tiếp: “Cậu biết cậu ấy thích màu gì nhất không?”

Tất nhiên Băng Sánh biết, Cố Minh Tịch thích nhất là màu xanh nước biển, mà phải là loại màu xanh nước biển đậm thuần khiết như màu của biển sâu thẳm. Bên cạnh đó cậu còn thích màu vàng, cậu có chiếc cốc uống nước màu vàng nên suốt ngày bị Băng Sánh chê là ẻo lả như con gái.

Không hiểu nghĩ thế nào, Băng Sánh lại nói với Chương Úy: “Cố Minh Tịch thích màu đen, cậu ấy bảo màu đen rất ngầu.”

Hồi trời Phật, xin hãy tha thứ cho lời nói dối của cô!

Cố Minh Tịch ghét nhất màu đen, đã có lần cậu nói với Băng Sánh là hễ thấy màu đen, tâm trạng cậu sẽ trở nên rất tệ.

Nghe câu trả lời của Băng Sánh, Chương Úy có vẻ bất đắc dĩ: “Lấy đâu ra thiệp màu đen bây giờ?!”

Băng Sánh nhún vai: “Cậu mua màu khác cũng được mà, màu đỏ màu xanh, màu gì chẳng được.”

Ngày Giáng sinh, vừa đến lớp Băng Sánh đã tặng thiệp cho tất cả con gái trong lớp. Cố Minh Tịch thấy cô chạy một vòng quanh lớp rồi mới về chỗ, phần khởi đến đó bùng mặt.

Một lát sau Chương Úy chấp tay đi tới bàn của hai người họ, xòe tay tặng thiệp cho Băng Sánh: “Chúc Cua Giáng sinh vui vẻ nhé!”

“Cảm ơn cậu!” Băng Sánh vui vẻ nhận lấy, cô thấy Chương Úy vẫn đứng lì tại chỗ, sau một lúc mất tự nhiên, cô lại xòe một tấm thiệp nữa đưa tới trước mặt Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, chúc cậu Giáng sinh vui vẻ.”

Cố Minh Tịch có vẻ ngạc nhiên, ngập ngừng không động đậy. Nhìn bàn chân cậu đặt trên bàn rồi lại nhìn hai tay áo trống không của Cố Minh Tịch, Chương Ý xấu hổ để tấm thiệp lên mặt bàn cậu rồi chạy đi với gương mặt đỏ bừng.

Chương Ý quả là thần thông quảng đại, tấm thiệp của Cố Minh Tịch màu đen thật. Bàng Sánh áy náy ghé sát mặt về phía mặt bàn, nhìn trộm Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch dùng chân cắt tấm thiệp vào cặp sách một cách thần nhiên, không hề mở ra xem.

Sau đó lại có thêm sáu, bảy cô gái nữa lần lượt đến tặng thiệp cho Cố Minh Tịch, Bàng Sánh ngồi bên cạnh lấy làm ngạc nhiên, qua chiếc phong bì đựng những tấm thiệp ấy cô đoán được giá của chúng không hề rẻ.

Bàng Sánh chợt nhận ra Cố Minh Tịch cũng rất được mọi người yêu quý.

Cô cũng không rảnh rang. Giờ nghỉ giải lao giữa giờ, cô lấy tấm thiệp chuẩn bị cho Tạ Ích từ trong cặp ra. Cô để ý thấy rất nhiều bạn nữ mang thiệp đến tặng cho Tạ Ích, vậy thì thêm cô cũng chẳng hề gì.

Cô nấp dưới gầm bàn nhẹ nhàng bóc phong bì ra, kiểm tra xem mình có viết sai chính tả không một lần cuối cùng, dán lại rồi mới ngẩng lên, liền bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của người ngồi cùng bàn.

Ánh mắt Cố Minh Tịch lạ quá! Bàng Sánh hơi chột dạ nhìn cậu, không nói gì, đứng dậy rồi chậm rãi đi qua hơn nửa lớp để đến bàn của Tạ Ích.

Tạ Ích đang nói chuyện với bạn nam ngồi bàn dưới. Nghe thấy Bàng Sánh gọi mình, cậu liền quay lên, biểu cảm trên mặt vẫn chưa tan biến.

“Tạ, Tạ Ích.” Bàng Sánh bị nói lấp, đỏ mặt tặng tấm thiệp kia cho cậu: “Chúc, chúc cậu Giáng sinh vui vẻ.”

Mấy tên con trai gần đó xôn xao cả lên còn Tạ Ích thì vui vẻ nhận, cười nói: “Cảm ơn cậu.”

Bàng Sánh hơi cúi đầu, cố dừng cảm nê lên câu hỏi mà bản thân cô đã muốn hỏi từ lâu: “Tạ Ích, mấy ngày nữa là hội diễn rồi, cậu vẫn chơi violon chứ?”

“Hừm?” Tạ Ích mỉm cười nhìn Bàng Sánh rồi hỏi lại: “Tại sao cậu lại hỏi vậy?”

“Tớ thấy hồi tiểu học năm nào cậu cũng chơi violon cực hay, haha.” Bàng Sánh cười khúc khích, “Nếu năm nay cậu vẫn chơi violon, chắc chắn lớp mình sẽ được giải Nhất.”

Tạ Ích đứng dậy nửa dựa lên bàn học, dùng tay xoay cây bút bi, lười biếng nói: “Tớ chơi violon không phải để tranh giải, mà tớ thực sự thích chơi loại đàn này.”

“Ừ...” Bàng Sánh gật đầu: “Tớ cũng thích nghe cậu kéo đàn, tớ thấy cậu kéo đàn rất là hay!”

“Cậu học kéo đàn rồi à?”

Bàng Sánh lắc đầu: “Chưa.”

Tạ Ích cười nói: “Mấy hôm trước cô Tào còn hỏi tớ có muốn lên biểu diễn không, tớ nghĩ lần nào cũng mình cũng độc chiếm danh sách của lớp thì không hay lắm nên đã từ chối rồi.”

Bàng Sánh tỏ ra nuối tiếc vô cùng: “Vậy à...”

Bất ngờ Tạ Ích nháy mắt với cô, cười nói: “Nhưng nếu cậu thực sự muốn nghe, tớ sẽ hỏi thử cô Tào xem có thể thêm tớ vào không vì dù sao cũng chỉ mấy phút thôi, chắc không sao.”

Bàng Sánh kích động: “Thật không?!”

“Ừ.” Tạ Ích khoanh tay dựa lên bàn, tư thế đầy quyền rũ: “Giáo viên dạy đàn cho tớ nói chơi đàn phải chơi cho tri kỷ, chiếc đàn sẽ thấy vui khi có người muốn nghe nói cất tiếng.”

Lúc về chỗ toàn thân Bàng Sánh như đang bay bổng, cô vui vẻ chuẩn bị sách vở của tiết học tiếp theo, miệng còn ngâm nga hát. Cố Minh Tịch thì không nói gì, quay sang nhìn một lúc mà Bàng Sánh cũng không phát hiện ra. Cuối cùng cậu quay lại, dùng chân kéo cuốn bài tập toán ra rồi bắt đầu lặng lẽ giải đề.

Bàng Sánh vui vẻ một lúc rồi dùng bút chọc vào eo Cố Minh Tịch: “Anh đang làm gì đó?”

“Làm toán.” Cậu dịch mông ra xa, khề đáp.

“Này Cố Minh Tịch, cho em xem hộp bút của anh đi.”

“Để làm gì?”

Bàng Sánh đã rướn người sang lấy hộp bút gần chân cậu. Đồ đựng trong hộp bút của Cố Minh Tịch rất đơn giản, không có thứ đồ nào màu mè. Bàng Sánh nhìn cái này rồi lại xem cái kia, cuối cùng trả lại cho cậu.

Cố Minh Tịch hỏi cô: “Em xem gì thế?”

“Không có gì.” Bàng Sánh chống cằm cười với cậu, ý cười trong veo trong mắt cô, rõ ràng là tâm trạng đang rất vui.

Cố Minh Tịch lại thấy hơi bí bách nhưng cậu không nói gì, chỉ khom lưng xuống.

Mãi đến lúc tan học Cố Minh Tịch vẫn chưa nhận được thiệp của Bàng Sánh. Mặc dù không khỏi thất vọng nhưng bề ngoài cậu vẫn tỏ ra thoải mái, trước khi dọn dẹp sách vở đi về, cậu lấy một chiếc hộp nhỏ ra khỏi cặp sách, dùng chân đẩy tới trước mặt Bàng Sánh.

“Anh không mua thiệp mà tặng cho em một món quà nhỏ. Bàng Bàng, Giáng sinh vui vẻ!”

Bàng Sánh rất sung sướng. Nhưng sau khi mở hộp nhìn món quà, Bàng Sánh liền sững người.

Thấy phản ứng khác lạ của cô, Cố Minh Tịch hỏi: “Em không thích à?”

“...” Bàng Sánh ngây ngô cười: “Không, em thích lắm, cảm ơn anh.”

Buổi tối, khi Bàng Sánh mang vở bài tập sang nhà cậu, Cố Minh Tịch mới hiểu tại sao buổi chiều cô lại có phản ứng kỳ lạ như vậy sau khi nhận được quà.

Lý do là vì Bàng Sánh tặng cho Cố Minh Tịch một chiếc hộp nhỏ bọc giấy màu, cậu ngồi khoanh chân cạnh bàn học, mở quà bằng chân rồi ngạc nhiên nhận ra trong hộp là cây bút máy hiệu Hero màu xanh nước biển thẫm.

Cậu cũng tặng cho Bàng Sánh một cây bút máy, ngoài vỏ bút màu đỏ đậm thì từ kiểu dáng, nhãn hiệu đến bao bì đều giống hệt với cây Bàng Sánh tặng cậu.

Cậu ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi, Bàng Sánh ỉu xìu nói: “Em cũng không mua thiệp cho anh vì thấy quá hơi hợt. Cây bút này bố em mới mang về mấy hôm trước, bố bảo giá rất đắt mà lại không mua được ở ngoài. Em nài nỉ mấy ngày bố mới cho, muốn tặng cho anh coi như quà Giáng sinh vì anh thích luyện chữ bằng bút máy mà... Kết quả sáng nay đi học vội quá... nên quên không mang theo.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sánh sốt sắng nói: “Em không phải đến sát ngày mới chuẩn bị đâu, anh xem em gói lại từ mấy hôm trước cơ, tự tay em bọc quà đó! Lúc nhìn thấy quà anh tặng, em giật cả mình, nghĩ sao mà trùng hợp thế!”

“Không phải trùng hợp đâu.” Cố Minh Tịch liền nói: “Đây là bút công ty kim khí đặt để tặng cho khách hàng nhân dịp ba mươi năm thành lập, trên nắp bút còn khắc tên viết tắt của công ty mà, chắc em không để ý thôi. Bố anh lấy một cây về dùng, anh viết thư thấy rất thích nên nhờ bố mang thêm cho một cây để tặng em”

Bàng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn cây bút máy nằm giữa hai chân mình, trầm nghĩ thì ra có cả màu xanh thẫm. Cậu dùng ngón chân cái vuốt khẽ thân bút, ngược lên mỉm cười: “Bàng Bàng, cảm ơn món quà của em, anh thích lắm!”

Làm xong bài tập vẫn còn sớm, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh nói chuyện về phim hoạt hình và phim truyền hình đang nổi tiếng gần đây, tầm mắt Cố Minh Tịch cứ quần quýt mãi trên chiếc bút máy nằm trên mặt bàn. Cậu bất ngờ hỏi Bàng Sánh: “Bàng Bàng, em có biết chuyện nhà máy sắp chuyển đi không?”

Bàng Sánh hoàn toàn không biết chuyện này liền ngược lên nhìn cậu đầy ngạc nhiên: “Hả?! Chuyển tới đâu?”

“Thành Tây. Xa lắm, đi xe ô tô đến đấy cũng phải mấy nửa tiếng.” Cố Minh Tịch nói: “Bố anh bảo người ta đã khoanh vùng chỗ đó rồi, qua Tết là bắt đầu khởi công, chắc khoảng hai năm sau là chuyển cả nhà máy tới đó.”

“Thế còn chỗ này?” Bàng Sánh cắn kẹo mút, hỏi: “Xa thế bố mẹ em đi làm kiểu gì nhỉ?”

“Anh cũng không biết.” Cố Minh Tịch lắc đầu, “Bố anh bảo lúc xây dựng nhà máy, khu vực này vẫn là ngoại thành nhưng thành phố đang trong quá trình phát triển, ngày càng mở rộng nên bây giờ khu này trở thành trung tâm thành phố, nhà máy đặt ở đây không tiện.”

Sau một thoáng ngập ngừng, cậu do dự nói: “Còn một chuyện nữa... Bàng Bàng, anh nghe bố bảo công ty sẽ xây khu tập thể ở gần nhà máy mới, sẽ là một khu chung cư cao tầng có thang máy, nhà sẽ rộng hơn đây, lúc ấy có lẽ gia đình anh sẽ chuyển đi.”

Trước dịp nghỉ tết Dương lịch, toàn bộ trường trung học Nguyên Phi hân hoan chào đón hội diễn văn nghệ thường niên được tổ chức tại hội trường.

Trước giờ bắt đầu hội diễn, Bàng Sánh đi vệ sinh thì nhìn thấy Tạ Ích và cô Tào chủ nhiệm ở ngoài hành lang của hội trường. Hình như hai người đang tranh cãi, tò mò, Bàng Sánh không kiềm lòng được bèn bước về phía đó.

Trên tay cô Tào là một bộ đồ màu trắng. Tạ Ích thì xách hộp đàn violon màu đen đang cố gắng nói gì đó với cô giáo.

Bàng Sánh bước tới sau lưng cậu, nghe thấy Tạ Ích nói: “Em sẽ không mặc bộ này đâu! Em không bao giờ mặc bộ đồ này đứng chơi đàn!”

Cô Tào nói: “Vậy mà em lại không tự chuẩn bị đồ biểu diễn! Chẳng lẽ em mặc áo len lên sân khấu biểu diễn hả?”

Tạ Ích lớn tiếng nói: “Sao lại không được ạ?”

“Thế sao em lại không mặc bộ comple màu trắng này?!”

“Mặc bộ này như đi đóng kịch ấy! Một vở kịch buồn cười!” Tạ Ích lùi lại, khề xua tay với cô Tào: “Nếu không được mặc bộ này, em sẽ không chơi đàn nữa.”

Lúc quay lại khán phòng, tim Bàng Sánh vẫn đập thình thịch.

Câu chuyện vừa nãy khiến cô bị shock, mặc dù không phải học sinh ưu tú nhưng xưa nay Bàng Sánh vẫn luôn kính trọng và nghe lời thầy cô, Cố Minh Tịch cũng vậy, từ nhỏ cậu đã là một đứa trẻ ngoan ngoãn, gần như chưa bao giờ gây phiền phức cho thầy cô.

Bàng Sánh không biết rằng lại có người dám to gan chống đối thầy cô như vậy, nói chuyện to tiếng với cô giáo như thế.

Khi đến phiên Tạ Ích lên sân khấu, Bàng Sánh bỗng rất hồi hộp, cô thầm đoán không biết Tạ Ích có mặc bộ comple màu trắng kia không, thực ra Bàng Sánh không hiểu tại sao cậu lại ghét bộ đồ đó đến thế, cô chỉ nhìn thấy ông quần và tay áo của bộ đó có mấy họa tiết màu vàng, trông cũng đẹp đấy chứ?

Trong tiếng vỗ tay, cậu thiếu niên cầm đàn violon từ tốn bước lên sân khấu, luồng sáng sân khấu chiếu vào cậu. Bàng Sánh có cảm tưởng như trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tạ Ích mặc áo len màu đen của mình, trên cổ áo còn có lông mao, bên dưới là quần jean màu xanh thẫm, chân đi giày thể thao.

Cậu đặt đàn lên vai một cách tự nhiên, giọng cao, ngón tay như đang nhảy múa, tiếng nhạc du dương liền vang lên.

Bàng Sánh bất giác nắm lấy tay áo của Cố Minh Tịch đang ngồi bên cạnh, cô nắm rất chặt, miệng thì thào: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch, Tạ Ích ngẫu quá, ngẫu quá, cậu ấy ngẫu chết đi được!”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kỳ thi cuối học kỳ

Không bao lâu sau hội diễn văn nghệ là thời gian của kỳ thi cuối học kỳ.

Bàng Sánh vô cùng lo lắng bởi dù sao cuộc thi này cũng sẽ xếp hạng thành tích của cả khối. Cô xếp thứ bảy từ dưới lên trong lớp sau kỳ thi giữa học kỳ nên xét từ trên phương diện nào thì cũng đang thuộc top “yếu kém” của lớp.

Bàng Sánh cũng là người biết xấu hổ, Cố Minh Tịch không chỉ là người xếp thứ hai trong lớp mà còn xếp thứ hai trong toàn khối, là người ngồi cùng bàn của cậu, Bàng Sánh thực sự rất xấu hổ khi là học sinh gần như đội sổ. Vì thế cuộc thi lần này có ý nghĩa quan trọng với cô hơn bất kỳ kỳ thi nào trước đây.

Nhưng thật lạ khi Cố Minh Tịch cũng rất coi trọng kỳ thi lần này, điều này khiến Bàng Sánh không sao hiểu được.

Mặc dù thành tích của Cố Minh Tịch vẫn luôn cao vợi vọi nhưng hồi tiểu học cậu không phải luôn chiếm vị trí nhất khối, thỉnh thoảng cũng có lần xếp thứ hai, thứ ba nhưng chưa bao giờ cậu lấy thế làm buồn. Vậy nên trong kỳ thi giữa kỳ - kỳ thi đầu tiên sau khi lên cấp hai, cậu giành vị trí thứ hai của khối đã là quá sức tự hào của Bàng Sánh rồi, cô thấy cậu chẳng có gì phải nuôi tiếc hết.

Nhưng lần này Cố Minh Tịch tỏ ra rất không hài lòng với bản thân.

Trước kỳ thi cuối kỳ, cậu làm rất nhiều bài, cũng rất chăm học tiếng Anh. Bàng Sánh tròn mắt khi nhìn thấy cậu chỉ biết làm bài, đọc sách, rồi lại đọc sách, học bài, bèn nói với cậu: “Cố Minh Tịch, anh đừng ngồi ì mãi một chỗ như thế, ra ngoài giải trí một lát đã.”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, tầm mắt lại lướt qua cảnh tượng bên ngoài cửa sổ. Vị trí của họ ngay cạnh cửa sổ trên tầng ba nên có thể nhìn ra sân thể dục của trường. Trên sân bóng rổ, mấy cậu nam sinh cấp ba đang chơi bóng, những học sinh cấp hai thì chiếm lấy vị trí xung quanh bàn đánh bóng bàn.

Tạ Ích đang đánh bóng bàn, cậu mặc một chiếc áo len đỏ nổi bật, cầm vợt trong tay, lom khom đứng trước bàn chờ phát bóng. Bóng của đối phương vừa được đánh sang cậu liền di chuyển rất mau lẹ, hất cây vợt để đánh bóng sang sân đối phương một cách chuẩn xác.

Cố Minh Tịch thu lại tầm mắt, mím môi lắc đầu rồi nói: “Sắp thi rồi, khi nào thi xong chơi mới đã.”

Bàng Sánh xì một tiếng, giọng thoáng giễu cợt: “Thi xong là đến nghỉ tết. Anh nghỉ ở nhà là chán nhất đấy, rủ thế nào cũng không chịu ra ngoài.”

Cố Minh Tịch chỉ nhìn cô, không hề cự lại mà chỉ cúi xuống, ngón chân lại kẹp lấy chiếc bút, bắt đầu công phá một bài toán mới.

Bàng Sánh vẫn đợi cậu đấu võ mồm với mình như khi còn học cấp một nhưng cô nhận ra bây giờ lúc ở lớp, Cố Minh Tịch ngày càng ít nói. Thỉnh thoảng cô lấy bút chọc cậu, chế giễu cậu, thậm chí là trêu chọc cậu, đánh cậu mà Cố Minh Tịch cũng không chấp với cô.

Bàng Sánh thấy hơi xấu hổ và rất tệ nhạt. Cô nằm ra bàn nhìn những bạn cùng lớp khác, cứ cách một tuần họ lại được chuyển tổ, ngoài người ngồi cùng bàn, bên cạnh họ còn có những người bạn khác nữa. Vương Đình Đình và Chương Ủy ngày càng thân nhau vì một người ngồi bàn trên còn người kia ngồi bàn dưới; mặc dù Hạ Lam và Lưu Hàn Lâm suốt ngày chỉ chèo chèo nhưng lúc Lưu Hàn Lâm bị ốm không đi học được, Hạ Lam còn đến tận nhà đưa vở ghi cho cậu ta; người ngồi cạnh Tạ Ích là Tôn Minh Phương – một cô gái có dáng người nhỏ nhắn, Tạ Ích và cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường nhưng trái lại Tạ Ích có vẻ rất thân với Khâu Lệ Na. Hôm nào tan học Khâu Lệ Na cũng quay xuống cười nói với Tạ Ích. Còn Giản Triết, sau khi lên cấp hai, hình như cậu và Cố Minh Tịch không còn chơi thân với nhau như trước nữa, cậu có bạn mới, chỉ khi nào Cố Minh Tịch đi vệ sinh cậu mới tới giúp.

Hình như chỉ có Bàng Sánh và Cố Minh Tịch ngồi ở góc lớp này như bị ngăn cách với các bạn khác. Các bạn ngồi bàn trên không thích quay lại nói chuyện với hai người, Bàng Sánh có cảm giác đã qua một học kỳ mà cô vẫn không có người bạn nào mới, không chỉ thế, đến cả Vương Đình Đình cũng không còn thân như ngày xưa nữa.

Vốn dĩ Cố Minh Tịch còn có thể nói chuyện, đùa nghịch với mình nhưng bây giờ hình như cậu ngày càng ít nói một cách khó hiểu. Bàng Sánh thấy hơi khó chịu, chỉ mong sao kỳ thi mau kết thúc để sớm đến đợt nghỉ tết. Tuy nhiên vừa nghĩ đến học kỳ mới sau tết, cuộc sống vẫn sẽ như một hồ nước chết giống bây giờ, Bàng Sánh đã thấy có phần chán nản.

Chỉ là cô muốn tìm một người có thể cùng cô đến hiệu sách thuê truyện tranh, ăn quà vặt trên vỉa hè, cùng cô đi trượt patin, đi công viên trò chơi, dạo cửa hàng bán đĩa hoặc ngồi bên cạnh nhau tâm sự chuyện thầm kín của con gái... Cố Minh Tịch chỉ có thể thực hiện một phần trong số những công việc này. Thế nhưng cho dù trong số những việc cậu có thể thực hiện, thì cô đi cùng cậu cũng không muốn chơi gì, không muốn ăn uống gì. Nhiều lần như vậy, dĩ nhiên Bàng Sánh sẽ thấy chán.

Cuối cùng kỳ thi cuối học kỳ cũng khép lại vào trung tuần tháng một. Trong bảy môn học: Văn, Toán, Anh, Sử, Địa, Sinh, Chính trị, Bàng Sánh đạt tổng điểm 596, đứng thứ 23 của lớp. Còn Cố Minh Tịch, với tổng điểm cao hơn 19 điểm so với Tạ Ích, cậu ngồi lên vị trí đầu khối một cách vững chãi.

Nhìn bảng thứ tự được dán trên bảng đen, Bàng Sánh kích động chạy về phía Cố Minh Tịch, túm lấy tay áo cậu mà nói: “Woa! Cố Minh Tịch! Anh xếp thứ nhất kia! Không ngờ lại hơn Tạ Ích nhiều điểm như vậy! Giỏi quá đi mất!”

Đôi môi Cố Minh Tịch chỉ hơi cong lên một chút nhưng nụ cười chẳng hề rạn rở trong ánh mắt, thoáng chau mày nói: “Nhưng... em không được vào top 20.”

Bàng Sánh thấy chuyện đó chẳng quan trọng, cô đã rất rất hài lòng với thứ hạng của mình rồi. Cô chính là người tiến bộ nhiều nhất lớp, cô biết đó đều là công lao của Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh nói: “Cố Minh Tịch, em thi thế đã là tốt lắm rồi! Kỳ sau em sẽ cố gắng hơn nữa, chắc chắn sẽ được vào top 20.” Cô cười sung sướng, vỗ ngực hào phóng: “Lát nữa đi uống gì đi, em trả tiền!”

Bàng Sánh nói được làm được. Vừa hết tiết liền xuống quầy bán đồ ăn mua cho Cố Minh Tịch một lon coca, cầm lon nước về lớp, cô mở nắp lon cho cậu, cầm thêm ống hút vào rồi mới đặt xuống cạnh chân Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh ngây thơ không nhận ra ánh mắt kỳ lạ của các bạn trong lớp, rất nhiều người đang thầm đánh giá từng cử chỉ, từng hành động của cô và Cố Minh Tịch. Rồi đến lúc sắp tan học, lớp trưởng đến chỗ Bàng Sánh nói cô Tào tìm cô.

Bàng Sánh không thân thiết với các thầy cô, cô là một học sinh rất nhút nhòa trước mặt họ, chưa bao giờ đặt câu hỏi, chưa bao giờ là cán bộ lớp, thậm chí chức tổ trưởng hay ủy viên môn học cũng chưa bao giờ đảm nhiệm.

Trong mắt các giáo viên, điều đáng chú ý duy nhất về Bàng Sánh là việc cô ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch. Cô Tào nói với họ Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đã ngồi cạnh nhau suốt sáu năm cấp một, cô bé sẽ giúp đỡ Cố Minh Tịch trong một số vấn đề thường ngày nên hai người rất thấu hiểu và ăn ý nhau. Vì vậy việc Bàng Sánh được phân vào lớp chọn của trường trung học Nguyên Phi cũng là nhờ phúc của Cố Minh Tịch. Lẽ ra với thành tích của mình, cô chỉ được phân vào lớp thường mà thôi.

Bàng Sánh thì không hề hay biết gì cả, cô nghỉ hoặc đi vào văn phòng, trong đó có bảy, tám thầy cô, ai làm việc của người ấy. Bàng Sánh thận trọng đi tới trước mặt cô Tào, hỏi: “Cô tìm em ạ?”

“Ừ.” Cô Tào quay lại nhìn Bàng Sánh, trông cô bé có vẻ căng thẳng, mặt cũng đỏ bừng. Cô Tào thoáng suy nghĩ rồi nói thẳng: “Bàng Sánh, cô tìm em vì muốn hỏi một số chuyện. Điểm tiếng Anh của em trong cuộc thi lần trước gần như dưới trung bình, sau đó cô có xem bài tập và bài tập trắc nghiệm của em thi thấy cũng khá hơn trước, nhưng bình thường cô chẳng bao giờ thấy em hỏi cô về bài vở. Trong kỳ thi cuối kỳ này cô cũng rất chú ý đến điểm số

của em, tiếng Anh 90 điểm, toán 88 điểm, tiến bộ rất nhiều so với giữa kỳ nhưng rõ ràng mới có hai tháng mà thôi.”

Bàng Sánh càng nghe càng thấy khó hiểu, hoàn toàn không tìm ra trọng tâm trong những lời cô Tào nói. Thế rồi cô Tào ngừng lại một lát, hỏi thẳng: “Bàng Sánh, em hãy nói thật cho cô biết, có phải trong thời gian này em vẫn luôn chép bài của Cố Minh Tịch rồi lúc thi thì bảo bạn ấy cho nhìn bài không?”

Nghe câu hỏi này, đầu Bàng Sánh nổ bùm một tiếng. Cô ngược lên nhìn các giáo viên khác trong phòng theo bản năng, trong đó có giáo viên dạy môn học tiếp theo của lớp cô. Họ đang cắm cúi làm việc trên bàn làm việc của mình nhưng Bàng Sánh cứ cảm thấy họ đang nghe trộm những gì cô Tào nói.

Mặt cô nóng như bị thiêu, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, cô đang lựa chọn từ ngữ trong đầu, phải giải thích thế nào cho hợp lý, nói thực ra thì nào cô cũng làm bài cùng Cố Minh Tịch, nhiều chỗ không hiểu cậu đều giảng cho cô.

Nhưng cô không có cơ hội nói ra bởi cô Tào đã liến thoắng: “Bàng Sánh, Cố Minh Tịch là một người tàn tật, có những việc bạn ấy không tiện làm, đúng là em nên chăm sóc, giúp đỡ cậu ấy nhưng không thể vì thế mà bắt cậu ấy phải cho em nhìn bài trong giờ thi cử hay cho em chép bài tập về nhà! Trường cho em vào lớp chọn là vì bố em nhờ chúng tôi, nói Cố Minh Tịch đã quen ngồi cùng bàn với em chứ không phải vì thành tích của em đủ điều kiện. Bản thân em cũng biết khả năng của mình ở mức nào, thi giữa kỳ mới đúng là thành tích của em, em và Cố Minh Tịch đã ngồi cạnh nhau bao nhiêu năm nay, bạn ấy không có tay mà còn biết chăm chỉ học tập, sao em lại không học được tinh thần này của bạn ấy chứ? Sao em lại bắt nạt bạn, bắt bạn cho em nhìn bài!?”

Cô Tào nhấp một ngụm nước rồi tiếp tục khuyên răn: “Còn nữa, Bàng Sánh này, em và Cố Minh Tịch mới học lớp bảy, việc quan trọng là tập trung học tập, đừng có mãi nghĩ đến những chuyện linh tinh. Cố Minh Tịch là một người tương đối đơn giản, con trai, cơ thể lại khiếm khuyết, em lúc nào cũng đối tốt với bạn ấy nên có lẽ bạn ấy sẽ dành cho em một chút tình cảm, đó là chuyện bình thường, cô cũng không tiện nói chuyện với bạn ấy vì sợ làm tổn thương lòng tự trọng của Cố Minh Tịch. Nhưng em nên hiểu chuyện Bàng Sánh à, em không được lợi dụng bạn ấy như thế được! Tương lai Cố Minh Tịch chỉ dựa vào con đường học hành, bạn ấy cố gắng rất nhiều, em không được làm cho bạn ấy phân tâm!”

Nghe xong, Bàng Sánh đã hoàn toàn mất đi thôi thúc được biện bạch, tay cô xoắn lại, đầu cúi gằm, hơi nhón chân lên, nhìn chằm chằm sàn nhà như một cách chống đối, cũng chẳng để ý đến những lời dài dòng của cô Tào nữa.

Cuối cùng những lời dài dòng ấy cũng cho ra kết quả, cô Tào yêu cầu Bàng Sánh phải cam đoan sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm này. Khi những giáo viên khác trong văn phòng đồng loạt dồn ánh mắt về phía cô, cuối cùng Bàng Sánh cũng lên tiếng:

Cô nói: “Thưa cô, em muốn được đổi chỗ, em không muốn ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lời đồn vô căn cứ

Bàng Sánh rời khỏi văn phòng, dọc theo hành lang trở về lớp học. Đi được một lúc, cô không kiềm chế được liền bật khóc.

Đang giờ tan học, từng nhóm học sinh sau khi đã biết thành tích cuối kỳ của mình đi ngang qua cô, người vui, người buồn, riu rít vừa đi vừa nói chuyện, đôi khi còn có người tò mò nhìn cô.

Bàng Sánh dùng mu bàn tay quạt nước mắt, cắm cúi đi về lớp.

Lớp cô đã về quá nửa, người được phân công trực nhật đang chuẩn bị dọn dẹp vệ sinh. Bàng Sánh đi tới cạnh Cố Minh Tịch, lặng lẽ thu dọn cặp sách, Cố Minh Tịch thì vẫn ngồi yên trên ghế, im lặng nhìn cô.

Khi cô đứng dậy khoác cặp lên vai, Cố Minh Tịch mới gọi: “Bàng Bàng.”

Cậu đứng lên đi tới trước mặt Bàng Sánh nhưng Bàng Sánh lại chuyển hướng lẩn tránh cậu, Cố Minh Tịch lại đi vòng tới trước mặt, chặn cô bên cạnh bàn học.

Hết đường trốn tránh, Bàng Sánh chỉ biết cúi gằm mặt. Cố Minh Tịch khẽ quay sang nhìn cô rồi một lúc lâu sau mới hỏi: “Em sao thế? Cô Tào tìm em có chuyện gì?”

“Chẳng sao cả.” Bàng Sánh lí nhí nói: “Về thôi, sắp đến giờ chiếu phim hoạt hình rồi.”

Cố Minh Tịch còn muốn hỏi tiếp nhưng mấy bạn ở lại quét lớp lại bắt đầu xì xào vì tư thế của Cố Minh Tịch và Bàng Sánh cực kỳ mờ ám. Cậu chặn cô trong không gian nhỏ hẹp giữa bàn học và tường lớp, thậm chí người còn nghiêng về phía đó. Khoảng cách lúc này giữa họ thật gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương một cách rõ nét. Đám con trai giờ chỗi huyết sáo, thậm chí còn có người hô to: “Cố Minh Tịch! Hôn đi!”

Cố Minh Tịch đành đứng thẳng dậy rồi lùi lại mấy bước, hai má ửng hồng. Bàng Sánh ngược lên, mắt đỏ sọc lờm mấy thẳng nhóc lấm mồm một cách

đừ dẫn.

Đám nhóc không nhận ra điểm khác lạ của Bảng Sánh nên vẫn đùa cợt nhà. Mạc Tiểu Cương còn bắt chước động tác vừa rồi của Cố Minh Tịch, chặn một đứa con trai khác vào bảng đen, lại còn cho hai tay vào thân áo, để hai cánh tay áo trông không buông thõng xuống. Tên bị chặn kêu lên một cách kỳ dị: “Đáng ghét! Không được hôn người ta!”

Đám bạn đứng xem thì tò v về cổ nhìn cười. Cố Minh Tịch nghiêng rắng, cụp mắt xuống, đang định gọi Bảng Sánh về thì cô gái trước mặt cậđã lao nhanh lên bực giảng.

Cô cầm lấy hộp phấn viết trên mặt bàn, giơ tay lên cao. Thấy cô sắp đổ phấn xuống đầu Mạc Tiểu Cương, Cố Minh Tịch hô to: “Bảng Sánh!”

Nhưng hộp phấn không bị dốc xuống, có người túm tay Bảng Sánh từ phía sau, cô quay lại với đôi mắt ngấn nước, không ngờ lại là Tạ Ích vừa về sau trận đá bóng.

Cố Minh Tịch đã chạy tới bên cạnh Bảng Sánh, chau mày nhìn cô. Tạ Ích thì bình tĩnh lấy hộp phấn ra khỏi tay Bảng Sánh, cậ liếc qua Mạc Tiểu Cương rồi quay người đi dọc một vòng các lối đi trong lớp vừa đi vừa đổ phấn xuống nền nhà, còn vờ vô tình giẫm lên làm chúng nát bét trên nền đất, bụi phấn làm nền lớp trông rất bẩn.

Mọi người chỉ biết lặng im, Tạ Ích quay lại bực giảng, ném hộp không vào người Mạc Tiểu Cương rồi lạnh lùng nói: “Rảnh rồi quá phải không? Quét nhà đi kia!”

Cố Minh Tịch và Bảng Sánh cùng đạp xe về nhà, Bảng Sánh không nói gì, Cố Minh Tịch chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Bảng Sánh, em đừng nghĩ đến mấy lời người ngoài nói!”

Cậu gọi cả họ và tên cô chứng tỏ bản thân cậu rất trân trọng cuộc đối thoại này nhưng Bảng Sánh vẫn chỉ im lìm.

Cố Minh Tịch suy nghĩ rồi hỏi: “Em muốn ăn khoai lang nướng không? Anh mời.”

Bảng Sánh: “...”

“Hay là ăn mít?”

“...”

“Hạt dẻ rang đường, bánh tổ chiên, lap xường nướng?” Cố Minh Tịch kể hết những món Bảng Sánh thích ăn: “Đậu phụ thái chiên, giò viên, KFC?”

“...”

Cậu mỉm cười như hoàn toàn không thấy bực bội vì chuyện lúc nãy: “Em muốn ăn gì anh cũng mời em. Hôm nay có điểm, thấy em tiến bộ nhiều nên anh định thưởng cho em...”

Không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nghe thấy câu nói đó, trong lòng Bảng Sánh lập tức ngổn ngang trăm mối tơ vò. Cô to giọng cắt ngang cậu: “Ai cần anh thưởng! Ai cần anh thưởng chứ! Anh thích ăn thì tự đi mà ăn! Điểm anh cao nhất khối còn gì! Người đáng được thưởng nhất phải là anh mới đúng! Em làm gì có tư cách được hưởng ké vinh quang đó?!”

Cố Minh Tịch không hiểu gì khi nghe những lời nói dòn dập như súng liên thanh đó của Bảng Sánh, đành áp ứng gọi: “Bảng Bảng...”

Cậu thật tội nghiệp, đôi mắt thuần khiết gần như trong suốt. Bảng Sánh biết mình quá đáng nhưng cô cũng thấy rất ảm ức mà không biết nói cùng ai, đành phải giận lây sang Cố Minh Tịch.

Cô biết chắc chắn cậu sẽ không giận, thực sự có một điều cô Tào nói không sai, đúng là cô luôn kiếm chuyện bắt nạt cậu.

Vừa nghĩ thế nước mắt đã buông bình rơi xuống, Bảng Sánh nghiêng rắng quay đi, “hứ” một tiếng, tranh thủ lúc Cố Minh Tịch vẫn chưa kịp trông thấy giọt lệ tràn khỏi khóe miệng, đạp xe nhanh hơn về nhà.

Lần nào hai người giận dỗi nhau cô cũng lấy chiêu này ra đối phó cậu. Cô biết Cố Minh Tịch không thể đuổi theo mình bởi nếu cậu đạp xe quá nhanh thì sẽ rất khó phanh và dễ bị ngã. Thực ra trong học kỳ này, không ít lần cậu ngã ra đường nhưng lúc nào cũng giấu bố mẹ, chỉ nhờ Bảng Sánh vào hiệu thuốc mua urgo rồi giúp cậu dán lên vết trầy xước.

Không còn phải thi cử, mỗi học sinh được phép nghỉ ở nhà hai ngày. Không phải sang nhà Cố Minh Tịch học nhóm, Bảng Sánh thấy vô cùng bức bối, cả ngày chỉ ôm lấy cái tivi hoặc đem truyện tranh ra đọc. Có lần Cố Minh Tịch sang nhà tìm cô nhưng Bảng Sánh lại buông bình trốn trong phòng chứ không chịu ra gặp cậu. Cố Minh Tịch đợi ở phòng khách nửa tiếng, cuối cùng đành ra về.

Bảng Sánh biết mình là kẻ giận cá chém thớt, Cố Minh Tịch không làm gì sai mà trái lại cô còn được cậu giúp đỡ rất nhiều, nếu không có cậu thì thành

tích của cô cũng không tiến bộ nhanh đến vậy.

Nhưng cũng chính vì cậu mà Bảng Sánh bị người ta đồn đại, không kết giao thêm được bạn mới, lại còn bị cô giáo cho là chép bài tập, nhìn bài thi của Cố Minh Tịch! Cô Tào còn nói cô đã lợi dụng cậu! Điều khiến Bảng Sánh khó chấp nhận nhất là đến bây giờ mới biết thì ra cô được phân vào lớp chọn là vì cô đã ngồi cạnh Cố Minh Tịch suốt sáu năm cấp một!

Đúng là nhục cười thật! Cô nằm trên giường tức tối nghĩ: Trong mắt các bạn khác, cô là “bạn gái” của Cố Minh Tịch, còn đối với thầy cô, có lẽ cô sắm vai bảo mẫu của Cố Minh Tịch chăng?!

Lần đến trường cuối cùng trước kỳ nghỉ Tết là để lấy bằng điểm, Bảng Sánh không đi cùng Cố Minh Tịch, cũng chẳng quan tâm cậu đến trường bằng cách nào, tóm lại tạm thời cô không muốn nói chuyện với cậu.

Ban đầu Cố Minh Tịch cũng không hiểu Bảng Sánh giấu mình chuyện gì. Mãi đến khi đi vệ sinh cùng Lưu Hàn Lâm, cậu bạn mới trách móc cậu: “Cố Minh Tịch, lần sau thi cậu đừng cho Cua nhìn bài nữa, cậu ấy thi được điểm cao như vậy là không công bằng với những người khác!” Cố Minh Tịch mới biết Bảng Sánh giấu phải chuyện gì.

Lúc gần tan học, vốn dĩ cậu định nói chuyện với Bảng Sánh thì lại bị cô Tào gọi đến văn phòng. Trước khi đi, cậu nói với Bảng Sánh đang bận thu dọn sách vở: “Bảng Sánh, em đợi anh một lát nhé, tí nữa về cùng cho vui.”

Bảng Sánh cúi gằm mặt, bĩu môi không để ý đến cậu.

Đứng trong văn phòng giáo viên, nghe những lời dạy bảo ân cần của cô Tào, cuối cùng Cố Minh Tịch cũng hiểu cận kề “chân tướng sự thật”, cậu không thể giữ im lặng được nữa, bèn nói: “Em đảm bảo với cô là Bảng Sánh không hề nhìn bài em trong giờ kiểm tra, hoàn toàn không! Điểm số đó là do chính bản thân cậu ấy giành được!”

Cô Tào xua tay, nói với giọng hơi thiếu kiên nhẫn: “Cố Minh Tịch, em không cần phải nói đỡ cho bạn ấy, cô biết em và bạn ấy lớn lên với nhau từ nhỏ nên rất thân thiết, nhưng em bao che cho bạn như thế không phải giúp bạn đâu, em đang làm hại Bảng Sánh đó! Em bảo tự bạn ấy thi được điểm cao như vậy? Em bảo cô làm sao mà tin được đây, mới hai tháng mà từ 60 điểm tiếng Anh bạn ấy vọt lên tận 90 điểm? Nếu bạn ấy có gia sư ở nhà hoặc chăm hỏi bài thầy cô giáo thì còn hiểu được, đây thì không, không bao giờ thấy hỏi bài giáo viên gì cả!”

Cố Minh Tịch nhún vai về nóng lòng, nói: “Không phải đâu ạ, thực ra ngày nào Bảng Sánh cũng...”

“Được rồi, em không cần nói nữa.” Cô Tào đứng dậy vỗ vai Cố Minh Tịch. Một giáo viên chủ nhiệm trẻ chắc chắn sẽ dành nhiều sự quan tâm cho học sinh bị tàn tật hơn những học sinh khác. Với Cố Minh Tịch, bề ngoài thì có vẻ như cô Tào rất hòa nhã nhưng thực ra không tránh khỏi vài phần xa cách, thậm chí cô còn hơi sợ những tiếp xúc cơ thể như động tác vỗ vai vừa rồi nên bình thường vẫn cố gắng tránh.

Cô nói tiếp: “Cố Minh Tịch em không cần phải nghĩ nhiều, cô chỉ nói với em vậy thôi, kể cả em học giỏi thì cũng không thể dung túng cho bạn học một cách vô nguyên tắc như vậy. Dù sau này em có ngồi cạnh bạn khác thì cũng phải kiên trì giữ lấy nguyên tắc của mình, hiểu chưa?”

Cố Minh Tịch bất ngờ được trọng tâm trong câu nói của cô Tào, hai mắt cậu mở to, hỏi: “Ngồi cạnh bạn khác à?”

Cô Tào gật đầu: “Ừ, cô đã đồng ý với Bảng Sánh là sau khi bắt đầu học kỳ hai, bạn ấy sẽ không còn ngồi cạnh em nữa, tới lúc đó cô sẽ chọn một bạn có lực học khá tới ngồi cùng em...”

Còn chưa dứt lời, cô Tào đã thấy Cố Minh Tịch chạy ra ngoài. Khi chạy tới cửa văn phòng thì cô thấy cậu nam sinh đang chạy như bay trên hành lang, hai tay áo trống không tung bay theo gió, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc Cố Minh Tịch chạy về đến lớp thì Bảng Sánh đã không còn ở đó nữa. Cậu dọn sách vở với tốc độ nhanh nhất có thể, vội đến mức không thể dùng cách nào đeo cặp sách ngay ngắn lên vai, cậu quyết định cúi xuống dùng miệng cắn quai cặp sách rồi cứ thế chạy xuống cầu thang tới tận nhà xe.

Cặp sách nặng làm mồm miệng cậu tê dại nhưng Cố Minh Tịch vẫn cố chịu đựng. Khi chạy đến nhà xe thì chỉ có lác đác vài chiếc xe đạp, chẳng thấy bóng dáng Bảng Sánh đâu nữa.

Cố Minh Tịch cảm thấy bất lực, hé mở hàm răng để cặp sách rơi xuống đất đánh “bịch” một tiếng.

Một mình cậu đứng trong nhà xe thờ phỉ phò, rất lâu sau đó, nhà xe người đến người đi, cuối cùng chỉ còn lại duy nhất chiếc xe đặc biệt của Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch nhìn chằm chằm chiếc xe đạp của mình đến bản thân, cậu hít sâu một hơi rồi quay lại dùng miệng nhấc cặp sách lên, đi xe về nhà.

Tối hôm đó Bảng Thủy Sinh đi họp phụ huynh. Bảng Sánh đang đọc truyện tranh trong phòng thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bảng Sánh nghe thấy tiếng mẹ đi mở cửa, sau đó thì nghe được tiếng nói chuyện của Cố Minh Tịch. Lát sau Kim Ái Hoa đến mở cửa phòng con gái: “Sánh Sánh, Minh Tịch sang tìm con này.”

Trong khi Bảng Sánh ngồi dậy thì Cố Minh Tịch đã vào đến phòng cô. Hình như cậu vừa tắm xong, tóc ướt nhẹp, mặc chiếc áo thể thao có bông màu xám, kiểu áo có cả mũ vừa dày vừa mềm. Mặc dù hai bên tay áo rũ xuống nhưng trông cậu vẫn gọn gàng đáng yêu.

Nhưng gương mặt cậu có vẻ hơi mất tự nhiên. Mặc dù Kim Ái Hoa đã đóng cửa lại nhưng Cố Minh Tịch vẫn đứng ở đó, Bàng Sánh chỉ nhìn cậu một cái rồi nằm sấp lên giường, tiếp tục đọc truyện.

Cố Minh Tịch đi tới bàn học của cô, ngồi lên ghế. Bàng Sánh mặc cậu, cậu cũng không bắt chuyện với cô, chỉ lặng lẽ ngồi im.

Bàng Sánh cũng không phải dạng vừa. Có người ngồi ngay bên cạnh mà cô vẫn có thể ung dung đọc truyện, Cố Minh Tịch ngồi im được mười phút rồi không nhin thêm được nữa, nhấc chân để lên giường cô, dùng ngón chân giờ mấy cuốn truyện rồi hỏi: “Em đang đọc truyện gì...”

“Bốp!” Bàng Sánh không khách sáo đập luôn vào bắp chân cậu, Cố Minh Tịch vội bỏ chân xuống, Bàng Sánh lườm cậu: “Không được để cái chân thối của anh lên giường em!”

“...” Nét mặt thoáng thay đổi, Cố Minh Tịch khẽ nói: “Chân anh sạch, anh rửa rồi.”

“Rửa rồi cũng không được!” Bàng Sánh phụng phịu ngồi dậy, ném quyển truyện vào một góc rồi hỏi: “Tìm em có việc gì?”

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi nói: “Tối nay mẹ anh đi họp phụ huynh. Anh đã nhờ mẹ nói với cô Tào là hai tháng nay ngày nào em cũng làm bài tập với anh, chỗ nào em không hiểu anh đều giảng cho em. Chiều nay anh đã nói rồi nhưng cô ấy không tin nên anh nhờ mẹ nói hộ, nếu cô Tào vẫn không tin thì anh sẽ bảo mẹ anh nói với bố em. Tóm lại... Chắc chắn anh sẽ khiến cô Tào tin là em tự lực cánh sinh làm bài thi. Trong thời gian này em đã rất cố gắng, cô Tào không thể nghi oan cho em được.”

Cố Minh Tịch đang trong giai đoạn vỡ giọng nên giọng cậu hơi khàn, không dễ nghe chút nào. Thế nhưng ngữ điệu vẫn ôn hòa và điềm đạm, lúc nói, hai mắt cậu nhìn thẳng vào Bàng Sánh, hoàn toàn không một chút dao động.

Bàng Sánh cúi gằm mặt, hai tay không ngừng vờ về ga trải giường, hồi lâu không lên tiếng.

Cố Minh Tịch đợi thêm một lúc rồi mím chặt môi, dừng cảm nói: “Thế nên... Bàng Bàng, em đừng đòi chỗ được không?”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Sự thay đổi của cậu ấy

Trong căn phòng yên ắng, Bàng Sánh nhìn vào mắt Cố Minh Tịch. Cô chợt nghĩ, suy cho cùng chuyện gì đã xảy ra trong mấy năm nay mà lại khiến cho cô và Cố Minh Tịch khó xa rời nhau đến thế?

Đầu tiên khi họ cùng đi học, Bàng Thủy Sinh nhắc nhở Bàng Sánh hết lần này đến lần khác: “Sánh Sánh, con là em gái của Minh Tịch, Minh Tịch không có tay, nếu bị các bạn bắt nạt, con phải nói với cô giáo, về nhà phải nói với bố. Quan trọng nhất là có những việc Minh Tịch không tự làm được, con phải nhớ giúp đỡ anh ấy nhé.”

Bàng Sánh đã bắt đầu đi học cùng Cố Minh Tịch với nhiệm vụ đó trên vai. Đó mới là thời điểm Cố Minh Tịch mất tay được một năm, cậu thực sự không làm được việc gì cho ra hồn. Giở sách vở, viết chữ bằng chân với cậu khó hơn lên trời, ô ly trên trang giấy bé xíu còn con chữ dưới ngòi bút được cậu viết ra bằng chân lại to đùng. Chẳng có cách nào khác, cậu phải dành ra nhiều thời gian hơn người khác để chăm chỉ tập viết.

Lý Hàm theo cậu đến trường trong suốt tuần học đầu tiên. Vừa chăm sóc Cố Minh Tịch chị vừa hướng dẫn cho Bàng Sánh cách giúp đỡ cậu. Sau đó Lý Hàm không đến trường nữa, cô bé sáu tuổi Bàng Sánh trở thành người giúp đỡ Cố Minh Tịch trong cuộc sống.

Lúc đến lớp và lúc ra về, Bàng Sánh phải giúp Cố Minh Tịch bỏ cặp xuống và đeo cặp lên vai; lúc Cố Minh Tịch dọn đồ dùng bằng chân, Bàng Sánh cũng phải giúp một tay vì Cố Minh Tịch làm việc này vẫn chưa thành thạo, sách vở đồ dùng thường rơi xuống đất mà cậu lại không tiện nhặt lên; trong giờ uống sữa giữa buổi, Bàng Sánh phải cầm ống hút vào bịch sữa cho Cố Minh Tịch rồi đặt tới bên chân cậu; còn trong giờ ăn cơm, Bàng Sánh phải đi lấy suất ăn cho Cố Minh Tịch. Thời gian đó Cố Minh Tịch vẫn chưa thể tự ăn cơm, thường làm rơi vãi lên quần áo, Bàng Sánh phải lau đi cho cậu thậm chí mùa đông mặc nhiều quần áo khó cử động, Bàng Sánh còn phải đút cơm cho Cố Minh Tịch.

Thực ra những chuyện tương tự như vậy nhiều không đếm xuể. Trong lớp hay cả những hoạt động ngoại khóa, Bàng Sánh nhỏ bé chẳng khác nào cái bóng của Cố Minh Tịch, ngoài đi vệ sinh, Bàng Sánh phải giúp đỡ Cố Minh Tịch trong tất cả những việc còn lại: đội mũ, lấy đồ, cởi áo mưa, thắt dây giày, mua vé xe bus, cho cậu uống nước, lau mồ hôi...

Có lẽ cuộc sống đó đã kéo dài quá lâu, đến mức làm cho Bàng Sánh quen với nó và Cố Minh Tịch cũng vậy. Mặc dù sau này Cố Minh Tịch đã biết cách tự làm rất nhiều việc, ít khi cần đến sự giúp đỡ của Bàng Sánh hơn trước nhưng họ vẫn quen có người kia bên cạnh.

Thế nhưng một ngày nào đó thế cân bằng này sẽ bị phá vỡ. Họ dần trưởng thành, dần phát hiện cái tôi độc lập trong con người mình, họ sẽ mong muốn có được cuộc sống của riêng mình. Giống như tất cả các cô cậu tuổi teen bình thường khác trên đời, họ không thích bố mẹ đọc trộm nhật ký của mình và cũng không còn tâm sự mọi chuyện với bố mẹ nữa; vì một nụ cười dành cho mình của ai đó mà họ thầm thương trộm nhớ trong lớp mà vui vẻ thật lâu; họ muốn có thêm những người bạn mới và có những hoạt động xã giao như những người trưởng thành thực sự; họ thấy hào hứng với tất cả những điều mới

lạ, quan sát thế giới này bằng đôi mắt tò mò và đầy nhiệt thành; bắt đầu theo đuổi thần tượng, đọc những cuốn sách mà trước kia không hiểu, bắt đầu tự suy nghĩ, bắt đầu trưởng thành hơn.

Họ không còn muốn bị bó buộc trong lối mòn của cuộc sống trước đây, trải qua mỗi ngày một cách tẻ nhạt nữa.

Trong thời khắc đó bỗng nhiên Bàng Sánh nhớ tới Tạ Ích, một Tạ Ích thật ngẫu, một Tạ Ích đáng yêu, một Tạ Ích xử sự rất lạ lùng nhưng lại vô cùng lời cuốn. Rõ ràng đối với cô nàng Bàng Sánh chưa tròn mười ba tuổi, sức hấp dẫn của một Cố Minh Tịch ngoan ngoãn, điềm đạm và sống nội tâm không thể nào sánh kịp Tạ Ích.

Là một đứa trẻ bình thường không ai không hâm mộ Tạ Ích, hâm mộ thái độ sống thoải mái và phóng khoáng vô cùng của cậu. Sau mười mấy năm sống dưới vòng tay của thầy cô và bố mẹ, Tạ Ích bất thình lình xuất hiện trong cuộc đời Bàng Sánh như một vì sao trên trời, chiếu sáng muôn dặm nhưng lại xa không với tới.

Không đợi được câu trả lời của Bàng Sánh, Cố Minh Tịch bèn nói thêm: “Bàng Bàng, thật đó, em đừng đổi chỗ. Anh biết em không vui khi cứ bị ngồi mãi ở góc cuối lớp nhưng mà...”

“Cố Minh Tịch.” Bàng Sánh khẽ cất giọng gọi tên cậu, Cố Minh Tịch lập tức không nói gì nữa. Bàng Sánh ngồi bó gối trên giường, đặt cằm trên đầu gối nhìn cậu một cách chăm chú.

Cô nói: “Em đã ngồi cùng anh suốt sáu năm rồi, Cố Minh Tịch, đã quá lâu rồi. Anh nói đúng, em không muốn tiếp tục ngồi bàn cuối nữa, đâu chỉ là bàn cuối mà còn ở trong tận góc lớp, hết tiết cũng chẳng có ai muốn nói chuyện với em. Chắc anh không biết, ngày xưa em rất thân với Vương Đình Đình nhưng bây giờ chủ nhật nào cậu ấy cũng đi chơi cùng Chương Ủy và Khâu Lệ Na, chẳng bao giờ rủ em cả. Các cậu ấy nói em với anh đang yêu nhau vì suốt ngày như hình với bóng. Họ còn nói số em may mắn, được chép bài tập của anh, được nhìn bài anh trong giờ kiểm tra nên điểm mới cao thế.”

Nói đến đây Bàng Sánh bật khóc, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống: “Cô Tào còn nói em được vào lớp chọn là vì em chịu ngồi cạnh anh chứ lẽ ra em chỉ được học lớp thường thôi. Cố Minh Tịch, em không thể nào tham gia vào những câu chuyện mà các bạn nữ lớp mình nói, còn đám con trai thì suốt ngày lấy chuyện của hai bọn mình ra chế giễu em. Em thực sự không thích thế, thật đấy, em rất ghét cái kiểu này. Cố Minh Tịch tại sao em cứ phải nhường nhịn anh mãi như thế? Sáu năm rồi, đã quá lâu rồi. Bây giờ anh dùng chân làm việc đã rất thành thạo thì đâu cần em phải ngồi cùng bàn nữa?!”

Khi Bàng Sánh nói ra những lời này, đôi mắt vốn trong trẻo của Cố Minh Tịch dần trở nên ảm đạm, cậu nhìn cô chăm chú, môi mím chặt.

Hai người cùng giữ im lặng, trong căn phòng chỉ còn tiếng thút thít khe khẽ của Bàng Sánh. Lát sau, Cố Minh Tịch nói: “Vây... Bàng Bàng, nếu em chuyển chỗ, bọn mình vẫn có thể cùng đi học, cùng tan học chứ?”

“Anh có tự đi xe được một mình được không?” Hai mắt Bàng Sánh đỏ sọc, nghẹn ngào nói: “Nếu anh tự đi xe được một mình thì tốt nhất chúng ta không nên đi về cùng nhau. Em không thích họ bàn tán này nọ.”

Cố Minh Tịch nghiêng răng thật chặt khiến hàm răng cũng hơi đau, cậu hỏi tiếp: “Vây kỳ sau em có còn đến nhà anh học buổi tối không?”

Bàng Sánh khịt mũi rồi chậm rãi lắc đầu.

Cố Minh Tịch chau mày: “Nếu lỡ thành tích của em kém đi thì sao? Lần trước anh đã hứa với em là sẽ không bao giờ để em thi kém như trong đợt giữa học kỳ nữa.”

Bàng Sánh nhìn sang hướng khác, buồn bã nói: “Em sẽ tự chăm chỉ học. Cố Minh Tịch, anh không phải thầy giáo của em, em thi tốt hay thi kém cũng chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Nghe thấy cô nói vậy, Cố Minh Tịch liền đứng phắt dậy.

Bàng Sánh vẫn giữ tư thế ngồi bó gối, Cố Minh Tịch đứng một lúc, khẽ nói: “Biết rồi, vậy anh về đây.”

Cậu đi về phía cửa phòng Bàng Sánh, định dùng chân mở cánh cửa nhưng khi ngón tay chạm vào phần tay nắm, cậu lại hạ chân xuống và quay lại nhìn cô.

Bàng Sánh vẫn giữ nguyên tư thế ấy còn Cố Minh Tịch thì nhìn cô chăm chăm, cả hai đều không động đậy chẳng khác nào hai pho tượng sống. Rất lâu sau đó Cố Minh Tịch mới quay lại, nhấc chân mở cửa rồi chậm chậm đi ra.

Bàng Sánh nghe thấy tiếng cậu chào Kim Ái Hoa, cậu thay dép ở cửa tạo thành tiếng loẹt quẹt do ghế mài xuống đất, tiếp theo là tiếng mở rồi đóng cửa, sau đó căn nhà trở nên im phăng phắc.

Bàng Sánh ngã nhào xuống giường, lát sau, cô òa khóc thành tiếng.

Nghi tết năm đó Cố Minh Tịch và Bàng Sánh không chơi với nhau. Trong bữa cơm của hai gia đình, hai đứa trẻ gặp nhau nhưng cũng chỉ nói về những chuyện vô thưởng vô phạt, về phim hoạt hình, về bài tập Tết. Bàng Sánh có cảm giác Cố Minh Tịch đang tỏ ra rất xa cách, về phía mình, hình như cô không thể như ngày xưa, không thể hồng hách ngang ngược một cách không ngần ngại trước mặt cậu nữa.

Học kỳ thứ hai vừa bắt đầu, cô Tào đã bắt tay ngay vào việc chuyển chỗ. Như để che giấu một điều gì đó, cô giáo đã thực hiện việc đổi chỗ cho tất cả các học sinh trong lớp. Lần này chỗ ngồi của Bàng Sánh được thay đổi làm tất cả các bạn khác lấy làm ngạc nhiên, chỉ có Bàng Sánh và Cố Minh Tịch là

im lặng.

Cuối cùng Bàn Sánh được chuyển đến bàn thứ hai trong dãy sát tường, gần như chéo thẳng với vị trí của Cố Minh Tịch. Lúc Bàn Sánh thu dọn sách vở, Cố Minh Tịch chỉ im lặng không mấy may lên tiếng.

Cuối cùng cô ôm cặp đứng dậy, khẽ hỏi Cố Minh Tịch: “Anh đã biết ai sẽ chuyển đến ngồi cạnh chưa?”

Cố Minh Tịch không ngược lên nhưng vẫn trả lời: “Anh đã nói với cô Tào là không cần ai ngồi cạnh, anh muốn được ngồi một mình một bàn.”

Bàn Sánh: “...”

Bạn học ngồi cạnh Bàn Sánh ở vị trí mới là một cậu con trai tên Hồ Thiêm Lực, đó là một cậu nam sinh mập mạp hay cười, trông rất giống Phật Di Lặc và cũng rất dễ chịu. Ngồi trên cô là Tôn Minh Phương và Trương Lỗi, bàn sau là Khâu Lệ Na và Tạ Ích.

Từ khi bắt đầu đi học đến nay Bàn Sánh chưa bao giờ được ngồi ở những bàn phía trên, lúc đầu cô cũng thấy có phần không quen nhưng sau một thời gian, cô nhận ra cảm giác được hòa đồng với mọi người thực sự rất tuyệt.

Thêm vào đó, cô còn ngồi ngay bên trên Tạ Ích, hết tiết có thể nói với cậu vài câu, mỗi lần truyền bài tập, đề thi cũng có thể nhìn cậu một cái, và lần nào trái tim cô cũng đập loạn xạ.

Còn Cố Minh Tịch thì ngồi một mình ở bàn cuối.

Qua lần điều chỉnh của toàn khối sau kỳ thi cuối học kỳ một, lớp A6 vẫn có 47 học sinh, trong đó 46 người được xếp ngồi bàn hai, chỉ mình Cố Minh Tịch là không ngồi cạnh bạn nào.

Cậu ngày càng ít nói, đi học hay tan học cũng chỉ có một mình, hiếm lắm mới nói chuyện với Giản Triết và Lưu Hàn Lâm, cậu cũng nhờ hai người bạn giúp mình chuyện đi vệ sinh và lấy hộ com trưa.

Trước đây cậu không như thế.

Hồi học cấp một cậu không phải một người ít nói, và cũng rất tích cực tham gia các hoạt động của lớp. Lần nào trong câu chuyện Bàn Thủy Sinh và Kim Ai Hoa cũng nhắc đến Cố Minh Tịch, họ nói cậu bé này thật không đơn giản, dù mất cả hai tay nhưng không hề trở nên tự ti hay mặc cảm, vẫn cười đùa với Bàn Sánh như bình thường, ngày nào cũng thấy cậu cười rạng rỡ.

Nhưng giờ thì sao?

Bàn Sánh ngồi trên nên hầu như cô sẽ không thể nhìn thấy Cố Minh Tịch. Kể cả lúc hết tiết, cô cũng không thể đường đường chính chính ngoái lại nhìn cậu, chỉ biết tranh thủ lúc ra vào lớp để liếc trộm cậu thật nhanh.

Cô bao giờ cũng đi ra đi vào bằng cửa sau để được nhìn thấy cậu. Nhiều lúc Cố Minh Tịch chỉ giữ nguyên một tư thế ngồi trên ghế, khom lưng, gập chân đặt lên mặt bàn, cây bút trên ngón chân cậu không ngừng chuyển động phục vụ chủ nhân của nó làm bài.

Chỉ có một lần khi Bàn Sánh đi vào từ cửa sau là thấy Cố Minh Tịch ngồi thẳng lưng dựa vào ghế, hai chân để dưới đất, hai tay áo trông không bắt động buồng thông bên người, đang quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Đám học sinh trong lớp đang cười nói ầm ĩ nhưng cậu gần như không hề hay biết, chỉ lẳng lẳng phóng tầm mắt nhìn ra cửa sổ.

Đương là những ngày đầu xuân thời tiết rất đẹp, trải qua cả mùa đông, cây cối trên sân thể dục bắt đầu đâm chồi nảy lộc, trông xanh mướt thật thích mắt. Bầu trời xanh ngắt một màu, chỉ có vài đám mây trôi lững lờ, Bàn Sánh chợt nhớ tới lúc mình ngồi cạnh cửa sổ, cảm giác đôi má được làn gió dịu dàng mon man thật dễ chịu.

Bàn Sánh biết Cố Minh Tịch rất ít khi nhìn ra bên ngoài như vậy bởi vì nếu tầm mắt nhìn theo hướng đó, cậu sẽ bị Bàn Sánh cho là đang nhìn mình. Sau đó cô sẽ dùng đầu bút chọc vào sườn Cố Minh Tịch, dứ dứ mắng: “Nhìn gì mà nhìn! Quay ra chỗ khác ngay!”

Còn bây giờ, cậu ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ, sẽ không còn bị người nào che khuất tầm mắt nữa. Cậu cứ nhìn mãi ra bên ngoài như vậy, chỉ cho Bàn Sánh nhìn thấy gáy mình, khiến cô không đoán được về mặt cậu.

Đúng là này Cố Minh Tịch bắt ngờ quay lại, Bàn Sánh không kịp nhìn sang chỗ khác, hai tầm mắt thỉnh thoảng giao thoa.

Cố Minh Tịch không thể tỏ ra xấu hổ, ánh mắt cậu tĩnh lặng như nước, nhìn qua Bàn Sánh thật nhanh rồi cậu tháo giày, đặt hai chân lên bàn, cúi gằm mặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nụ cười âm áp

Trong kỳ thi giữa học kỳ hai lớp bảy, Bàng Sánh bị tụt hạng, cô chỉ giành được vị trí thứ ba mươi bảy trong lớp, dĩ nhiên không tránh khỏi bị Bàng Thủy Sinh mắng cho một trận, may mà không bị đánh.

Bàng Thủy Sinh đập bàn hỏi Bàng Sánh: “Mày nói cho tao nghe! Tại sao lúc đi học hay tan học mày lại không về cùng Minh Tịch? Tại sao lại chuyển chỗ không chịu ngồi cạnh Minh Tịch nữa? Kỳ trước mày sang nhà Minh Tịch học bài hai tháng, điểm thi cuối kỳ còn chấp nhận được! Sao bây giờ lại không đi nữa? Minh Tịch nó còn không ngại mất thời gian kèm cặp cho mày! Thế mà mày còn lười biếng! Mày ngồi với Minh Tịch bao nhiêu năm mà sao không học được cái tính siêng năng chịu khó của nó chứ! Cứ thế này thì mấy năm nữa làm sao mày thi được vào cấp ba công lập đây? Cùng lắm chỉ đủ điểm học trường dân lập thôi, hiểu chưa hả?”

Bàng Sánh bướng bỉnh quay đi không chịu lên tiếng, Kim Ái Hoa nghe không lọt tai liền kéo con gái về phía mình rồi nói: “Sao anh lại mắng con như vậy?! Sánh Sánh lớn rồi, con gái con đưa suốt ngày lẻo đẻo đi theo Cổ Minh Tịch còn ra thể thống gì nữa?! Sánh Sánh học không giỏi có khi cũng vì bao nhiêu năm phải ngồi ở góc lớp với Cổ Minh Tịch suốt từ khi bắt đầu lớp một, giáo viên chỉ bận chăm sóc cho Cổ Minh Tịch, đâu còn thời gian quan tâm đến Sánh Sánh nhà mình.”

Đầu Bàng Sánh cúi thấp, Kim Ái Hoa ký nhẹ lên đầu cô một cái rồi nói: “Con cũng thật là, không ngốc mà sao điểm thi kém thế? Nếu cứ tiếp tục thế này, từ giờ đến cuối kỳ mà còn không tiến bộ, mẹ sẽ mời gia sư về nhà dạy. Chắc chắn không học trường dân lập, ít nhất cũng phải thi được vào trường công lập thì sau này mới mong thi được vào một trường đại học tốt tốt nào đó.”

Sau khi bị giáo huấn một trận, Bàng Sánh cun cút đi về phòng. Cô bồn thần ngồi cắn bút, đến chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao điểm thi của mình lại kém đi nhiều đến vậy. Nửa học kỳ này cô tự thấy bản thân đã học tập khá nghiêm chỉnh. Bài tập chép chính tả, học thuộc lòng tiếng Anh cô giáo giao cô đều làm đầy đủ, Toán cũng không làm kiểu đối phó nữa. Nhưng vì có khúc mắc với cô Tào nên có chết cô cũng không chịu đến văn phòng hỏi bài giáo viên, bài nào không làm được cô cũng chỉ biết tự kiên trì mà thôi.

Cô không khỏi nhớ tới Cổ Minh Tịch. Trước đây Cổ Minh Tịch không bao giờ nề hà giảng bài cho cô, cậu giảng rất tỉ mỉ và cực kỳ kiên nhẫn, giảng đến khi nào cô hiểu tường tận mới thôi. Trong quá trình đó cậu còn phải chịu đựng sự quấy rối, cười đùa của cô nhưng chưa bao giờ nổi cáu với Bàng Sánh.

Sau khi không còn ngồi cạnh Cổ Minh Tịch, Bàng Sánh đã có lần thử hỏi Tạ Ích một bài toán. Tạ Ích cũng giảng cho cô nhưng cậu mới nói một lần Bàng Sánh chưa hiểu thì Khâu Lệ Na ngồi cạnh đã tỏ thái độ dè dặt, Bàng Sánh liền cảm thấy rất ngại, đành cảm ơn Tạ Ích rồi quay lên. Sau đó cô không còn mặt dày hỏi bài Tạ Ích lần nào nữa.

Kỳ thi lần này Cổ Minh Tịch lại đứng nhất khối trong khi Tạ Ích chỉ xếp thứ tư nhưng Tạ Ích hoàn toàn không để bụng, hàng ngày cậu vẫn cười nói, ham chơi như trước, có lần còn rủ Bàng Sánh đi đánh bóng bàn.

Cậu hỏi: “Này Cua cậu có biết đánh bóng bàn không?”

Bàng Sánh không biết nhiều, chỉ biết đánh bình thường thôi. Cô bèn thật thà lắc đầu trả lời: “Tớ không biết đánh mấy đâu.”

“Ok, đi với tớ đi, tớ sẽ dạy cậu.” Tạ Ích gọi cả mấy người bạn gần đó: “Khâu Lệ Na, Hồ Thiêm Lực, Trương Lỗi cũng đi.”

Tạ Ích là cao thủ bóng bàn, hồi nhỏ hình như cậu còn có cả huấn luyện viên chuyên nghiệp, hiện giờ cậu đang giữ chức quán quân toàn trường.

Đám trẻ lần lượt chơi bóng bàn, ai thua năm bàn sẽ bị thay bằng người khác. Bàng Sánh không biết chơi nên lần nào cũng thua cả năm bàn. Tạ Ích đứng ngoài thấy thế bèn nói: “Ê Cua, tớ dạy cậu phát bóng trước nhé, cậu phát tệ quá.”

Cậu tới bên Bàng Sánh làm mẫu cho cô, lưng hơi khom xuống, tay trái tung bóng, tay phải hất vợt, trái bóng liền rơi hoàn toàn sang phần sân đối phương bằng một quỹ đạo đẹp mắt, mặc dù Hồ Thiêm Lực đỡ được nhưng lại quả bóng lại chạy thẳng ra ngoài biên.

Trong lòng Bàng Sánh thầm khen “Ngầu quá” rồi ngượng ngùng nhìn Tạ Ích.

“Cậu thấy chưa, đây là kiểu phát bóng rất đơn giản nhưng quả bóng sẽ đổi hướng, kể cả đối phương có bắt được bóng của cậu nhưng cũng không ghi được điểm” Cậu làm mẫu cho Bàng Sánh thêm vài lần nữa rồi gọi Bàng Sánh vào đánh thử. Bàng Sánh đánh liêu học theo động tác của Tạ Ích, tay phải hất vợt, trái bóng bay đi nhưng lại lao thẳng ra ngoài.

Mấy bạn nữ đứng ngoài bật cười khiến Bàng Sánh thấy rất xấu hổ, Tạ Ích không nói gì mà chạy đi nhặt bóng, nhưng mày nói với Khâu Lệ Na đứng phía đối diện: “Cười gì mà cười, Cua mới phát lần đầu mà trái bóng đã xoáy như vậy là rất có thiên phú đó.”

Sau khi giao trái bóng cho Bàng Sánh, tay phải của Tạ Ích liền cầm lấy bàn tay đang cầm vợt của cô một cách hoàn toàn tự nhiên, nói: “Cậu tung bóng lên đi, nhìn kỹ động tác của tớ.”

Trái tim Bàng Sánh đập thình thịch, tay trái tung trái bóng lên, nắm cổ tay cô, Tạ Ích vung cao cây vợt, “bình” một tiếng, trái bóng xoay tròn rồi bay sang sân bên kia, lại một lần nữa Hồ Thiêm Lực không chụp được bóng, liền tức tối đi nhặt.

Tạ Ích bỏ tay ra, cười hỏi: “Đã nhớ chưa? Dùng lực như vậy, vừa đủ thôi.”

Bàng Sánh ồm một tiếng rồi cúi xuống nhìn cổ tay mình, độ ấm bàn tay của Tạ Ích dường như vẫn còn đọng lại trên đó, ấm áp đến mức khiến mặt cô nóng ran.

Đánh bóng bàn xong, đám trẻ mồ hôi nhễ nhại trở về lớp học. Tạ Ích bình thản đi cạnh Bàng Sánh, khe khẽ nói chuyện với cô: “Này Cua, cậu với Cố Minh Tịch sao thế? Tại sao học kỳ này cậu không nói chuyện với cậu ấy?”

Bàng Sánh lấy làm ngạc nhiên, Tạ Ích nói không sai, đúng là đã lâu lắm rồi cô và Cố Minh Tịch không nói chuyện với nhau.

Từ nhỏ đến lớn họ luôn sát cánh bên nhau như hình với bóng vậy mà mấy tháng nay, mặc dù vẫn là hàng xóm, vẫn học cùng một lớp nhưng Bàng Sánh lại cảm thấy như họ đã xa nhau từ rất lâu rồi.

Thậm chí cô còn không một lần gặp Cố Minh Tịch trên đường đi học, Bàng Sánh đã có lần thay đổi giờ đi học của mình từ bảy giờ đến bảy rưỡi nhưng dù có điều chỉnh thế nào cũng vẫn không gặp được Cố Minh Tịch. Nhưng chỉ cần mười phút sau khi cô đến lớp thì Cố Minh Tịch sẽ xuất hiện.

Thế rồi Bàng Sánh nhận ra Cố Minh Tịch đã cố tình chờ đến khi cô đi rồi mới ra khỏi nhà.

Bàng Sánh không biết nên trả lời câu hỏi của Tạ Ích như thế nào, nghĩ thật lâu mới ra lý do: “Vì mấy đứa con trai đáng ghét trong lớp cứ trêu tởm với Cố Minh Tịch, bực ghê!”

Tạ Ích tỏ ra hơi ngạc nhiên, hỏi: “Chỉ có thể thôi hả?”

Bàng Sánh khẽ gật đầu.

Tạ Ích thấy thật khó tin: “Tớ nghe Giản Triết nói cậu và Cố Minh Tịch thân nhau từ bé, cậu bơ cậu ấy chỉ vì lý do vừa nãy thôi hả?”

Bàng Sánh: “...”

“Như vậy không ổn đâu, cậu không thấy đáng tiếc à?” Vừa đi Tạ Ích vừa tung bóng bằng vợt, cậu rất giỏi, trái bóng nhỏ màu trắng cứ nhảy tung tung trên mặt vợt. Cậu ngược lên, đưa mắt về một phía với thái độ dửng dưng rồi ưỡ ỏi nói với Bàng Sánh: “Cua ơi, cậu có biết Cố Minh Tịch vẫn theo dõi chúng ta đánh bóng từ nãy đến giờ không?”

Trái tim Bàng Sánh chấn động, liền ngẩng phát đầu nhìn lên cánh cửa sổ trên tầng ba, cậu nam sinh ngồi bên cửa sổ chưa kịp chuyển tầm nhìn mà cũng hoàn toàn không có ý né tránh, chăm chú nhìn Bàng Sánh một cách bình tĩnh.

Bàng Sánh lại chột dạ quay đi.

Thực ra ở sâu trong lòng cô thấy rất tiếc, rất hối hận.

Bàng Sánh không biết tại sao mình và Cố Minh Tịch lại rơi vào tình trạng như ngày hôm nay. Nhưng cô thực sự không tìm được cơ hội cũng như không tìm ra cách để kéo lại tình bạn giữa hai người. Ở lớp cô ngại đến chỗ Cố Minh Tịch, trên đường đến trường hay về nhà, cậu lại né tránh cô. Quan trọng nhất là Bàng Sánh có vẻ như rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, dù điểm số có ra sao thì cô cũng quen thêm được những người bạn, thỉnh thoảng cuối tuần cũng được bạn rủ đi chơi.

Cố Minh Tịch không thể mang đến cho cô những niềm vui đó. Đôi lúc Bàng Sánh nghĩ có lẽ cô và Cố Minh Tịch chỉ thân thiết khi ngồi cùng bàn. Khi vị trí của họ tạo thành hai đầu mút của một đường chéo nghĩa là họ đang dần rời xa thế giới của người kia.

Lần nói chuyện duy nhất của hai người là vào buổi chiều một ngày chủ nhật đầu tháng Năm.

Lúc Bàng Sánh ngậm kẹo mở cửa thì cũng là lúc cánh cửa nhà số 502 vừa hé mở. Nhìn thấy cô, cậu bé đứng sau cánh cửa thoáng giật mình, đang định đi thì lập tức khựng lại.

Bàng Sánh nhìn cậu một lát rồi mỉm cười chào: “Chào anh, Cố Minh Tịch.”

“Ừ.” Cậu đáp lời rồi đi ra.

Cậu đeo băng vẽ trên lưng, thêm cả một chiếc cặp sách vải bạt. Đi cùng cậu trên cầu thang, Bàng Sánh hỏi: “Anh đi đâu thế?”

“Đi học về.” Cậu trả lời rất ngắn gọn, lúc đến tầng hai mới quay lại nhìn cô: “Còn em đi đâu vậy?”

Bàng Sánh chớp mắt nói: “Em đi hiệu sách Tân Hoa với Vương Đình Đình.”

“À, đi mua quyển bộ đề Toán mà cô bảo ấy hả?”

“Vâng.”

“Em mua cho anh một quyển nhé?” Cố Minh Tịch nói: “Anh không có thời gian đi mua.”

“Ok.”

“Anh gửi em tiền luôn này.” Cậu đứng lại trên bậc thang nói: “Ồ trong cặp anh, em tự lấy hộ anh với.”

“Lần sau trả em cũng được.”

“Ừ.”

Ra khỏi khu nhà, hai đứa trẻ cùng đi tới lán để xe. Cổ Minh Tịch nín thở nói: “Thi cuối kỳ xong sẽ chuyển lớp một số học sinh, lần trước có bốn người bị chuyển, không biết lần này chuyển mấy người nữa?”

Bàng Sánh: “...”

“Bàng... Sánh.” Nhìn cô, cậu nói rất nghiêm túc: “Em phải cố gắng nhiều hơn, đừng có ham chơi nữa, phải cố gắng giữ vị trí top 25 của lớp. Về sau học lý, hóa sẽ khó hơn bây giờ. Nếu cứ giữ thành tích như hiện nay, em không chắc đã đỗ được cấp ba đâu.”

Tự nhiên Bàng Sánh lại thấy hơi tức, cô nhướn mày, cao giọng nói: “Sao anh biết em không cố gắng chứ! Anh dựa vào đâu mà nói em ham chơi hả! Em cũng muốn được vào top 25 nhưng không phải cứ muốn là được! Cổ Minh Tịch, anh thật đáng ghét! Em biết anh học giỏi nhất khối! Anh rất giỏi nhưng xin đừng quản lý em được không?!”

Nói xong Bàng Sánh ném cái xác nhỏ vào giỏ xe đạp, rồi nhảy lên xe đi thật nhanh. Cô thấy Cổ Minh Tịch bây giờ ngày càng đáng ghét, ngày càng thích lên mặt dạy đời. Học giỏi nhất khối thi hay lắm à? Tạ Ích cũng được điểm cao nhưng chẳng bao giờ cậu ấy nói với người khác về mấy chuyện vớ vẩn như thi cử, thi vào cấp ba, thứ tự... Cổ Minh Tịch sao lại phiền thế chứ! Năm nay mới học lớp bảy, sao anh ta lại phải nhắc đến chuyện của hai năm sao làm gì! Chán quá đi mất!

Sau đó quan hệ của Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh đóng băng trở lại. Cô mua cho cậu quyển bộ đề nhưng không tận tay đưa cho Cổ Minh Tịch mà lại nhờ Lý Hàm chuyển cho cậu.

Cuối tháng Năm, nhà máy mới tọa lạc ở Thành Tây của công ty Kim khí bắt đầu khởi công. Cổ Quốc Tường đi công tác, anh tới Bắc Kinh tham khảo công ty của bạn bè, phải đi một tuần liền.

Trong nhà chỉ còn Lý Hàm và Cổ Minh Tịch, mọi ngày vẫn trôi qua như bình thường nhưng sự cố đã phát sinh vào một buổi tối.

Sau bữa tối hôm đó Bàng Sánh về phòng làm bài, Kim Ái Hoa rửa bát trong bếp còn Bàng Thủy Sinh thì xem thời sự. Đúng lúc đó, một tiếng la lớn vọng vào từ ngoài cửa, sau đó là tiếng đập cửa dữ dội và tiếng nói đầy sợ hãi của Cổ Minh Tịch: “Cô chú ơi! Cô chú mở cửa đi ạ! Cứu cháu với! Chú ơi, mở cửa! Cứu cháu với, cứu mẹ cháu...”

Kim Ái Hoa chạy vội ra mở cửa, bố con Bàng Sánh cũng lao ra khỏi phòng. Cửa vừa mở, họ đã giật thót người khi nhìn thấy Cổ Minh Tịch. Chân cậu đỏ chót, mặt mũi tái mét đầy hoảng hốt, áo sơ-mi trắng và chiếc quần màu xám bê bết máu đỏ.

Bàng Thủy Sinh chạy vội sang nhà Cổ Minh Tịch thì phát hiện Lý Hàm bất tỉnh nằm trên nền nhà vệ sinh. Chì chảy máu ồ ạt, làm ướt đầm cả quần. Bàng Thủy Sinh bình tĩnh hơn, dẫn Kim Ái Hoa gọi 120 rồi sai Bàng Sánh mang khăn tắm đến quần lên người Lý Hàm cho ấm.

Cổ Minh Tịch đứng chôn chân ở cửa nhà vệ sinh, căng thẳng nhìn mọi người hành động. Bàng Sánh đi về phía cậu, giặt khế tay áo Cổ Minh Tịch. Người cậu run lấy bầy quay lại nhìn cô, ánh mắt mờ mịt.

Xe cấp cứu 120 đến rất nhanh, Bàng Thủy Sinh lên xe cùng Lý Hàm tới bệnh viện, Kim Ái Hoa ở lại thu dọn rồi dẫn hai đứa trẻ bắt taxi đến sau.

Trong khi Lý Hàm phẫu thuật thì Bàng Thủy Sinh mãi mới gọi được cho Cổ Quốc Tường đang ở Bắc Kinh. Cổ Quốc Tường lòng nóng như lửa đốt, đặt vé máy bay mười giờ tối cùng ngày, nói sẽ về ngay.

Khi Cổ Quốc Tường tới được bệnh viện thì đã là ba giờ sáng. Kim Ái Hoa nắm chặt tay Lý Hàm sau cuộc phẫu thuật, Bàng Thủy Sinh để ý Cổ Minh Tịch, ngay cả Bàng Sánh cũng thức đêm trong bệnh viện.

Thấy Cổ Quốc Tường mệt mỏi chạy tới, Bàng Thủy Sinh liền qua đón. Cổ Quốc Tường hỏi: “Có chuyện gì vậy? A Hàm sao rồi?”

Bàng Thủy Sinh vỗ vai anh, nói: “Quốc Tường, anh phải bình tĩnh, A Hàm không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cô ấy... bị sảy thai rồi.”

Cổ Quốc Tường hết sức kinh hãi: “A Hàm có thai?!”

“Anh không biết sao?” Bàng Thủy Sinh thoáng bối rối: “Chắc chính bản thân cô ấy cũng không biết, hoặc là chưa kịp nói với anh.”

Bàng Thủy Sinh và Cổ Quốc Tường đi về phía Cổ Minh Tịch, Cổ Minh Tịch đang ngồi ngay ngắn trên ghế, máu trên quần áo đã khô lại biến thành màu đỏ sẫm đáng sợ, cậu ngước lên nhìn bố mình rồi đứng dậy ngay.

“Bố.”

Giọng cậu khô khốc, khàn không nghe rõ. Nghe thấy tiếng động, Bàng Sánh buồn ngủ đang gà gât trên ghế liền mở mắt. Cô thấy Cố Quốc Tường đứng trước mặt Cố Minh Tịch, bình tĩnh hỏi: “Minh Tịch, rốt cuộc chuyện là thế nào?”

“Con cũng không biết.” Cố Minh Tịch lắc đầu rồi kể lại chuyện xảy ra buổi tối: “Tan học về nhà con và mẹ ăn cơm. Rồi hai mẹ con đi siêu thị mua đồ, con hết màu mà mai đi học lại phải dùng, mẹ nói đi bộ cho tiêu cơm. Mua đồ xong về nhà mẹ bảo thấy bụng khó chịu, phải đi vệ sinh, kết quả vừa vào mẹ đã ngã xuống đất. Con chạy tới xem thấy mẹ... chảy máu lênh láng, bảo đau bụng... Con... con không nâng được mẹ dậy nên sang tìm chú Bàng.”

Cố Quốc Tường thoáng trầm tư rồi hỏi: “Hai mẹ con đi siêu thị có mua gì ngoài màu vẽ không?”

“Mua sách bài tập, bút bi, giấy vệ sinh, nước giặt, còn...” Cố Minh Tịch cẩn thận nhớ lại: “Còn gạo nữa, mẹ mua một bao gạo vì nhà sắp hết rồi.”

Sắc mặt Bàng Thủy Sinh nghiêm trọng hẳn, giọng Cố Quốc Tường đã hơi run rẩy, anh hỏi: “Bao nhiêu cân gạo?”

“Chắc khoảng... năm cân.” Cố MINH TỊCH nhìn thẳng vào mắt bố: “Bố...”

“Được rồi, không cần nói nữa.” Cố Quốc Tường xua tay bắt lực: “Từ siêu thị về mẹ con phải xách năm cân gạo kia và những đồ linh tinh khác về tận nhà đúng không?”

Cố Minh Tịch gật đầu.

Cố Quốc Tường chợt bật cười đau khổ, cơ thể anh lão đảo, Bàng Thủy Sinh vội giơ tay ra đỡ. Cố Quốc Tường bóp trán nói: “Thủy Sinh, cậu thấy chưa, thấy chưa! Đúng là tôi đã có một đứa con quá tốt!”

Thực ra Bàng Sánh không hiểu vấn đề Cố Quốc Tường đang nói có liên quan gì đến bệnh tình của Lý Hàm nhưng cô chắc chắn câu nói cuối cùng của anh là chế giễu Cố Minh Tịch.

Rõ ràng Cố Minh Tịch cũng biết nhưng cậu cũng mơ hồ như Bàng Sánh vậy. Cậu cúi gằm mặt đứng im, ánh mắt như mất phương hướng, sắc mặt rất tệ. Quần áo cậu lộm thuộm, loang lổ máu me, phần tay của chiếc áo sơ-mi ngắn tay trống không rủ xuống bên người, cơ thể hơi run lên nhẹ nhẹ.

Sáng sớm hai ngày sau đó, Cố Minh Tịch thức dậy, ngâm cây “không cần nhờ vả”, cúi xuống dùng những ngón tay trên cây ngải ngải kéo cạp quần, rồi tự mặc quần lên cho mình. Sau đó cậu lại cầm một chiếc áo phông, ngồi trên giường, hai chân kéo rộng vạt áo, uốn người xỏ áo vào người.

Cậu đã biết cách tự mặc quần áo mùa hè một cách thuần thục, chỉ cần một cây “không cần nhờ vả” là có thể hoàn toàn không cần người khác giúp đỡ.

Cố Quốc Tường đi làm rồi. Cố Minh Tịch mặc quần áo, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, mọi việc cậu đều làm bằng chân, tuy hơi chậm một chút nhưng cậu tự làm được tất cả các công việc. Rửa ráy xong, cậu vào tủ lạnh lấy ra một túi bánh mì rồi đặt lên bàn, tập trung ăn hết. Cuối cùng cậu vào phòng của bố mẹ, quay lại nói với Lý Hàm đang nằm trên giường: “Mẹ ơi con đi học đây, mẹ ở nhà một mình không sao chứ?”

Lý Hàm mở to mắt khẽ mỉm cười với con trai rồi giơ tay xoa tóc cậu, khó nhọc nói: “Mẹ không sao, lát nữa bà nội con sang bây giờ. Con tự lo cho mình nhé.”

“Dạ.” Cố Minh Tịch gật đầu, “Con đi đây.”

“Đi cẩn thận con nhé, đừng đi xe đạp.”

Cậu thoáng sững sốt rồi gật đầu: “Con biết rồi. Con chào mẹ.”

Cố Minh Tịch đeo cặp sách đi xuống cầu thang. Ra khỏi khu nhà, cậu nhìn về phía lán để xe, liền thấy ngay chiếc xe đạp của mình. Sau một hồi đắn đo, cậu đi bộ về phía cổng ra vào.

Từ nhà đến trường phải đi bộ 45 phút. Cố Minh Tịch rất tập trung đi trên đường gần như không hề chớp mắt, cậu cũng chẳng để ý đến ánh mắt khác thường dành cho mình của những người qua đường.

Mới đầu mùa hè, tiết trời hơi nóng bức, trên trán cậu dần xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Cố Minh Tịch không phải mới lần đầu tiên đi trên con đường này nhưng lần này càng ngày cậu càng thấy kỳ lạ. Một cảm giác dần trĩu nặng trong lòng, cuối cùng cậu dừng bước rồi thình lình quay người lại.

Trên đường kẻ qua người lại, một cô bé mặc váy liền màu tím, buộc tóc đuôi ngựa đang đứng sau cậu, cách khoảng năm sáu mét. Thấy cậu quay lại cô cũng dừng bước, đeo cặp đứng nhìn cậu chằm chằm.

Cố Minh Tịch bình tĩnh nhìn cô một hồi, Bàng Sánh thì nghiêng đầu nhìn cậu, còn lè lưỡi làm mặt xấu.

Nắng sớm vàng ươm chiếu trên người Cố Minh Tịch. Cậu đón lấy ánh nắng, mắt hơi híp lại, rồi bất ngờ bật cười.

Nụ cười quen thuộc đã lâu mới xuất hiện, ầm ập đi vào lòng Bàng Sánh. Cô ngây ngốc nhìn cậu rồi cũng lập tức nở nụ cười tươi tắn.

Hai đứa trẻ mỉm cười đứng đối diện nhau, Bàng Sánh liêu xiêu đi tới trước mặt Cố Minh Tịch, ngược lên nhìn cậu, chun mũi nói: “Đừng cười nữa, răng

khẽnh lộ ra kia, đồ trẻ con!”

Cố Minh Tịch liền ngậm miệng, cậu đá viên sỏi trên mặt đất rồi hỏi: “Em làm gì vậy?”

“Làm gì là sao?” Bàng Sánh giả vờ không hiểu: “Em đang đi học.”

“Tại sao không đi xe đạp?”

“Em thích thế.” Bàng Sánh hếch cằm hỏi cậu: “Còn anh sao lại không đi xe đạp?”

“...” Cậu không cười nữa, im lặng một lát rồi trả lời: “Mấy hôm trước anh đạp xe về bị người ta đâm phải.”

“Hả? Đâm có bị thương không? Em chẳng biết gì cả.” Bàng Sánh giờ tay túm lấy quần áo cậu: “Anh có sao không?”

Cố Minh Tịch lắc người tránh ra, khẽ đáp: “Ngã làm trầy da ở chân, còn bị bầm tím nữa, vậy thôi.”

“Sao anh bất cẩn vậy! Dốt quá!” Bàng Sánh nén giận rồi ngồi xuống túm ngay lấy ống quần Cố Minh Tịch.

“Anh bảo người ta đâm anh chứ anh không đâm vào người ta.” Cố Minh Tịch không trốn thoát, ống quần đã bị cô kéo lên. Cô đã nhìn thấy vết thương trên chân cậu, rất to.

“Đã đi bệnh viện chưa? Người ta có đền tiền không?” Bàng Sánh sốt sắng hỏi, ngón tay chọc nhẹ vào chỗ bầm tím kia, Cố Minh Tịch bị đau liền lùi lại: “Đau lắm! Đừng có ấn!”

Cậu dùng mũi chân đá nhẹ Bàng Sánh: “Đứng lên đi, đừng nhìn nữa.”

Bàng Sánh phụng phịu đứng dậy rồi tiếp tục tra khảo: “Có bắt được người đâm vào anh không?”

“Anh bắt kiểu gì được?” Cố Minh Tịch nhún vai làm tay áo trống không bay bay: “Vừa đâm vào anh người ta vội chạy luôn, đâm hỏng cả xe anh.”

Bàng Sánh mím môi: “Sao anh không nói gì!”

“Nói với ai?” Cố Minh Tịch bật cười: “Cũng không đáng ngại, vài ngày nữa là khỏi.”

“Vậy mấy ngày nay anh đều đi về bộ à?”

“Ừ.”

“Thế thì lâu lắm.”

“Cũng bình thường, vừa đi vừa học tiếng anh cũng được.”

“Bỏ tay với anh.”

Cố Minh Tịch và Bàng Sánh cùng đi bộ trên đường. Lát sau Bàng Sánh nói: “Cố Minh Tịch, từ giờ trở đi bọn mình vẫn đi về cùng nhau nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giao ước của bố và con gái

Tan học Bàng Sánh và Tôn Minh Phương cùng đi xuống cầu thang. Tôn Minh Phương nhỏ nhắn, hướng nội, là bạn học ngồi đằng trước cô nàng Bàng Sánh tùy hướng trong mây thảng trở lại đây, mặc dù vậy, quan hệ của hai cô bé tương đối tốt.

Bình thường hai cô gái sẽ cùng đạp xe về với nhau nhưng hôm nay Bàng Sánh lại nói mình không đi xe đạp mà sẽ về bằng xe bus.

Tôn Minh Phương đi về phía nhà xe còn Bàng Sánh thì ngậm nga hát đi tới cổng trường. Cô đi về hướng tây men theo đường cái, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Đi được vài phút thì có tiếng một cậu con trai vang lên bên cạnh: “Bàng Bàng.”

Bàng Sánh quay lại thì thấy Cố Minh Tịch đang đứng đợi bên cạnh một cửa hàng sửa chữa xe đạp, cô dờ khóc dờ cười: “Sao anh lại đứng ở đây?”

“Ở đây kín đáo, khó phát hiện.” Cố Minh Tịch ngược nhìn mái hiên tối đen trên đỉnh đầu rồi bước tới cạnh Bàng Sánh, mỉm cười: “Đi về thôi.”

Bàng Sánh vẫn tiếp tục cười: “Bọn mình thế này giống cảnh sát đặc nhiệm nằm vùng nhỉ?”

“Em không thích bị mọi người đồn thổi lung tung còn gì?” Cổ Minh Tịch bình thản nói: “Không để họ nhìn thấy là được.”

Bàng Sánh há miệng, rất muốn nói cho cậu biết là thực ra cô đã không còn để bụng nữa rồi. Tạ Ích nói rất chính xác, tình cảm bao năm từ tấm bé của cô và Cổ Minh Tịch sao có thể bị mấy tên con trai đáng ghét trong lớp làm ảnh hưởng được? Nhưng vừa thấy đôi mắt long lanh của Cổ Minh Tịch, Bàng Sánh lại cho rằng nếu mình mà nói ra thì lại có vẻ trước sau bất nhất nên đành im lặng.

Trong thời gian đợi xe bus ở trạm, Bàng Sánh chạy tới cửa hàng bán đồ ăn vặt trên đường mua một cây kem, vừa ăn kem vừa trở lại trạm xe, Cổ Minh Tịch đứng đó đợi cô, nhìn dáng vẻ tham ăn liếm lấy liếm để cây kem của Bàng Sánh, cậu bật cười thành tiếng: “Bàng Bàng có phải ngày nào tan học em cũng phải ăn quà trên đường thì mới chịu về nhà không?”

“Vớ vẩn! Đâu có!” Bàng Sánh vỗ lên vai cậu một cái: “Hôm nay trời nóng, em chỉ thấy khát nước thôi mà.”

Trước kia cô cũng thường xuyên có những hành động thân thiết với cậu như vậy: véo cậu, đánh cậu, cù cậu, thậm chí lúc còn bé, hai đứa trẻ còn lăn lộn trên giường cái cọ om sòm. Cổ Minh Tịch chưa bao giờ lần tránh Bàng Sánh, cũng chẳng cố tình giấu đi cơ thể không tròn vẹn của mình trước mặt cô. Thế nhưng lần này, không hiểu vì lý do gì mà sau khi bị Bàng Sánh vỗ vai, cậu bèn lùi lại, đứng cách xa cô một chút.

Bàng Sánh thoáng ngạc nhiên, tay vẫn lơ lửng trong không trung, cuối cùng tức tối thu tay về rồi tiếp tục liếm cây kem như không có chuyện gì xảy ra, Cổ Minh Tịch cũng không nói gì thêm nữa. Ăn kem xong được vài phút thì xe bus mới tới.

Xe bus trong giờ cao điểm buổi chiều đông như nêm như cối, lúc Bàng Sánh và Cổ Minh Tịch leo lên xe thì đã hết ghế ngồi từ lâu. Bàng Sánh nhét hai đồng tiền xu rồi đi cùng Cổ Minh Tịch vào trong.

Thời tiết nóng bức nên Cổ Minh Tịch chỉ mặc áo ngắn tay. Cơ thể khiêm khuyết của cậu rất nổi bật, bác tài liền mở loa thông báo trên xe, một giọng nữ nhắc lại nhiều lần: “Xin quý khách nhường chỗ cho một hành khách trên xe, cảm ơn quý khách!”

Lời nhắc này không xuất hiện còn đỡ, vừa dứt lời đã có rất nhiều hành khách bắt đầu dò xét Cổ Minh Tịch nhưng may mắn chẳng có một ai đứng dậy nhường chỗ.

Biểu cảm của Cổ Minh Tịch vẫn rất bình thường, cậu chỉ tới đứng dựa vào một cây cột cho vững mà thôi.

Xe lăn bánh, Cổ Minh Tịch nghiêng người đi, tựa vai lên cây cột, hai chân bắt chéo nhau giữ thăng bằng. Bàng Sánh đứng cạnh cẩn thận che chắn cho cậu, một tay ôm cột, tay kia khẽ vòng qua lưng cậu.

Cổ Minh Tịch hơi phản ứng lại, lắc lắc người muốn tránh khỏi tay cô. Bàng Sánh lừ mắt với cậu, khẽ nói: “Không được động dậy, anh muốn ngã để bị thâm tím thêm phải không?”

Cổ Minh Tịch không động dậy nữa. Cậu quay đầu nhìn ra cửa sổ, trên con đường nhộn nhịp, các cửa hàng san sát, gương mặt của những người qua đường lộ rõ vẻ mệt mỏi nhưng sống động... Cậu cố hết sức tập trung vào những điều khác nhưng vùng da trên lưng thực sự rất nhạy cảm, lớp vải mỏng không ngăn được nhiệt độ trong lòng bàn tay Bàng Sánh, thậm chí cậu còn cảm nhận được chỗ áo bị cô túm lấy, ngón tay khẽ chạm vào người cậu theo nhịp chuyển động lắc lư của chiếc xe.

Trí tưởng tượng của cậu có phần xa vời rồi lại lập tức cảm thấy xấu hổ vì những suy nghĩ trong đầu.

Bàng Sánh trộm nhìn một bên mặt Cổ Minh Tịch. Tóc cậu cắt rất đẹp, không để dài như Tạ Ích mà chất tóc cũng không được mềm như cymar Tạ Ích, vừa ngắn vừa cứng cáp, tóc cậu mọc rậm rạp, bóng mượt dưới ánh nắng. Còn một bên mặt cậu... Bàng Sánh nhận ra đã lâu lắm rồi mình không ngắm kỹ Cổ Minh Tịch, chẳng lẽ phải xa cách mới thấy nhau đẹp chẳng? Nhìn đường cong gương mặt tròn mượt, sống mũi thẳng và đôi lông mày đậm của Cổ Minh Tịch, lúc này Bàng Sánh không thể không thừa nhận rằng Cổ Minh Tịch đúng là rất điển trai.

Sau đó, cô lại gặt hái được một phát hiện kỳ diệu.

“Cổ Minh Tịch.”

Nghe tiếng gọi của Bàng Sánh, cậu thiếu niên không thể không quay lại, gương mặt có vẻ hơi mất tự nhiên: “Sao thế?”

“Có phải anh lại cao lên không?” Bàng Sánh kiễng chân so sánh rồi ghim giọng vui sướng lại: “A ha, anh cao lên thật nè! Học kỳ một em cao đến mang tai anh mà bây giờ mới tới cằm, anh sắp cao hơn bố em rồi!”

Cổ Minh Tịch thoáng đỏ mặt, nói: “Hình như có cao lên một chút, mẹ anh bảo mùa xuân là dễ cao lên nhất.”

Bàng Sánh cười khờ khạo: “Liệu sau này anh có cao như bố anh không nhỉ, thế thì đẹp trai lắm!”

Đúng lúc này chiếc xe bus phanh gấp, Cổ Minh Tịch không thể dùng tay ôm cột nên người rung lắc rất mạnh, cuống quá Bàng Sánh liền ôm hông cậu, giúp cậu ổn định cơ thể.

Cuối cùng cũng có người nhận ra cậu bé không có tay mà đứng như vậy sẽ rất nguy hiểm nên đứng dậy nhường chỗ cho Cổ Minh Tịch. Cổ Minh Tịch đỏ mặt, Bàng Sánh còn tưởng cậu đỏ mặt vì được người khác nhường chỗ, bèn đỡ eo để cậu ngồi lên ghế, rồi đặt hai chiếc cặp sách lên đùi Cổ Minh

Tịch.

Bàng Sánh có cảm giác Cố Minh Tịch rất lạ nhưng không biết diễn tả thế nào, đành nhìn ra ngoài cửa xe. Đến trạm dừng, hai người xuống xe và phải đi bộ thêm mười phút mới về đến khu tập thể, cuối cùng Cố Minh Tịch nói: “Bàng Bàng, lúc nào về anh sẽ nói với mẹ là thực ra chân anh đã hết đau rồi, từ mai bọn mình vẫn đạp xe đi học nhé.”

Bàng Sánh tò mò hỏi: “Tại sao?”

“Đi xe bus phiền lắm.” Cố Minh Tịch nghiêm túc trả lời: “Còn đi bộ thì em đi quá chậm!”

Bàng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch cười: “Yên tâm, xe của anh đã sửa ok rồi, đi được.”

Bàng Sánh lo lắng hỏi: “Thế nếu anh bị ngã nữa thì sao, hồi trước đi xe với anh, anh cũng bị ngã mấy lần.”

Cố Minh Tịch dịu dàng: “Ngã bình thường không sao, đừng nói với mẹ anh là được.”

Cậu nhắc đến Lý Hàm làm Bàng Sánh không thể không hỏi: “À, mẹ anh đã đỡ chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.” Ánh mắt Cố Minh Tịch buồn bã hẳn đi, đáp: “Bác sĩ bảo mẹ anh nằm nghỉ thêm mấy ngày, họ nói mẹ anh không đáng ngại. Đạo này toàn bà nội anh đến chăm sóc.”

“Thế thì tốt rồi.” Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm đó Bàng Sánh vẫn không khỏi sợ hãi. Cô chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, trên người Cố Minh Tịch và Lý Hàm đầy máu, trong toilet nhà cậu cũng lênh láng máu, ngoài phòng khách còn có dấu chân dính máu của Cố Minh Tịch, kéo dài ra tận cửa và dừng lại trên cánh cửa nhà Bàng Sánh.

Cậu dùng toàn thân đập cửa và lấy chân đá, sau đó Kim Ái Hoa phải dùng bột giặt kỳ cọ rất lâu mới sạch được vết máu trên cánh cửa.

Có một chuyện Bàng Sánh mãi vẫn chưa hiểu, cô cũng không che giấu sự hiếu kỳ trước mặt Cố Minh Tịch, bèn hỏi: “Này Cố Minh Tịch, tại sao hôm đó bố anh lại nói anh như vậy, bác ấy nói thế là sao?”

Cố Minh Tịch im lặng một lát rồi nói: “Mẹ anh không giữ được em bé.”

“Em biết.” Bàng Sánh vẫn chưa hiểu: “Nhưng đó là sự cố ngoài ý muốn, không liên quan đến anh, tại sao bố anh lại nói anh như vậy?”

“Em biết không, bố anh xưa nay vẫn muốn sinh thêm đứa nữa.” Cố Minh Tịch bình tĩnh nói: “Chắc chắn bố anh rất thất vọng khi em bé không còn. Với lại anh cũng có trách nhiệm, nếu anh không đòi đi siêu thị, mẹ anh sẽ không mua gạo, nếu không mua gạo chắc sẽ không có chuyện đó. Với lại... Nếu có tay, anh sẽ giúp mẹ anh xách đồ, như vậy mẹ anh cũng không gặp chuyện.”

Bàng Sánh không hiểu: “Chuyện đó liên quan gì đến mua gạo? Cũng... có liên quan gì đến anh không có tay?”

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi chặc một tiếng: “Em vẫn còn nhỏ, không hiểu được đâu.”

Bàng Sánh tức tối quát to: “Anh mới còn nhỏ ấy!”

Thấy đáng về phòng mang trợn má của cô, Cố Minh Tịch không nhịn được cười rồi kiên nhẫn giải thích: “Bà nội anh bảo phụ nữ có thai không được làm việc nặng, nhất là trong ba tháng đầu. Đi đứng phải hết sức chú ý, nếu không rất dễ bị sảy thai, phôi cũng thế mà. Huống hồ mẹ anh đã 40 tuổi, mang thai đã là rất nguy hiểm, không được để xảy ra bất cứ sơ suất nào, vậy mà mẹ anh còn xách bao gạo nặng thế đi suốt từ siêu thị về nhà.”

Bàng Sánh chăm chú nghe rồi mím môi nói: “Nhưng đây cũng không phải lỗi của anh mà, sao bố anh có thể nói anh như vậy chứ?”

Cố Minh Tịch chỉ cười: “Bố anh cũng chỉ vì lo cho mẹ quá nên mới giận lung tung thôi.”

Bàng Sánh chợt nghĩ ra một tình huống khác rồi nhìn Cố Minh Tịch một cách lo lắng, nói: “Nếu sau này bố mẹ anh sinh em bé thật, vậy chẳng phải nó sẽ nhỏ hơn anh rất nhiều sao. Khi ấy anh hơn 20 tuổi mà em anh mới vào tiểu học, vậy thì sao nhỉ?”

Cố Minh Tịch tưởng tượng rồi cười bảo: “Sao là sao? Càng tốt.”

“Sao lại tốt?”

“Lúc đó anh đã đi làm, biết kiếm tiền, anh sẽ dẫn nó đi ăn những món ngon, mua đồ chơi quần áo cho nó.” Cố Minh Tịch mỉm cười với Bàng Sánh: “Chắc chắn bố anh sẽ rất thích nó, và chắc chắn nó sẽ là một đứa trẻ rất đáng yêu, như vậy không tốt sao?”

Bàng Sánh thực sự chẳng hiểu như thế có gì tốt. Cô không dám nghĩ đến khả năng nếu bây giờ bố mẹ sinh thêm em cho mình, chắc chắn cô sẽ không chấp nhận được. Hơn nữa Cố Minh Tịch còn không có tay, lẽ nào cậu không sợ bố mẹ có em rồi sẽ không lo cho mình nữa sao?

Mặc dù không phải việc nhà mình nhưng Bàng Sánh lại rất quan tâm, cô vẫn cho rằng bố mẹ Cố Minh Tịch không sinh thêm đứa nữa là tốt nhất. Cô tự

nhủ mình phải xóa tan suy nghĩ muốn có em ra khỏi đầu óc Cố Minh Tịch, liền nói với cậu: “Anh đừng quên là nhà anh chỉ có ba phòng, phòng bố mẹ anh, phòng anh và một phòng làm việc. Nếu bố mẹ anh có thêm đứa nữa thì nó sẽ ngủ ở đâu chứ, chẳng lẽ ở cùng phòng với anh? Không khéo khi đó anh bị lừa ra ngoài ban công ngủ ấy chứ.”

Cố Minh Tịch bật cười khi nghe suy nghĩ quái đản này của cô, lắc đầu nói: “Không đâu.”

“Sao lại không?”

Cậu nhìn cô, khẽ nói: “Em quên anh đã từng nói với em là khu nhà ở Thành Tây đã bắt đầu khởi công rồi ư? Khu nhà đó có lắp thang máy, căn nhỏ nhất cũng rộng tới 90 m2, căn lớn nhất là 120 m2. Bố anh bảo bố đã xin được nhà rồi, khoảng hai ba năm nữa nhà anh sẽ dọn qua đó.”

Chuyện này bị Bàng Sánh mang ra lèo nhèo với Bàng Thủy Sinh thật lâu. Cô lấy được từ Cố Minh Tịch một vài thông tin quan trọng, tất cả các công nhân cả cũ lẫn mới ở công ty Kim khí đều có thể xin cấp nhà, tiêu chuẩn xét duyệt là kinh nghiệm, chức vụ, vị trí, mức độ cống hiến cho công ty. Điều kiện của những người chưa có nhà sẽ khắt khe hơn, những công nhân cũ đã từng được phân nhà có thể xin cấp nhà mới nhưng phải hoàn trả nhà cũ và nộp thêm mấy chục nghìn đồng coi như tiền chênh lệch đôi nhà to hơn.

Thực ra Bàng Sánh không thích ở nhà rộng, cô cũng không hiểu rốt cuộc mình nghĩ như thế nào, chỉ là sau khi biết Cố Minh Tịch sẽ chuyển đi, cô cảm thấy vừa không nhớ vừa khó chịu. Cô lèo nhèo xin Bàng Thủy Sinh làm đơn xin đổi nhà, Bàng Thủy Sinh thực sự thấy không cần thiết, nhà ở khu tập thể này cũng đủ rộng, lại ở trung tâm thành phố. Bấy giờ chuyển đến Thành Tây heo hút xa xôi, lại phải đóng thêm mấy chục nghìn, chẳng phải tự dung một người hay sao?

Cuối cùng bị con gái lèo nhèo đến hết cách, Bàng Thủy Sinh bắt đầu đặt điều kiện với cô:

“Bố sẽ xin nhưng con phải hứa là sẽ thi đỗ trường cấp ba trọng điểm.”

Bàng Sánh: “!”

Bàng Thủy Sinh hút một điếu thuốc: “Hai năm nữa con thi vào cấp ba, nếu đỗ trường trọng điểm, nhà mình sẽ chuyển khi nào khu đó xây xong. Còn nếu không đỗ bố sẽ rút đơn về, coi như hoàn toàn không có bất cứ chuyện gì cả. Đồng ý không?”

“...” Bàng Sánh nghiêng răng: “Liệu bố có lừa con không?”

Bàng Thủy Sinh cốc đầu cô thật đau: “Bố đã bao giờ lừa mày chưa? Sao, không tin à?”

Bàng Sánh còn nghiêm túc suy nghĩ nửa tiếng đồng hồ rồi nắm tay đồng ý: “Ai không tin! Thỏa thuận thế nhé!”

Mấy hôm sau Bàng Thủy Sinh nộp đơn xin đổi nhà lên công ty, còn Bàng Sánh đeo cặp gỗ cửa nhà Cố Minh Tịch.

Lúc thấy cô vào phòng mình, Cố Minh Tịch hết sức ngạc nhiên. Bàng Sánh ngồi xuống đối diện cậu, hung hăng lấy sách vở bút lách ra khỏi cặp sách, vừa làm vừa nói: “Cố Minh Tịch, từ giờ ngày nào em cũng sang nhà anh làm bài, anh phải giảng cho em những chỗ em không hiểu.”

“Ừ...” Cố Minh Tịch gật đầu chấp thuận rồi hỏi: “Bàng Bàng làm sao đấy?”

“Không có gì.” Bàng Sánh ngược lên nhìn cậu, mặt tỏ rõ vẻ “kiên trung bất khuất”: “Cố Minh Tịch, liệu anh có thể làm cho em đỗ trường cấp ba trọng điểm được không?”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Điều khó tin

Lúc ngồi xem tivi cùng Bàng Thủy Sinh, Kim Ái Hoa hỏi chồng: “Anh tính chuyển nhà thật à?”

Bàng Thủy Sinh trợn mắt, “Đâu có.”

“Vậy mà anh còn làm đơn?” Kim Ái Hoa thực sự không sao giải thích nổi: “Lại còn nói với Sánh Sánh như vậy. Em thấy con bé nghiêm túc lắm, dạo này học hành chăm chỉ ghê.”

Bàng Thủy Sinh xua tay, “Anh còn không hiểu con gái mình hay sao? Với khả năng của nó và niềm hăng hái chỉ duy trì được vài ngày, chỉ cần đỗ được trường công lập là anh đã mừng như điên rồi, nói gì đến trường trọng điểm?”

Kim Ái Hoa tỏ ra không vui khi nghe chồng nói vậy, “Sánh Sánh nhà mình không phải dạng dốt nát, biết đâu nó đỗ thật thì sao?”

Bàng Thủy Sinh cười đáp: “Nếu Sánh Sánh đỗ trường trọng điểm thật thì anh cũng vui về chuyển nhà thôi! Mười năm nữa em mới nghỉ hưu, còn anh thì những mười chín năm nữa, nhà máy chuyển tới Thành Tây, hai vợ chồng mình ngày nào cũng phải đi về bằng xe cơ quan thì cũng nhọc lắm, chỉ bằng chuyển đến khu tập thể mới mà ở, nếu may mắn biết đâu còn được tiếp tục làm hàng xóm với nhà anh Quốc Tường và A Hàm.”

Kim Ái Hoa im lặng một lúc rồi nói: “Thực lòng em không muốn ở cạnh nhà anh Quốc Tường và chị Hàm nữa đâu.”

“Tại sao?” Bàng Thủy Sinh lấy làm ngạc nhiên: “Chẳng phải em và A Hàm thân nhau như chị em ruột hay sao?”

“Vì Sánh Sánh.” Kim Ái Hoa thờ dãi đáp: “Em cứ có cảm giác Minh Tịch thích Sánh Sánh nhà mình, Sánh Sánh có quá quắt thế nào thằng bé cũng không giận con bé. Sau này nếu hai đứa lớn hơn chút nữa mà yêu sớm thì biết phải làm sao?”

Bàng Thủy Sinh bật cười khà khà, “Em nói vớ vẩn gì thế, sao mà cả nghĩ quá vậy? Hai đứa chúng nó mới mấy tuổi đầu mà yêu sớm với chả yêu muộn?”

“Cười con khi mồm!” Kim Ái Hoa véo cánh tay chồng, “Em nói thật đó. Anh nghĩ xem nếu lỡ mai sau Minh Tịch và Sánh Sánh phải lòng nhau thì sao?”

Bàng Thủy Sinh thực sự không hiểu vợ mình đang lo lắng điều gì, “Đầu tiên chưa kể đây là chuyện của mười mấy năm sau, kể cả Minh Tịch và Sánh Sánh yêu nhau thì cũng có sao đâu, Minh Tịch là một đứa trẻ ngoan, hai gia đình lại thân thiết nhau, anh thấy chẳng có vấn đề gì cả.”

Kim Ái Hoa lấy làm kinh ngạc, “Bàng Thủy Sinh anh có bị làm sao không? Cố Minh Tịch không có tay! Sau này kể cả nó có học đại học, thi tốt nghiệp xong cũng chưa chắc đã tìm được việc làm. Còn nữa, anh biết không, chị Hàm nói với em là trong sinh hoạt bình thường rất nhiều việc Cố Minh Tịch phải nhờ người khác hỗ trợ, ra ngoài còn không tự đi vệ sinh được! Anh muốn để Sánh Sánh nhà mình đi làm vú em cho nó hay sao? Anh xem con gái anh bây giờ có giỏi nữ công gia chánh không, em cũng không muốn nó lấy Cố Minh Tịch để chịu khổ cả đời.”

Đúng lúc này cánh cửa bị mở ra, một cái đầu nhỏ do dự ló vào trong, nói bằng giọng nính nọt: “Mẹ ơi con làm bài xong rồi, con xem tivi một lúc được không? Chỉ xem mười phút thôi ạ.”

Bàng Thủy Sinh mỉm cười, vẫy tay với con gái: “Vào đây, à trong tủ lạnh có kem ốc quế socola đấy, thích thì con lấy mà ăn.”

Bàng Sánh vỗ tay reo hò: “Bố vạn tuế!”

Cô bé vui vẻ chạy đi lấy kem. Bàng Thủy Sinh khẽ thủ thỉ với Kim Ái Hoa: “Em không cần phải băn khoăn chuyện này đâu. Em xem con gái mình bây giờ mới có mấy tuổi đầu, chẳng phải nó còn chưa dậy thì sao? Em xem có phải em đang lo bò trắng răng không, Sánh Sánh vẫn chỉ là một đứa trẻ con thôi.”

Kim Ái Hoa vừa định bác lại thì Bàng Sánh đã nhảy chân sáo vào phòng, vừa ăn kem vừa ngồi xuống cạnh Bàng Thủy Sinh xem phim truyền hình, chẳng mấy chốc đã tập trung vào bộ phim mà bố đã bật sẵn.

Nhìn dáng vẻ hào hứng phấn khởi của con gái, cuối cùng Kim Ái Hoa không nói gì nữa.

Đúng là Bàng Sánh thậm chí còn chưa bị kinh nguyệt ghé thăm.

Cô cao ráo, nếu so với các bạn nữ trong lớp thì vóc dáng cũng thuộc tầm trung, phần ngực đã bắt đầu phát triển, có hơi nhô ra nhưng còn lâu mới đến lúc phải mặc áo ngực, Kim Ái Hoa có mua vài chiếc áo lá màu trắng, dặn con gái phải mặc như đồ lót.

Quần áo mùa hè mỏng manh, phần ngực phát triển khiến Bàng Sánh không khỏi xấu hổ, đi lại luôn cố còng lưng xuống. Kim Ái Hoa trách móc cô, dặn đi dặn lại là sắp thành thiếu nữ nên phải tự chú ý đến bản thân.

Nhưng đến hết lớp bảy mà kỳ kinh nguyệt đầu tiên vẫn chưa ghé thăm Bàng Sánh. Tuy nhiên điều này không khiến Bàng Sánh mấy bận tâm bởi toàn bộ sự chú ý đầu đã được cô đặt lên cuộc thi cuối kỳ rồi. Tháng cuối, Cố Minh Tịch phụ đạo cấp tốc cho Bàng Sánh làm cô giành được vị trí thứ 26 trong lớp, tăng 11 bậc so với đợt thi giữa kỳ, điểm số các môn chủ chốt đều vượt qua cậu bạn cùng bàn Hồ Thiêm Lực.

Bàng Sánh lấy làm hạnh diện, cuối cùng lần này không ai dám nói cô gầy lặn nữa rồi. Thế nhưng thành tích này không khỏi trở thành một hiện tượng kỳ lạ, trong bốn cuộc thi của lớp bảy, thứ tự trong lớp của cô từ 41 nhảy lên 23 rồi tụt xuống 37 xong lại tăng lên 26, biên độ thay đổi quá lớn khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Trên đường về nhà, Bàng Sánh phần khởi nói với Cố Minh Tịch: “Kỳ tới nhất định em phải vào được top20 của lớp.”

Cố Minh Tịch liền dội ngay cho cô một chậu nước lạnh, “Nếu muốn thi được trường trọng điểm, ít nhất em phải nằm trong top 10 và phải luôn duy trì thành tích đó.”

Bàng Sánh không đáp lại nhưng cô biết Cố Minh Tịch nói đúng, cô cũng từng được nghe Bàng Thủy Sinh kể về câu chuyện giữa cậu A và cậu B của khu tập thể Kim Khí. Bàng Sánh chợt nhận ra rằng thi đỗ trường trọng điểm không phải là chuyện đơn giản như mình vẫn nghĩ.

“Cố Minh Tịch, lỡ em không đỗ trường trọng điểm thì phải làm sao?” Bàng Sánh hơi nản lòng, cúi đầu buồn bã nói. Cậu bé kể bên đang cùng cô đạp xe về nhà, mặt trời hừng hực đang lơ lửng trên đỉnh đầu làm mồ hôi tuôn ra như suối.

Bàng Sánh vẫn chưa nói cho Cố Minh Tịch về giao hẹn giữa cô và bố, điều đó quá khủng bố, sao có thể cho cậu biết là sở dĩ mình muốn đỗ trường trọng điểm là để được chuyển nhà cùng cậu?

Cố Minh Tịch cũng chưa bao giờ hỏi Bàng Sánh lý do. Cô bé ngốc nghếch này chắc sẽ chẳng bao giờ biết Cố Minh Tịch đã vui thế nào khi nghe thấy cô nói mình muốn thi đỗ trường trọng điểm.

Thấy Bàng Sánh có vẻ không tự tin, Cố Minh Tịch bèn trấn an: “Còn những hai năm nữa nên không thể nói trước bất cứ điều gì được, biết đâu lúc đó em còn thi được điểm cao hơn anh thì sao?”

Bàng Sánh phấn khởi hết sức, “Hả? Thi được điểm cao hơn anh? Làm gì có chuyện đó! Em đâu phải là Tạ Ích!”

“Có gì mà không thể?” Nghe thấy cái tên Tạ Ích, gương mặt Cố Minh Tịch thoát hồng, bĩu môi, “Lúc vừa bị cắt tay, mọi người còn nói anh không thể đi học, không thể tự lo cho mình, bây giờ chẳng phải anh đã làm được hay sao?”

Bàng Sánh: “...”

Bố mẹ của cả Cố Minh Tịch lẫn Bàng Sánh đều phải đi làm bình thường trong thời gian hai đứa trẻ được nghỉ hè. Con cái không còn nhỏ nên người lớn không cần nhờ ông bà tới coi sóc nữa. Tối hôm trước nấu dư một chút đồ ăn cất vào tủ lạnh, dặn con cái trưa hôm sau hâm nóng mà ăn.

Để thuận tiện, Bàng Thủy Sinh đã thống nhất với Lý Hàm là mỗi gia đình sẽ thay phiên nhau nấu cơm trong một tuần để hai đứa trẻ ăn trưa với nhau. Nhưng vì Cố Minh Tịch không thuận tiện nên Bàng Sánh sẽ đảm nhận trách nhiệm hâm nóng cơm và thức ăn.

Vì thế suốt kỳ nghỉ hè, chỉ trừ ngày cuối cùng, còn đâu gần như Bàng Sánh và Cố Minh Tịch ngày nào cũng như hình với bóng. Kể cả bạn có rủ ra ngoài chơi Bàng Sánh cũng từ chối vì cô còn phải nấu cơm cho Cố Minh Tịch nữa.

Hôm nay đến lượt Bàng Sánh sang nhà Cố Minh Tịch ăn cơm. Ngoài trời nóng như đổ lửa đến tận ba mươi tám độ nên Cố Minh Tịch bật điều hòa trong phòng bố mẹ rồi bảo Bàng Sánh đặt mâm cơm lên chiếc bàn nhỏ trong phòng, hai đứa trẻ vừa ăn vừa xem tivi.

Cố Minh Tịch ăn cơm bằng chân trước mặt Bàng Sánh một cách vô cùng tự nhiên. Ngón chân phải của cậu cực kỳ linh hoạt, dùng thìa hay đũa đều thuần thục chẳng kém gì người bình thường. Bàng Sánh cũng đã quen với dáng vẻ ăn cơm bằng chân của cậu, bàn thấp nên Cố Minh Tịch còn tự gấp được thức ăn cho mình. Bàng Sánh cười khúc khích xem “Hoàn Châu Cách Cách”, hoàn toàn không cần để mắt tới cậu.

Ăn xong Bàng Sánh không về nhà mình vì bố mẹ cô đã khóa cửa phòng nên sẽ không có điều hòa, vừa nóng vừa buồn tẻ.

Cố Minh Tịch không có ý kiến gì trước việc Bàng Sánh cứ ở lý nhà mình, điểm duy nhất khiến cậu không vui là Bàng Sánh lúc nào cũng tranh tivi với cậu. Cố Minh Tịch muốn xem buổi phát lại của cuộc đấu World Cup tại Pháp trong khi Bàng Sánh thì thích xem “Hoàn Châu Cách Cách”, Cố Minh Tịch buột miệng nói: “Em xem hai lần rồi mà vẫn chưa chán à?”

“Không chán, không chán!” Bàng Sánh đắc ý ôm chặt điều khiển tivi, thấy vẻ gầy rộc của cô, Cố Minh Tịch bất ngờ giơ chân ra cướp lấy chiếc remote trên tay Bàng Sánh, Bàng Sánh giơ cao tay cười nói: “Công bằng nhé, bọn mình oanh tạc tù tì đi.”

Câu nói này khiến Cố Minh Tịch tức điên người.

Cậu lặng lẽ ngồi bó gối ở góc nhà, vai co lại, hai mắt rũ xuống. Bàng Sánh biết mình vừa quá đáng liền liếc trộm cậu vài lần rồi để chiếc remote xuống bên chân cậu: “Được rồi em không xem nữa, anh xem đi.”

Cố Minh Tịch không tự ái trước mặt cô nữa liền ngẩng lên nhìn Bàng Sánh, nói: “Bàng Sánh, lần sau em đừng lôi chuyện anh không có tay ra trêu anh nữa nhé?”

Bàng Sánh ngẩn ngơ nhìn cậu, không ừ hử gì.

Từ nhỏ đến lớn đi cùng Cố Minh Tịch, Bàng Sánh đã không ít lần nghe thấy người khác lấy sự thiếu hụt trên thân thể ra trêu chọc cậu. Đám trẻ trong khu tập thể kim khí đặt biệt danh cho Cố Minh Tịch là “thăng tàn phế”, “đồ cụt tay”, “quái vật không có tay”... Đã có lần Bàng Sánh đánh nhau với chúng vì những biệt danh này thế nhưng Cố Minh Tịch hoàn toàn không vì thế mà khóc lóc.

Cô luôn cho rằng cậu không bận tâm bởi lẽ giờ đây cậu đã rất xuất sắc. Lúc hai người đi với nhau, cô rất ít khi chú ý tới điểm khác thường của cậu vì thực là cô đã hoàn toàn quen với nó. Nhưng có vẻ như Cố Minh Tịch vẫn rất để tâm...

Như đọc được suy nghĩ trong đầu cô, Cố Minh Tịch lại tiếp tục nói, giọng nhẹ và chậm rãi: “Người khác nói sao anh không quan tâm, có điều anh không thích em cũng nói với anh những lời như thế, chẳng có gì hay ho cả!”

Bàng Sánh gật đầu: “Em biết rồi.”

Cố Minh Tịch mỉm cười, cậu tựa lưng vào tường, dùng chân phải khẽ bấp chân cô, nói: “À này, anh mua mấy đĩa game mới đấy, em chơi không?”

“Có chứ.” Bàng Sánh đáp.

Cố Minh Tịch đứng dậy đi đến kệ tivi, dùng chân phải mở ngăn kéo rồi kẹp mấy đĩa game mang ra ngoài, hỏi Băng Sánh: “Em tự xem xem thích chơi trò nào?”

Băng Sánh tới xem, đó toàn là những trò chưa nghe tên bao giờ nên không thích lắm, nói: “Chơi Super Mario đi.”

“Này...”

“Xe tăng điên cuồng cũng được.”

“...”

Đúng lúc này Băng Sánh nhìn thấy một chiếc đĩa CD bên cạnh hộp đựng đĩa game. Cô lấy ra xem thì thấy trên đó có in hình nam-nữ chính của bộ truyện tranh Nhật tên là “Fushigi YTiêu Úc Tinh”. Băng Sánh mừng hóm, bèn nói: “Ồ! Cố Minh Tịch thì ra anh có bộ phim hoạt hình này! Em thích xem lắm!”

Cố Minh Tịch hoàn toàn không biết gì về chiếc đĩa CD này, ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh không biết, anh chưa nhìn thấy bao giờ...”

Băng Sánh reo hò đầy thích thú: “Em muốn xem!”

Trong khi Cố Minh Tịch bật đầu VCD thì Băng Sánh vào tủ lạnh nhà cậu lấy hai cây kem bơ.

Cô vừa ăn kem vừa vui vẻ ngồi xuống nền nhà, Cố Minh Tịch ấn nút play rồi đi tới ngồi bên cạnh, Băng Sánh đưa cây kem còn lại cho cậu, cậu giữ bằng chân phải rồi vòng chân lên, cúi xuống từ từ thưởng thức.

Đồng hồ hiển thị trên đầu VCD vẫn chạy bình thường mà màn hình tivi vẫn đen sì, thỉnh thoảng mới thấy có hạt tuyết bay bay, Băng Sánh sốt ruột hỏi: “Sao thế nhỉ?”

“Không biết.” Cố Minh Tịch vừa nói xong thì màn hình tivi bỗng bừng sáng choang. Băng Sánh mở to mắt nhìn, không sao tưởng tượng được hình ảnh như vậy lại xuất hiện trên màn hình... Đó là Fushigi(1).

(1) Từ tiếng Nhật, nghĩa là kỳ lạ, kỳ bí.

Dưới luồng sáng mờ ảo, trên chiếc giường phủ ga trắng tinh, trong tiếng rên rỉ “ưm ưm a a” không ngừng, cơ thể gầy gò khẳng khiu của đôi nam nữ không hề bị làm mờ xuất hiện ngay trước mặt Cố Minh Tịch và Băng Sánh. Băng Sánh há hốc miệng, bị bất ngờ đến đờ cả ra, quên cả ăn kem. Từng giọt kem chảy từ bàn tay cô xuống nền nhà, còn Cố Minh Tịch thì phản ứng nhanh hơn nhiều, cậu bắt chắp cây kem giữa hai chân, đặt nó luôn xuống sàn rồi đứng dậy lao tới chiếc tivi, nhất thời ngây ra không biết nên tắt đầu VCD hay tivi, cuống quá bèn giơ chân ra kẹp lấy dây nguồn của tivi rồi kéo thật mạnh làm chiếc tivi tắt ngúm, đồng thời âm thanh khiến con người không chịu nổi kia cũng hoàn toàn biến mất.

Trán cậu vã mồ hôi, khẽ thở phào rồi nhìn ra phía sau thì thấy Băng Sánh vẫn ngồi đó, toàn thân cứng đờ không nhúc nhích, mặt thoát đỏ thoát trắng. Mặt Cố Minh Tịch cũng nóng rẫy như bàn là, thậm chí còn không nói được trôi chảy: “Chắc, chắc là để, để nhầm đĩa, ờ, ờ, em đừng...”

“Cố Minh Tịch...” Tay phải Băng Sánh vẫn giữ chặt cây kem đang không ngừng tan chảy, tay trái kéo vạt áo phông của mình, cô cắt ngang lời cậu, cất giọng cũng lắp bắp không kém: “Em, em, em... Hình như... em bị rồi.”

Cố Minh Tịch: =.=!! (biểu tượng toát mồ hôi).

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Quá sức chịu đựng

Cố Minh Tịch đi một vòng quanh nhà vệ sinh nhưng không tìm thấy băng vệ sinh của mẹ ở ngăn kéo tủ chứa giấy vệ sinh.

Bình thường Lý Hàm rất chú ý đến những chuyện này, chị luôn tích trữ rất nhiều đồ dùng cần thiết của mình, đồng thời cũng không bao giờ ăn mặc hở hang trước mặt con cái. Không tìm thấy đồ cần dùng, Cố Minh Tịch quay lại phòng, nói với Băng Sánh đang ngồi đờ ra như tảng đá: “Ồ... Nhà anh không có, anh không tìm thấy, hay là em về nhà em đi...”

Mắt Băng Sánh đỏ hoe, lắc đầu rồi cất giọng đáng thương, “Em không đứng lên được.”

“...” Cố Minh Tịch thực sự thấy khó xử, “Vậy phải làm sao? Hay là anh sang nhà em lấy?”

“Ồ được đó! Nhà em có!” Băng Sánh đưa cho cậu chìa khóa nhà mình, “Trong ngăn kéo tủ ở nhà vệ sinh nhé.”

Cố Minh Tịch cắn chum chìa khóa trong miệng đi ra cửa rồi chạy sang nhà Bàng Sánh, cậu lao thẳng vào nhà vệ sinh, dùng chân mở ngăn kéo tủ liền thấy ngay mấy gói băng vệ sinh chưa xé.

Trước nay Cố Minh Tịch chưa bao giờ tìm hiểu về thứ đồ này, cùng lắm chỉ mấy lần thấy trong quảng cáo chiếu trên tivi mà thôi. Nhất thời cậu cũng chẳng biết nên lấy gói nào, đắn đo một thoáng rồi dùng miệng cắn ra một gói băng vệ sinh màu hồng nhạt gồm năm miếng, chuẩn bị về nhà.

Không ngờ lúc đứng khóa cửa nhà Bàng Sánh thì Chung Tiểu Liên lại đứng lúc đi từ cầu thang tầng trên xuống. Thấy Cố Minh Tịch đang dùng chân khóa cửa nhà Bàng Sánh thì không khỏi cười trêu: “Này Minh Tịch, cháu còn có cả chìa khóa nhà vợ nữa à?”

Cố Minh Tịch đang cuống sẵn, thấy người ngoài lại càng thêm lo lắng, rằng không cẩn thận làm gói băng vệ sinh rơi bịch xuống đất.

Cậu quay sang đối mặt trực diện với Chung Tiểu Liên. Dù sao chị cũng là người lớn, liền bước tới nhặt gói băng vệ sinh lên rồi nhét vào túi quần lửng cho cậu.

“Sánh Sánh đến kỳ rồi à?” Chị hỏi.

Cố Minh Tịch đỏ mặt gật đầu, “Em ấy đang ở nhà cháu, cháu về nhà Bàng Sánh lấy hộ.” Lát sau cậu còn nói thêm: “Cô đừng nói với bố mẹ cháu nhé?”

Chung Tiểu Liên nổi tiếng nhiều chuyện, việc gì chỉ cần chị ta biết là sẽ bị đồn thổi khắp khu tập thể này. Cố Minh Tịch rất lo vì đã có lần Cố Quốc Tường dặn cậu chỉ được cho Bàng Sánh sang ăn cơm rồi phải bảo cô về nhà ngay, hai đứa trẻ không được vào phòng người lớn xem tivi hay chơi game.

Trái lại Lý Hàm không khắt khe với hai đứa trẻ như chồng, lúc nào chị cũng giữ Bàng Sánh ở nhà mình chơi. Cố Quốc Tường bận tối ngày, hôm nào cũng đi sớm về muộn, nên có về nhà cũng không nhận ra phòng mình có gì khác lạ.

Thế nhưng lúc này là hai giờ chiều, Cố Minh Tịch biết bố mình là người tình tường, nếu lỡ anh biết giờ này Bàng Sánh vẫn còn ở nhà mình, chắc chắn anh sẽ đoán ra hai đứa trẻ đã chui vào phòng ngủ chính xem tivi.

Nghe Cố Minh Tịch nói vậy, Chung Tiểu Liên mỉm cười: “Cô không nhiều chuyện đến thế đâu. Chuyện chẳng có gì to tát, cháu mau về nhà đi.”

Cố Minh Tịch thấy yên tâm hơn, giờ chân đẩy cánh cửa khép hờ nhà mình ra, lúc gần đi vào thì Chung Tiểu Liên gọi cậu lại, nói: “Đúng rồi Minh Tịch, cháu nhớ dặn vợ đừng ăn đồ lạnh, đồ cay, không được tắm nước lạnh. Bây giờ con bé lớn rồi, cháu phải chú ý chăm sóc vợ đấy, biết chưa hả?”

Mặt mũi Cố Minh Tịch nóng ran như bếp lò, vội chào cô Chung rồi lần nhanh vào nhà.

Bàng Sánh sử dụng miếng băng vệ sinh đầu tiên trong đời ở phòng vệ sinh của nhà Cố Minh Tịch, lòng rối như tơ vò.

Đã không biết bao nhiêu lần cô tưởng tượng ra cảnh lần đầu tiên có kinh nguyệt của mình: có thể bất thành linh xảy ra trong lúc ở nhà một mình như Vương Đình Đình; có thể là phát hiện ra khi đi vệ sinh ở trường như Tôn Minh Phương, đành phải giả vờ bình tĩnh đi mua băng vệ sinh ở quán bán đồ ăn vặt, trưởng thành một cách kín đáo; xui xẻo nhất thì giống Chương Úy, Chương Úy kể lần đầu tiên của mình bất ngờ ghé thăm trong chuyến du xuân cùng cả lớp hồi học lớp Năm, lần đó đám con trai bị hải hùng một phen, còn bản thân Chương Úy thì tưởng mình bị bệnh nan y, đã khóc bù lu bù loa ở công việc.

Nghe mấy cô bạn kể lại Bàng Sánh còn cười khúc khích, nhưng lúc này cô thực sự không cười nổi. Cô may mắn vì không “bị” ở trường hay gặp phải sự cố đáng xấu hổ này trước mặt bạn bè nhưng lại buồn bã vì mình đã “xấu mặt” trước Cố Minh Tịch.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cô dần bình tĩnh hơn.

Cố Minh Tịch, may mà là Cố Minh Tịch.

Chiếc quần sáng màu của cô rất mỏng, chất dịch màu đỏ thấm ra ngoài một chút, tuy không nhìn rõ nhưng cô vẫn cuống quýt về nhà thay quần.

Trước khi đi, cô tới phòng ngủ của bố mẹ Cố Minh Tịch để chào tạm biệt cậu. Cậu bé đang cầm cúi miệt mài, cây kem của cậu đã tan chảy thành một đồng nước màu trắng trên nền, cộng thêm mấy giọt nước chảy từ kem của Bàng Sánh, và cả dấu vết màu đỏ kia.

Bàng Sánh thực sự thấy ngượng, nhìn Cố Minh Tịch đứng trên nền nhà, chân trái làm trụ, chân phải chà mạnh khăn lau nhà. Khi chiếc khăn đã ướt, cậu muốn đi vô cũng chỉ còn cách nhón mũi chân phải, cuộn khăn đặt gọn lên mu bàn chân rồi chậm chạp đi đến nhà vệ sinh bằng mũi và gót chân.

Bàng Sánh ngượng chín mặt, tính làm việc này thay cậu liền quay sang cầm chiếc khăn lau trên mu bàn chân Cố Minh Tịch, nói: “Để em lau cho.”

Cố Minh Tịch liền nghĩ ngay đến lời dặn dò của Chung Tiểu Liên, cậu rút chân phải về phía sau rồi nghiêm túc nói: “Thôi, em không được chạm vào nước lạnh, mau về đi. Với lại trong thời gian này, em không được ăn đồ lạnh: kem, hoa quả, nước lạnh cũng không được, à, không được ăn cay nữa.”

Bàng Sánh nhếch mép, nhìn cậu, “Cố Minh Tịch, anh còn biết mấy cái này nữa hả?”

Cố Minh Tịch đỏ mặt, kêu to: “Anh nghe thầy Già nói không được à?”

Bàng Sánh thực sự rất ngạc nhiên: “Ồ... Thì ra anh cũng nghe ‘Bến cảng ẩm áp’?”

Cố Minh Tịch: “...”

Sau khi Bàng Sánh xấu hổ về nhà mình, Cố Minh Tịch đi đi lại lại giữa phòng ngủ chính và nhà vệ sinh mấy lần, cuối cùng cũng lau sạch sẽ nền nhà. Sau đó, cậu không kiềm chế được bản thân không nghĩ tới chiếc đĩa CD đang nằm trong đầu VCD.

Cậu đặt ngón chân cái lên nút mở ổ đĩa, ngập ngừng thật lâu, yết hầu cậu chuyển động một vòng rồi bỏ chân xuống.

Cố Minh Tịch kéo kín rèm cửa trong phòng rồi cắm lại dây nguồn tivi vào ổ điện. Cậu ngồi xuống nền nhà, đối diện với kệ tivi, do dự hồi lâu, cậu rụt rè ấn nút play trên đầu VCD.

Không lâu sau, hình ảnh khiến con người ta xao động và bất an lại xuất hiện.

Cố Minh Tịch đã chỉnh âm lượng xuống rất thấp nhưng lại không nỡ tắt tiếng hoàn toàn. Tiếng rên rỉ của đôi nam nữ trở nên vô cùng rõ nét. Cố Minh Tịch ngồi trước màn hình tivi với một khoảng cách rất gần, ngửa mặt lên xem một cách cực kỳ tập trung.

Cậu dồn toàn bộ sự chú ý của mình vào đó, đóng tai nghe tiếng động ngoài cửa vì sợ bố mẹ sẽ về bất ngờ. Chân phải cậu vẫn chực sẵn ở nút nguồn tivi, chuẩn bị sẵn sàng tắt tivi bất cứ lúc nào.

Biết mình không nên xem nhưng thực sự Cố Minh Tịch rất tò mò.

Nguyên Phi không phải ngôi trường chỉ toàn những học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn. Khối nào cũng có một, hai lớp chọn bao gồm những đối tượng được các thầy cô chú trọng bồi dưỡng để thi vào cấp ba, thi vào đại học. Còn những lớp bình thường khác thì quản lý rất lỏng lẻo, nam nữ trong độ tuổi dậy thì đùa nhau chẳng dáo dạt sức sống, có tư tưởng chống đối và sống một cách mơ hồ. Vậy nên trong những buổi chào cờ vào mỗi thứ hai đầu tuần không hôm nào không được nghe thông báo xử lý kỷ luật một số học sinh trong trường.

Học sinh A của lớp 8 nào đó bị kỷ luật vì truyền bá đĩa CD đòi truy trong lớp bị giáo viên phát hiện; học sinh B của lớp 10 nào đó thường xuyên giao du với nhân viên tạp vụ ngoài trường, đâm côn đồ liên tục tổ chức cướp bóc tài sản của nữ sinh cấp hai; học sinh C và học sinh D của lớp 11 nào đó có quan hệ nam nữ bất chính ở sân bóng trong giờ tự học, đuổi học bạn nam và kỷ luật bạn nữ...

Nhiều khi Cố Minh Tịch có cảm giác mình và những học sinh bị kỷ luật này không cùng một thế giới. Các bạn trong lớp cậu đều rất ngoan, mặc dù không tránh những câu đồn đại kiểu như bạn A thích bạn B nhưng cũng chỉ nói với nhau thế thôi, chứ trong một năm nay trong lớp đã có cặp nào ra hôn đâu. Vậy mà ở những lớp khác lại lắm chuyện thế ư?

Không phải không biết về sự tồn tại của những bộ phim “kỳ lạ” đến từ Hongkong hay Nhật Bản này nhưng Cố Minh Tịch thực sự chưa bao giờ xem. Nói chuyện với Giản Triết, Lưu Hàn Lâm hay các bạn khác, họ cũng chỉ nói về đá bóng, phim hoạt hình, bài hát thịnh hành, đề thi... nếu nhất định phải tìm ra nội dung nào đó có liên quan đến chữ “sắc” thì có lẽ chỉ là các bạn nam trong lớp sẽ thi thắm với nhau là trong lớp, trong khối có bạn nữ nào tương đối ưa nhìn mà thôi.

Bạn nữ xinh xắn nhất lớp 7A6 tên là Triệu Cảnh, là hoa khôi của lớp được mọi người công nhận: đôi mắt hai mí to tròn, da trắng, đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Lưu Hàn Lâm thừa nhận thích Triệu Cảnh, Giản Triết thì bảo tuy Triệu Cảnh có xinh thật nhưng cậu ấy lại thấy Khâu Lệ Na đáng yêu hơn. Lưu Hàn Lâm liền cười cậu, nói rõ ràng Khâu Lệ Na thích Tạ Ích, ai cũng bảo hai người đó là một cặp, cậu hết cửa rồi. Giản Triết tỏ ra hơi buồn, lảng sang hỏi Cố Minh Tịch thấy bạn nữ nào trong lớp xinh nhất?

Cố Minh Tịch không trả lời được, chính xác, cậu không trả lời được.

Cậu thấy mẹ mình rất xinh, dịu dàng nhã nhặn, mặt mũi ưa nhìn. Lý Hàm cũng từng kể với cậu là hồi còn con gái, chị được rất nhiều đồng nghiệp trong công ty theo đuổi, cuối cùng chị đã sáng suốt lựa chọn Cố Quốc Tường lúc đó vẫn chỉ là một anh nhân viên quen.

Một mình Cố Minh Tịch ngồi ở góc cuối cùng của lớp, tất cả các bạn đều ngồi trước cậu. Lúc rảnh rỗi cậu sẽ dành thời gian quan sát họ. Trong giờ học cậu có thể thấy rõ bạn nào đang ngủ gật, ai đang lén lút đọc truyện trong ngăn bàn, ai đang truyền giấy, ai đang nghịch ngợm dán giấy nhớ vào lưng bạn ngồi bàn trên. Lúc hết tiết, cậu cũng biết rõ ai đang nói chuyện, đùa nghịch với ai, ai đang uống sữa, ai với ai rủ nhau đi vệ sinh, ai đang trả vở bài tập...

Đối tượng cậu theo dõi nhiều nhất dĩ nhiên là Bàng Sánh.

Hai đầu mút của đường chéo của phòng học chính là cậu và Bàng Sánh.

Bàng Sánh đang cười, Bàng Sánh đang nô đùa, Bàng Sánh đang nói chuyện với Tôn Minh Phương về cuốn truyện tranh, Bàng Sánh đang lau bảng, Bàng Sánh đang ăn vụng, Bàng Sánh nằm ngủ ngon trên mặt bàn... thỉnh thoảng Bàng Sánh cũng quay lại nói chuyện với Tạ Ích, ánh mắt cô sáng như sao, nụ cười rực rỡ vô cùng, hình như cô chưa bao giờ nạt nộ Tạ Ích, thấy thế Cố Minh Tịch không khỏi bất mãn.

Bàng Sánh có xinh không?

Không biết.

Cố Minh Tịch chưa bao giờ hỏi người khác nên không biết Bàng Sánh có đáng vẻ như thế nào trong mắt họ. Cậu chỉ biết trong lòng mình, Bàng Sánh sống động, chân thật và độc đáo. Cậu chứng kiến cô lớn lên từng ngày, cậu hiểu tường tận từng ánh mắt, từng cái nhíu mày, từng nụ cười của Bàng

Sánh, cậu biết rõ suy nghĩ của cô qua từng câu nói.

Cố Minh Tịch rất muốn trả lời Giản Triết rằng cậu thấy Bằng Sánh xinh nhất lớp.

Nhưng cậu không nói ra vì thấy không cần thiết, cuối cùng cậu đáp bừa: “Tất nhiên xinh nhất là Triệu Cảnh.”

Thế rồi hôm đó trên đường về nhà, Bằng Sánh hỏi cậu với vẻ hăm hực: “Cố Minh Tịch, mọi người nói anh thích Triệu Cảnh? Thật không vậy? Điều bộ và giọng nói điệu đà đó của Triệu Cảnh mà anh cũng thích được hả?”

Cậu thiếu niên ngồi trước tivi đỏ mồ hôi như tắm, đầu óc miên man, nhịp thở gấp gấp, tiếng tim đập làm lỗ tai rung bần bật, vừa rõ vừa mạnh.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Cậu cảm nhận được rất rõ sự biến đổi ở phần thân dưới, cơ thể phản kích khác thường, cảm giác tội lỗi mạnh mẽ trào dâng trong lòng cũng như nỗi đau rõ rệt. Cố Minh Tịch thấy mình trở nên hư đốn, không sai, tại sao cậu lại hư đốn đến thế? Chẳng có gì khác với những học sinh bị kỷ luật ở trường, sao cậu có thể vụng trộm xem bộ phim này mà rõ ràng là đáng lẽ cậu phải không chế được bản thân?!

Thế nhưng cậu không thể không chế được chính mình! Cậu thấy sợ nhưng cũng vô cùng tò mò, cậu ray rứt tự trách bản thân nhưng lại không kiềm chế được hành động của mình.

Thế rồi Cố Minh Tịch thực sự không kìm nén được nữa, cậu tắt tivi, chạy sang phòng mình và phi thẳng lên giường.

Cậu còn chưa kịp bật quạt, căn phòng bức bối nóng nực vô cùng. Giường cậu trải chiếu cói xù xì, chiếu trải xộc xệch nhưng Cố Minh Tịch đã vội vàng đến mức không còn chú ý được gì nữa.

Đôi vai khiếm khuyết ti chắt lên giường, phần thân dưới căng cứng không ngừng chà xát lên mặt chiếu, đau nhưng rất kích thích. Cảm giác da thịt bị cắn xé dồn dập xuất hiện, cậu không kiềm được tiếng rên rỉ phát ra khỏi miệng, mồ hôi cũng nhanh chóng làm chiếc áo phong ướt đầm. Cậu nhắm mắt lại, đầu óc bắt gặp nhớ lại những hình ảnh vừa xem trên tivi.

14 tuổi, đây là lần đầu tiên Cố Minh Tịch chủ động làm việc này, thiếu đi đôi tay nên cậu chỉ có thể dùng cách thức xấu hổ như vậy mà thôi. Vừa làm cậu vừa thấy xấu hổ vô cùng song lại không nỡ dừng lại. Cậu chỉ biết tự nói với bản thân chỉ làm một lần này thôi, chỉ một lần này thôi! Từ giờ trở đi sẽ không bao giờ tái phạm nữa!

Trong khi vẫn còn đắm chìm trong cảm giác mộng lung thì sức chịu đựng của cậu đã lên tới đỉnh điểm, ngọn lửa hùng hực trong bụng tìm được lối thoát, Cố Minh Tịch cứng đờ nằm im trên giường, trải nghiệm cảm giác rung động trong cơ thể non nớt mà khó có từ ngữ nào diễn tả được.

Cậu bỗng dừng choàng mở mắt trong thời khắc bùng nổ, hình ảnh một cô bé đang cười như xuất hiện trước mắt.

Cậu thở hỗn hển thành tiếng, nằm bất động như một xác chết, chất dịch nhớp nháp phun đầy lên quần, mồ hôi túa ra khắp người. Cậu ghì giọng nói xuống mức thấp nhất, một cái tên quanh quẩn trong cổ họng:

“Bằng Bằng”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Triển lãm truyện tranh ở Thượng Hải

Bằng Sánh và Cố Minh Tịch lên lớp tám.

Bài vở nhiều hơn vì phải học thêm hai môn lý và hóa. Như một người sinh ra để học hành, càng ngày Cố Minh Tịch càng học giỏi. Cậu luôn giành vị trí nhất khối trong tất cả các kỳ thi còn thành tích của Tạ Ích thì lúc lên lúc xuống, rất không ổn định.

Cuộc thi giữa kỳ hai lớp tám, Tạ Ích thi không tốt đến mức bị cô Tào gọi ra nói chuyện riêng.

Vậy mà khi về lớp Tạ Ích vẫn như không có chuyện gì xảy ra, vẫn vô tư rủ mấy cậu bạn đi đánh bóng bàn. Có phần không yên tâm về cậu nên Bằng Sánh bắt gặp cùng Tôn Minh Phương đi theo ra ngoài.

Khi xuống cầu thang cùng Tạ Ích, Bằng Sánh cố tỏ vẻ thoải mái, hỏi cậu: “Tạ Ích, cô Tào gọi cậu ra nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ trách tớ thi kém quá thôi.” Cây vọt của Tạ Ích không ngừng tăng bóng, cười nói Bằng Sánh: “Thực ra đứng thứ chín của khối là được rồi, bây giờ tranh đứng thứ nhất, thứ hai chán phèo, chỉ cần đảm bảo sang năm thi đỗ Nhất Trung là OK.”

Tuy không phải trường cấp ba trọng điểm tốt nhất của thành phố E nhưng Nhất Trung vẫn được xếp vào những ngôi trường hàng đầu. Sở dĩ Tạ Ích vẫn coi đây là mục tiêu là bởi Nhất Trung có sân vận động tiên tiến nhất trong tất cả các trường trung học trọng điểm, quan trọng hơn, sân vận động được đầu tư một bàn đánh bóng bàn chuyên nghiệp và cao cấp nhất, và cũng là nơi tổ chức giải đấu bóng bàn học sinh cấp thành phố.

Khi lý do này được chính Tạ Ích nói với Bằng Sánh, cô đã há hốc miệng vì ngạc nhiên, thậm chí Tạ Ích ngầu quá đi mất!

Nghe câu trả lời của Tạ Ích, cô nhìn cậu bằng ánh mắt báỉ phục, nói: “Cậu có đảm bảo sẽ đỗ Nhất Trung không?”

“Chắc là có.” Tạ Ích cười nhún nhó, vẻ tự tin toát ra từ giọng nói.

Tạ Ích giờ đây đã cao lên rất nhiều, đúng như lời Cố Minh Tịch đã nói rằng mùa xuân là mùa để cao lên. Khung hình cơ thể cậu trở nên nở nang và cơ bắp cũng chắc chắn hơn. Tạ Ích cao ráo, ngay cả tay cũng to hơn mọi người, không còn vẻ yếu đuối trắng trẻo như hồi mới vào cấp hai, thoát nhìn rất giống tay đàn ông trưởng thành. Có lẽ việc chơi đàn violon khiến ngón tay cậu rất đẹp, rất thon thả, và càng ưa nhìn hơn nữa khi cử động, hoàn toàn không thô ráp hay cứng nhắc như tay những cậu con trai khác.

Bằng Sánh khẽ ngược lên nhìn cậu, có cảm giác hình như cậu ngày một đẹp ra.

Đây là tiết học tự quản. Vừa trải qua cuộc thi giữa kỳ nên không ai muốn ngồi lý trong lớp, mấy bàn đánh bóng bàn đông như nêm như cối, Tạ Ích phải nài nỉ rất lâu mới xin được một chân đánh, cậu xắn tay áo rồi nhanh chóng chiến đấu với đối phương.

Bên cạnh khu vực đánh bóng bàn là rào chắn, Bằng Sánh và Tôn Minh Phương dựa lên hàng rào nói chuyện, họ hướng ánh mắt vào bàn đánh, thỉnh thoảng lại nhìn về phía lớp học.

Khi nói chuyện Bằng Sánh thường lơ đãng ngược lên, nhìn về phía lớp mình theo bản năng. Bỗng nhiên cô nhìn thấy bóng người ngồi cạnh cửa sổ phía góc cuối lớp, mặt Cố Minh Tịch chỉ xuất hiện thoáng qua rồi không còn thấy đâu nữa.

“Đồ nhát gan!” Bằng Sánh khẽ lẩm bẩm. Tôn Minh Phương liền hỏi: “Cậu nói gì vậy?”

“Không có gì.” Bằng Sánh vội lắc đầu và chuyển sự chú ý vào Tạ Ích đang hăng hái chiến đấu trên bàn đánh bóng bàn.

Tạ Ích quả là một ngôi sao sáng. Cậu rất tập trung đánh bóng, ánh mắt chăm chú, dáng vẻ phóng khoáng không kém gì một vận động viên chuyên nghiệp. Mọi người vây lại bên bàn đánh bóng xem cậu chơi, mỗi lần đánh được một cú bóng đẹp, mọi người lại hò reo ủng hộ. Rất đông con gái ở các khối lớp khác đứng ngoài nhìn Tạ Ích rồi thì thầm nhỏ to với nhau.

Bằng Sánh đang nhìn cậu đến bần thần thì bất ngờ bị Tôn Minh Phương hỏi: “Này Cua, Tạ Ích sẽ thi Nhất Trung, cậu tính thi trường nào?”

Dưới sự giám sát của Cố Minh Tịch, thành tích trong năm học lớp tám của Bằng Sánh rất ổn định, cuộc thi nào cũng nằm trong top 20 của lớp. Theo thành tích truyền thống của Nguyên Phi, những ai nằm top 20 của lớp chọn đều có khả năng thi đỗ các trường cấp ba trọng điểm, vậy nên Bằng Sánh giờ đây cũng được coi là học sinh ưu tú của lớp.

Mặc dù cô không thích học lý, hóa một chút nào vì thấy nó rất khó nhưng Cố Minh Tịch chưa bao giờ cho phép cô lơ là. Cậu biết Bằng Sánh là một con gụ phải chạm vào thì mới động đậy, còn nếu để mặc thì cô mãi mãi chỉ là một con cua chết mà thôi.

Nhìn Tạ Ích với dáng người khỏe khoắn đang đứng cách đó không xa, Bằng Sánh khẽ nói: “Tớ cũng muốn thi Nhất Trung, điểm đầu vào không cao lắm, dễ đỗ hơn Quảng Trình và Cửu Trung nhưng lại hơi xa.”

Tôn Minh Phương cười khúc khích, nói: “Cậu thi Nhất Trung vì Tạ Ích chứ gì?”

“Đâu có, tớ suy nghĩ theo thành tích của mình mà. Nếu Tạ Ích thi Quảng Trình, chẳng lẽ tớ cũng đâm đầu vào thi sao? Thế thì đúng là tự chui đầu vào ngõ cụt.” Bằng Sánh cố biện bạch, sao cô có thể tự thừa nhận chút cảm tình nhỏ nhỏ dành cho Tạ Ích của mình được?

Tôn Minh Phương che miệng cười trộm rồi hỏi: “Thế còn Cố Minh Tịch, cậu ấy sẽ thi vào Quảng Trình hay Cửu Trung?”

Bằng Sánh giật mình.

Phải rồi, thành tích của Cố Minh Tịch không chỉ tốt mà còn rất ổn định, lần nào cũng bỏ xa người xếp thứ hai của khối rất nhiều điểm, chắc chắn cậu sẽ muốn thi vào Quảng Trình hoặc Cửu Trung – hai ngôi trường cấp ba tốt nhất thành phố E rồi.

Bằng Sánh chợt nhớ lại nguyện vọng thi đỗ trường cấp ba trọng điểm của mình trước kia. Hồi đó là vì bố đã giao hẹn là cô phải đỗ trường trọng điểm thì mới chuyển nhà đến nhà máy mới ở Thành Tây để tiếp tục làm hàng xóm của Cố Minh Tịch.

Nhưng nếu Cố Minh Tịch đỗ vào Quảng Trình hay Cửu Trung trong khi cô học trường khác, vậy chẳng phải hai người sẽ xa cách hay sao? Vậy giao hẹn ban đầu của hai bố con cô còn có tác dụng gì nữa?

Bằng Sánh cúi thấp, buồn bã nói: “Tớ cũng không biết Cố Minh Tịch dự định thi trường nào, dù sao tớ cũng không thể đỗ vào những trường mà cậu ấy đủ điểm.”

“Ai bảo thế.”

Một giọng con trai trong trẻo vang lên bên tai cô, Bàng Sánh vội ngược lên liền thấy Cố Minh Tịch đứng ở một nơi cách cô không xa.

Cậu mặc chiếc áo khoác thể thao màu xanh đen làm tôn lên làn da trắng trẻo, gương mặt hơi cau có tỏ vẻ khó chịu.

Cố Minh Tịch cũng cao lớn rất nhiều, có thể coi là một trong những cậu con trai cao nhất lớp. Cậu sở hữu đôi chân dài và thẳng tắp cùng với bả vai rộng, mặc áo thể thao rất đẹp và chuẩn nhưng hai tay áo phất phơ lại trông trơn, khế chuyển động theo bước chân chủ nhân.

Cố Minh Tịch tới bên cạnh Bàng Sánh, bắt chước cô dựa lên hàng rào. Bàng Sánh lừ mắt với cậu: “Sao anh lại xuống đây?”

“Anh không được xuống à? Đây là tiết học tự quản mà.” Lúc này giọng nói Cố Minh Tịch đã không còn vẻ trẻ con, chất giọng cậu dịu dàng rõ nét, phù hợp với thái độ nhã nhặn trước nay nên rất dễ nghe.

Bàng Sánh đã quen nhấm nhẳng với cậu, bèn chỉ lên cửa sổ gần chỗ ngồi của cậu ở phía xa xa, nói: “Vừa nãy anh còn ở kia. Em thấy anh nhưng anh lại trốn đi mất.”

“Anh không trốn, anh nhìn thấy em đang chơi dưới này nên mới xuống.” Cố Minh Tịch mỉm cười để lộ hai chiếc răng khểnh, Bàng Sánh buột miệng nói: “Đã bảo anh không được cười hở răng rồi mà! Con trai mà có răng khểnh trông như trẻ con ấy! Bảo anh đi nẹp răng mà anh không chịu!”

“Sao anh phải đi nẹp răng?” Cố Minh Tịch ngậm miệng lại nhìn Bàng Sánh một lát rồi há miệng to một cách hết sức khoa trương, để lộ hai hàm răng trắng tinh, bảo: “Em xem này, anh không bị sâu răng đâu nhé!”

“Oài! Ngậm miệng lại đi! Đồ ngốc!” Bàng Sánh khề đầy một cái khiến cơ thể Cố Minh Tịch hơi giật lên, đôi mắt đang cúp bóng mở to chan chứa ý cười.

Tôn Minh Phương chứng kiến cuộc nói chuyện của Bàng Sánh và Cố Minh Tịch từ đầu đến cuối, không kiềm chế được bèn chen ngang: “Thực ra răng khểnh của Cố Minh Tịch trông rất đáng yêu, hoàn toàn không cần đi nẹp răng.”

Cố Minh Tịch mỉm cười với cô bạn, hếch cằm đầy đắc ý, nói với Bàng Sánh: “Xem Tôn Minh Phương tình tường chưa kia!”

“Biến đi.” Bàng Sánh đẩy lưng Cố Minh Tịch, “Rốt cuộc anh xuống đây làm gì?”

“Anh xuống xem em chơi bóng, Bàng Bàng.” Cậu để mặc cô đẩy mình nghiêng nghiêng ngả ngả mà không hề nổi giận. Một lát nữa là tới lượt Bàng Sánh, Tôn Minh Phương nhìn hai người, đúng lúc có chân đánh bóng bàn, cô liền chủ động nhập cuộc.

Bên cạnh hàng rào chỉ còn Bàng Sánh và Cố Minh Tịch, hai người im lặng một lúc rồi bất ngờ đồng thời lên tiếng.

Bàng Sánh: “Anh...”

Cố Minh Tịch: “Em...”

Bàng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch: “Em nói trước đi.”

Bàng Sánh chợt nhớ đến câu chuyện vừa nói với Tôn Minh Phương lúc nãy, bèn hỏi: “Cố Minh Tịch, năm sau anh định thi vào trường nào? Quảng Trình hay Cửu Trung?”

“Tại sao anh phải thi Quảng Trình với Cửu Trung?” Cố Minh Tịch nhìn Bàng Sánh, hỏi: “Chẳng phải em muốn thi vào Nhất Trung sao?”

“...” Bàng Sánh lặng im một lúc rồi gật đầu công nhận: “Vâng.”

“Anh cũng muốn thi Nhất Trung.”

Bàng Sánh ngỡ ngàng ngược lên nhìn cậu. Cố Minh Tịch mỉm cười với cô: “Sao thế, không được à?”

“Tại sao?” Bàng Sánh không hiểu, “Nhất Trung sao so được với Quảng Trình, rõ ràng anh đủ điểm đỗ Quảng Trình kia mà.”

“Nhưng Quảng Trình chưa chắc đã nhận anh.” Cố Minh Tịch nhún vai nhìn tay áo trống không của mình, “Cũng như hai năm trước, không phải anh cứ đủ điểm là họ sẽ nhận. Cấp ba không còn thuộc diện phổ cập giáo dục nữa, bên cạnh đó, một số học sinh lớp 11 ở Quảng Trình sẽ trở thành học sinh trao đổi được đi du học nước ngoài, còn học sinh lớp 12 sẽ có rất nhiều người được cử đi học ở những trường hàng đầu cả nước, năm nào cũng có không ít người đỗ Thanh Hoa, Bắc Đại. Nói thật, một ngôi trường cao siêu như vậy, anh cảm thấy giả sử vào đó học cũng rất là mệt.”

Bàng Sánh hầu như không hề biết về những điều cậu nói, gì mà học sinh trao đổi được đi du học nước ngoài, gì mà những trường hàng đầu cả nước, Thanh Hoa, Bắc Đại, toàn là những chuyện cô không dám nghĩ tới. Cô ngo ngắc nhìn Cố Minh Tịch, có phần không hiểu được suy nghĩ của cậu.

Rồi Cố Minh Tịch lại khề nói: “Vội lại nếu vào Quảng Trình chắc anh cũng không quen ai, cũng thấy chẳng có gì hay ho.”

Cậu nói rất nghiêm túc, còn Bàng Sánh thì vô tâm vô tính hỏi: “Ồ, anh sợ đến lúc đó không ai giúp anh đi vệ sinh hả?”

Cố Minh Tịch đỏ mặt, buồn bực nói: “Bàng Sánh!”

Bàng Sánh cười khúc khích thành tiếng, Cố Minh Tịch tức tối đá cô một cái, dĩ nhiên cậu không dùng sức mà chỉ làm bộ thôi. Vậy mà Bàng Sánh lại nhảy lên như một con thú nhỏ bị tấn công, những nắm đấm cứ bình bịch giáng lên người Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, anh tạo phản hả! Dám đá em kìa à?!”

Cố Minh Tịch không ngăn được cô và trong thâm tâm cậu cũng không muốn ngăn, cứ để mặc cô bắt nạt mình. Cậu biết Bàng Sánh cũng như mình, chỉ đùa chứ không dùng sức.

Đúng lúc Tạ Ích được ra sân, quay sang thấy Bàng Sánh đang đánh Cố Minh Tịch liền mỉm cười bước tới.

Vừa đi vừa cởi áo khoác buộc vào eo, cậu mặc áo phong ngắn tay màu trắng bên trong. Cuộc đánh bóng bàn làm người cậu toát rả mồ hôi, ngực áo phong ướt đầm, mái tóc cũng ẩm ẩm và lộn xộn. Nhìn khuôn mặt thoáng đỏ và đôi mắt sáng rực như ánh sao của cậu, Bàng Sánh tự nhiên trở nên ngại ngùng.

“Cua, cậu lại bắt nạt Cố Minh Tịch.” Tạ Ích tới bên hai người chau mày nhìn Bàng Sánh khiến cô dịu dàng nói: “Người ta đâu có.”

Cố Minh Tịch rất không quen với vẻ e thẹn của Bàng Sánh, Tạ Ích thì không phản ứng gì. Cậu đã thấm mệt nên ngồi phất lên lan can, nói: “Cua, cậu đã xuống đây một lúc rồi mà vẫn chưa vào đánh, Tôn Minh Phương đánh hai ván rồi đó.”

Bàng Sánh không trả lời, mà xui quýt khiến thế nào Cố Minh Tịch lại nói: “Mấy ngày nay cậu ấy không tiện vận động mạnh.”

Bàng Sánh: “!”

Tạ Ích: “...”

Sau một hồi im lặng, Bàng Sánh xấu hổ vô cùng, thậm chí còn muốn bóp cổ Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch cũng biết điều ngậm miệng, cuối cùng người phá tan sự trầm lắng vẫn là Tạ Ích, cậu hỏi: “Đúng rồi Cua, cậu rất thích xem ‘Vua Manga(1)’ sao. Biết không, nghỉ hè năm nay triển lãm manga sẽ được tổ chức ở Thượng Hải, rất nhiều tác giả của ‘Vua Manga’ sẽ đến đó ký tặng, cậu có muốn đi xem không?”

(1) Một tạp chí mang phong cách Thượng Hải chuyên về manga và hoạt hình của Trung Quốc.

“Vua Manga” là tạp chí hàng tháng chuyên về manga mà Bàng Sánh thích nhất. Vừa nghe cô đã kích động: “Tớ biết! Kỳ mới nhất có quảng cáo về vụ này, nhưng.. Thượng Hải xa quá, bố mẹ chưa chắc đã đưa tớ đi.”

Tạ Ích nhìn cô vẻ ngạc nhiên: “Đi Thượng Hải sao phải đi cùng bố mẹ? Đi một mình cũng được mà.”

Bàng Sánh như vừa nghe chuyện nghìn lẻ một đêm, “Tự đi kiểu gì?”

“Đi tàu.” Tạ Ích lười biếng nói: “Tớ có bạn trong câu lạc bộ manga, nghỉ hè năm nay tớ sẽ cùng họ đến Thượng Hải chơi, họ còn làm Cosplay nữa, chắc sẽ có biểu diễn ở triển lãm.”

Bàng Sánh ngơ ngác nhìn cậu, Tạ Ích nhìn Cố Minh Tịch đang đen mặt đứng cạnh, mỉm cười nói: “Hahaha, tớ sẽ không rủ cậu đi cùng đâu Cua ạ nhưng nếu cậu đi thì có thể chơi cùng bọn tớ, tớ cũng có màn Cosplay đó.”

Đúng lúc này có người đứng cạnh hàng rào gọi Tạ Ích: “Vua bóng bàn ơi! Đến lượt cậu rồi!”

Hai tay Tạ Ích chống lên lan can, nhảy xuống đầy phong cách rồi quay lại vẫy tay với Bàng Sánh và Cố Minh Tịch: “Tớ đi đánh bóng trước đây.”

Cậu cởi chiếc áo khoác buộc bên hông rồi thuận tay vút xuống đất, sau đó cầm vợt lên, miệng huýt sáo. Lúc khởi động bên bàn đánh bóng, ánh mắt lập tức hoàn toàn chăm chú.

Tầm mắt Bàng Sánh vẫn theo sát Tạ Ích, cô bồn thần hồi lâu rồi quay sang hỏi cậu bé vẫn im lặng nãy giờ: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch, anh bảo bố mẹ em liệu có đồng ý cho em nghỉ hè đi Thượng Hải chơi không?”

Bạn đang đọc truyện *Mơ Đà Điếu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Anh đi cùng em

Kể từ sau khi được Bàng Thủy Sinh đặt tạp chí “Vua Manga” từ năm lớp bảy, Bàng Sánh không những không thể rời mắt mà ngày càng chìm sâu hơn. Một cuốn tạp chí cô có thể xem đi xem lại nhiều lần không biết chán. Đến năm lớp tám, Bàng Thủy Sinh thấy không ổn bèn không tiếp tục đặt tạp chí

cho con gái nữa. Bảng Sánh không màng, bỏ không đặt cho thì tự mua là xong.

Mỗi tháng “vua Manga” ra một cuốn, hồi đầu là tám đồng rưỡi rồi tăng đến mười đồng, chiếm gần một phần tư tiền tiêu vặt hàng tháng của Bảng Sánh. Thế nhưng cô vẫn nghiêng răng tiết kiệm tiền ăn vặt của mình chứ nhất quyết không chịu bỏ lỡ kỳ tạp chí nào.

Cô rất thích một số tác giả manga thường đăng bài trên tạp chí như Thang Úy Thanh, Lâm Oánh, Đinh Đông... Nhìn thấy tranh truyện của những tác giả này cô có thể xem hàng trăm lần không biết chán, lúc thích quá còn bám riết đòi Cố Minh Tịch vẽ cho mình. Ai bảo Cố Minh Tịch vẽ đẹp thế chứ.

Cố Minh Tịch bắt đầu học vẽ tranh chuyên nghiệp từ năm lên chín. Năm đó Cố Quốc Tường đã về nước sau đợt bồi dưỡng chuyên sâu ở nước ngoài, nhìn cậu con trai khuyết tật của mình, anh không thể không tính đến con đường phát triển sau này của cậu.

Học hành, kể cả có thể học tới đại học thì sau khi tốt nghiệp sẽ có khả năng xin được những việc như thế nào? Bác sĩ, giáo viên, công an... không làm được; tài xế, công nhân, đầu bếp... thì không thể làm; càng không nói đến kỹ thuật viên, kiến trúc sư như anh. Cố Quốc Tường đắm mình trong khói thuốc mấy ngày liên tục, sau bao đêm thao thức, cứ nghĩ đến cậu con trai vốn khỏe mạnh thông minh của mình về sau thậm chí còn không thể làm được một công nhân hàn điện như Bảng Thủy Sinh, anh lại cảm thấy như có một tảng đá đè chặt trong lòng, chèn ép đến mức bản thân không sao thở nổi.

Thế rồi Cố Quốc Tường và Lý Hàm đã chọn cho Cố Minh Tịch một hướng phát triển khác, đó là theo con đường mỹ thuật tạo hình. Từ nhỏ Cố Minh Tịch đã thích vẽ vời, đó đã là năm thứ ba sau khi cậu bị cắt chân, vẽ tranh màu nước bằng chân cũng không đến nỗi, nhân vật manga dưới bàn chân cậu trông rất sinh động, hình như cậu có thiên bẩm trong lĩnh vực này.

Thế là Cố Quốc Tường đăng ký cho cậu học lớp vẽ tranh ở Cung thiếu nhi, cuối tuần nào cũng đi học. Lên cấp hai, Cố Quốc Tường nhờ bạn bè tìm cho Cố Minh Tịch một họa sĩ dạy dần kinh nghiệm, mỗi cuốn tuần sẽ dạy Cố Minh Tịch theo kiểu một thầy một trò. Cậu tiến bộ rất nhanh, chỉ sau mấy năm mà cách dùng màu, tạo khối của cậu đã rất tốt, bên cạnh đó, có lẽ chính sức tưởng tượng phong phú mới là điểm mạnh nhất của Cố Minh Tịch.

Thầy giáo nói tranh vẽ của Cố Minh Tịch không bị bó buộc trong một khung hình nào, phong cách phóng khoáng mà bạo dạn, nhất là về chủ đề động vật, cậu vẽ tai thỏ rất dài, còn vẽ được cả bức tranh mèo và chuột hôn nhau. Hồi còn nhỏ cậu đặc biệt thích vẽ chim, dù các loại chim với những bộ lông sặc sỡ đầy màu sắc, con nào con nấy sải rộng cánh bay lượn trên bầu trời.

Thầy giáo nói với Lý Hàm, đừng nhìn Cố Minh Tịch bề ngoài dịu dàng ngoan ngoãn, thực ra cậu là người rất có lập trường chứ không phải một đứa trẻ chấp nhận số phận bị sắp đặt.

Đã rất nhiều lần Bảng Sánh được tận mắt theo dõi Cố Minh Tịch vẽ chim. Giấy trắng trải rộng trên mặt bàn, bút chì cậu kẹp vào kẽ ngón chân phải, phẩy phẩy vài nét bút lên xuống rồi tô màu, thế là một chú chim đã xuất hiện.

Cậu đặt bút xuống, chân trái cầm tuýp màu nước, chân phải mở nắp có phần vụng về, hai bàn chân cậu xanh đỏ tím vàng lóc lõm nhưng Cố Minh Tịch hoàn toàn không bận tâm. Bảng Sánh chống cằm ngồi cạnh theo dõi rồi khen ngợi: “Vẽ đẹp quá! Cố Minh Tịch, tại sao anh thích vẽ chim thế?”

Cố Minh Tịch trả lời: “Vì chim biết bay.”

Lúc đưa ra câu trả lời này, đôi môi mỏng của Cố Minh Tịch hơi mím lại, đôi mắt cụp xuống, đôi chân không ngừng bận rộn, bóp màu, rửa bút lông, tạo màu... Ngón chân con người rất ngắn và nằm sát cạnh nhau, cũng chỉ có thể dùng được hai ngón là ngón cái và ngón thứ hai, không thể linh hoạt được bằng bàn tay. Nhưng cậu bé Cố Minh Tịch không thể không học cách làm việc bằng chân, cậu biết đáng vẽ cậu khi đó là vô cùng kỳ dị trong mắt mọi người, nhưng cậu đâu có cách nào khác.

Cậu cũng muốn bay như chim nhưng lấy đâu ra đôi cánh?

Kỹ thuật vẽ tranh của Cố Minh Tịch ngày càng cao siêu, đây là điều Bảng Sánh rất thích. Cô thuê truyện tranh ở cửa hàng, nếu thấy thích hình nào trong đó, Bảng Sánh sẽ bám riết lấy Cố Minh Tịch nhờ cậu vẽ ra cho mình.

Một Cố Minh Tịch không chịu im lặng khi bị giáo viên vu oan lần nào cũng ngoan ngoãn vẽ tranh cho Bảng Sánh, sau một thời gian dài, Bảng Sánh đã sưu tập được một xấp dày tranh vẽ của Cố Minh Tịch. Có khi Cố Minh Tịch cũng phàn nàn, nói: “Tại sao lần nào cũng bắt anh vẽ nhân vật nam, em không thể nhờ anh vẽ một cô gái xinh xắn nào đó sao?”

Ôm tranh các anh chàng đẹp trai vai rộng chân dài được cậu vẽ cho, Bảng Sánh chảy nước miếng ào ào, nói: “Con gái có gì đẹp mà vẽ, thích thì anh tự vẽ cho mình đi, dù sao em cũng không cần.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bảng Sánh rất thích những bức tranh được Cố Minh Tịch vẽ cho, luôn nói: “Cố Minh Tịch, anh vẽ đẹp thật đấy, sau này anh cũng có thể đi vẽ manga, làm cộng tác viên cho ‘Vua Manga’, trở thành họa sĩ vẽ truyện tranh.”

Cố Minh Tịch cười hỏi cô: “Nếu anh xuất bản truyện tranh, em có mua không?”

“Có chứ!” Bảng Sánh kích động nói: “Em sẽ mua 100 cuốn để tặng cho tất cả những ai em quen, và nói với họ đây là truyện của bạn thân em vẽ, anh ấy cực siêu!”

Cố Minh Tịch khẽ nở nụ cười.

Bàng Sánh nói tiếp: “Đúng rồi, đến lúc được nổi tiếng, anh liệu có về truyện với nhân vật nữ chính là em không?”

Cố Minh Tịch tò mò hỏi: “Em muốn câu chuyện thế nào?”

“Giống như truyện “Fushigi Yûjû” của Tamahome thích Miaka, Hotohori thích Miaka, Tasuki thích Miaka, đến cả Chiriko cũng thích Miaka... Tóm lại tất cả mọi người đều phải thích nữ chính! Cũng chính là em!”

Cố Minh Tịch: “...”

Nhiều năm sau câu chuyện như thế được gọi là Mary Sue(1) ^ _ ^

(1) Một tên gọi được dùng để chỉ một nhân vật (thường là nữ) hoàn hảo về mặt: xinh đẹp, giỏi giang, tốt bụng, hiền lành, được tất cả mọi người yêu mến.

Sau cuộc trò chuyện với Tạ Ích, về nhà Bàng Sánh xin Bàng Thủy Sinh hè này cho cô đi xem triển lãm ở Thượng Hải, Bàng Thủy Sinh không đồng ý: “Đừng có nói đùa, trẻ con sao đi xa một mình được. Bố không cho!”

Bàng Sánh lại bắt đầu thể hiện công lực keo 502, ngày nào về nhà cũng bám riết lấy Bàng Thủy Sinh, xin bố mẹ dẫn cô đi Thượng Hải.

Bàng Thủy Sinh cầm tạp chí xem thời gian triển lãm diễn ra rồi nói: “Chắc không được rồi, thời điểm đó bố bận lắm, có khi còn phải đi công tác nửa tháng.”

Bàng Sánh lại tới ôm chân mẹ, Kim Ái Hoa bảo: “Lớn thế rồi còn đọc truyện tranh gì chứ, chỉ có trẻ con mới xem mấy thứ đó. Thượng Hải mùa hè nóng lắm, nếu con muốn đi chơi, mẹ dẫn con đi chèo thuyền trúc nhé?”

Bàng Sánh không chùn bước, liền bắt đầu mặc cả với Bàng Thủy Sinh, ngày nào cũng lải nhải bên tai bố, cuối cùng Bàng Thủy Sinh bị làm phiền đến phát bực, bèn nói: “Ba điều kiện: Một, điểm thi cuối kỳ phải trong top 10. Hai, ít nhất phải có 4 người đi cùng. Ba, ở Thượng Hải bố sẽ nhờ bạn lo nơi ăn chỗ ngủ cho mấy đứa, không được một mình tự tung tự tác. Nếu đáp ứng cả ba điều kiện này, bố sẽ cho mày đi.”

Con người thần kinh thô là Bàng Sánh lập tức đồng ý ngay mà chẳng mảy may nghĩ ngợi: “Con đồng ý! Bố phải giữ lời đấy!”

Cô bắt đầu lao vào học, sự nhiệt tình đó khiến Cố Minh Tịch tròn mắt. Bên cạnh đó trong giờ ra chơi, Bàng Sánh bắt đầu lôi kéo bạn bè để đáp ứng chỉ tiêu bốn người.

Người đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Cố Minh Tịch.

“Cố Minh Tịch, chắc chắn anh sẽ đi cùng em, đúng không?” Bàng Sánh nắm lấy tay áo trắng không của Cố Minh Tịch, nhìn cậu bằng ánh mắt sáng như sao: “Cố Minh Tịch tốt với em nhất, và lại anh cũng thích xem truyện tranh. Đến đó có thể được nhìn thấy tận mắt rất nhiều, rất nhiều họa sĩ vẽ truyện tranh, anh đi đi, đi đi, đi đi mà...”

Cố Minh Tịch sao có thể từ chối lời mời gọi nài nỉ đó của cô, nhưng cậu cũng khó một niềm băn khoăn không nhỏ. Cố Minh Tịch nói: “Bàng Bàng, anh có thể đi cùng em, nhưng... anh ra ngoài rất bất tiện, anh không có tay, nếu đi về sinh chắc chắn phải có người giúp, em lại là con gái...”

Bàng Sánh cho đây chỉ là chuyện nhỏ: “Anh có thể rủ Giản Triết và Lưu Hàn Lâm đi cùng, anh thử hỏi xem các cậu ấy có đi được không?”

Cố Minh Tịch liền đến hỏi Giản Triết và Lưu Hàn Lâm. Lưu Hàn Lâm nói nghỉ hè cậu phải về quê nội còn Giản Triết thì có về cũng thích đi triển lãm, có đứa trẻ nào không thích đi xa với bạn bè, mà lại còn không có bố mẹ, thầy cô quản lý?

Giản Triết về hỏi bố mẹ rồi báo với Cố Minh Tịch là bố mẹ cậu đồng ý cho đi.

Cố Minh Tịch thở phào nhẹ nhõm. Có Giản Triết đi cùng, cậu yên tâm hơn nhiều.

Vấn đề của Cố Minh Tịch đã được giải quyết xong, Bàng Sánh vui lắm, cô bắt đầu đi tìm Vương Đình Đình, Tôn Minh Phương và Chương Ý. Vương Đình Đình nói bố mẹ không cho đi, Chương Ý không dám đi, chỉ có Tôn Minh Phương là mang tin tốt đến cho Bàng Sánh, nói cô ấy đi được.

Bàng Sánh vui như mở cờ, về nhà liền nói lại chuyện này cho Bàng Thủy Sinh, vỗ ngực đảm bảo: “Bố! Thi cuối kỳ con chắc chắn sẽ được top 10.”

Cô bắt đầu tập trung vào học, đến mức phim hoạt hình cũng không xem, tối nào cũng đeo cặp sang nhà Cố Minh Tịch học bài cùng cậu và giải quyết được rất nhiều bài tập.

Một ngày trước kỳ thi, trong phòng Cố Minh Tịch, Bàng Sánh ôm bát dưa hấu ướp lạnh to đùng ngồi ăn... Dưa hấu đã được Lý Hàm cắt nhỏ và cắm thêm hai chiếc đĩa để Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng ăn, cuối cùng tất cả chui hết vào bụng Bàng Sánh.

Cô ăn một miếng lại xiên một miếng cho Cố Minh Tịch, động tác rất tự nhiên, dùng cùng một cái đĩa, Cố Minh Tịch không từ chối, cứ để cô đút tận miệng.

Thấy Bàng Sánh đờ ra, Cố Minh Tịch bèn hỏi: “Bàng Bàng, em thích đi Thượng Hải xem triển lãm đến thế cơ à?”

“Ừ.” Bàng Sánh gật đầu, không biết nghĩ đến ai mà đỏ mặt, nói: “Em chỉ muốn đi xem Thang Úy Thanh trông như thế nào, và muốn xin chữ ký của chị

ấy.”

“Ừ.” Có Minh Tịch cúp mắt lại, không nói gì nữa.

Bàng Sánh lại chấp tay, thì thầm cầu xin: “Có Minh Tịch! Xin hãy ban cho em sức mạnh!”

Đã có điểm thi cuối kỳ, Toán, Văn, Anh, Địa lý, Chính trị, Sử, Sinh, Lý, Hóa, chín môn, Bàng Sánh phát huy siêu tốt, là người cuối cùng trong top 10 của lớp.

Bàng Thủy Sinh không nói được gì, đành đồng ý cho cô đi Thượng Hải.

Ngày đến lấy bằng điểm, Bàng Sánh ngượng ngùng nói với Tạ Ích: “Tạ Ích, ba ngày diễn ra triển lãm cậu đều ở đó đúng không, bỏ tớ đồng ý cho tớ đi Thượng Hải rồi.”

Tạ Ích tỏ ra rất vui và bất ngờ: “Thật hả? Tớ ở đó suốt ba ngày, bạn tớ ở câu lạc bộ manga còn có gian hàng ở triển lãm, lúc nào đến nhớ tìm tớ nhé, tên là ‘câu lạc bộ manga Ánh Sao’, nếu không có gì đặc biệt thì tớ sẽ ở triển lãm suốt, nhớ đến tìm tớ đó.”

Bàng Sánh gật đầu như gà mổ thóc, cười như hai đóa hoa: “Ừ ừ, ok.”

Nhưng đến lúc tan học cô không còn cười được nữa. Tôn Minh Phương bảo không đi Thượng Hải được. Lý do hả? Là vì lần này thi điểm kém quá nên bố mẹ đã quyết định sẽ mời sinh viên đến làm gia sư cho cô trong mùa hè này, ngày nào cũng phải học thêm.

Bàng Sánh còn nói gì được. Không ngờ trên đường về nhà, Có Minh Tịch lại cho cô đòn đá kích thứ hai: “Bàng Bàng, vừa nãy Giản Triết nói với anh là cậu ấy không đi triển lãm được. Vì bố mẹ sẽ cho cậu ấy đi du lịch, mà thời gian lại trùng vào mấy ngày triển lãm.”

Bàng Sánh sững người, Giản Triết không đi cũng có nghĩa là Có Minh Tịch không đi. Vậy chẳng phải chỉ còn mình cô thôi sao?

Nghĩ đến sự cố gắng bao lâu nay của mình, giành được top 10 của lớp một cách thần kỳ suy cho cùng chỉ là công dã tràng mà thôi, Bàng Sánh ngồi lên xe đạp, tui thân rơi nước mắt như mưa.

Tình huống này khiến Có Minh Tịch không biết phải làm sao. Cậu không sợ Bàng Sánh khóc nức nở nhưng thực sự không thể chịu được khi cô lẳng lẳng rơi lệ như thế. Đạp xe bên cạnh cô, cậu luôn miệng khuyên nhủ, dỗ dành nhưng Bàng Sánh một mực coi như không nghe thấy, chỉ lo khóc lóc.

Về đến khu tập thể Kim Khí, cất xe xong, Bàng Sánh không thèm chờ Có Minh Tịch mà đeo cặp rồi leo phắt lên cầu thang. Có Minh Tịch đi sau gọi mãi mà cô chẳng thèm để ý.

Tối đến Có Minh Tịch sang nhà tìm Bàng Sánh.

Cô bó gối ngồi trên ghế nhìn Có Minh Tịch bằng ánh mắt trách cứ, vẻ mặt buồn rầu.

Có Minh Tịch ngồi xuống bên giường, kiên nhẫn nói: “Em giận dữ gì anh hả, Tôn Minh Phương với Giản Triết không đi chứ có phải anh không đi đâu, sao lại bơ anh, liên quan gì đến anh?”

“Sao lại không liên quan đến anh?” Bàng Sánh kêu lên: “Giản Triết không đi là anh cũng không đi! Một mình em đi kiểu gì?!”

Có Minh Tịch ngoảnh đầu đi, khẽ nói: “Giản Triết không đi anh cũng vẫn đi được.”

Bàng Sánh cứ tưởng mình nghe nhầm, “Anh nói gì?”

Có Minh Tịch quay lại nhìn cô, mặt cậu hơi đỏ. Ngồi trong bóng tối, ánh mắt Có Minh Tịch sáng ngời, nói một cách tròn vành rõ chữ: “Bàng Bàng, anh nói là anh có thể đi cùng em, không cần tìm ai nữa, hai bọn mình đi cũng được. Nhưng em đừng nói với bố kéo chú ấy lo...”

“Thật sao?” Bàng Sánh ngây cả ra, há miệng nhìn cậu rồi khẽ nói: “Nhưng anh đi vệ sinh...”

“Anh sẽ nghĩ cách.” Có Minh Tịch nói nhỏ: “Ở nhà anh cũng tự đi ‘nhẹ’ một mình, không cần ai hỗ trợ. Nếu ra ngoài, cùng lắm là anh uống ít nước...”

“Không cần rắc rối vậy đâu.” Bàng Sánh híp mắt lại rồi trịnh trọng nói: “Có Minh Tịch, lần trước em đã nói với anh rồi, thực ra em cũng có thể giúp anh đi vệ sinh. Có gì ghê gớm chứ, hồi xưa chẳng phải ngày nào em cũng nghịch ‘chim nhỏ’ của anh sao?”

Có Minh Tịch: “...”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nàng Cua thỏ đế

Triển lãm manga ở Thượng Hải sẽ diễn ra vào trung tuần tháng bảy, Bàng Sánh ghi nhớ lời dặn của Cố Minh Tịch nên không cho Bàng Thủy Sinh biết về chuyện Giản Triết và Tôn Minh Phương không đi. Cô phần khởi chuẩn bị một chiếc máy ảnh chụp lấy ngay, mua thêm hai cuộn phim và không quên một cuốn sổ bìa da dày cộp để các tác giả manga ký tên cho.

Thấy con gái hào hứng như vậy, Bàng thủy sinh chợt nhận ra Bàng Sánh đã mười bốn tuổi. Chuyến du lịch lần này cũng có thể coi như một lần trải nghiệm của cô, để cô và bạn bè ra thế giới bên ngoài mở rộng tầm mắt.

Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa là công nhân viên hạng quèn ở nhà máy, lương không cao, đồng thời cũng không có ý thức nuôi dạy con trẻ toàn diện nên từ nhỏ đến giờ Bàng Sánh không có nhiều cơ hội được đi đây đi đó.

Tổng cộng Bàng Sánh mới được đi xa nhà hai lần. Lần đầu tiên là vào mùa hè năm cô lên tám, Bàng Thủy Sinh đi công tác ở Vô Tích và Nam Kinh, nhân thế đưa Bàng Sánh đi chơi, lúc về đi xe khách.

Hồi đó còn chưa có đường cao tốc, mỗi chuyến đi phải mất mười mấy tiếng trên xe, Bàng Sánh lại bị say nôn thốc nôn tháo.

Đến nơi, Bàng Thủy Sinh đưa Bàng Sánh đi chơi nhưng lại gặp phải đợt lũ lụt ở Thái Hồ, nước tràn lên bờ, cao đến đầu gối Bàng Sánh khiến cô được mở mang tầm mắt. cô còn được ăn vịt muối Nam Kinh và xương sườn ngâm muối ở Vô Tích. Lúc về không quên xin bố mua hai hộp làm quà cho Cố Minh Tịch.

Mấy tháng sau chuyến đi đó, Bàng Sánh vẫn lải nhải không ngừng trước mặt Cố Minh Tịch, hơi một chút đã kể “Lần trước em đi Nam Kinh, nơi đó bla bla...” hoặc “Lúc em ở Vô Tích bla bla...” Thế nhưng Cố Minh Tịch chưa lần nào ngắt lời cô mà cứ im lặng nghe cô kể lể hết lần này đến lần khác. Nửa năm sau tự thấy nói mãi cũng chán, Bàng Sánh mới không kể nữa.

Lần thứ hai xa nhà là năm mười tuổi cô được mẹ và ông bà đưa về thăm quê của bà ngoại. Bà ngoại rời quê lên thành phố E đã lâu, vừa nhớ nhà vừa nóng ruột khi nghe tin em trai qua đời, thâm tâm bà cũng rất muốn về quê xem sao. Thế là Kim Ái Hoa quyết định xin nghỉ năm ngày, đưa Bàng Sánh đang trong kỳ nghỉ hè và bố mẹ già cùng về quê.

Đó là một làng nhỏ lạc hậu thuộc một tỉnh nào đó của miền Nam, phải đi xe buýt giường nằm một ngày một đêm mới tới nơi. Bàng Sánh lại một lần nữa nôn thốc nôn tháo. Chơi ở quê một tuần, vì không thể nói chuyện được với đám trẻ chỉ biết nói tiếng địa phương nên cũng chẳng chơi được với chúng, ngày nào Bàng Sánh cũng nhàn rỗi đến phát sầu, chỉ biết chơi với chó con ở nhà họ hàng của bà ngoại mà thôi.

Trở về sau chuyến này, Bàng Sánh không kể gì với Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch hỏi cô chơi vui không, cô lắc đầu trả lời: “Chẳng có gì thú vị cả.”

So ra, kinh nghiệm đi du lịch của Cố Minh Tịch phong phú hơn Bàng Sánh rất nhiều. Hồi còn chưa bị cắt tay, cứ mỗi hai năm cậu lại được Lý Hàm đưa về quê thăm ông bà ngoại ở Miền Bắc, đi bằng tàu hỏa giường nằm chạy đường dài. Sau khi bị thương, Lý Hàm vẫn chăm chỉ đưa Cố Minh Tịch đi du lịch trong những dịp được công ty tổ chức.

Cố Minh Tịch từng được đi Tế Nam, leo núi Thái Sơn, còn tới Bắc Kinh, Thượng Hải, Nam Kinh, Tỉnh Cương Sơn, Phổ Đà... Cậu từng đi máy bay, du thuyền, tàu hỏa và cả xe khách. Vì lý do này mà không ít lần Bàng Sánh nổi giận hỏi bố mẹ: “Tại sao Cố Minh Tịch được đi chơi cùng bác Lý mà bố mẹ đi du lịch chẳng bao giờ cho con đi theo?”

Bàng Thủy Sinh không thể nói cho Bàng Sánh biết rằng Cố Minh Tịch được đi chơi thực chất là được Cố Quốc Tường nhường cho suất của mình. Cố Quốc Tường là nhân viên cấp cao của nhà máy, anh nói mình không đi mà để vợ và con trai đi, liệu có ai dám nói ‘không được’?

Vì vậy đứng trước Cố Minh Tịch, Bàng Sánh chỉ là một đứa “quê một cục”. Cô chưa được đi tàu hỏa bao giờ, suốt ngày hô hào Thượng Hải Thượng Hải nhưng thậm chí còn không biết Thượng Hải nằm ở hướng nào của thành phố E.

Bàng thủy Sinh khích lệ con gái tự đi mua vé tàu. Anh thấy khiêu khích của con mình khá nông cạn nên phải để cô tự làm nhiều việc cho biết.

Bàng Sánh hoàn toàn không biết mua vé tàu như thế nào, còn không biết nhà ga nằm ở đâu. Thực lòng cô cũng không dám nhờ bố đi mua hộ bởi vì cô chỉ mua hai vé, nếu nhờ Bàng Thủy Sinh thì lộ tẩy ngay.

Thế là Bàng Sánh hẹn Cố Minh Tịch cùng đi nhà ga mua vé.

Hai đứa trẻ đi xe bus tới nơi. Đang mùa hè nên nhà ga đông nườm nượp, người đến kẻ đi như mắc cửi. Bàng Sánh hơi kém về nhận biết phương hướng nên Cố Minh Tịch phải nhìn bảng chỉ dẫn mới tìm được điểm bán vé.

Lúc xếp hàng mua vé, Bàng Sánh đứng sát vào Cố Minh Tịch, thậm chí còn níu lấy vạt áo cậu một cách khoa trương.

Cố Minh Tịch nói vào cửa bán vé: “Cho cháu mua hai vé tàu đi Thượng Hải sáng mười sáu tháng bảy.”

“Sáng hết vé rồi, chỉ còn buổi chiều thôi, hai giờ tàu chạy.”

“Vậy sáng mười bảy thì sao ạ?”

“Cũng hết rồi.”

“Vậy cháu mua chiều mười sáu. Hai vé.” Dừng lại một lúc, cậu nói: “Cô ơi, cháu mua luôn vé từ Thượng Hải về thành phố E chiều mười tám được không?”

“Được.”

“Vậy cho cháu thêm hai vé lượt về.”

“Chiều mười tám ba giờ được không?”

“Được ạ.”

“Tổng cộng bốn vé, một trăm hai mươi tám đồng.”

Cố Minh Tịch quay lại nói với Bằng Sánh đang đứng ngây ra: “Bằng Bằng, trả tiền đi.”

Bằng Sánh vội lấy tiền đưa cho người bán vé, nhận tiền thừa và vé tàu.

Lúc ra khỏi nhà ga, cô cầm cúi nhìn bốn tấm vé trên tay, nói như vừa tìm hiểu được điều gì, “Thì ra mua vé tàu là như vậy.”

Cố Minh Tịch thật không biết nên nói gì. Nhìn dáng vẻ tò mò ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ nọ của Bằng Sánh, cậu chợt hiểu ra rằng đây là một con cua khôn nhà đại chợ điển hình. Vừa ra khỏi cửa có lẽ cô còn nhát gan hơn thỏ đế.

Đến ngày lên đường, nỗi lo của Cố Minh Tịch biến thành sự thật. Bằng Thủy Sinh và Lý Hàm thì luôn miệng dặn dò Bằng Sánh phải chăm sóc cho Cố Minh Tịch, Bằng Sánh miệng thì dạ vâng nhưng vừa tới nhà ga, cô lại đi theo Cố Minh Tịch như một cái đuôi dính chặt.

Soát vé vào trạm, qua cửa kiểm tra hành lý, tìm phòng chờ, soát vé lên tàu, tìm chỗ ngồi... Một ý nghĩ khác sâu trong đầu Cố Minh Tịch, nếu chỉ có một mình, nhiều khả năng Bằng Sánh sẽ quay về nhà.

Hôm nay là thứ sáu, toa tàu đông kín chỗ. Dĩ nhiên Bằng Sánh sẽ giành ngồi cạnh cửa sổ, tò mò bám lấy khung cửa nhìn chăm chăm ra ngoài.

Chẳng mấy chốc Cố Minh Tịch đã trở thành tâm điểm của tất cả các hành khách xung quanh, mọi người lặng lẽ đánh giá cậu bằng ánh mắt tò mò và dò xét. Cậu bình thản coi như không nhìn thấy. Khó chịu vì bị nhìn chăm chăm hồi lâu, cậu bèn quay sang chăm chú nhìn Bằng Sánh.

Cô bé mặc áo phông ngắn tay màu đỏ sẫm... Đây là yêu cầu của Bằng Thủy Sinh, anh nói mặc quần áo màu sắc sỡ nếu đi lạc cũng dễ tìm. Cô buộc tóc đuôi ngựa, dùng dây buộc tóc cũng màu đỏ, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt như kính Tây(1).

(1) Xuất phát từ một dụng cụ trò chơi dân gian TQ. Có một chiếc hộp chứa bức ảnh thu nhỏ bên trong, trên hộp có lắp kính lúp nên nhìn qua hộp có thể thấy bức hình được phóng to. Vì hồi xưa ảnh chủ yếu là của Tây nên gọi là kính Tây.

Lúc tàu hỏa lăn bánh, trên mặt Bằng Sánh hiện rõ vẻ kinh ngạc rồi cô dần yên lặng lại, dựa lên người Cố Minh Tịch ngoan ngoãn như một con mèo.

Chuyến tàu chạy từ thành phố E đến Thượng Hải phải mất ba tiếng rưỡi. Ngồi được một lúc, cảm giác mới lạ ban đầu dần phai nhạt, Bằng Sánh lấy một quyển truyện tranh từ ba lô ra rồi kiểm thêm một túi snack Lăng Vị Tiên, mở gói rồi vừa ăn vừa đọc truyện.

Và tất nhiên cô cũng không quên thỉnh thoảng nhét một miếng Lăng Vị Tiên vào miệng Cố Minh Tịch. Đây là một hành động cực kỳ thân mật, vì vậy Cố Minh Tịch không khỏi đỏ mặt khi tiếp xúc với những ánh nhìn đầy ngỡ ngàng của các vị khách xung quanh.

Sau khi tàu chạy được nửa tiếng, bà cụ đi cùng chồng ngồi đối diện hai đứa trẻ bắt đầu lần la hỏi chuyện Bằng Sánh: “Cô bé, các cháu đi đâu vậy?”

Bằng Sánh ngược lên nhìn bà lão, trên tay vẫn cầm nguyên cuốn truyện tranh và bịch snack Lăng Vị Tiên, thật thà đáp: “Tụi cháu đi Thượng Hải ạ.”

“Chỉ có hai cháu thôi à? Đi Thượng Hải làm gì thế?”

Bằng Sánh toan trả lời thì Cố Minh Tịch đã nói trước: “Bố mẹ chúng cháu làm việc ở Thượng Hải, bọn cháu qua đó nghỉ hè ạ.”

“À...” Bà lão chợt hiểu ra, “Hai cháu là anh em?”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Dạ.”

“Hai cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bọn cháu học cấp hai.” Cố Minh Tịch từ tốn đáp: “Em cháu trông còn nhỏ nhưng đã có chứng minh thư rồi ạ.”

Bà lão nhìn Bằng Sánh vẻ hồ nghi, trên khóe miệng cô còn vãi mảnh vụn snack, ánh mắt dè dặt, nhìn thế nào cũng còn rất trẻ con.

Sau một khoảng im lặng, bà lão lại hỏi chuyện Cố Minh Tịch: “Cậu bé, hai tay cháu sao vậy?”

Cố Minh Tịch mặc áo sơ mi kẻ caro trắng xám ngắn tay, hai bên tay áo trống không rủ xuống bên người. Hình ảnh trống rỗng trên tay áo khiến người ta không khỏi tò mò muốn biết căn nguyên thực sự. Cậu thoáng mỉm cười rồi trả lời ngắn gọn: “Hồi nhỏ cháu sơ ý bị máy biến thế giật ạ.”

“Ồ... Tiếc quá, một cậu bé đẹp trai vậy mà...” Thương hại và xót xa hiện rõ trong giọng nói bà cụ, Bàng Sánh tự nhiên thấy khó chịu, cô mím môi thở phà phà, nhét truyện tranh và bịch Lăng Vĩ Tiên ăn dở vào ba lô một cách thô bạo, gây lên tiếng động rất lớn. Cuối cùng cô ngang nhiên nằm bò ra mặt bàn đánh một giấc.

Lúc gổ mặt lên cánh tay, cô nghe thấy Cố Minh Tịch lễ phép nói với bà cụ: “Em gái cháu là vậy đấy, tính nó hơi tùy hứng ạ.”

Anh mới tùy hứng! Bàng Sánh nổi giận mắng thăm.

“Con gái đứa nào chẳng thế.” Bà lão nói: “Cháu phải nói bố mẹ không được nuông chiều nó như vậy, sau này bước chân vào xã hội, tìm chồng, tìm việc sẽ rất khó.”

Nét cười thấp thoáng trong giọng nói Cố Minh Tịch, “Cháu biết rồi ạ.”

Sau đó bà lão bắt đầu kể về cô con dâu hết sức tùy tiện, vô lý và không biết điều của mình. Cố Minh Tịch không hề xen ngang, bà lão nói liên miên suốt hai mươi phút đồng hồ, thì bỗng Bàng Sánh đang lơ mơ buồn ngủ nghe thấy Cố Minh Tịch nói: “Bà ơi, thực ra em cháu rất ngoan, rất được mọi người yêu quý. Chỉ là bây giờ em cháu vẫn còn chưa hiểu chuyện, sau này trưởng thành chắc chắn sẽ là một cô gái rất tốt.”

Bàng Sánh giả vờ ngủ từ đầu đến cuối đến mức cánh tay đã hơi tê dại. Không hiểu sao sau khi nghe Cố Minh Tịch nói vậy, hai mắt cô lại hơi rom róm.

Toàn bộ hành trình tiếp theo, sau khi Bàng Sánh “thức giấc”, cô lại tiêu diệt thêm một túi cá khô, một chai sữa hoa quả và một cây jambon.

Cố Minh Tịch há hốc mồm nhìn cô lấy hết loại đồ ăn này đến loại đồ ăn khác từ trong ba lô ra, sau đó nhét chúng vào bụng với vẻ mặt thỏa thích. Cuối cùng Bàng Sánh hỏi Cố Minh Tịch có muốn uống nước không vì trời thì nóng mà đã mấy tiếng cậu không uống ngụm nào, trông môi cũng hơi khô.

Cố Minh Tịch liếm môi, thú thật là rất khát nên không từ chối nữa. Nhờ Bàng Sánh giúp đỡ, cậu uống hết nửa chai nước khoáng.

Tàu hỏa đến ga Thượng Hải đúng lịch trình. Chập tối, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đeo hai chiếc ba lô trên lưng ra khỏi nhà ga.

Thượng Hải là một đô thị phồn hoa tầm cỡ quốc tế. Lúc này mặt trời đã xế bóng, sắc trời nhá nhem tối, đèn nê ông và đèn cao áp trên đường đều đã sáng tỏ. Bàng Sánh đứng ở lối ra, nhìn đám đông nhộn nhịp trước mắt, những tòa nhà cao ốc san sát nối đuôi nhau cùng dòng xe cộ nườm nượp trên đường, cô bắt đầu thấy ngỡ ngàng và xen chút âu lo.

Dù sao cô cũng còn nhỏ, tưởng tượng và thực tế là hai thái cực hoàn toàn khác biệt. Cô gần như bám sát lên người Cố Minh Tịch như sợ bị lạc mất nhau, tay trái nắm chặt vạt áo sơ mi cậu.

Thời điểm đó đến cả người lớn cũng chẳng mấy ai có điện thoại di động, huống hồ là hai đứa trẻ. Cố Quốc Tường cũng sắm được một chiếc, còn Bàng Thủy Sinh chỉ có một chiếc máy nhắn tin. Bàng Sánh thực sự không dám tưởng tượng sẽ phải làm gì nếu lạc mất Cố Minh Tịch.

Dường như cảm nhận được sự lo lắng qua ánh mắt hoảng hốt của Bàng Sánh, Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô, nghiêm túc nói: “Bàng Bàng, đây là Thượng Hải chứ không phải thành phố E. Em nghe cho rõ đây, nếu chẳng may hai đứa mình lạc nhau thì em phải đứng im một chỗ không được đi lại lung tung, anh nhất định sẽ đến tìm em, biết chưa?”

Bàng Sánh ngược lên nhìn cậu rồi khẽ gật đầu.

Cố Minh Tịch nhoen miệng cười nói: “Đi thôi, chúng ta tìm chỗ ở qua đêm nay trước đã. Có phải bố em nói đã nhờ một người bạn sắp xếp chỗ ăn ngủ cho bọn mình không?”

Bàng Sánh gật đầu rồi lại ngẩng phất lên: “Không được, bọn mình chỉ có hai người, nhờ chú ấy biết rồi nói lại với bố em, em chết chắc!”

Cố Minh Tịch suy nghĩ thấy cũng đúng nhưng cả hai đều không có chứng minh thư thì thuê phòng trọ sao được?

Sau một hồi suy nghĩ cậu vẫn cảm thấy việc tìm nơi dừng chân có phần quan trọng hơn, bèn bảo Bàng Sánh gọi cho ông chú đó nhưng cô lại khẳng khái không đồng ý: “Em không gọi đâu, Cố Minh Tịch, lúc trước chính anh bảo đừng nói thật với bố em.”

Cố Minh Tịch chau mày, “Nếu em không gọi cho chú ấy thì chẳng phải bố em vẫn biết mà trái lại còn lo hơn?”

Bàng Sánh đảo mắt một vòng, “Có cách rồi. Em sẽ gọi cho chú ấy bảo là người nhà của bạn khác đã thu xếp cho bọn mình ở khách sạn, nên không phiền chú ấy nữa!”

Cố Minh Tịch hết nói nỏ, “Em từ chối chú ấy thế thì tối nay bọn mình ở đâu?”

Bàng Sánh gãi đầu rồi tự đưa ra ý kiến: “Chỉ cần có tiền thì ở đâu chẳng được.”

Cố Minh Tịch hoàn toàn bị cô đánh bại.

Sau đó Bàng Sánh dùng điện thoại công cộng gọi cho người bạn ở Thượng Hải của Bàng Thủy Sinh, nói dối là bốn đứa đã tìm được chỗ ở. Xong xuôi cô gọi điện về nhà báo đã đến nơi an toàn, Cổ Minh Tịch cũng khẳng định với Lý Hàm là mình đã đến Thượng Hải bình an, tất cả đều ổn.

Cúp điện thoại, Cổ Minh Tịch ngược lên nhìn bốn xung quanh nhà ga, đúng là có rất nhiều nhà nghỉ, khách sạn cỡ nhỏ.

Cậu biết những nơi này trị an không cao nhưng lại không thuyết phục được Bàng Sánh. Đúng lúc này, một người phụ nữ trung tuổi tay cầm ảnh khách sạn tới chào mời họ: “Hai em tìm nhà nghỉ đúng không? Có nước nóng, tivi, điều hòa, tám mươi đồng một đêm. Muốn qua xem không, nếu không thích sẽ đưa các em về.”

Chị ta vờ như không thấy sự khiếm khuyết trên cơ thể Cổ Minh Tịch. Thấy hai đứa trẻ đứng ngây ra, chị ta liền kéo tay Bàng Sánh: “Đi thôi đi thôi, trời sắp tối rồi, có xe đưa hai em đi. Gần lắm, ở ngay bên cạnh.”

Bàng Sánh đã bước đi theo chị ta, Cổ Minh Tịch vội kêu lên: “Bàng Bàng! Đừng lại!”

Bàng Sánh quay lại nhìn cậu với vẻ hơi hoảng sợ, muốn giẫy khỏi tay người phụ nữ, chị ta mỉm cười bỏ tay ra rồi nói: “Cô không phải người xấu, không làm hại hai cháu đâu. Thấy hai cháu giống như chưa tìm được chỗ ở, hai cháu có chứng minh thư không?”

Cổ Minh Tịch im lặng, theo phán đoán của cậu, người phụ nữ này đích thực là người môi giới tìm khách thuê nhà trọ chứ không phải hội buôn người gi đó, còn cậu và Bàng Sánh đúng là không có chứng minh thư nên không khỏi có chút dao động.

Lúc này Bàng Sánh vẫn im lặng bỗng nhếch môi, lạch bạch chạy lại chỗ Cổ Minh Tịch, bám chặt vào người cậu, sợ đến run rẩy: “Cổ Minh Tịch... Hu hu...”

Cổ Minh Tịch: “...”

Người phụ nữ trung tuổi dờ khóc dờ cười: “Chao ôi cô hiểu rồi, nhìn qua là biết ngay! Hai đứa yêu nhau, gia đình không đồng ý nên bỏ trốn phải không? Haiz... tội bay còn bé quá, mau đi với cô tìm chỗ qua đêm nay, đừng ngủ lại ngoài đường, cô chỉ lấy của tội bay năm mươi đồng thôi. Mai đi tàu về nhà luôn nhé, người lớn chắc lo lắm đấy!”

Bàng Sánh nức nở khóc liên hồi, nhìn bầu trời tối dần, Cổ Minh Tịch có cảm giác chính mình cũng sắp khóc đến nơi!

Ngồi trên chiếc xe vừa vận ga đã gào rú như xe bán bánh mì, Bàng Sánh lo lắng đến không nói thành lời. Cô và Cổ Minh Tịch ngồi ở hàng ghế cuối cùng, đứng trước ngoài người phụ nữ trung niên còn có ba người bị lôi kéo đi thuê phòng.

Sau mười phút bon chen trên đường, xe rẽ vào một hẻm nhỏ rồi dừng bánh. Bàng Sánh và Cổ Minh Tịch xuống xe, đi theo người phụ nữ trung tuổi vào một nhà trọ lụp xụp.

Ở quầy lễ tân, người phụ nữ trung niên trao đổi giúp họ để miễn thủ tục đăng ký. Khi cầm chìa khóa dẫn hai đứa trẻ vào phòng, chị ta tốt bụng nhắc nhở Cổ Minh Tịch: “Trong phòng không có đồ bảo hộ, cháu muốn dùng thì phải tự đi mua.”

Mặt Cổ Minh Tịch đanh lại, đã quyết định không đáp lời thì Bàng Sánh lại tò mò hỏi: “Đồ bảo hộ gì vậy?”

Người phụ nữ trung niên liếc mắt nhìn cô, không khỏi than vãn: “Haiz... Đúng là không ra sao, cô bé còn nhỏ quá, haiz...”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quay mặt vào tường

Người phụ nữ trung niên dắt Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh lên tầng hai. Hành lang nhà trọ chật chội tối tăm, nặng mùi mốc meo. Một vài tiếng động bất thình lình thảng lại vọng ra từ đằng sau những cánh cửa phòng ở hai bên hành lang, đôi khi còn có cả những người đàn ông còi trăn, hút thuốc đi ngang qua.

Thấy Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh, ai cũng tò mò nhìn lại vài lần. Khi ánh mắt đó quét qua người mình, Bàng Sánh lập tức cúi gầm mặt xuống, núp bên cạnh Cổ Minh Tịch.

Cổ Minh Tịch khẽ trấn an cô: “Bàng Bàng đừng sợ!”

Từ bé đến giờ Bàng Sánh chưa bao giờ đến nơi nào như thế này, sao có thể không sợ hãi và lo lắng cho cam, cô chỉ biết bám riết lấy Cổ Minh Tịch và đi thẳng về phía trước. Người phụ nữ trung niên dẫn họ đến căn phòng ở cuối hành lang, cửa vừa mở, một thứ mùi vừa chua vừa hôi hám liền nồng nặc bốc

ra ngoài. Bàng Sánh tuy không phải đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ nhưng nhìn cách bài trí của căn phòng này, cô cũng cảm thấy quá mức lụp xụp, tuềnh toàng.

Căn phòng rất nhỏ, chỉ khoảng bảy, tám mét vuông, bờ tường loang lổ, nền nhà dán tấm lót bằng nhựa, chiếc giường rộng chừng một mét nằm vừa khít giữa hai bức tường, ga trải giường màu trắng đã biến thành vàng khè. Bên cạnh là tủ đầu giường có đèn ngủ và hai cái cốc. Trên bàn đối diện giường là một chiếc tivi, chềch chềch là một chiếc điều hòa cũ kỹ. Những thứ này còn tạm, điều tệ hại nhất là trong phòng này không có nhà vệ sinh.

Cố Minh Tịch chau mày vẻ không hài lòng, Bàng Sánh lại kéo tay áo cậu, nói: “Cố Minh Tịch, em không muốn ở đây đâu!”

Cố Minh Tịch quay lại nói với người phụ nữ trung niên: “Ở đây không có nhà vệ sinh thì ở làm sao được?”

Người phụ nữ quay lại mở một cánh cửa khác trên hành lang, thì ra đối diện là nhà vệ sinh, có khóa bên trong, đầy đủ bồn cầu, bồn rửa và bình nóng lạnh. Chị ta nói: “Nhà vệ sinh này không phải dùng chung mà là của riêng phòng này, trong đó cũng đầy đủ đúng không? Phòng này của hai đứa ở cuối hành lang, sẽ không có ai lai vãng ngoài lao công quét dọn vệ sinh, nên rất an toàn. Với lại hai đứa là học sinh nên chỉ lấy năm mười đồng thôi.”

Cố Minh Tịch nói: “Tiền không thành vấn đề, chị có phòng tiêu chuẩn không, đắt hơn một chút cũng được.”

“Cậu em à, nhóc không có chứng minh thư, chị sao dám cho nhóc ở phòng tiêu chuẩn chứ?” Người phụ nữ trung niên nói: “Em nên biết là những khách sạn khác sẽ không cho em vào ở đâu, chẳng may công an đến kiểm tra thì chết cả lũ.”

Cố Minh Tịch cũng lờ mờ biết chị ta nói không sai. Cậu trầm suy tính thiệt hơn, còn Bàng Sánh thì đứng cạnh bữu môi lăm bắm. Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Được rồi, phòng này đi, bọn cháu nghỉ một đêm.”

Người phụ nữ giao chìa khóa cho Bàng Sánh rồi bỏ đi. Cố Minh Tịch và Bàng Sánh vào phòng, bỏ ba lô xuống rồi lập tức khóa cửa lại, Cố Minh Tịch nhắc chân mở cửa sổ.

Căn phòng nóng nực vô cùng, cửa sổ vừa mở thì một luồng gió nóng liền thổi vào, Cố Minh Tịch khụt khịt mũi, có cảm giác chỉ mới một lúc mà không khí đã trong lành hơn nhiều.

Bàng Sánh rầu rĩ ngồi bên mép giường, nhìn miếng nhựa lót nền đã bẩn đến chuyển sang màu đen và một cái mạng nhện ở góc phòng, bèn oán thán: “Cố Minh Tịch, sao chúng ta phải ở đây chứ, lụp xụp quá đi mất!”

Cố Minh Tịch đang tìm điều khiển điều hòa, đáp: “Ai bảo em nhất quyết không chịu gọi cho bạn của chú Bàng, không có chứng minh thư, chúng ta không ở được nhà trọ nào tốt hơn đâu.”

Bàng Sánh mím chặt môi, bỗng nhiên nhớ đến Tạ Ích. Giờ này chắc hẳn Tạ Ích đã đến Thượng Hải rồi, không biết cậu đang ở đâu, ban ngày có đi triển lãm không?

Bỗng Bàng Sánh nảy ra một ý định, vui vẻ nói với Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch! Sáng mai là bọn mình gặp Tạ Ích đúng không, lúc đó mình có thể nhờ cậu ấy đặt cho một phòng ở chỗ cậu ấy ở. Anh thấy sao?”

Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng tìm thấy điều khiển, đang ngồi khoanh chân trên giường nghiên cứu nó. Nghe thấy Bàng Sánh nói vậy, cậu ngược lên nhìn cô một lúc rồi nói: “Tùy em.”

Thấy cậu có vẻ không thích, Bàng Sánh cũng hơi bực mình. Cố Minh Tịch đã bật được điều hòa nhưng nó lại kêu cạch cạch cạch cạch, cánh quạt gió mở, tiếng gió thổi ra vù vù.

Cố Minh Tịch đi tới đứng dưới điều hòa, ngẩng đầu lên lăm bắm: “Sao gió không mát nhỉ?”

Cậu điều chỉnh nhiệt độ xuống 20 độ C mà gió thổi ra vẫn nóng hằm hập, Cố Minh Tịch đành thôi, nói với Bàng Sánh: “Điều hòa hỏng rồi, đành chịu đựng qua tối nay vậy.”

Bàng Sánh thấy rất khó chịu, liền vùng vằng với cậu: “Trời nóng thế này! Kể cả không có điều hòa thì cũng phải có cái quạt chứ! Không thì tối ngủ làm sao!”

Cố Minh Tịch cup mắt suy nghĩ một lát, gật đầu bảo: “Được, để anh xuống nhà hỏi xem họ có quạt điện không?”

Cậu đang định đi ra cửa thì Bàng Sánh nhảy lên kéo tay áo cậu lại, nắm chặt đến mức làm áo cậu lệch sang hẳn một bên: “Cố Minh Tịch, em đi với anh!”

Cố Minh Tịch quay lại thì thấy Bàng Sánh chớp chớp mắt với mình, cậu nhoen miệng cười nói: “Bàng Bàng hay là bọn mình đi ăn trước rồi về tính sau. Đã bảy giờ hơn rồi, lát nữa hết đồ ăn mất!”

Bàng Sánh ngoan ngoãn gật đầu, Cố Minh Tịch đi tới trước ba lô của mình, ngồi trên giường kéo khóa ra bằng chân rồi dùng ngón chân kẹp cây gậy lưng bằng tre từ trong đó ra, đây cũng chính là người bạn mang tên “không cần nhờ vả” của cậu.

Cậu nghiêng đầu kẹp cây gậy ngửa vào giữa má và bả vai, nói với Bàng Sánh: “Anh đi vệ sinh cái đã.”

Bàng Sánh ngậy ra nhìn cậu, tay vẫn kéo vạt áo Cố Minh Tịch đi theo cậu ra cửa, Cố Minh Tịch đành nói với vẻ bất đắc dĩ: “Bàng Bàng, anh đi vệ sinh,

em đừng đi theo nữa. Em cứ ở trong phòng, không có ai đâu.”

Bàng Sánh khẽ hỏi: “Anh có cần em giúp không?”

“Không, anh tự làm được.” Cổ Minh Tịch mỉm cười rồi khẽ cọ chân mình vào bắp chân Bàng Sánh thay lời trấn an, “Chờ anh, lát nữa anh mời KFC, ở giao lộ có một hàng, anh nhìn thấy lúc ngồi trên xe.”

“Không phải đã nói là tiền ăn chia đôi rồi sao?” Bàng Sánh nói: “Em có mang 500 đồng mà.”

“Không cần đâu, em dùng tiền đấy mà mua đồ ở triển lãm. Chẳng phải lần trước em kể với anh là thích mấy quyển truyện hay sao?” Cổ Minh Tịch vừa nói vừa cười rồi nhấc chân mở cửa, đi ra ngoài.

Bàng Sánh không đóng cửa. Cô đứng sát vào mép cửa, nhìn chằm chằm cánh cửa nhà vệ sinh ở phía đối diện. Cổ Minh Tịch đã ở trong đó rất lâu, đến mức làm Bàng Sánh sốt sắng chỉ muốn tới gõ cửa xem sao. Thế rồi bất thành linh cánh cửa được mở ra, đầu cậu vẫn vẹo sang một bên, đi ra cùng cây gãi lưng.

Thoạt nhìn cậu cũng không có gì khác lạ ngoài hai chân trong đôi dép lê hơi ướt, gấu quần cũng thế. Thấy Bàng Sánh cúi xuống nhìn chân mình, Cổ Minh Tịch vội thanh minh: “Đó là nước! Anh rửa chân chứ không phải... gì khác cả.”

Hai đứa trẻ khóa cửa lại rồi đi ra đường cái ăn KFC. Rồi xa cảnh tượng ồn ào ở nhà ga, những con đường nhỏ ở Thượng Hải mang đến một cảm giác khác, màn đêm buông xuống, rất nhiều người dân trong thành phố đổ ra các con đường nhỏ hóng gió, cảnh này có phần giống với thành phố E khiến trái tim thấp thỏm bất an của Bàng Sánh dần bình tĩnh lại.

Cô nhìn xung quanh bằng ánh mắt tò mò, nghĩ đến mình đã đặt chân lên đất Thượng Hải – một nơi cách nhà ba tiếng rưỡi đi tàu hỏa, tối nay sẽ ngủ cùng một phòng với Cổ Minh Tịch, bỗng nhiên Bàng Sánh lại thấy tự hào, bèn nói với Cổ Minh Tịch: “Đây là lần đầu tiên em qua đêm một mình ở bên ngoài đó.”

Cổ Minh Tịch cười: “Thực ra anh cũng là lần đầu tiên.”

“Anh có thấy sợ không?” Bàng Sánh hỏi, “Vừa nãy em sợ thót cả tim, chẳng muốn trèo lên cái xe bán bánh mì đó chút nào.”

Cổ Minh Tịch chỉ cười không đáp. Thực ra cậu không phải không sợ, dù sao cậu cũng chỉ là một thằng nhóc mười lăm tuổi không có tay, xa nhà đến thành phố lạ lắm này, nhất định không tránh khỏi cảm giác thấp thỏm âu lo.

Nhưng chút cảm giác bất an đó đã hoàn toàn bị Cổ Minh Tịch kiềm chế lại sau khi tận mắt chứng kiến mức độ nhút nhát của Bàng Sánh. Từ đáy lòng cậu nghĩ, cái cậu phải đối mặt đơn giản chỉ là một vài khó khăn nho nhỏ trong cuộc sống như đi vệ sinh, ăn cơm, mua vé xe... cùng lắm thì nhờ Bàng Sánh giúp, có thể nào cũng không thể rơi vào bước đường cùng được.

Còn cái Bàng Sánh phải đối diện là một kiểu sợ hãi về mặt tâm lý. Cổ Minh Tịch cảm nhận được rất rõ sự ỷ lại của cô vào mình, thật lạ là cậu lại thấy vui vui. Thế rồi bỗng chốc cậu nhận ra rằng mình hoàn toàn không sợ gì cả.

Bàng Sánh nhận lấy bữa tối KFC được gói trong giấy bìa rồi xách về phòng cùng Cổ Minh Tịch. Cậu hỏi quầy lễ tân có quạt điện không thì bị trả lời là không bằng một thái độ rất thiếu kiên nhẫn. Bàng Sánh sợ run cả người, chỉ biết giật nhẹ vạt áo Cổ Minh Tịch, hai đứa trẻ đành lủi thủi về phòng.

Họ ăn tối trong phòng ngủ, Bàng Sánh mở hộp hamburger ra để lên bàn. Cổ Minh Tịch thì đứng trước bàn, cúi xuống xoay người ngoạm luôn lấy chiếc hamburger, thỉnh thoảng mới ngẩng lên hút vài hộp coca.

Xưa nay cậu không thích ăn fastfood kiểu Âu bởi vì thực sự thấy rất bất tiện do không có bát đũa nhưng Bàng Sánh thích nên cậu cũng chiều lòng cô.

Ăn xong, Cổ Minh Tịch giục Bàng Sánh đi tắm rồi ngủ sớm. Bàng Sánh rất nghe lời, mang quần áo và khăn mặt vào đó. Nhà vệ sinh chật chội, nước thì không nóng, Bàng Sánh cũng chẳng buồn than thở, đánh răng rửa mặt lập cập gội đầu, tắm tấp bằng nước lạnh rồi về phòng.

Cổ Minh Tịch đang xem ti vi, thấy Bàng Sánh mặc áo ngủ trở về với mái tóc ướt nhẹ bèn hỏi: “Nước có nóng không?”

Cô thờ hòng học nói: “Không nóng tí nào, lạnh chết đi được.”

Cổ Minh Tịch suy nghĩ rồi nói: “Xem ra tối mai nhất định phải chuyển nơi khác thôi.”

“Ừm.”

“Anh đi tắm đây.” Cậu đứng lên thu dọn đồ đạc. Hình ảnh nhà vệ sinh chật hẹp kia hiện lên trong đầu, cậu liền quay lại nói với Bàng Sánh: “Trong đó không có chỗ ngồi, anh muốn cời quần áo dài ở đây trước.”

Bàng Sánh vừa lau tóc vừa xem ti vi, dừng dừng đáp: “Vâng.”

“...” Thấy cô không để ý, Cổ Minh Tịch bèn nói: “Em tạm thời quay mặt đi đã.”

“Ui giời!” Bàng Sánh lườm cậu, “Phòng thì bé bằng mắt muỗi, anh muốn em úp mặt vào tường à? Không sao đâu, cứ cời đi, ngày xưa em còn nghịch

‘chim nhỏ’ của anh mà...”

Cố Minh Tịch sắp phát rồ, liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em có thể đừng nói đến chim nhỏ được không!!!”

Bàng Sánh hừ một tiếng rồi tức tối quay mặt đi, đối diện với bức tường màu trắng, cô nói: “Anh nhanh lên đi!”

Cố Minh Tịch vội vàng cởi quần áo ra. Cởi áo để ợt, áo sơ mi của cậu không có cúc, cổ áo rộng nên chỉ cần thu vai lại, khom lưng xuống, giờ chân phải kéo cổ áo ra ngoài là xong.

Quần dài cũng dễ, quần chun chỉ cần hai chân lần lượt kéo ống quần vài cái là cởi xong.

Cố Minh Tịch dùng miệng cắn quần lót sạch, vắt khăn lên vai, dùng má kẹp cây gậy lưng, nói với Bàng Sánh: “Anh đi mở cửa, em nhắm mắt lại.”

Bàng Sánh hét to: “Anh lằng nhằng quá!”

Cố Minh Tịch nhanh chóng lao ra khỏi phòng nhưng cậu lại để quên chìa khóa.

Nửa tiếng sau, lúc Bàng Sánh đang nằm trên giường xem tivi thì có tiếng gõ cửa phòng. Cô liền trở nên cảnh giác, ngồi dậy đi đến gần cánh cửa, hỏi: “Ai đó?”

“Bàng Bàng, mở cửa đi, anh đây!”

Nghe thấy tiếng Cố Minh Tịch, Bàng Sánh mở cửa ra ngay, miệng không quên trách móc: “Còn nói đi vệ sinh nhớ mang chìa khóa, đến lượt mình lại quên...”

Sau đó, cô đứng ngây ra như phỗng.

Cố Minh Tịch đứng trước mặt cô, dưới ánh đèn lò mờ trên hành lang, chỉ cần liếc mắt một cái Bàng Sánh đã nhận ra cậu ở trần, chỉ mặc độc một chiếc quần lót.

Đã rất nhiều năm Bàng Sánh không nhìn thấy cơ thể khuyết tật của Cố Minh Tịch. Lần trước hình như là vào năm cô chín tuổi, sang nhà Cố Minh Tịch chơi, khi đó cậu bé Cố Minh Tịch mười tuổi chỉ mặc chiếc áo may ô màu trắng mà trẻ con tám tuổi đó thường mặc, hai vai tròn tròn nổi bật lộ ra ngoài, và cả vết sẹo ngoằn ngoèo do cuộc phẫu thuật để lại.

Lúc đó Bàng Sánh đã nói gì? Cô nhớ lảng máng hình như đã bảo vết sẹo của cậu trông sợ quá!

Từ đó trở đi Cố Minh Tịch không còn lộ bả vai trước mặt cô lần nào nữa.

Bàng Sánh gần như đã quên đi câu chuyện này, chỉ là đột ngột nhớ ra trong khoảnh khắc nhìn thấy cơ thể cậu mà thôi. Cố Minh Tịch hơi ngại, Bàng Sánh liền nghiêng người nhường đường cho cậu, khăn mặt và quần lót thay ra cậu vẫn vắt trên vai, khẽ nói: “Xin lỗi, anh quên mang chìa khóa.”

Bàng Sánh: “...”

“Em đừng nhìn, quay mặt đi để anh mặc quần áo đã.”

Nói đoạn cậu đã đi đến bên giường, dùng chân kẹp áo phông sạch từ ba lô ra. Bàng Sánh không nghe lời cậu mà lén lút quay lại nhìn. Chân trái làm trụ, cơ thể Cố Minh Tịch hơi liêu xiêu, chân phải không ngừng lục lọi ba lô.

Nhìn bóng dáng cậu Bàng Sánh chợt nhận ra một Cố Minh Tịch gầy gò trong ký ức giờ đã phồng phao lên nhiều. Dáng cậu cao dong dong, vai rộng, cơ thể không còn gầy như da bọc xương giống trước đây, xương sườn vẫn lộ rõ nhưng hình như đã cao lên nhiều. Chân cậu vừa dài vừa thẳng, đường cong rõ ràng, trông đầy sức mạnh.

Cô lại quan sát đôi vai thiếu hụt của cậu. Cuộc phẫu thuật hình như đã phá hủy nang lông dưới nách cậu, vì vậy phần nách ở hai bên sườn trông rất sạch sẽ, nhìn kỹ vẫn chẳng thấy sợi lông nào. Vết sẹo dưới nách cậu vẫn sờ sờ ở đó, có nhạt màu hơn theo năm tháng nhưng hình dạng không hề thay đổi.

Bàng Sánh chăm chú nhìn phần vai Cố Minh Tịch, không hiểu sao trước đây mình lại thấy vết sẹo này đáng sợ, bây giờ cô chẳng thấy như vậy chút nào. Cô thường xuyên đập lên vai cậu, lúc chạm tay vào chẳng hề có cảm giác khác lạ.

Bàng Sánh vẫn dõi mắt theo Cố Minh Tịch mà cậu hoàn toàn không phát hiện ra. Đúng lúc này cậu nghiêng người chuẩn bị mặc quần áo, liếc mắt một cái Bàng Sánh đã thấy ngay vị trí ‘chim nhỏ’ của cậu. Vật nhỏ bé xiu, mềm mại trong trí nhớ bây giờ đã trở thành một “đồng” lớn nằm trong quần lót rồi!

Mặt Bàng Sánh cứ thế đỏ bừng, như cảm giác được điều gì, Cố Minh Tịch bất ngờ quay lại, hai cặp mắt liền giao hòa.

Bàng Sánh há miệng, từ từ quay đi trở lại đối diện với bức tường dưới ánh mắt sáng như lửa của cậu. Sau lưng cô im lặng hồi lâu rồi có tiếng quần áo sột sọt vang lên.

Vài phút sau Cố Minh Tịch khẽ nói: “Xong rồi, em quay lại đi.”

Chương 24: Đêm ở Thượng Hải

Ánh đèn nê ông sáng tỏ trong phòng. Bàng Sánh kéo rèm cửa lại, hai đứa trẻ nằm trên hai chiếc giường khác nhau cùng xem tivi.

Thượng Hải có mấy kênh truyền hình mà ở thành phố E không xem được. Thấy tò mò nên Bàng Sánh cứ đổi qua đổi lại mấy kênh này, Cố Minh Tịch bèn nói: “Em đừng đổi kênh nữa được không, kênh nào chẳng được, xem một lúc rồi ngủ.”

“Anh phiền phức quá đấy, Cố Minh Tịch.” Bàng Sánh lăm bắm nhưng không đổi kênh lia lịa nữa. Một kênh đang chiếu thời sự Thượng Hải, sau vài tin tức xã hội, người dẫn chương trình vui vẻ đề cập đến triển lãm manga đã khai mạc ngày hôm nay.

Bàng Sánh ngồi bật dậy, lê xuống cuối giường để ghé sát vào màn hình xem cho rõ. Đầu tiên là lãnh đạo sở văn hóa cắt băng khai mạc, tiếp theo là một số tiết mục văn nghệ của học sinh, sau đó màn hình chiếu tới đại sảnh của triển lãm, ngoài những đoàn người tập nập ghé thăm còn có các tác giả truyện tranh nổi tiếng trên khắp mọi miền đất nước đang mở gian hàng ký tên.

Bàng Sánh xem rất chăm chú, trên màn hình bất ngờ xuất hiện mấy hình ảnh thoáng qua, trông giống như khu vực của các câu lạc bộ manga, trên sân khấu còn có biểu diễn Cosplay.

“Woa.” Bàng Sánh kích động kêu lên, “Tạ Ích chắc chắn có ở đây!”

Cố Minh Tịch: “...”

Xem hết tin tức, Bàng Sánh xuống giường xách ba lô để lên bàn rồi lục tìm bên trong. Cố Minh Tịch tò mò hỏi: “Em làm gì đấy?”

Bàng Sánh tìm thấy một gói khoai tây chiên, đáp: “Em đói.”

Cố Minh Tịch thực sự không biết phải nói cô thế nào nữa. Bàng Sánh ôm gói khoai tây chiên ngồi khoanh chân trên giường, vừa nhai rộp rộp vừa xem cuốn “Vua Manga” có đăng tải thông tin về triển lãm rồi nói với Cố Minh Tịch: “Trên này có địa chỉ của trung tâm triển lãm nè, không biết mai bọn mình có tìm được không?”

Cố Minh Tịch thờ ơ đáp: “Có.”

“Thật không? Anh biết phải đi đến đó như thế nào à?” Bàng Sánh nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Bố em dặn nếu không tìm được thì đi taxi.”

Cố Minh Tịch trở mình trên giường, quay lưng về phía Bàng Sánh và nói: “Anh biết đường đi, ngủ sớm thôi, anh mệt rồi.”

Bàng Sánh vẫn hỏi: “Sao anh biết?”

Cố Minh Tịch cau kinh, “Trước khi đi anh đã nghiên cứu bản đồ Thượng Hải rồi.”

Bàng Sánh không nói gì nữa, bấu môi rồi một lúc sau mới khẽ nói: “Không biết mai có gặp được Tạ Ích không?”

Cậu thiếu niên nằm trên chiếc giường bên kia trả lời cô bằng một cái lưng im lìm, người cậu hơi nhấp nhô như đã thực sự chìm vào giấc ngủ.

Bàng Sánh ăn thêm vài miếng khoai tây, tiếng nhai khoai tây “rộp rộp” rõ mồn một trong căn phòng tĩnh mịch. Nhìn Cố Minh Tịch đã ngủ, Bàng Sánh để túi khoai đã ăn được một nửa lên bàn, cầm cốc nước và bàn chải sang nhà vệ sinh đánh răng.

Về phòng, cô rón rén cất cốc nước rồi đi tới bên giường Cố Minh Tịch nhìn cậu, Cố Minh Tịch mặc áo phông trắng ngắn tay, quần short, nằm nghiêng nhắm mắt quay mặt vào tường. Tay áo trông không phủ lên người cậu, nhịp thở đều đặn kéo dài. Bàng Sánh tung chiếc chăn mỏng được gấp gọn trên giường cậu ra rồi phủ lên cho Cố Minh Tịch, khẽ nói: “Cố Minh Tịch, em đi ngủ đây.”

Nói xong cô tắt tivi và đèn rồi đi tới giường mình, ôm chăn nhắm mắt lại.

Căn phòng tối đen như mực, lặng phắc như tờ, chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng còi xe mơ hồ vọng vào từ dòng xe cộ xa xa qua cánh cửa sổ.

Cố Minh Tịch mở mắt trong bóng đêm, cậu nằm im không động dậy hồi lâu khiến cơ thể hơi tê dại, người toát rã mồ hôi vì chiếc chăn mỏng Bàng Sánh phủ lên cho mình. Cậu khẽ trở mình, quay lại nhìn Bàng Sánh đang nằm ở giường bên kia. Căn phòng tối đen như mực nên chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cô. Chắc Bàng Sánh cũng thấy nóng nên chăn đã bị đá ra một góc từ bao giờ, tay chân đang rộng ngủ say như chết.

Cố Minh Tịch xuống giường đi tới cửa nhìn ngó một hồi, cậu không bắt ngờ khi Bàng Sánh đi đánh răng về quên không khóa cửa. Cậu khóa lại rồi khẽ khẽ quay về giường, nằm ngửa xuống.

Một cảm giác khó hiểu dâng trào trong lòng cậu. Ở một thành phố xa lạ, khu nhà xa lạ, căn phòng xa lạ, trên chiếc giường xa lạ mà ga trải đã vàng ố, cậu lại qua đêm cùng Bảng Sánh. Cuối giường Cố Minh Tịch là cửa sổ vẫn mở toang, gió thổi làm bức rèm mỏng hơi vén lên, từ vị trí này, cậu có thể loáng thoáng nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Khu vực này không có nhiều nhà cao ốc, bên ngoài chỉ toàn nhà trệt san sát nhau. Qua bức màn pháp phòng lúc lên lúc xuống, thậm chí Cố Minh Tịch còn trông thấy bầu trời đêm xám xịt của Thượng Hải, sương mù giăng mắc, trời không sao và cũng không thấy bóng dáng của ánh trăng.

Cố Minh Tịch ra mồ hôi khắp người, cổ khát khô, còn rất đói. Bữa tối của cậu chỉ có một cái hamburger và một cốc coca, sao có thể khiến một cậu nhóc đang tuổi ăn tuổi lớn no bụng? Nhưng cậu không muốn dậy uống nước hay tìm đồ ăn vì để làm được thì cậu phải bật đèn, còn có thể gây ra những tiếng động rất lớn, dễ khiến Bảng Sánh thức giấc.

Bảng Sánh có tật cầu kinh khi vừa thức dậy. Hồi trước nếu đang ngủ say mà bị đánh thức, cô sẽ khóc lóc làm loạn, lớn thêm vài tuổi, họ cũng thường xuyên suýt bị muộn học vì Bảng Sánh cứ lê mê mãi trên giường, cuối cùng phải đeo cặp chạy thực mạng đến trường.

Cố Minh Tịch biết dây thần kinh của Bảng Sánh vừa căng thẳng vừa hưng phấn suốt ngày hôm nay nên cô cần được yên tĩnh nghỉ ngơi. Về phần mình, cậu thực sự không thấy buồn ngủ chút nào.

Không biết đã là mấy giờ, Cố Minh Tịch đang mơ màng ngủ thì đèn trong phòng bỗng sáng trưng, cậu liền choàng mở mắt ngồi dậy, thì thấy Bảng Sánh híp mắt, tóc tai bù xù ngồi trên giường, tay phải gãi tay trái và hai chân, miệng kêu: “Có muỗi! Em bị muỗi đốt chết rồi!”

Cố Minh Tịch nhìn bốn xung quanh, cậu chẳng biết phải làm sao với lũ muỗi này. Bảng Sánh bò xuống giường, ngồi lên mép giường Cố Minh Tịch cho cậu xem tay chân mình: “Anh xem em bị đốt mấy phát này! Một, hai, ba, bốn, năm..... Năm nốt! Ngứa quá đi mất, Cố Minh Tịch phải làm sao bây giờ?!”

Tay và đùi cô đúng là bị cắn sưng phồng, đỏ bưng, trông rất đáng sợ. Biết Bảng Sánh rất ngứa, Cố Minh Tịch vội đứng dậy đóng cửa sổ, ngẫm nghĩ rồi nói: “Để anh xuống dưới xem có hương muỗi không?”

Bảng Sánh dẫu môi nhìn cậu, “Anh đi nhanh về nhanh nhé.”

“Ừ.” Cậu nhét tiền vào túi quần rồi đi ra, hai mươi phút sau trở về với một túi nilon trên miệng.

Lúc đi vào, Cố Minh Tịch thấy ngay Bảng Sánh đang ngồi ở một góc giường như vừa gặp ma. Giật mình, cậu bỏ túi nilon xuống, vội hỏi: “Sao thế?”

Bảng Sánh ôm gối trong lòng, nước mắt lưng tròng nói với Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, có gián...”

“Gián đâu?”

“Không biết, một con gián to đùng.”

“...” Cậu ngẫm nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Đốt hương muỗi lên là được, gián cũng sợ hương muỗi mà.”

“Thật hả?”

“Ừ.”

Bảng Sánh xuống giường lê lét đến bên Cố Minh Tịch, cất giọng hơi giận dỗi, “Sao anh đi lâu vậy!”

Cố Minh Tịch ngồi lên giường, dùng chân lấy hương muỗi và bật lửa ra khỏi túi nilon, “Quầy lễ tân không có, anh phải ra cửa hàng tạp hóa mở cửa 24h ngoài đường mua.”

Hương muỗi vẫn còn nằm trong bao bì, cậu khom người dùng hai chân xé thật cẩn thận. Bảng Sánh quỳnh lên bèn tới giúp, lấy hương muỗi ra khỏi túi rồi đặt vào khay sắt. Nhìn bật lửa, cô có vẻ lúng túng, “Em không biết bật lửa đâu.”

Cố Minh Tịch nhìn cô, dùng chân trái đón lấy chiếc bật lửa trên tay Bảng Sánh, dùng chân kẹp chặt lấy, ngón chân phải ấn xuống để ngọn lửa xuất hiện, Cố Minh Tịch cẩn thận nghiêng chiếc bật lửa đến đầu hương muỗi rồi châm lên.

“Đến bây giờ em vẫn chưa dám bật lửa, vậy trong giờ thí nghiệm phải đốt đèn cồn thì làm thế nào?” Cậu bình thản hỏi.

Bảng Sánh thờ ơ đáp: “Hồ Thiêm Lực biết bật lửa.”

“Vậy sau này em học nấu ăn kiểu gì?” Cố Minh Tịch hơi buồn cười, “Xào rau rất dễ bị bùng lửa.”

“Làm sao em phải học nấu ăn chứ?!” Bảng Sánh đồng dạng nói: “Mẹ em cũng chẳng mấy khi vào bếp, toàn bố em nấu ăn thôi. Sau này em sẽ tìm chồng như bố em, để khỏi phải nấu nướng.”

Cố Minh Tịch chớp chớp mắt nhìn cô, không đáp.

Đốt hương muỗi xong hai đứa trẻ đều tự giác quay về giường mình. Sau khi tắt đèn, Cố Minh Tịch tiếp tục mất ngủ, lát sau tiếng nói của Bằng Sánh khẽ bay bổng trong bóng tối: “Anh ngủ chưa Cố Minh Tịch?”

Cố Minh Tịch giả vờ một lúc mới ừ một tiếng, “Vẫn chưa, sao thế?”

“Cố Minh Tịch, liệu gián có bò lên người em không nhỉ?”

“...” Cậu nhin cười: “Không đâu, anh đã bảo gián sợ hương muỗi mà.”

“Nếu gián quay lại, anh có dám đánh nó không?” Bằng Sánh nói: “Bố em biết đánh gián cơ, lấy dép đập.”

Cố Minh Tịch đáp: “Dám, anh sẽ giẫm chết nó.”

Sau một hồi im lặng, Bằng Sánh bỗng thở dài.

Cố Minh Tịch hỏi: “Sao thế?”

“Nếu sớm biết thế này, bọn mình mua vé tàu chiều mai về luôn.” Về buồn bã hiện rõ trong giọng nói Bằng Sánh, “Choi ngày mai rồi chiều về cũng được. Không cần phải ở lại thêm một đêm nữa.”

“Tại sao? Như thế vội lắm, mai chơi cũng không đã.” Cố Minh Tịch nói: “Đi xa thế mới đến được Thượng Hải, chẳng phải em muốn chơi ở triển lãm thật lâu sao?”

Bằng Sánh thoáng im lặng rồi nói: “Em thấy hơi nhớ nhà.”

Cố Minh Tịch trở mình sang nhìn cô trong bóng đêm, hình như cô đang co rúm lại trên giường. Cậu thoáng trầm tư rồi nói: “Bằng Bằng, ngày mai ban ngày mình sẽ chơi ở triển lãm. Tối mai anh sẽ dẫn em đi chơi ở đường Nam Kinh rồi tới Bến Thượng Hải một lát, ok không? Buổi tối ở Bến Thượng Hải đẹp lắm, còn xem được tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông(1) nữa.”

(1) Minh Châu Phương Đông là tên một tháp truyền hình ở Thượng Hải, Trung Quốc. Tháp nằm ở mũi bán đảo Lục Gia Chủy, quận Phố Đông, bên sông Hoàng Phố, đối diện với Bến Thượng Hải.

Bằng Sánh ngẩn ra rồi hỏi một câu ngốc nghếch, “Anh có biết đường đi không?”

“Biết, anh xem bản đồ rồi, cũng từng đi qua rồi, bọn mình sẽ đi tàu điện ngầm.”

“Được đó.” Bằng Sánh cười nói: “Không biết tối mai Tạ Ích có rảnh không nhỉ, nếu rảnh, cậu ấy có thể đi chơi với chúng ta.”

Cố Minh Tịch thấy hơi khó chịu trong lòng, ngữ điệu cũng lạnh nhạt hơn: “Tạ Ích tới đây với bạn của cậu ấy, chắc là họ đã có lịch trình của riêng họ rồi.”

Bằng Sánh ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng đúng, không biết họ có kế hoạch gì nhỉ, thực ra chúng ta cũng có thể đi chơi với họ mà.”

Cố Minh Tịch suy nghĩ thì học máu.

Lát sau căn phòng yên tĩnh trở lại, mùi hương muỗi dần bao trùm, hơi nóng nhưng có thể khiến người ta yên tâm.

Cửa sổ bị đóng lại khiến căn phòng trở nên oi bức vô cùng khó chịu, toàn thân Cố Minh Tịch hết ướt lại khô, hết khô lại ướt. Không chịu nổi nữa, cậu ngồi dậy cởi áo, ngủ trần.

Chỉ một lúc sau cậu đã bị muỗi đốt hai vết vào lưng. Cố Minh Tịch không thể gãi nên đành phải chịu đựng cơn ngứa, cậu nhắm mắt với cơ thể đầm đìa mồ hôi, thầm nghĩ nếu muỗi không đốt Bằng Sánh nữa mà chuyển sang đốt cậu vài nốt thì cũng không sao cả.

Sáng hôm sau có lẽ do căn phòng quá nóng bức và ngột ngạt lại có mùi khó chịu nên đến cả một người hay ngủ nướng như Bằng Sánh cũng dậy rất sớm. Người cô nhóp nhép toàn mồ hôi hết sức khó chịu, lại bất ngờ trông thấy Cố Minh Tịch ở giường bên kia... Cậu không mặc áo! To gan dám cởi trần ngủ trên giường! Còn không đắp chăn!

Ánh nắng buổi sáng chiếu xuyên qua khe cửa sổ lọt vào phòng soi sáng tất cả mọi thứ trong mắt Bằng Sánh. Cô ném phăng cái gối của mình vào trúng người Cố Minh Tịch, “Cố Minh Tịch! Đồ không biết xấu hổ này!”

Cố Minh Tịch gần như trần trọc suốt đêm, lúc trời gần sáng mới chợp mắt được một chút. Bị gối đập vào người, cậu giật thót mình đến độ bật dậy khỏi giường, ngồi mơ màng. Hai người nhìn nhau, cả hai tóc tai rối bù, mặt mũi hốc hác, mồ hôi đầy người. Nhìn nhau một lúc, cuối cùng họ không nhịn được thêm nữa, bật cười khà một tiếng.

“Chào buổi sáng Bằng Bằng!” Cố Minh Tịch hé môi để lộ hai chiếc răng khểnh, nở nụ cười với Bằng Sánh.

Bằng Sánh cười khúc khích không ngớt, nói: “Cố Minh Tịch, anh có rí mắt kia!”

“Này!”

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch lần lượt thay phiên đi đánh răng rửa mặt, sau khi thay sang bộ quần áo sạch, họ xếp đồ đạc cẩn thận vào ba lô, thanh toán tiền phòng rồi rời khỏi nhà trọ.

Về sau trong cuộc đời mỗi người, có thể họ sẽ dừng chân trong những khách sạn sang trọng đẳng cấp năm sao hay những biệt thự mini có bể bơi trên đảo, cũng có thể ở trong những ngôi nhà homestay với hương nho vòn quanh rồi khoan chân nằm nghỉ trong những vườn nho; hoặc cũng có khi họ sẽ ở trong ký túc xá của trường đại học, những khách sạn nhỏ tọa lạc ở một nơi xa xôi nào đó, thậm chí là túp lều trong buổi dã ngoại, những nhà trọ bình dân cùng các vị khách đến từ khắp mọi nơi... Cho dù là ở đâu, ngủ trên một chiếc giường như thế nào, họ cũng không thể quên đi buổi tối đáng nhớ ở Thượng Hải vừa qua.

Trong khu nhà trọ lụp xụp nằm sâu trong một con hẻm nhỏ, thậm chí hai người còn không nhớ được tên và địa chỉ của khu nhà trọ nhưng mãi mãi Bàng Sánh và Cố Minh Tịch không bao giờ quên, mãi mãi không quên.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch giải quyết bữa sáng trong quán bán đồ ăn ở đầu ngõ.

Thú thực Cố Minh Tịch rất đói, cậu chén một bát hoành thần rồi thêm một đĩa bánh bao nhỏ, cuối cùng còn mua cả hai phần bánh quẩy.

Chiếc bàn với độ cao hạn chế trong quán thực sự vô cùng phù hợp với cậu, Cố Minh Tịch khom lưng ngồi trên ghế đầu, chân phải đặt lên mặt bàn, gấp bánh bao bằng đũa một cách linh hoạt, nhét hết miếng này đến miếng khác vào miệng.

Bàng Sánh cũng ăn khá nhiều. No bụng, cô xé giấy lau miệng cho Cố Minh Tịch rồi trả tiền, sau đó hai người đeo ba lô lên vai, xuất phát đi đến trung tâm triển lãm truyện tranh.

Cố Minh Tịch hỏi đường mới biết xung quanh đây có trạm tàu điện ngầm. Thế thì quá tiện, gần trung tâm triển lãm cũng có trạm tàu điện ngầm, Cố Minh Tịch thấy thoải mái hơn nhiều. Sau khi cùng Bàng Sánh tìm ra trạm xe, họ đi vào bên trong, nghiên cứu tấm bản đồ tàu điện ngầm của thành phố.

Sau khi biết được đi tàu điện ngầm, Bàng Sánh rất phấn khích, cô đã quên bằng nỗi nhớ nhà của mình đêm qua, liến thoắng hỏi này hỏi nọ.

Trạm tàu điện ngầm bán vé tự động, đứng trước máy bán vé, Cố Minh Tịch dạy Bàng Sánh cách làm. Quá căng thẳng nên Bàng Sánh có vẻ rất nghiêm túc lúc nhét tiền xu vào khe nhận tiền, mãi đến khi vé tàu được đẩy ra ngoài cô mới dám thở phào nhẹ nhõm, vui hẳn lên: “Hay quá!”

Cô nhắc đi nhắc lại: “Thích quá đi mất! Cố Minh Tịch, lát nữa để em mua vé lượt về luôn nhé!”

“Ừ.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên cao và đôi mắt ngời sáng của Bàng Sánh, Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười.

Cậu dẫn Bàng Sánh vào ga, không phải đợi lâu đoàn tàu điện ngầm đã vùn vụt lao tới. Bàng Sánh không giấu được tâm trạng kích động của mình, vui vẻ chăm chú theo dõi tàu điện ngầm từ từ dừng bánh.

Hai người lên tàu, tuy hôm nay là thứ bảy trên tàu không đông đúc như giờ cao điểm buổi sáng của những ngày thường, nhưng vẫn không có chỗ ngồi. Bàng Sánh và Cố Minh Tịch tìm một góc để đứng, Cố Minh Tịch áp lưng vào cột trụ, nghiêng người bảo vệ Bàng Sánh trước ngực mình.

Là một cô bé tò mò, Bàng Sánh ló đầu ra ngoài đảo mắt nhìn xung quanh, rồi cô phát hiện ra mọi người trên tàu đều đang đánh giá Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh thực sự rất phản cảm với những ánh mắt kiểu này liền bực tức thu tầm mắt lại, lặng lẽ đứng trước mặt Cố Minh Tịch, tay phải lặng lẽ ôm ngang hông cậu.

“Này, nhột quá đấy!” Cố Minh Tịch khẽ vịn người, khẽ nói.

“Em sợ phan ghấp.”

“Tàu điện ngầm không phan ghấp đâu.”

“À...”

Hai mươi phút sau Cố Minh Tịch và Bàng Sánh ra khỏi trạm tàu điện ngầm. Nhờ sự giúp đỡ của một chú bảo vệ, họ tìm được đường tới trung tâm triển lãm.

Nhìn thấy băng rôn tuyên truyền về triển lãm truyện tranh giống hệt như trên ti vi, Bàng Sánh reo vang: “Tìm thấy rồi!”

Họ mua vé cho cả buổi sáng lẫn buổi chiều rồi đi vào trong. Trong hội trường người đông nườm nượp, phần lớn là học sinh tầm tuổi họ, cũng có một số thanh niên và một vài học sinh cấp một được bố mẹ dẫn tới.

Mắt Bàng Sánh sáng ngời, vội kéo tay áo Cố Minh Tịch, nói: “Cố Minh Tịch, chúng ta đi tìm Tà Ích trước đã.”

Ánh mắt Cố Minh Tịch thoáng chùng xuống nhưng vẫn gật đầu.

Chương 25: Cậu nhóc ghen tuông

Bàng Sánh tìm thấy Tạ Ích một cách dễ dàng, ngay ở hội trường trung tâm triển lãm, tại gian hàng của câu lạc bộ truyện tranh đó. Điều khiến Bàng Sánh bị bắt ngờ là Tạ Ích đang tạo dáng rất ngẫu chụp ảnh cùng những vị khách ghé thăm và tất nhiên, đa số đều là các cô gái trẻ.

Cậu trang điểm, tóc nhuộm nâu, đánh mắt đậm đến mức gần như không nhận ra dáng vẻ vốn có của cậu nữa song vẫn có thể nhận ra đây là một cậu bé khôi ngô điển trai.

Cậu khoác trên người một bộ quần phục thời dân quốc màu đen, dáng người cao dong dỏng, đeo thắt lưng lỏng, quần hàm đầy đủ, những thứ trang trí bằng kim loại chói lóa. Sau lưng cậu là một bên cánh rộng lớn, Bàng Sánh không nhìn nhầm, đó đích thực là một bên cánh giống như của thiên sứ, Tạ Ích đứng trong không gian náo nhiệt này với một ánh mắt lạnh lùng. Những cô gái bên cạnh cứ đến rồi lại đi nhưng cậu không hề động đậy, chỉ thỉnh thoảng mới thay đổi tư thế đứng, vẻ lạnh lùng vẫn giữ nguyên trên gương mặt.

Bàng Sánh nhìn đến ngây cả ra, rồi nói với Cố Minh Tịch: “Đây là Mudo Setsuna! Mudo Setsuna trong truyện ‘Thánh địa Thiên thần’(1)! Ôi mẹ ơi, giống quá đi mất! Cố Minh Tịch anh còn nhớ không, anh đã từng về lại cho em đó!”

(1) Thánh Địa Thiên Thần (Angel Sanctuary) là một bộ truyện tranh đình đám, gây tranh cãi về đề tài tôn giáo lẫn mối tình ngang trái của gia đình Mudo. Mudo setsuna vốn là thiên thần, bị đày xuống trần gian và phải chịu sự trừng phạt của thượng đế. Setsuna có một em gái song sinh tên Mudo Sara, người có tình cảm sâu nặng với anh. Để sống hạnh phúc bên nhau, Setsuna và Sara phải đấu tranh với các thế lực bóng tối ở thánh địa lẫn địa ngục. Setsuna chấp nhận hi sinh tất cả vì sự an toàn của em gái.

Cố Minh Tịch biết Mudo Setsuna nhưng cũng như Bàng Sánh, cậu hoàn toàn không biết gì về trào lưu Cosplay mới nổi này, đồng thời cũng chẳng lấy làm gì hào hứng với nó. Bàng Sánh đã lấy mấy ảnh ra khỏi ba lô, vui vẻ chạy tới chỗ Tạ Ích. Cố Minh Tịch nhìn thấy Tạ Ích vừa chụp xong với một cô gái, quay lại nhìn thấy Bàng Sánh, gương mặt vốn đang lạnh lùng đến đóng băng lập tức đầy ý cười.

“A! Cua!” Cậu vẫy tay với Bàng Sánh, vừa thấy Cố Minh Tịch đứng sau lưng cô liền chủ động chào trước: “Hello Cố Minh Tịch. O, những người khác đâu? Cậu nói có Tôn Minh Phương và Giản Triết đi cùng mà Cua?”

Bàng Sánh trả lời: “Nhưng về sau hai cậu ấy không đi được.”

Tạ Ích lấy làm ngạc nhiên, nói: “Chỉ có hai cậu đi thôi hả?”

“Ừ.” Bàng Sánh cười khúc khích nói: “Bọn tớ đến Thượng Hải chiều qua, đã ở qua một tối rồi, chiều mai đi tàu hỏa về.”

Tạ Ích vui vẻ nói: “Vây hả, nếu sáng mai rảnh, hai cậu có thể đến xem bọn tớ thi chung kết.”

Chưa kịp hỏi cậu thi gì, Bàng Sánh đã gạt đầu lia lịa: “Được, được, sáng mai bọn tớ rảnh.”

Nhìn chiếc máy ảnh trong tay Bàng Sánh, Tạ Ích cười hỏi: “Cậu có muốn chụp cùng tớ không, Cua?”

Bàng Sánh then thùng gạt đầu, Tạ Ích liền nhờ một người bạn tới chụp hộ. Bàng Sánh đứng bên cạnh, Tạ Ích tạo dáng theo tư thế kinh điển của Mudo Setsuna, “tách” một tiếng, hai người đã có một bức ảnh chụp chung.

Chợt nhớ tới Cố Minh Tịch đang đứng gần đó, Tạ Ích liền ngoái lại nói: “Cố Minh Tịch, cậu có muốn chụp cùng bọn tớ một tấm không?”

Cố Minh Tịch đang định lắc đầu thì Bàng Sánh đã chạy lại, đỡ hông cậu đẩy lại gần, nói: “Chụp với nhau đi mà.”

Cố Minh Tịch đành phải đứng bên phải Bàng Sánh còn Tạ Ích đứng bên trái, cậu không tạo dáng mà khoác vai Bàng Sánh một cách rất tự nhiên. Bàng Sánh đứng đực ra, khuôn mặt chẳng mấy chốc đã đỏ bừng. Quay sang thấy cánh tay Tạ Ích đang khoác lên vai phải Bàng Sánh, Cố Minh Tịch im lặng, thoáng chau mày.

Chụp ảnh xong, Tạ Ích tháo một bên cánh phía sau rồi ôm vào lòng, dẫn Cố Minh Tịch và Bàng Sánh tới trước gian hàng của câu lạc bộ manga Ánh Sao. Bàng Sánh nhìn thấy có cả trai lẫn gái, ai cũng lớn hơn họ, người cao tuổi nhất chắc đã hơn hai mươi rồi. Trong đó cũng có mấy người đóng vai các nhân vật trong truyện, trang điểm rất đậm, đang chỉnh lại đầu tóc quần áo cho nhau. Tạ Ích giới thiệu mọi người với nhau rồi ngồi xuống chiếc ghế đã dựng sẵn, cười với Bàng Sánh: “Cái cánh này nặng thật, làm tớ mệt muốn chết!”

Bàng Sánh nóng lòng muốn đeo thử: “Cho tớ đeo thử một lúc được không?”

“Được chứ.” Tạ Ích đứng dậy, móc cái cánh lên vai phải Bàng Sánh. Cô ngoái lại nhìn chiếc cánh rồi cười với Cố Minh Tịch, hỏi: “Đẹp không?”

Cố Minh Tịch gật đầu, cậu vẫn lặng lẽ đứng ở trước gian hàng triển lãm.

Bên cạnh gian hàng là một chiếc ghế gấp, Bàng Sánh ngồi trên ghế nói chuyện với Tạ Ích. Ngược lên nhìn những bức tranh lớn có nhỏ có treo ở vị trí trung tâm của gian hàng, có bức vẽ trắng đen, cũng có bức vẽ màu, quan sát kỹ một lượt rồi Bàng Sánh vui vẻ nói: “Tranh đẹp quá đi mất!”

Cô kéo Cố Minh Tịch cùng đi xem rồi bắt đầu hỏi hân, ghé sát vào tai Cố Minh Tịch thì thầm: “Sớm biết thế này em đã mang theo mấy bức tranh anh vẽ tới, có thể trưng bày ở đây cho mọi người xem. Tranh của anh cũng đẹp đâu có kém gì.”

Thoạt nhìn Cố Minh Tịch có vẻ không mấy thích thú, còn không thêm ừ hừ gì. Bàng Sánh lườm cậu, khẽ nói: “Anh làm sao thế?”

Cố Minh Tịch cup mắt xuống, giọng buồn buồn: “Đã vào được một lúc rồi, em cứ ở đây mãi, không định đi xem các gian hàng khác à? Chẳng phải em còn muốn xin chữ ký của mấy tác giả sao?”

“Còn cả buổi chiều nữa mà, anh vội gì chứ!”

“Không phải anh vội mà là bọn Tạ Ích đang bày biện đồ đạc trong gian hàng, không có việc của em, mà em cũng không phải người trong câu lạc bộ của họ, cứ ở mãi đây làm gì?”

“Em chỉ xem thôi, không được hay sao!” Bàng Sánh buồn bã nói: “Em chỉ muốn ở đây thêm một lúc thôi.”

Cố Minh Tịch mím môi nhìn cô, đôi mắt đen láy sâu thẳm thẳm, nói: “Thế em cứ ở đây nhé, anh đi chỗ khác xem.”

Cậu cứ nghĩ Bàng Sánh chắc chắn sẽ đi theo mình không ngờ cô lại gật đầu, đáp: “Ok, vậy anh đi tham quan một vòng đi, lát nữa nhớ quay lại tìm em.”

Cố Minh Tịch nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lời đã nói ra sao thu lại được, mặt mũi bí xị, cậu đeo ba lô lên vai rồi rời khỏi gian hàng. Tạ Ích đang phát tờ rơi quảng cáo cho gian hàng của câu lạc bộ mình gần đó, thấy Cố Minh Tịch bỏ đi liền tò mò hỏi Bàng Sánh: “Cố Minh Tịch đi đâu đấy?”

Bàng Sánh dẩu môi nói: “Không biết, cậu ấy đi chơi một mình.”

Tạ Ích lại gần cô, hỏi: “Sao cậu không đi cùng cậu ấy?”

Bàng Sánh há miệng nhưng không trả lời được, Tạ Ích cười vẻ thấu hiểu rồi hỏi: “Đúng rồi, có phải lần trước cậu bảo cậu thích Thang Úy Thanh?”

“Ừ.” Bàng Sánh gật đầu, “Tớ thích chị ấy nhất đấy!”

“Đi chụp ảnh với xin chữ ký chị ấy không?” Tạ Ích cười đắc ý, “Xong việc tớ dẫn cậu đi gặp chị ấy, tớ quen!”

“Thật á?!” Bàng Sánh thích lắm, còn nói: “Sao cậu không nói sớm, Cố Minh Tịch đi mất rồi!”

Tạ Ích mỉm cười: “Chờ cậu ấy về cũng được mà.”

Một mình Cố Minh Tịch đeo ba lô đi qua vài gian hàng triển lãm cá nhân.

Lúc đầu cậu thấy hơi tức nên cũng không thể hoàn toàn tập trung vào việc chiêm ngưỡng các tác phẩm triển lãm. Mãi đến khi cậu nhìn thấy một tác phẩm được mang tới triển lãm của tác giả truyện tranh mình yêu thích mới dần bình tĩnh lại, bắt đầu học hỏi với một thái độ khiêm nhường.

Hội trường triển lãm rất rộng, nhà tổ chức triển lãm cũng khá đầu tư, có phòng triển lãm dành riêng cho các tác phẩm của các tác giả truyện tranh Hong Kong, Đài Loan và nước ngoài, có phòng triển lãm riêng của các tác giả Trung Quốc Đại lục, bên cạnh đó còn có các gian hàng bán đồ lưu niệm có liên quan đến truyện tranh, và có nơi để tổ chức cuộc thi vẽ manga.

Cố Minh Tịch lưu lại rất lâu ở khu vực diễn ra cuộc thi vẽ tranh. Trong lúc cậu đứng đó xem các thí sinh vẽ tại chỗ, một vài người lớn có đến hỏi chuyện cậu, bởi cơ thể đặc biệt và nổi bật của Cố Minh Tịch nên lúc nào cũng có người tò mò đến hỏi vài câu.

Cố Minh Tịch xưa nay vẫn luôn duy trì thái độ lễ phép nhưng xa cách đối với những người như thế, đôi khi có người hỏi thẳng quá, cậu sẽ nở nụ cười thay câu trả lời.

Lúc đi dạo quanh khu vực bán đồ lưu niệm, nhìn quầy hàng được trang trí rực rỡ với muôn vàn màu sắc, trong đầu Cố Minh Tịch xuất hiện một suy nghĩ.

Cậu đi hết một lượt tất cả các gian hàng rồi dừng chân trước một trong số đó. Đây là gian hàng trưng bày các sản phẩm có liên quan đến tạp chí “Vua Manga”, có bán rất nhiều bookmark, bưu thiếp, sổ tay, huy hiệu và một số đồ vật nhỏ khác in hình nhân vật trong các bộ truyện kinh điển của nhiều tác giả.

Cố Minh Tịch trông thấy một hộp bưu thiếp in hình Thang Úy Thanh được làm rất tinh xảo, hình như gồm 12 tấm.

“Cho em mua một hộp này, bao nhiêu tiền ạ?” Cậu há hốc miệng nhìn hộp bưu thiếp đó, hỏi cô gái trẻ đang trông hàng.

Cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi, trả lời với vẻ ngượng ngập khi nhìn thấy tay áo trống không của cậu, “Ba mươi đồng.”

Cố Minh Tịch gật đầu. Nhớ ra tiền mình để trong ba lô, cậu lắc nhẹ vai, đặt ba lô xuống đất. Ngẫm nghĩ một lúc, cậu ngồi bệt xuống mặt đất, chân phải mở phéc mơ tuya của một ngăn nhỏ trong ba lô rồi kẹp tờ 100 đồng ra bằng ngón chân.

Mọi người xung quanh ai nấy đều đang theo dõi từng động tác của cậu, Cố Minh Tịch mặc áo phong trắng ngắn tay, quần dài vàng nhạt, bên chân là đôi dép xỏ ngón màu xanh nước biển.

Cậu đứng dậy giơ chân lên cao đặt tờ tiền lên trên mặt tủ kính, nhìn cô gái kia với vẻ áy náy.

Sau một thoáng chần chừ, cô gái nhận tờ tiền đó rồi trả lại cho cậu bảy mươi đồng. Cố Minh Tịch nói: “Phiền chị bỏ tiền thừa vào túi quần giúp em được không ạ? Cảm ơn chị!”

Cô gái vòng qua tủ kính đi ra, từ tốn nhét tiền vào túi quần cậu rồi hỏi: “Minh bỏ buru thiếp vào ba lô cho bạn nhé?”

“Vâng, cảm ơn chị.” Cố Minh Tịch mỉm cười thẹn thùng. Cảm giác buồn bã lan tỏa trong lòng cô gái, cất hộp buru thiếp cẩn thận, kéo khóa lại rồi giúp Cố Minh Tịch đeo ba lô lên vai.

“Bạn đi một mình thôi à?” Cô bắt gặp hỏi.

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không ạ, em đi với bạn.”

“Bạn mua buru thiếp của Thang Úy Thanh để tặng phải không?”

Cố Minh Tịch đỏ mặt trả lời: “Vâng, em tặng bạn, bạn em rất thích Thang Úy Thanh.”

Cô gái mỉm cười, lấy một chiếc huy hiệu từ trong tủ kính nhét vào túi Cố Minh Tịch: “Chị tặng em cái này, em có thể tặng nó cho bạn em.”

Cố Minh Tịch: “Thôi ạ.”

“Không có gì, món đồ nhỏ không bao nhiêu tiền cả.” Nhìn cậu, mắt cô gái cay cay, “Em phải chú ý an toàn, nên đi cùng với bạn, ở đây có trộm đấy.”

Mua đồ lại được tặng thêm nên Cố Minh Tịch rất vui. Cậu xem giờ thì đã đi được hơn nửa tiếng rồi, cậu nghĩ Bằng Sánh ở đó cũng tương đối lâu, chắc đã xem đủ rồi. Quan trọng là sáng nay Cố Minh Tịch đã uống nửa chai nước khoáng rồi ăn một bát canh hoành thánh nên hơi mắc tiểu.

Cậu đeo ba lô trở lại gian hàng của câu lạc bộ thì tìm thấy gian hàng của Ánh Sao ở đó. Người trong câu lạc bộ thấy cậu đều nở nụ cười thân thiện. Nhưng Cố Minh Tịch đảo mắt nhìn quanh mà không thấy bóng dáng Bằng Sánh và Tạ Ích đâu.

Cậu hỏi một cô gái có vẻ là sinh viên: “Chị có biết Tạ Ích với bạn em đi đâu không ạ?”

“À, hình như họ đi chơi với nhau rồi.” Cô gái lại hỏi mấy người xung quanh, “Này, có ai biết Tạ Ích với cô bé kia đi đâu không?”

“Không biết, hình như Tiểu Tạ đưa cô bé đi gặp bạn.”

“Chắc cũng đi được một lúc rồi, tầm hai mươi phút.”

Mấy người nhao nhao tranh nhau nói, Cố Minh Tịch hết cách đành ngồi đó chờ họ về. Có người mang ghế đến cho cậu, Cố Minh Tịch cảm ơn rồi ngồi lên chiếc ghế.

Từng giây phút trôi đi, Cố Minh Tịch lom khom ngồi im tại chỗ một cách hết sức nghiêm túc. Các bạn của Tạ Ích đều cảm thấy cậu trầm lặng ít nói, nghĩ đến cơ thể khiêm khuyết của Cố Minh Tịch, họ cho rằng tính tình có kỳ lạ một chút cũng là điều dễ hiểu nên không có ai chủ động đến hỏi chuyện Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch rất muốn đi tìm Bằng Sánh nhưng sau đó bàng quang của cậu đã trướng lên vì nhịn tiểu, cậu cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục nín nhịn như vậy mà đi đi lại lại thực sự chẳng phải chuyện dễ dàng.

Bằng Sánh và Tạ Ích vẫn chưa về, Cố Minh Tịch cũng không biết mình đã phải đợi trong bao lâu. Hội trường triển lãm sôi động náo nhiệt, người tham quan kéo đến từng tốp từng tốp, người thuộc các câu lạc bộ manga thì tranh thủ phát tờ rơi, cùng với rất nhiều người khoác lên mình trang phục Cosplay như Tạ Ích, đứng tụ tập ở hội trường triển lãm chụp ảnh cùng mọi người.

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán Cố Minh Tịch, phần lưng áo cậu đã ướt đẫm, cơ thể cứng ngắc, hai chân khép lại thật chặt, phần bụng dưới như sắp nổ tung khiến cậu không dám có bất cứ một cử động nào.

Mặc dù có thể nhờ người xung quanh giúp đỡ nhưng cậu không muốn làm vậy. Đây có lẽ là lòng tự tôn nực cười của con người, cậu không biết những người này, nếu như tùy tiện nhờ vả như vậy, những người đó sẽ nghĩ gì về cậu. Hơn nữa, họ còn là bạn của Tạ Ích.

Cô gái nói chuyện với Cố Minh Tịch ban nãy trao đổi với người khác: “Đến giờ đặt cơm trưa rồi, sao Tiểu Tạ vẫn chưa về nhỉ?”

“Liệu cậu ấy có đưa cô bé kia ra ngoài ăn không?”

“Sao vậy được? Bạn nó còn ở đây mà.” Cô gái quay sang nói với Cố Minh Tịch: “Bạn ơi, bọn mình chuẩn bị đặt com trưa, bạn ăn luôn cùng tụi mình nhé?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, cất giọng đồng dục, “Dạ thôi. Cảm ơn chị, em chờ bạn em về rồi đi ăn luôn thể.”

“Hai đứa kia đi đến giờ vẫn chưa thấy về, hai tiếng đồng hồ rồi còn gì, chắc ra ngoài ăn uống đâu đó rồi.”

Cố Minh Tịch mỉm môi rồi lắc đầu, “Không đâu, bạn em chắc chắn sẽ quay lại.”

Thấy cậu nhất mực như vậy, cô gái cũng không nài ép nữa, chạy đi đếm số người rồi đặt vài hộp com.

Cố Minh Tịch lại im lặng, ngồi một mình một góc lặng lẽ chờ đợi.

Cuối cùng Tạ Ích và Bàn Sánh cũng trở lại đúng lúc com hộp được đưa tới. Hai người cười cười nói nói một cách vui vẻ. Vừa thấy Cố Minh Tịch, hai mắt Bàn Sánh sáng rực, vội chạy tới nói: “Cố Minh Tịch, anh có biết em thu thập được bao nhiêu tranh do chính các tác giả vẽ không? Không chỉ ký tên thôi đâu, có những bức còn là tranh do họ tự vẽ rồi đích thân họ ký lên nữa! Người khác xếp hàng còn chẳng giành được! Em...”

Cô không thể tiếp tục cất lời được nữa, vì ánh mắt của Cố Minh Tịch đã chặn miệng Bàn Sánh.

“Em ăn com chưa?” Cậu hỏi.

Bàn Sánh lắc đầu. Tạ Ích bước lại, nói: “Đề tở đặt com cho hai cậu nhé, ăn cùng mọi người ở đây luôn.”

“Không cần đâu.” Cố Minh Tịch chậm chậm đứng lên, nói với Bàn Sánh: “Bọn mình ra ngoài ăn, đừng làm phiền người khác.”

Thấy nét mặt nghiêm túc khác lạ của Cố Minh Tịch, Bàn Sánh giật nảy mình, bèn gật đầu: “Vâng.”

Cô quay lại mỉm cười với Tạ Ích: “Tạ Ích, cảm ơn cậu đã dẫn tở đi gặp các tác giả truyện tranh nhé. Cậu đi ăn trưa với bọn mình được không? Mình mời.”

Tạ Ích đang định trả lời thì Cố Minh Tịch đã bình tĩnh lên tiếng: “Bàng Bàng, Tạ Ích bận lắm. Em không được quấy rầy cậu ấy.”

Tạ Ích lấy làm sững sốt. Sau khi định thần lại thấy trong lòng vui vui, bèn chỉ vào bề ngoài khoa trương của mình và nói với Bàn Sánh: “Tở không ra ngoài được, ăn mặc thế này sẽ làm người khác sợ chết mất. Cậu đi ăn với Cố Minh Tịch đi, tở không đi đâu.”

Bàn Sánh tỏ vẻ tiếc nuối rồi vẫy tay chào Tạ Ích: “Vậy tở đi trước, buổi chiều qua chơi với cậu tiếp nhé.”

Tạ Ích mỉm cười rạng rỡ: “Ừ, chào hai cậu.”

Bàn Sánh và Cố Minh Tịch rời khỏi hội trường triển lãm, bên ngoài là hành lang rất rộng, cạnh đó có một nhà vệ sinh công cộng.

Cố Minh Tịch bất thành linh dừng bước, cắn răng thật chặt, mặt mũi nhăn nhó. Cậu ôm chặt hai vai, nói nhỏ với Bàn Sánh: “Bàng Bàng, em phải giúp anh một việc, anh không nhịn được nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quà sinh nhật

Đang là giữa trưa nên dòng người trong trung tâm triển lãm thưa thớt hơn rất nhiều. Đa số những người tham quan triển lãm đều đã đi giải quyết bữa trưa, còn đội ngũ nhân viên hay những người có công việc trong triển lãm đa phần đang ăn trưa hoặc nghỉ ngơi. Rất ít người qua lại trên hành lang, còn ở nhà vệ sinh ra sao... Bàn Sánh thực sự không biết.

Đúng là cô đã từng nói có thể giúp cậu đi vệ sinh. Thậm chí tính đến giây phút ngay trước khi gặp phải tình huống này, cô vẫn cảm thấy đó chẳng phải việc gì quá to tát.

Thế nhưng đến khi Cố Minh Tịch thực sự mở lời nhờ đến sự giúp đỡ của cô, Bàn Sánh vẫn không khỏi lúng túng.

Cô lắp bắp nói: “Không... không phải anh có thể tự đi... đi vệ sinh hay sao, tối qua, sáng nay, anh đều tự đi mà.”

Mặt mũi Cố Minh Tịch đỏ rần vì nhẹn tiểu, mồ hôi chảy dọc theo đường thái dương, cậu nghiêng răng nói: “Bây giờ anh không nhịn thêm được nữa, nếu tự

đi thì phải dùng chân cời quần, chậm quá...”

Bàng Sánh sốt sáng nói: “Sao vừa rồi anh không nói! Em gọi Tạ Ích tới giúp!”

Cô toan chạy đi thì đã bị Cố Minh Tịch gọi lại: “Bàng Bàng!”

Bàng Sánh vừa quay lại thì rơi vào ngay đôi mắt đen láy như sao trời của Cố Minh Tịch, cậu cất giọng thật nhẹ: “Đừng gọi Tạ Ích đến giúp được không?”

Trong khi Bàng Sánh còn đang ngây thuôn ra thì Cố Minh Tịch đã không còn thời gian để xuất thần nữa, cậu vội vàng đeo ba lô đi vào nhà vệ sinh nam. Tư thế đi của cậu không tự nhiên chút nào, rõ ràng là đã nhịn tiểu đến cực hạn rồi. Bàng Sánh đứng lưỡng lự ở cửa vài giây, nhìn quanh thấy không ai để ý đến mình, cuối cùng đành bạo dạn xông vào trong.

Đây không phải lần đầu tiên Bàng Sánh vào nhà vệ sinh nam. Hồi cấp một, đám con gái ở lớp đưa nào cũng đánh đá ghê gớm, chẳng biết tụi con trai sợ thật hay chỉ là không muốn tính toán với lũ con gái, tóm lại cứ hết giờ là đám con gái lại rượt đuổi, chòng ghẹo tụi con trai. Có những tên con trai bị đánh đến bầm dập, cuống quá đành trốn vào nhà vệ sinh nam, đám con gái chặn ngoài cửa gọi những tên này là kẻ nhát gan, chỉ có Bàng Sánh là dám bạo dạn xông thẳng vào nhà vệ sinh nam, tóm gọn những tên con trai đó lôi ra ngoài.

Có lần cô còn gặp phải một thầy giáo đang đi tiểu bên trong. Thực ra Bàng Sánh chưa nhìn thấy gì nhưng vẫn bị thầy giáo lôi đến văn phòng, và bị phê bình nghiêm khắc.

Nhà vệ sinh nam ở trung tâm triển lãm rất rộng, trên tường có lắp khá nhiều bồn tiểu loại dành cho nam, đại khái khoảng tám, chín cái. Trong nhà vệ sinh ngoài Cố Minh Tịch còn hai người đàn ông khác, một người đang đi tiểu, người còn lại đang rửa tay.

Quay lại nhìn thấy Bàng Sánh đứng ở cửa, người đàn ông đang rửa tay ngẩng ra một lúc rồi liếc nhìn mấy bồn tiểu kiểu đứng, sau đó mới tốt bụng nhắc nhở: “Cô bé, cháu đi nhầm nhà vệ sinh rồi.”

Mặt Bàng Sánh đỏ bừng, “ạ” một tiếng rồi lùi ra khỏi cửa. Đợi đến khi cả hai người đàn ông đi khuất, cô mới chạy vào, chỉ cần liếc qua đã nhìn thấy Cố Minh Tịch đang bần thần đứng trước bồn tiểu.

Bàng Sánh mở cửa một phòng vệ sinh rồi lên vào trong, sau đó mới khẽ gọi Cố Minh Tịch đang đứng bên ngoài: “Cố Minh Tịch, vào đây đi!”

Cố Minh Tịch lập tức bước vào, Bàng Sánh chốt cửa lại rồi mới nhận ra Cố Minh Tịch đã hết sức chịu đựng, cậu luôn miệng nói: “Nhanh lên, nhanh lên, anh không nhịn được nữa rồi.”

“Suyt... Khẽ tiếng thôi.” Bàng Sánh lừ mắt với cậu rồi cúi xuống cời quần Cố Minh Tịch.

Căn phòng của nhà vệ sinh rất hẹp, hai người phải chen chúc nhau mới đủ chỗ đứng, ngoài ra trên lưng mỗi người còn có một chiếc ba lô đầy ắp khiến không gian càng chật chội hơn.

Cố Minh Tịch mặc quần chun, bên dưới không có phéc mơ tuya. Bàng Sánh vén vạt áo phong của cậu lên rồi bình tĩnh tụt quần ngoài xuống dưới đùi. Chiếc quần lót màu xám thẫm của Cố Minh Tịch lộ ra, bên cạnh đó, còn cả bộ phận được chiếc quần lót ôm trọn, cũng chính là ‘chim nhỏ’ trong miệng Bàng Sánh.

Trẻ con tầm tuổi này đã bắt đầu dậy thì. Học qua môn sinh, Bàng Sánh biết quá trình dậy thì ở con trai có điểm khác với ở con gái. Họ sẽ có yết hầu, sẽ mọc râu, cô cũng nhận ra giọng nói tụi con trai ở lớp bây giờ không còn như hồi lớp bảy mới nhập học nữa.

Bàng Sánh còn có thể quan sát được những sợi lông phát triển rậm rạp trên chân đám con trai trong mùa hè – khi mà chúng chỉ mặc áo ngắn tay và quần short. Dĩ nhiên cô không sao tán thưởng nội “vẻ đẹp của giống đực” này, đã có lần Bàng Sánh lên quan sát chân Cố Minh Tịch và Tạ Ích rồi thầm thấy may mắn vì mặc dù chân hai cậu cũng có lông nhưng so ra thì còn tương đối “nhẵn nhụi”.

Chính bản thân cơ thể Bàng Sánh cũng có những biến đổi rất lớn, ngoài phần ngực nở nang, những nơi “thầm kín” trên người cũng bắt đầu mọc lông thưa thớt, thậm chí còn ngày càng đen và dày hơn theo thời gian.

Thi thoảng cô còn tò mò suy nghĩ không biết đám con trai có giống mình không, liệu tụi con trai có mọc lông ở bộ phận đó không? Cô không khỏi nhớ lại cơ thể Cố Minh Tịch trước đây, giữa đôi chân nhẵn nhụi trắng trẻo là một vật nhỏ mũm mĩm. Thế rồi cô lại nhớ tới bộ phim “khó tin” ở nhà Cố Minh Tịch, mặc dù xem chưa được một phút nhưng những hình ảnh đó thực sự quá ấn tượng, Bàng Sánh còn nhớ rất rõ người đàn ông trưởng thành ấy sở hữu một bộ phận mà cô không thể hiểu được, trông khá giống cây lạp xưởng nướng trong quán bán đồ ăn vặt ở công trường...

“Làm thế nào đây?” Bàng Sánh đứng ở bên phải Cố Minh Tịch, cúi xuống nhìn bộ phận đó của cậu, cô đỏ mặt hỏi: “Có cần cời cả quần lót không?”

“Không.” Cố Minh Tịch cúi xuống, mặt cũng đang đỏ như cà chua chín. Cậu thực sự không biết nên chỉ đạo Bàng Sánh thế nào, nhưng giờ không phải lúc giả vờ thanh cao hay xấu hổ, cậu không thể nín nhịn được thêm nữa, cơ thể trưởng căng cứng đờ, đành nói thẳng: “Vén quần lót lên là được, em đừng cúi đầu xuống, không được nhìn!”

“...” Bàng Sánh hơi ngoảnh mặt đi rồi đánh bạo vén một bên ống quần lót của Cố Minh Tịch lên, một thứ gì đó lập tức nảy ra, đầu ngón tay và mu bàn tay Bàng Sánh chạm phải, phần da hơi lạnh và cả những sợi lông thô ráp... Trái tim cô đập thình thịch, cố gắng không nhìn vào nó nhưng lại không trấn áp được sự “tò mò” quá mãnh liệt trong lòng, tranh thủ lúc Cố Minh Tịch không để ý, Bàng Sánh vụng trộm liếc nhìn nơi đó một cái.

Chỉ cần một cái liếc mắt, toàn thân Bàng Sánh đã hóa đá.

“Chim nhỏ” của Cố Minh Tịch cuối cùng cũng được giải phóng. Cậu thờ phào nhẹ nhõm một hơi dài trong lòng, mặc dù bình thường những khi Giản Triết và Lưu Hàn Lâm giúp cậu đi vệ sinh, họ sẽ nâng “chim nhỏ” giúp cậu như những người đàn ông bình thường khác nhưng chắc chắn Bàng Sánh sẽ không làm vậy, tuy nhiên được thế này Cố Minh Tịch đã hài lòng lắm rồi.

Cậu nhắm tròng giữa bồn cầu, cơ thể phải nín nhịn đã lâu được thả lỏng, nước tiểu “ào ào” chảy xuống.

Bàng Sánh còn đang bồn thần bên cạnh, dòng nước chảy xuống rất lâu mới dừng lại, Cố Minh Tịch khẽ nói: “Xong rồi.”

Về thoải mái lộ rõ trong giọng nói cậu và cả thoáng chút mất tự nhiên, Bàng Sánh đưa tay sang định chỉnh lại quần lót cho cậu, không ngờ tay lại chạm phải nơi đó của Cố Minh Tịch... Cô giật thót tim, thực sự là quá kinh ngạc! Bởi vì mới vài phút trước cô rõ ràng nhìn thấy thứ đó căng lên vừa to vừa cứng, thế mà bây giờ chạm tay vào lại thấy nó đã mềm oặt rồi...

Biết bao câu hỏi không có được đáp án, Bàng Sánh nghiêng rặng rồi hạ quyết tâm quay đầu nhìn lại chỗ đó của Cố Minh Tịch. Tự nhiên thấy cô hướng ánh mắt nhìn về nơi đó, Cố Minh Tịch thực sự lấy làm hoảng sợ, cậu hoàn toàn không thể ngăn cản cô, chỉ biết hô lên thật to: “Bàng Sánh!”

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, ai đó đã đứng trước cánh cửa buồng vệ sinh của hai người, gõ cửa đồng thời cất tiếng hỏi: “Sao thế?”

Cả Cố Minh Tịch lẫn Bàng Sánh đều giật mình, hai đứa trẻ cùng giữ im lặng, người đứng ngoài lại gõ cửa, hỏi: “Bảo vệ đây, người bên trong không sao chứ?”

Cố Minh Tịch đành trả lời: “Không sao ạ, cháu làm rơi đồ.”

“Không sao thật hả?”

“Vâng.”

“Cẩn thận đấy, ở đây nhiều người nên cũng không an toàn lắm đâu.” Bảo vệ nói xong rồi đi ra.

Bên ngoài dần yên tĩnh lại, cuối cùng không còn chút tiếng động nào nữa. Trong buồng vệ sinh, hai đứa trẻ dựa sát vào hai bức tường nhưng hai chiếc ba lô to oành vướng víu trên lưng đã kéo sát khoảng cách giữa chúng.

Bàng Sánh nghe rõ mồn một tiếng thở của Cố Minh Tịch ở ngay trước mặt mình, Bàng Sánh còn nhìn thấy cả yết hầu của cậu khẽ chuyển động lên xuống đều đặn. Tim cô đập cực nhanh, mặt cũng đỏ như gấc chín. Cố Minh Tịch cất giọng khe khẽ phá tan bầu không khí tĩnh mịch, “Bàng Bàng, em kéo quần lên cho anh với.”

Bàng Sánh vừa định cúi xuống, cậu đã vội kêu lên: “Em đừng có nhìn!”

“...” Bàng Sánh lườm cậu một cái, phản nản: “Gi mà ghê vậy, có phải em chưa thấy bao giờ đâu.”

Cô cố gắng không nhìn xuống dưới, bình tĩnh dùng tay kéo quần lót lên cho Cố Minh Tịch rồi chỉnh lại cho ngay ngắn, sau đó mới giúp cậu mặc quần dài.

Phải quay lại nhìn chiếc bồn cầu Bàng Sánh mới biết Cố Minh Tịch đi tiểu không chuẩn, trên mặt đất bên cạnh bồn cầu có mấy giọt nước màu vàng, cô lại cúi xuống nhìn quần cậu, ống quần dài màu vàng nhạt cũng ươn ướt, trên đôi dép xỏ ngón, trên chân cậu... hình như cũng có.

Bàng Sánh bĩu môi. Dĩ nhiên biểu cảm đó của cô không tránh khỏi tầm mắt của Cố Minh Tịch. Mặc dù rất xấu hổ nhưng cậu không biết giải thích thế nào, đành nói: “Lát nữa anh sẽ rửa chân.”

Chỉnh trang mọi thứ xong xuôi, Bàng Sánh mở cửa lặng lẽ ngó ra ngoài xem, chắn chắn trong nhà vệ sinh không có ai, cô và Cố Minh Tịch liền chạy nhanh ra ngoài. Thế nhưng khi cô đang đứng trước bồn rửa tay rửa chân cho Cố Minh Tịch, thì bất ngờ một tốp khoảng bảy, tám đứa con trai bước vào, họ đang tíu tít nói chuyện, vừa thấy Bàng Sánh và Cố Minh Tịch liền im bặt.

Bên chân trái của Cố Minh Tịch đã rửa sạch, chân phải đang gác lên bồn rửa tay, Bàng Sánh xả nước rửa qua loa rồi cậu thu chân lại, cùng Bàng Sánh rời khỏi nhà vệ sinh nam ngay trước mặt đám con trai kia.

Tiếng xì xào khe khẽ vọng ra từ mấy người sau lưng: “Có phải đứa con trai vừa này không có tay không?”

“Nó nhờ con gái giúp đi vệ sinh á?”

“Kinh thật!”

...

Rời khỏi trung tâm triển lãm, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đi bộ trên đường phố một cách vô định. Bàng Sánh thấy Cố Minh Tịch có vẻ rất lạ, bởi vì kể từ lúc ra khỏi nhà vệ sinh nam, cậu không thêm nói chuyện với cô, trên mặt hiện rõ hai chữ: không vui.

Bàng Sánh thực sự rất bức mình, cô đã giúp cậu đi vệ sinh còn gì?! Còn có điểm gì làm cậu chưa hài lòng nữa?! Chẳng lẽ chỉ vì đã bị cô nhìn thấy “chim nhỏ” sao? Cho xin đi! Ngày xưa đã nhìn không biết bao nhiêu lần rồi, mặc dù có thể nói bây giờ “chim nhỏ” đã biến thành chim lớn, nhưng... trâm sông cũng đổ về một biển, bản chất vẫn như nhau thôi mà!

Trưa hè nắng chói chang, hai đứa trẻ đi trên đường toát rã mồ hôi. Bàng Sánh hí hóp mắt nhìn xung quanh, quyết định không thèm chấp với Cố Minh Tịch nữa bèn quay lại hỏi cậu: “Anh ăn mì không?”

Cố Minh Tịch ngược lên xem thì thấy bên đường có một quán mì, liền gật đầu: “Ừ.”

Hai đứa trẻ bước vào nhà hàng. Có lẽ ở ngay gần trung tâm triển lãm nên khách khứa trong tiệm khá nhiều, Bàng Sánh đi tới đi lui may mà tìm được một bàn trống trong góc, ở nơi xa xôi nên không mấy ai chú ý.

Sau khi cả hai ngồi xuống, nhân viên nhà hàng đến ghi món, Bàng Sánh xem thực đơn rồi chọn cho mình một bát mì thịt heo, quay sang hỏi Cố Minh Tịch, cậu đáp: “Anh cũng thế.”

Bàng Sánh lờm ngợm: “Chẳng phải anh không thích ăn thịt heo sao?”

“Vây em gọi giúp anh gì cũng được.” Mắt cậu rũ xuống, hoàn toàn không buồn xem đến quyển thực đơn, vẻ mặt đờ đẫn như bị vừa phải chịu một cú đả kích mạnh.

Bàng Sánh gọi cho Cố Minh Tịch một bát mì bò. Chờ đến khi nhân viên đi rồi, cô chống cằm nói: “Lát nữa cho em ném thử mì bò của anh nhé?”

Cố Minh Tịch xụ vai ngồi trên ghế, đáp bằng quơ: “Ừa.”

Bàng Sánh nhìn cậu hồi lâu rồi bất ngờ vơ lấy giấy ăn trên bàn, cuộn tròn lại ném về phía cậu. Cố Minh Tịch không tránh, cục giấy va vào cằm cậu rồi lăn xuống đất.

Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng ngược lên nhìn Bàng Sánh, cô liền hỏi: “Cố Minh Tịch, anh bị làm sao thế hả? Thấy khó chịu trong người à? Tại sao không nói gì?”

“...”

“Chính anh nhờ em giúp đi vệ sinh mà.” Bàng Sánh nói, “Thế nên... nên chắc chắn em sẽ nhìn thấy chỗ đó của anh, có gì đâu mà...”

Cố Minh Tịch nhìn cô một lúc rồi nói: “Có biết vừa nãy anh đã chờ em bao lâu không?”

Đôi mắt Bàng Sánh tròn trĩnh: “?”

“Anh chờ em suốt hai tiếng đồng hồ, em đi đâu cũng không nói với anh một câu. Có biết đi một mình như thế rất nguy hiểm không hả?”

Bàng Sánh cãi lại, “Em không đi một mình, em đi cùng Tạ Ích mà.”

Giọng nói Cố Minh Tịch trở nên nghiêm túc, “Nhưng em tới đây cùng anh, chứ không phải cùng Tạ Ích! Nếu em xảy ra chuyện, anh sẽ phải chịu trách nhiệm!”

“Gì mà ghê vậy!/? Em... em cũng đợi anh nửa tiếng, không thấy anh về mới đi cùng Tạ Ích đấy chứ.” Bàng Sánh vội thanh minh, “Trước khi đi em còn cất công chạy đi tìm anh mà không thấy. Tạ Ích nói chị Thang Úy Thanh chiều nay không tới, chỉ có thể gặp được vào buổi sáng thôi. Vừa may Tạ Ích lại quen chị ấy, hình như là họ hàng nên mới...”

Đôi môi Cố Minh Tịch hơi dẩu lên, đến cả lông mày cũng chau tít lại. Bàng Sánh dần dịu giọng, “Vì thế... em mới đi với cậu ấy. Xin lỗi anh, Cố Minh Tịch, không nghĩ Tạ Ích lại đưa em đi gặp nhiều tác giả manga như vậy, họ rất tốt bụng, còn đồng ý tự tay vẽ tranh ngay tại đó tặng cho em nên mới mất nhiều thời gian đến thế.”

Cố Minh Tịch quay đi, chẳng nói chẳng rằng.

Hiếm khi nào cậu giận đến mức ấy, Bàng Sánh suy nghĩ một lát, đành phải tung chiêu sát thủ vậy.

Cô moi trong ba lô một chiếc hộp nhỏ rồi mở ra cho Cố Minh Tịch xem, nằm bên trong hộp là một chuỗi vòng đeo tay màu vàng nhạt với những hạt trân châu bằng sứ hai màu vàng trắng xen kẽ. Bàng Sánh nói: “À, đây là vòng đeo chân, em vừa mua lúc nãy, vốn định để giành đến tháng sau mới mang ra tặng anh coi như quà sinh nhật. Nhưng bây giờ em sẽ tặng anh luôn, anh đừng giận nữa nhé Cố Minh Tịch?”

Nhìn chiếc hộp nhỏ trên tay cô, Cố Minh Tịch thoáng đỏ mặt. Bàng Sánh thấy cách này có tác dụng, bèn lẳng xăng chạy vòng qua bàn đến ngồi xuống bên cạnh cậu, nói: “Anh cho chân lên ghé đi.”

Cố Minh Tịch thoáng chần chừ rồi mới đặt chân phải lên mặt ghế. Bàng Sánh cúi xuống gài chiếc vòng lên cổ chân phải cậu, quan sát một hồi rồi hỏi: “Đẹp lắm. Anh có thích không?”

“...” Cố Minh Tịch không trả lời. Chắc chắn cậu sẽ không chê nhưng nếu nói là thích thì mất thể diện quá, chẳng phải cậu đang giận Bàng Sánh sao?

Thế là cậu quyết định dùng chân mở khóa ba lô của mình, sau đó dùng ngón chân kẹp hộp buru thiếp kia ra, đặt lên trên bàn rồi đẩy tới trước mặt Bàn Sánh, nghiêm túc nói: “Trùng hợp quá, anh cũng tặng quà sinh nhật cho em trước một tháng đây.”

Bàn Sánh cầm buru thiếp lên nhìn một lúc rồi nói: “Cái này... Vừa nãy chị Thanh Úy Thanh đã tặng em một hộp rồi, chị ấy còn đích thân ký lên trên hộp nữa kia.”

Cố Minh Tịch tức hộc máu.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Gió đêm mùa hạ

Phục vụ cửa hàng bung hai tô mì tới. Bàn Sánh hỏi Cố Minh Tịch: “Anh tự ăn được không?”

Cố Minh Tịch gạt đầu, dựa lưng lên thành ghế, chân phải đặt lên bàn, Bàn Sánh nhét đũa vào kẽ ngón chân cậu, Cố Minh Tịch cúi xuống, tì gót chân lên mặt bàn, cắm xiên đôi đũa vào bát, gấp vắt mì lên.

Bàn ăn trong quán là loại bàn bình thường với độ cao tiêu chuẩn nên tư thế ăn của cậu hơi gượng gạo, may mà chỉ ăn mì nên vấn đề cũng không lớn lắm.

Cố Minh Tịch không hề chạm đũa đến mấy miếng thịt bò nổi lơ lửng trên mặt nước mì mà chờ Bàn Sánh gấp về bát của mình. Song Bàn Sánh hình như quên mất việc này, chỉ xì xụp bung bát ô tô ăn mì thịt heo thơm ngon của mình. Cố Minh Tịch bèn nhắc cô: “Chẳng phải em nói thích ăn thịt bò sao?”

Bàn Sánh sững ra một rồi mới sực nhớ: “Ồ, đúng rồi, để em ném thử một miếng.”

Cô vươn tay, không hề khách sáo gấp luôn một miếng thịt bò trong bát Cố Minh Tịch cho thẳng vào miệng, nhâm nhi thật kỹ rồi bày tỏ cảm xúc: “Dù sao cũng đắt hơn bát của em hai đồng, thịt bò mềm, ăn ngon ghê.”

Cố Minh Tịch mím môi nói: “Nếu em thích thì quơ hết thịt bò ăn đi.”

Bàn Sánh lắc đầu, “Không cần đâu, trong bát mì này chỉ có mấy miếng thịt là ngon nhất. Em ăn của anh thì anh ăn gì?”

Cố Minh Tịch khẽ trả lời: “Anh ăn canh, ăn trứng gà là được rồi. Anh không thích thịt bò lắm.”

“Nói lung tung, mẹ anh bảo anh thích ăn thịt bò nhất!” Bàn Sánh vạch trần lời nói dối của Cố Minh Tịch một cách thẳng thừng, “Lần sau em cũng gọi mì bò, còn anh sẽ ăn thử mì đùi gà, hình như cũng ngon lắm í.”

Cố Minh Tịch khẽ nở nụ cười, cúi xuống gấp vắt mì cho vào miệng, nhân thể ném luôn một miếng thịt bò.

Ồ Bàn Sánh nói không sai, đúng là rất ngon!

Ăn mì xong vẫn còn sớm, Bàn Sánh cùng Cố Minh Tịch quyết định nghỉ ngơi một lúc trong quán mì, gọi thêm hai cốc coca.

Bàn Sánh bắt đầu lo lắng đến vấn đề chỗ ở tối nay, cô nói với Cố Minh Tịch: “Vừa rồi em đã hỏi Tạ Ích, họ đang ở trong một phòng khách sạn gần đây, hình như mất khoảng hai trăm sáu mươi đồng một đêm. Cậu ấy bảo nếu bọn mình muốn ở, cậu ấy có thể nhờ bạn đặt phòng hộ.”

Cố Minh Tịch không đáp. Bàn Sánh nói tiếp: “Nhưng em vẫn chưa đồng ý, em muốn hỏi qua anh rồi mới quyết định. Cố Minh Tịch, anh thấy sao?”

Không hiểu sao Cố Minh Tịch lại thấy vui vui, cậu hỏi với vẻ mong đợi, “Tại sao em lại chưa đồng ý?”

Bàn Sánh nghiêm túc trả lời: “Vì em thấy hai trăm sáu mươi đồng đắt quá!”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàn Sánh dẫu môi nói: “Cố Minh Tịch, anh nói xem em có nên gọi điện nhờ bạn của bố em đặt phòng khách sạn giùm bọn mình không?”

“Đừng gọi, làm vậy sẽ khiến chú ấy có ấn tượng không tốt về em.” Cố Minh Tịch suy nghĩ cẩn thận rồi nói: “Cũng đừng làm phiền Tạ Ích, để anh nghĩ cách.”

Bàn Sánh ngơ ngác hỏi: “Anh có cách gì?”

“Anh cũng không biết là có được hay không, ra ngoài gọi điện thử xem sao.”

Rời khỏi quán mì, hai đứa trẻ tìm được một bộ điện thoại công cộng nằm đằng sau cửa hàng bán đồ ăn vặt. Bằng Sánh giúp Cố Minh Tịch bấm số điện thoại cố định nhà cậu, rồi đặt ống nghe dưới má cậu.

Cậu nghiêng đầu kẹp ống nghe bằng má và vai. Lát sau có tiếng người nhấc máy, Cố Minh Tịch nói: “Mẹ ơi, con Minh Tịch đây ạ. Bố có nhà không mẹ?”

Bằng Sánh đứng bên cạnh nghe cậu gọi điện thoại, Cố Minh Tịch nói chuyện rất rành mạch, chỉ vào câu đã nói rõ ràng đầu đuôi, chỉ có một câu nói dối là Tôn Minh Phương và Giản Triết đã về thành phố E trước.

Trao đổi vài câu xong, Cố Minh Tịch nở nụ cười vui vẻ nói: “Cảm ơn bố! Vậy bây giờ con và Bằng Sánh sẽ ra đợi ở cửa trung tâm triển lãm, địa chỉ là XXXX.”

“...”

“Dạ, con chào bố!”

Bằng Sánh giúp cậu đặt ống nghe vào đúng vị trí cũ, trả tiền và tò mò hỏi: “Ai sẽ tới thế hả anh?”

“Một người bạn thân ở Thượng Hải của bố anh. Bố anh bảo bây giờ sẽ gọi cho chú ấy, chú ấy sẽ sắp xếp khách sạn cho chúng ta, ở ngay gần đây thôi.”

Bằng Sánh rất vui: “Tốt quá rồi!”

Họ đợi ở cửa trung tâm triển lãm, hai người sống vai ngồi trên bậc tam cấp tránh nắng. Bằng Sánh cho Cố Minh Tịch uống coca lạnh, còn lấy cả chiến lợi phẩm ban sáng ra cho cậu xem, vui vẻ nói về sự tồn tại của những bức tranh được các tác giả tự tay vẽ này.

Nửa tiếng sau một người đàn ông trung niên hớt hải đi tới, nhìn xung quanh cửa triển lãm hồi lâu, tầm mắt đảo quanh Cố Minh Tịch mấy lần nhưng không hề dừng lại. Cố Minh Tịch nhìn người đó một lúc rồi đứng dậy, Bằng Sánh cũng vội đứng lên theo. Cô nghe thấy Cố Minh Tịch hỏi: “Chú Lâm đứng không ạ?”

Lâm Vệ Bân quay sang nhìn Cố Minh Tịch, đúng là bị hoàn toàn bị bất ngờ, anh ta ngập ngừng hỏi: “Cháu... Cháu là con trai của kỹ sư Cố Quốc Tường?”

Cố Minh Tịch mỉm cười với người đàn ông, “Dạ, cháu là Cố Minh Tịch. Cháu chào chú Lâm!”

Lâm Vệ Bân đánh giá Cố Minh Tịch một lượt từ trên xuống dưới, tóc cậu bé ướt nhẹp vì mồ hôi, gương mặt đỏ hây hây vì ở lâu dưới ánh nắng, nhìn kỹ mặt mũi cũng có nhiều nét giống Cố Quốc Tường. Tầm mắt anh ta chuyển qua hai vai Cố Minh Tịch, trên lưng cậu là chiếc ba lô to oạch có dây đeo khổ rộng, hai tay áo phông trắng không buông thõng một cách bất lực. Những lúc cậu nói chuyện hoặc khi cơ thể khẽ chuyển động, hai tay áo mới khẽ phấp phới theo.

Lâm Vệ Bân có phần không kiềm chế được bản thân, nhấn mạnh hỏi lại lần nữa: “Cháu thực sự là con trai của kỹ sư Cố chứ? Cháu là con thứ nhất hay thứ hai?”

Cố Minh Tịch sừng sốt nói: “Bố cháu chỉ có một đứa con là cháu thôi ạ.”

Lâm Vệ Bân há hốc miệng, lau mồ hôi trên trán rồi nói: “Ồ, xin lỗi cháu, mặc dù chú và bố cháu biết nhau mười năm nay nhưng chưa lần nào có cơ hội gặp mặt mẹ con cháu. Đáng lẽ cháu nên liên lạc với chú từ hôm qua ngay khi đặt chân đến Thượng Hải mới đúng, chú có thể đưa mấy đứa đi ăn.”

Cố Minh Tịch bẽn lẽn cười, nói: “Hôm qua tụi cháu còn mấy người bạn nữa ạ. Hôm nay cháu thực sự phải làm phiền chú rồi, ngày nghỉ còn gây phiền hà cho chú.”

Lâm Vệ Bân vội nói: “Không phiền không phiền. Hay, kỹ sư Cố giúp đỡ bọn chú rất nhiều, cháu Cố đến Thượng Hải chú vui còn không hết!”

Lâm Vệ Bân lái xe đưa Cố Minh Tịch và Bằng Sánh đến một khách sạn bốn sao gần đó, đặt cho hai đứa trẻ một phòng tiêu chuẩn. Trên đường cảm thấy mở cửa phòng dẫn hai đứa nhóc đi lên bằng thang máy, anh ta luôn miệng liến thoắng nói mình quen biết với Cố Quốc Tường như thế nào và cả những lần qua lại với nhau.

“Lần nào bố cháu đến Thượng Hải cũng gọi chú đi uống rượu. Chú với bố cháu là bạn thân của nhau, bố cháu đã có lần ăn cơm ở nhà chú rồi.” Lâm Vệ Bân nói, “Cháu đừng trách chú không nhận ra cháu ngay từ đầu nhé, bởi vì lúc kể về cháu, bố cháu luôn bảo cháu rất giỏi, thi điểm cao nhất khối, còn giành được giải trong cuộc thi vẽ tranh nữa nên chú sao mà biết được... Haiz...”

Bằng Sánh đứng bên cạnh không chịu được bèn nói xen vào: “Cố Minh Tịch là người học giỏi nhất khối bọn cháu, kỳ thi nào cũng vậy.”

Cố Minh Tịch mỉm môi không lên tiếng. Lâm Vệ Bân nói tiếp: “Vậy thì thật là quá giỏi. Tiểu Cố, chuyện gì đã xảy ra với cháu vậy? Bố cháu chưa bao giờ kể chuyện này cho bọn chú nghe, có phải lúc nhỏ cháu bị giật điện cao thế không?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch khẽ đáp: “Chuyện xảy ra năm cháu sáu tuổi ạ.”

“Vậy là lâu lắm rồi!”

“Chín năm ă.” Cổ Minh Tịch mỉm cười.

Lâm Vệ Bân thở dài rồi hỏi tiếp: “Chín năm, vậy bây giờ cháu còn thấy khó khăn trong cuộc sống không?”

“Cháu thấy bình thường, cháu có thể tự xử lý những vấn đề cơ bản.” Cổ Minh Tịch nói với vẻ hơi ngại ngùng, “Nhưng chắc chắn có những việc không làm được mà cần đến sự giúp đỡ của người khác.”

Lâm Vệ Bân chau mày nhìn cậu bằng ánh mắt thoáng chút hoài nghi, rồi anh ta hỏi: “Vậy... Dưới cháu có em gái không?”

Nhìn ánh mắt anh ta, Cổ Minh Tịch dần hiểu ra ẩn ý trong câu hỏi đó. Cậu suy ngẫm một lát mới trả lời: “Bố mẹ cháu cũng có ý định sinh thêm nhưng đến bây giờ vẫn chưa có ă.”

“À, ra thế.” Lâm Vệ Bân nói về thấu hiểu, “Kỹ sư Cổ năm nay ngoài bốn mươi, còn trẻ hơn chú một tuổi. Vẫn còn trẻ trung lắm, bố cháu giỏi giang như vậy, chắc chắn là có thể sinh thêm một đứa nữa. Nếu có chắc cũng không bị tính là sinh vượt kế hoạch đúng không? Cháu gặp sự cố như vậy nên chắc chắn bố mẹ cháu được ưu tiên sinh thêm nữa, đúng không?”

Cổ Minh Tịch gật đầu, bình thản đáp: “Vâng, cháu tận nguyên nên bố mẹ cháu có thể sinh thêm con, không bị tính là sinh vượt kế hoạch.”

Lâm Vệ Bân bắt đầu chuyển sang nói đến những điểm bất cập của chính sách kế hoạch hóa gia đình. Điển hình là những người như anh ta, cũng như Cổ Quốc Tường, thuộc tầng lớp công nhân doanh nghiệp nhà nước, lại được giữ vị trí cao, nếu sinh quá một đứa thì sẽ lập tức rơi vào sổ phạt bị giáng chức hoặc khai trừ, ngoài ra còn phải nộp một khoản tiền phạt khổng lồ.

Bàng Sánh đứng cạnh nghe mà tức no cả bụng nhưng nghĩ đến đây là bạn của Cổ Quốc Tường, cô cũng biết phải kiềm chế bản tính của mình, không nên tỏ thái độ khó chịu với người ta.

Thang máy lên tầng, Lâm Vệ Bân quẹt thẻ mở cửa phòng. Khi nhìn thấy cách bài trí trong phòng, Bàng Sánh sung sướng đến mở to hai mắt. Xưa nay cô chưa bao giờ được ở khách sạn đẳng cấp tính bằng sao nên chẳng thể ngờ không gian trong phòng lại hào nhoáng tới vậy.

Lâm Vệ Bân đàm đạo với Cổ Minh Tịch thêm một lúc lâu nữa. Cuối cùng Cổ Minh Tịch nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, bèn khéo léo nói mình và Bàng Sánh còn phải đi tham quan triển lãm, Lâm Vệ Bân mời hai đứa trẻ đi ăn tối nhưng Cổ Minh Tịch đã từ chối.

Thấy cậu không có tay, Lâm Vệ Bân trầm nghĩ không biết đứa trẻ này có thể tự ăn cơm được hay không. Lời từ chối của cậu vừa hay lại đúng với tâm tư anh ta. Dù sao Cổ Minh Tịch cũng là con trai Cổ Quốc Tường, Lâm Vệ Bân thực lòng không nỡ thấy cậu phải chật vật.

Anh ta đưa hai đứa trẻ trở lại trung tâm triển lãm, dặn dò vài câu rồi đi. Lâm Vệ Bân đi rồi, Bàng Sánh liền thả lỏng khuôn mặt, thở hồng hộc nói với Cổ Minh Tịch: “Ông chú vừa nãy nói chuyện đáng ghét thật đấy, bố anh với chú ấy quen nhau đã mười năm, sao có thể chưa từng nói gì đến chuyện của anh được chứ?! Cái vẻ ngạc nhiên đó thật đáng ghét!”

Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh trải qua lượt soát vé buổi chiều cùng tiến vào đại sảnh, về lãnh đạm lộ rõ trên gương mặt cậu, nói: “Thực ra bạn bè ở tỉnh ngoài của bố anh chắc không ai biết chuyện của anh đâu.”

Bàng Sánh lấy làm ngạc nhiên, “Tại sao?”

“Chẳng có ai đang yên đang lành lại nói với mọi người là con mình bị tàn phế, mất hết cả hai tay!” Cổ Minh Tịch mỉm cười nhìn cô, “Những người đó lại không có cơ hội gặp anh, chắc chắn bố anh sẽ chỉ kể chuyện vui với họ thôi.”

Bàng Sánh ngẫm nghĩ, cô hiểu có lẽ đây chính là sự thật.

Cổ Quốc Tường xưa nay chưa bao giờ đưa Cổ Minh Tịch ra ngoài chơi, đa số thời gian nghỉ hè anh đều đi công tác xa, kể cả những khi có thể đưa con cái đi cùng, anh cũng không bao giờ tranh thủ.

Bàng Sánh vẫn còn muốn nói tiếp về đề tài này thì bị Cổ Minh Tịch ngăn cản: “Vấn đề chỗ ở tối nay được giải quyết êm đẹp rồi, em không cần phải lo lắng nữa. Chiều nay chúng ta cứ chơi cho thỏa thích!”

Bàng Sánh nhìn cậu thật kỹ. Cổ Minh Tịch đang nhoen miệng cười, ánh mắt trong trẻo sáng ngời, hình như hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào từ ông chú họ Lâm kia. Bàng Sánh gật đầu thật mạnh, nói: “Vâng.”

Hầu như cả buổi sáng Bàng Sánh đều đi với Tạ Ích, cô biết Cổ Minh Tịch có hơi phật ý nên buổi chiều cô chỉ đến chào hỏi Tạ Ích một lúc rồi đi lần lượt tắt cả các phòng triển lãm cùng Cổ Minh Tịch.

Có nhiều phòng triển lãm Cổ Minh Tịch đã ghé qua vào buổi sáng nhưng cậu vẫn sẵn sàng đi thêm lần nữa cùng Bàng Sánh một cách rất hào hứng. Một cuộc thi ký họa trong vòng mười phút đang diễn ra ở phòng triển lãm vẽ manga trực tiếp, Bàng Sánh nhiệt tình khích lệ Cổ Minh Tịch tham gia, không thay đổi được suy nghĩ của Bàng Sánh, Cổ Minh Tịch đành đăng ký thi đấu.

Nơi diễn ra cuộc thi không có ghế ngồi, tất cả các thí sinh đều đứng vẽ tranh bên cạnh bàn, chỉ có Cổ Minh Tịch là đứng thẳng lưng, dùng chân trái làm

trụ, chân phải đặt trên bàn kẹp lấy bút vẽ.

Tư thế của cậu thu hút được sự chú ý của đông đảo mọi người nhưng trong lòng Cố Minh Tịch lại hoàn toàn bình tĩnh. Cậu ngược lên nhìn Bàng Sảnh đứng bên ngoài với dáng vẻ phấn khích, luồng suy nghĩ nhanh chóng chuyển động, cậu liền coi cô là nguyên mẫu để vẽ nên một nhân vật nữ trong truyện tranh.

Cuộc thi kết thúc, bức tranh của Cố Minh Tịch được ban giám khảo trao giải ba, phần thưởng là một cuốn sổ tay bìa da cứng cáp. Bàng Sảnh nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Bàng Sảnh dẫn Cố Minh Tịch tới hội trường nơi các tác giả truyện tranh ký tên, họ lần lượt lên sân khấu ký tên cho độc giả. Nhìn dòng người xếp hàng thật dài, Bàng Sảnh nói với Cố Minh Tịch: “Em có cảm giác sau này sẽ có một ngày, anh cũng sẽ ngồi ở vị trí đó ký tên cho độc giả!”

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt ngỡ ngàng, Bàng Sảnh mở rộng bức tranh đang cầm trong tay, nhân vật trên đó chính là cô. Bàng Sảnh nói: “Cố Minh Tịch, anh xem anh vẽ đẹp như thế này, tương lai chắc chắn sẽ trở nên vô cùng, vô cùng nổi tiếng. Dòng người xếp hàng chờ đến lượt được anh ký tên sẽ phải dài lắm, dài ra tận ngoài đường luôn.”

Cố Minh Tịch mỉm cười, cất giọng bình thản: “Ừ, anh sẽ cố gắng!”

Cuối cùng họ mua thêm một vài đồ kỷ niệm nhỏ. Cố Minh Tịch chọn cho mình một số dụng cụ vẽ tranh còn Bàng Sảnh thì mua mấy cuốn truyện. Chập tối, người trong triển lãm thưa thớt dần, Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch ôm đống chiến lợi phẩm đi chào tạm biệt Tạ Ích, chuẩn bị ra về.

Không ngờ Tạ Ích đã không còn ở đó nữa, các bạn của cậu chỉ nói cậu đã về trước chứ không biết đã đi đâu.

“Vậy trận chung kết ngày mai cậu ấy có đến không?” Bàng Sảnh hỏi.

“Chung kết Cosplay?” chàng trai đó lắc đầu, “Chắc là không, Tiểu Tạ vốn thất thường, muốn đi là đi ngay. Mục đích cậu ấy tới đây chỉ để chơi, nếu không muốn chơi nữa là phải mong đi ngay!”

Bàng Sảnh bản thân đứng sững lại, lòng thất vọng vô cùng.

Cô và Cố Minh Tịch quay về phòng khách sạn nghỉ ngơi một thời gian. Trời vừa sập tối, hai người thay quần áo ra ngoài kiểm ăn.

Dựa vào trí nhớ của mình, Cố Minh Tịch đưa Bàng Sảnh đi tàu điện ngầm đến miếu Thành Hoàng, mời cô ăn bánh bao Nam Tường nổi tiếng lấy lòng. Bàng Sảnh ăn rất nhiều đến no căng cả bụng, ăn xong liền rủ Cố Minh Tịch đi bộ cho tiêu cơm, đi tới Bến Thượng Hải ở đường Nhân Dân.

Đây là buổi tối thứ hai của họ trên đất Thượng Hải, Bàng Sảnh bây giờ mới thực sự hiểu được hàm ý của bảy chữ “đại đô thị đẳng cấp quốc tế” được nhắc đến trong giờ Địa lý. Nhìn cảnh đêm rực rỡ ở bờ bên kia sông Hoàng Phố, tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông quá đồ sộ rộng lớn với mình, Bàng Sảnh bé nhỏ có chút say sưa.

Cô đã không còn nhớ được nỗi sợ hãi và kích động vào buổi tối đầu tiên trên mảnh đất xa lạ này, mà lúc này đây, trong lòng cô chỉ có sự phấn khích và tự hào tràn đầy. Cô thấy mình như đã trưởng thành, bạn xem, cô bé đã được đi tàu hỏa, đi tàu điện ngầm, được chơi thỏa thích trong triển lãm truyện tranh đúng như kế hoạch, còn được đi chơi ở miếu Thành Hoàng, ăn bánh bao Thượng Hải nổi tiếng. Bây giờ cô đang dùng chân ở Bến Thượng Hải trong truyền thuyết, Cố Minh Tịch còn nói họ sẽ đi dọc theo Bến Thượng Hải để đến đường Nam Kinh.

Bến Thượng Hải quả thực rất đẹp, sông Hoàng Phố lững lờ chảy quanh, cảnh đêm rực rỡ sắc màu bên bờ sông làm người ta say đắm hết như trên phim ảnh, và cả những vật kiến trúc đầy hơi thời đại nữa. Cô bé Bàng Sảnh mới mười bốn tuổi không tìm được từ ngữ nào phù hợp để miêu tả tâm trạng phấn khích trong lòng mình, cô chỉ biết tham lam nhìn khắp nơi, hoa chân múa tay vui vẻ nói cho Cố Minh Tịch biết cảm nhận của mình.

Du khách đến với bến Thượng Hải đông như nê như cối, không gian náo nhiệt ồn ào. Bầu trời đêm ở Thượng Hải tuy mù mịt nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vầng trăng khuyết sáng tỏ lơ lửng trên không trung. Không biết từ bao giờ, Bàng Sảnh im lặng hẳn, cô chấp hai tay ra phía sau, bước chân nhảy nhót, thỉnh thoảng còn lùi lại đi bên cạnh Cố Minh Tịch, nghiêng đầu nở nụ cười trong veo với cậu.

Làn gió nhẹ lướt qua mái tóc bên tai Bàng Sảnh. Cô mặc áo phông màu hồng, quần lửng trắng, một kiểu ăn mặc rất bình thường của các cô gái trẻ. Nhưng Cố Minh Tịch lại có cảm giác ánh mắt cô giờ đây còn sáng hơn cả tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông bên bờ sông Hoàng Phố.

Nhìn gương mặt tươi cười rực rỡ của người bạn đồng hành, ca từ của một bài hát đột nhiên xuất hiện trong đầu cậu:

Làn gió đêm mùa hạ

Thôi qua em, người con gái trong lòng anh

Mái tóc em tung bay

Quần quanh anh, đung đưa theo gió

Trắng sáng rỡ trên bầu trời

Nói hộ những lời trong lòng em

Gió thoáng thoảng mùi hương của em

Đó chính là tình yêu mà anh vẫn đang đợi chờ

Tình yêu trong làn gió đêm mùa hạ

Tình yêu của một trái tim trầm lặng

Một tình yêu vẫn còn đợi mong...

(Lời bài hát Gió đêm mùa hạ - Ngũ Bách & China Blue)

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điều Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tương lai của cậu

Khi Bàn Sánh và Cố Minh Tịch trở lại khách sạn thì đồng hồ đã điểm chín giờ tối. Cả hai đều mệt mỏi như không được nghỉ ngơi, buổi tối thì lại đi bộ quá nhiều. Bàn Sánh chẳng quan tâm đến cơ thể ướt đầm mồ hôi, cô đã bay đôi dép sandal rồi nhào lên giường giăng rộng tay chân thành hình chữ đại, miệng than: “Mệt chết đi được!”

Cố Minh Tịch nói: “Tắm rồi đi ngủ sớm thôi.”

“Anh tắm trước đi...” Bàn Sánh lăn lộn trên giường, “Để em nghỉ một lát đã.”

Cố Minh Tịch bật cười, “Ừ, vậy em xem ti vi trước đi.”

Nhà vệ sinh của khách sạn bốn sao vừa rộng rãi vừa sạch sẽ, Cố Minh Tịch thoải mái tắm một cái thật sạch. Dây chằng trên hai chân rất dẻo dai, cậu có thể giờ chân cao đến ngang đầu. Ngồi trong bồn tắm rộng rãi, thậm chí cậu còn tự gội đầu được cho mình.

Tắm xong, lúc đứng trước gương mặc quần áo, hơi nước trên mặt gương đã bay dần, Cố Minh Tịch lại một lần nữa được chiêm ngưỡng cơ thể của mình. Cậu xoay một vòng, nhìn bờ vai của mình, nơi đáng lẽ phải có hai cánh tay bây giờ chỉ còn lại mẫu xương đầy sức sống vẫn đang sinh trưởng, và cả vết sẹo trông thật đáng sợ ngoài da.

Tự nhiên lại thấy bức bối trong lòng vì mình không giống như những người bình thường khác. Cậu bé mười lăm tuổi Cố Minh Tịch cúi gằm mặt, hai vai co lại, nước trên đầu róc rách chảy xuống, đột nhiên, tầm mắt cậu đặt lên chiếc vòng chân trên cổ chân bên phải. Trước khi tắm cậu đã định tháo ra nhưng đành bỏ tay vì cô ngốc Bàn Sánh đã thắt nút “chết” nên Cố Minh Tịch dùng chân trái tháo thế nào cũng không ra được, đành thôi.

Bây giờ khi nhìn thấy sợi dây trên chân mình, màu vàng nhạt ảm áp, hạt châu tròn trịa mượt mà, khóe môi cậu bất giác nhếch lên.

Thực ra cũng không tệ đến mức ấy. Cố Minh Tịch nhún vai nghĩ.

Cậu không mặc áo, khi trở về phòng với cây “không cần nhờ vả” trên miệng, Bàn Sánh đã ngủ say trên giường. Cố Minh Tịch đi tới bên cạnh, quay sang gọi cô khẽ khẽ, Bàn Sánh nhắm chặt mắt ngủ rất say, thậm chí còn có tiếng ngáy se sẽ phát ra. Cố Minh Tịch hiểu rằng cô thực sự đã mệt mỏi.

Để cô ngủ một lát vậy – Cố Minh Tịch nghĩ. Sau đó cậu dùng chân tung một góc chăn, nhẹ nhàng đắp lên cho Bàn Sánh.

Cố Minh Tịch không bật ti vi, cậu dùng miệng xách ba lô của mình ngồi lên giường, lấy những thứ trong túi ni lon ra sắp xếp lại cho gọn gàng.

Túi nilon đầu tiên chứa bàn chải, kem đánh răng và khăn mặt; túi còn lại là quần áo bản cậu thay ra trong hai ngày nay. Cố Minh Tịch tò mò ghé vào ngửi thử, mùi mồ hôi chua lôm bôm lên sực làm cậu chết ngạt. May mà còn một bộ quần áo sạch, Cố Minh Tịch quyết định chỉ mặc quần short đi ngủ giống đêm qua. Cậu có cảm giác là Bàn Sánh sẽ không còn hoảng sợ khi thấy cậu còi trần nữa.

Cậu sắp xếp lại những thứ mua được ở triển lãm: bút vẽ, màu nhập ngoại, ruột bút chì nhập ngoại, và một cuốn truyện tranh của tác giả manga mà cậu thích. Cố Minh Tịch ngồi khoanh chân trên giường, dùng ngón chân gỡ vải trang rồi vui vẻ đặt những món đồ này cùng vẽ vào triển lãm và cuốn sổ tay được thưởng, nhét cả vào ba lô.

Sau đó cậu nhìn thấy hộp đựng chiếc vòng chân, liền mỉm cười rồi cất vào ba lô. Còn mấy cuốn truyện của Bàn Sánh cũng đã nằm gọn trong ba lô của cậu. Lý do là vì Cố Minh Tịch cảm thấy những cuốn truyện đó rất nặng, cậu là con trai cần phải chăm sóc cho phái nữ.

Cuối cùng, trên giường chỉ còn lại một bức ảnh.

Bức ảnh được chụp ở Bến Thượng Hải, kiểu chụp ảnh lấy ngay, kích thước rất nhỏ, màu sắc không mấy tươi tắn nhưng cũng tương đối rõ ràng.

Đây là ảnh chụp chung của cậu và Bằng Sánh. Lúc đó Bằng Sánh cầm chiếc máy ảnh chụp lấy ngay của mình chụp cho cậu vài tấm còn cậu thì chẳng thể nào chụp cho cô một bức ảnh, vậy mà Bằng Sánh chẳng hề để bụng. Cô nói với Cố Minh Tịch rằng đây là đĩa cuộn phim thứ hai của mình, cuộn phim thứ nhất cô đã dùng hết để chụp ảnh với các tác giả manga ban ngày rồi.

Sau đó Cố Minh Tịch nhìn thấy một hiệu ảnh, nếu chụp ảnh bằng phim thì phải để lại địa chỉ để chủ tiệm gửi ảnh về, còn nếu chụp ảnh lấy ngay thì chỉ cần đợi một lúc.

Cố Minh Tịch nhờ chủ tiệm lấy trong túi mình ba mươi đồng, chụp cho Bằng Sánh một kiểu với quang cảnh là tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông và chụp thêm hai tấm ảnh chung của hai người.

Cậu giữ một tấm ảnh chung. Trong ảnh, cậu và Bằng Sánh sóng vai đứng bên lan can, một làn gió thổi qua khiến tay áo cậu hơi phấp phới, và cả mái tóc hơi rối của Bằng Sánh sau một ngày chơi đùa thỏa thích.

Cô cười rất đẹp, càng nhìn lâu Cố Minh Tịch càng cảm thấy Bằng Sánh thực ra rất đáng yêu, chẳng có điểm gì thua kém Triệu Cảnh hay Khâu Lệ Na cả.

Có điều cô còn nhỏ quá. Dù là đầu óc hay tâm lý, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Cố Minh Tịch cất bức ảnh vào túi một cách hết sức cẩn thận. Cậu nghĩ, nếu có thể, cậu mong Bằng Sánh lớn chậm một chút.

Hơn mười một giờ đêm, Bằng Sánh tỉnh giấc vì mót tiểu, đánh găng gượng đi tắm gội, rồi chẳng kịp đợi cho tóc khô đã ngả nhào xuống giường.

Ngủ một mạch đến tận chín giờ sáng hôm sau, Bằng Sánh và Cố Minh Tịch tỉnh táo thức dậy, xuống nhà ăn giải quyết bữa sáng rồi trở về phòng thì bất ngờ điện thoại cố định đổ chuông.

Người gọi tới là Lâm Vệ Bân, anh ta hỏi Cố Minh Tịch đi tàu chuyến mấy giờ, Cố Minh Tịch trả lời là ba giờ chiều, Lâm Vệ Bân liền nói phải mời hai đứa trẻ bữa trưa rồi sẽ chịu trách nhiệm đưa họ ra tận nhà ga.

Sở dĩ Lâm Vệ Bân hành động như vậy là vì anh ta cảm thấy hôm trước mình có phần thất lễ với Cố Minh Tịch. Anh ta không biết thái độ của Cố Quốc Tường với Cố Minh Tịch là thế nào, lỡ cậu bé không có cánh tay này lại là bảo bối trong lòng kỹ sư Cố, vậy chẳng may lúc về Cố Minh Tịch nói lại với bố thì sau này họ sẽ không tránh khỏi khó khăn khi cần nhờ đến sự giúp đỡ của Cố Quốc Tường trong công việc. Thế là sau khi bàn với vợ, Lâm Vệ Bân nghĩ ra một cách cứu vãn để thể hiện anh ta rất coi trọng Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch không sao thoái thác được lời mời mọc của đối phương. Lâm Vệ Bân là bạn của bố mình, cậu không thể cứ nằng nặc từ chối mãi được. Nhưng... cậu đã hứa là sẽ đưa Bằng Sánh đi leo tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông, đành thất hẹn với cô vậy.

Lúc ăn trưa, mặt Bằng Sánh sung sĩa như Bao Công, còn Cố Minh Tịch thì vẫn lịch sự trò chuyện với Lâm Vệ Bân. Hôm nay là chủ nhật nên Lâm Vệ Bân đưa cả vợ con tới. Con gái anh ta tên Lâm Tuyền, đang học lớp năm, là một cô bé gốc Thượng Hải rất thích làm nũng. Chẳng biết có phải bữa cơm này cũng làm hỏng kế hoạch của cô nhóc hay không mà mặt cô nàng cũng sung sĩa không kém Bằng Sánh.

Cố Minh Tịch dùng chân ăn cơm, Lâm Tuyền bĩu môi nhìn cậu từ đầu đến cuối. Cô bé quan sát thật kỹ xem chân cậu có bẩn hay không và nhất quyết không động đũa vào bất cứ món ăn nào đã “bị” Cố Minh Tịch gấp.

Trước mặt Cố Minh Tịch là đĩa sườn xào chua ngọt, là món ăn mà đứa trẻ nào cũng thích, ở gần gấp dễ nên cậu cũng ăn được vài miếng. Lâm Vệ Bân không hiểu tâm tư con gái, thấy cô bé không ăn, tưởng là ở xa quá không gấp được, liền giơ tay gấp một miếng đặt vào bát Lâm Tuyền. Cô bé liền đập đôi đũa đánh bụp một tiếng xuống bàn rồi nói: “Con no rồi, con không ăn nữa đâu.”

Lâm Vệ Bân lấy làm ngạc nhiên, cũng nói bằng tiếng Thượng Hải: “Vừa mới bắt đầu sao con đã no rồi được?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Tuyền mím chặt lại, ầm ức kêu lên: “Ảnh dùng... chân thúi... ăn rùi, con không thèm!”

Lâm Vệ Bân vội mắng: “Tuyền Tuyền!”

Bằng Sánh và Cố Minh Tịch cùng ngừng lại. Bằng Sánh không hiểu tiếng Thượng Hải nên chỉ biết nhìn chằm chằm Lâm Tuyền bằng ánh mắt khó hiểu, không biết cô bé này bị làm sao.

Còn Cố Minh Tịch thì lặng lẽ gác đũa, thả chân xuống gầm bàn rồi nói: “Chú Lâm, cháu no rồi, mọi người ăn đi ạ.”

Bằng Sánh quay lại nhìn cậu rồi suy nghĩ một cách kỹ càng, cô cũng đã hiểu ra phần nào, bèn đặt đũa xuống bàn rồi nói: “Cháu cũng no rồi ạ.”

Bữa cơm kết thúc trong bầu không khí không lấy gì làm vui vẻ. Gỏi đồ ăn vặt to đùng mà Lâm Vệ Bân chuẩn bị riêng cho Cố Minh Tịch cũng bị cậu khước từ, lập tức chào tạm biệt cả gia đình họ Lâm rồi rời đi cùng Bằng Sánh.

Lúc đi tàu điện ngầm đến nhà ga, Bằng Sánh nổi giận bưng bưng, hỏi Cố Minh Tịch: “Con nhóc kia vừa nói gì vậy? Anh hiểu đúng không? Anh nói cho em biết nó vừa nói gì đi! Có phải nó mắng anh không?”

Cố Minh Tịch bị cô làm phiền suốt quãng đường. Bàng Sánh nhớ lại câu nói đó: “Ảnh dùng... chân thối... ăn rồi, rốt cuộc là có ý gì?”

Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô rồi bình thản đáp: “Nó nói là anh ấy dùng chân thối ăn rồi, con không muốn ăn món đó nữa!”

Chỉ một câu nói đã khiến Bàng Sánh nín thính, cô ôm ba lô ngồi xuống bên Cố Minh Tịch. Hai người nhìn không gian tối mịt lướt qua rất nhanh ngoài cửa tàu điện ngầm, còn có thể nhìn thấy chính mình qua lớp kính trong suốt.

Những hành khách lên xuống đi qua họ đều liếc mắt nhìn Cố Minh Tịch một cái, không biết là vô tình hay cố ý. Cố Minh Tịch thì luôn ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt họ bằng thái độ rất đối bình thản. Bàng Sánh thì từ từ cúi thấp, ngón tay vân vê ba lô của mình.

Có những việc, chỉ là họ chưa đối diện, không có nghĩa là không xảy ra.

Có những người, chỉ là họ chưa gặp mặt, không có nghĩa là không tồn tại.

Rời khỏi thành phố E, rời khỏi khu tập thể kim khí, rời khỏi những con đường quen thuộc xung quanh khu nhà, rời khỏi trường tiểu học Cầu Tri, rời khỏi trường trung học Nguyên Phi... rời khỏi góc lớp bên cạnh cửa sổ tuy cô đơn nhưng yên tĩnh và bình lặng, rời khỏi bàn đánh bóng bàn tuy không thể chơi nhưng vẫn có thể đứng đó nhìn rồi nói chuyện... Bàng Sánh chợt nhận ra rằng khi Cố Minh Tịch rời khỏi những nơi quen thuộc đó, rời xa những người giáo viên, bạn học, láng giềng, họ hàng... cậu thực sự biến thành một người rất “kỳ quặc”, rất “đặc biệt”, rất “thu hút người khác”.

Mặc dù trong mắt cô Cố Minh Tịch thậm chí còn không kỳ quặc, đặc biệt và thu hút bằng Tạ Ích nhưng trong mắt tất cả những người bình thường khác, cậu chính là một kẻ ngoại đạo, hoàn toàn xa lạ.

Việc giác ngộ điều này khiến tâm trạng Bàng Sánh sa sút rất nhiều, cô không biết theo dòng chảy thời gian, họ dần trưởng thành, tình trạng này liệu có khá hơn bây giờ chút nào hay không? Cô không biết tương lai của Cố Minh Tịch sẽ ra sao, trước kia không bao giờ thêm nghĩ tới vì cậu quá giỏi giang! Còn giờ đây cô lại không dám nghĩ tới, thực sự là không dám nghĩ tới.

Lúc chờ tàu trong ga Thượng Hải, Bàng Sánh bất ngờ nói với Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, em cảm thấy tốt nhất anh vẫn không nên thi Nhất Trung”

“Tại sao?” Cố Minh Tịch hỏi.

“Nhất Trung không tốt, anh nên thi vào Quảng Trình.” Bàng Sánh cẩn thận phân tích cho cậu, “Lần trước lúc sang nhà em chơi, mẹ anh đã hỏi mẹ em một số chuyện liên quan đến kế toán. Bác Lý nói bác muốn tương lai anh làm về kế toán nhưng không phải là những người phải chạy đôn chạy đáo ra ngân hàng để hạch toán giá thành, mà là kiểu nhân viên chỉ cần ngồi bàn giấy từ đầu giờ đến cuối giờ. Sau này anh lại thích học Toán, Lý, Hóa, nên chắc chắn sẽ tiếp thu rất nhanh. Nhưng... Nhưng nếu anh làm về kế toán thì chắc chắn phải thi vào một ngôi trường tốt với chuyên ngành tốt, tốt nhất là học cả nghiên cứu sinh, như vậy mới có sức mà cạnh tranh với những người còn lại.”

Bàng Sánh hiếm khi nào nói chuyện với thái độ nghiêm túc như vậy, cô cố gắng nhớ lại nội dung câu chuyện của Lý Hàm và Kim Ái Hoa mà mình nghe trộm được hôm đó, rồi nói tiếp: “Nếu anh học ở Nhất Trung thì sau này khả năng thi vào đại học sẽ thấp hơn nếu học ở Quảng Trình. Với thành tích của anh, không khéo lên cấp ba đã được tiến cử vào đại học, có thể chọn một trường đại học thật tốt, tốt nghiệp xong kiếm một vị trí nhân viên kế toán nào đó cho ổn định. Mẹ em bảo đừng thấy đa số những người làm kế toán là nữ mà nhầm, hầu như những kế toán viên giỏi đều là đàn ông!”

Nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn của cô cứ mấp máy liên tục, nói luyên thuyên một tràng dài, cuối cùng cũng chen được vào câu chuyện, cậu hỏi: “Vậy có phải em vẫn định thi vào Nhất Trung cùng Tạ Ích hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hai đứa trẻ vô tư

Trên chuyến tàu trở về thành phố E, Bàng Sánh ngả đầu vào vai Cố Minh Tịch ngủ thiếp đi. Cố Minh Tịch thì không hề thấy buồn ngủ chút nào, từ đầu đến cuối chỉ quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Chuyến tàu băng qua thành phố rồi đến với nông thôn, phong cảnh trước mắt cậu từ nhà cao tầng biến thành ruộng đồng bát ngát. Nhìn phong cảnh biến mất thật nhanh trước mắt, đôi mắt Cố Minh Tịch thoáng về mơ hồ.

Những lời Bàng Sánh vừa nói với cậu, Lý Hàm chưa từng nhắc tới trước mặt con trai. Lần thi nào Cố Minh Tịch cũng giành được vị trí nhất khối, Lý Hàm hiếm khi hỏi đến chuyện học hành của cậu. Còn một năm nữa mới thi vào cấp ba, chị cũng chưa lần nào hỏi Cố Minh Tịch có ý định thi vào trường nào?

Nhưng có lần Cố Minh Tịch đã vô tình nghe thấy bố mẹ nói chuyện riêng với nhau. Hai người đứng trong bếp, Cố Quốc Tường hạ giọng nói nhỏ với Lý Hàm: “Đừng quan tâm Cố Minh Tịch muốn thi vào trường cấp ba nào, điều mà vợ chồng mình phải lo lắng là trường nào sẽ chấp nhận nó?”

Mấy năm nay Cố Minh Tịch không lúc nào không chăm chỉ học tập. Chữ cậu viết bằng chân rất đẹp, ngay cả chữ tiếng Anh cũng tròn trịa rõ ràng, đáng

sau mỗi con chữ cậu còn thêm vào một cái đuôi nhỏ xinh xắn; những hình vẽ cậu dùng eke, thước đo góc vẽ ra vừa chính xác vừa sạch đẹp, trình bày bài giải toán gần như giống hệt với đáp án tiêu chuẩn; trí nhớ và khả năng tiếp thu của cậu tốt vô cùng, đến cả những môn phụ cậu cũng rất nghiêm túc học tập, không hề lơ là chảnh mắng, thậm chí nhờ sự giúp đỡ của các bạn, cậu còn biết làm thí nghiệm bằng chân.

Mặc dù cuộc sống đơn giản và trong sáng nhưng thực ra cũng không khỏi có phần nhàm chán. Đa số thời gian cậu đều dùng vào việc học, những lúc rảnh rỗi sau giờ học thì vẽ tranh. Còn thời gian dùng cho việc nghỉ ngơi hầu như đều có liên quan đến Bàn Sánh.

Xem bộ phim Bàn Sánh gợi ý, nghe bài hát mà Bàn Sánh yêu thích, xem bộ phim hoạt hình Bàn Sánh cuồng si, may mà có sự tồn tại của Bàn Sánh nên cuộc sống của Cố Minh Tịch mới trở nên phong phú hơn một chút.

Đúng là cậu chưa từng nghĩ đến chuyện tương lai, dù sao còn chưa tốt nghiệp cấp hai, ba năm cấp ba, bốn năm đại học, thậm chí còn dài hơn nữa, Cố Minh Tịch bây giờ sao phải nghĩ đến công việc sau này của mình kia chứ?

Nhưng Lý Hàm đã bắt đầu nghĩ tới, chị muốn hướng cho cậu theo ngành kế toán, Cố Minh Tịch hoàn toàn không biết gì về công việc này. Cậu biết Kim Ái Hoa là kế toán viên, cả ngày chỉ ngồi bàn giấy bấm máy tính. Cảm giác buồn phiền thoáng chộn rộn trong lòng Cố Minh Tịch, cậu bấm máy tính bằng chân chậm lắm, chậm lắm!

Cậu không muốn làm kế toán một chút nào!

Khi Cố Minh Tịch và Bàn Sánh về đến nhà đã là bảy rưỡi tối. Sau ba ngày hai đêm, hai đứa trẻ đều đen hơn, trông cũng có vẻ lờ lờ lệch thếch. Bàn Sánh đói meo, vừa về đến nhà đã mè nheo đòi ăn cơm. Còn việc đầu tiên sau khi Cố Minh Tịch về nhà là nhờ bố cho đi “nặng”.

Cậu đã thấy hơi “buồn” từ tối qua nhưng sự thôi thúc đó không mãnh liệt lắm nên cậu cố nhịn lại, tính ra đã nhịn cả một ngày đêm rồi.

Từ sau ngày bị cắt tay, điều này hình như đã trở thành một kỹ năng đặc biệt của Cố Minh Tịch, không tính những khi bị tiêu chảy, bình thường Cố Minh Tịch có thể nhịn tới hai, ba ngày cũng không sao.

Ăn xong món cơm rang trứng đích thân bố làm cho mình, lúc Bàn Sánh đang ngồi trên bàn ăn nhỏ thì Kim Ái Hoa phe phẩy cái quạt bên cạnh, lần la hỏi con gái: “Sánh Sánh, nói thật cho mẹ biết, rốt cuộc đám các con đến Thượng Hải chơi gồm mấy người?”

Bàn Sánh nhè vô nho ra khỏi miệng, chột dạ trả lời: “Chẳng phải con đã nói với bố mẹ rồi sao, bốn người.”

“Đúng là bốn người chứ?”

“Vâng.”

Kim Ái Hoa đặt mạnh chiếc máy ảnh chụp lấy ngay của Bàn Sánh xuống mặt bàn: “Đến lúc mẹ rửa ảnh ra mà thấy trong ảnh không có đủ bốn người thì tự con biết phải làm sao rồi đấy!”

Bàn Sánh cuống lên, cô thực sự không nghĩ mẹ mình còn có chiêu này, đành thanh minh: “Mẹ, ban đầu chúng nó bảo có đi...”

Kim Ái Hoa giận bưng bưng, giáng ngay một cái tát xuống mặt Bàn Sánh: “Con điên này! Mày muốn chết phải không! Nếu bác Cố không sang nói thì đến cả tao cũng không biết chỉ có mày và Cố Minh Tịch ở Thượng Hải! Mày biết nói dối từ bao giờ thế hả?! Hả?! Đồ mặt dày mày dạn!”

Bị đau, Bàn Sánh khóc toáng lên: “Đau đau đau đau quá! Mẹ, con nào có mặt dày!”

Kim Ái Hoa nổi con lòi đờm, liền đánh thêm vài cú vào gáy con gái: “Còn cãi hả! Minh Tịch là con trai! Mày là con gái! Mày dám đi chơi với nó! Lại còn qua đêm! Cùng một phòng! Bác Lý nói Minh Tịch ở ngoài không đi vệ sinh một mình được! Mày có biết không hả?!”

Bàn Sánh ôm đầu chạy trốn: “Con biết!”

Kim Ái Hoa giận tái mặt: “Biết?! Biết mà mày còn đi cùng với nó! Vậy tao hỏi mày một câu, ở Thượng Hải mày có giúp Cố Minh Tịch đi tiểu lần nào không?”

Bàn Sánh ôm đầu không trả lời, Kim Ái Hoa lại giáng thêm một cái tát nữa, “Tao đang hỏi mày đấy!”

Bàn Thủy Sinh nghe thấy tiếng động trong phòng khách liền thông thả đi ra, nói: “Sánh Sánh vừa về đến nhà, mới ăn cơm xong sao em đã đánh mắng con rồi?!”

Kim Ái Hoa đập bàn nói: “Anh đi mà hỏi con gái bảo bối của anh ấy! Minh Tịch đã mười lăm tuổi rồi! Chỉ có hai đứa đi chơi, Minh Tịch đi vệ sinh kiểu gì được?!”

Bàn Thủy Sinh nhìn Bàn Sánh bằng ánh mắt dò hỏi. Sau một thoáng chần chừ, Bàn Sánh nói: “Cố Minh Tịch có thể tự đi vệ sinh! Con chỉ giúp anh ấy... một lần... thôi.”

Giọng cô bé ngày càng nhỏ lại, vì nhận ra cả bố lẫn mẹ đều đang trợn mắt nhìn mình.

Bằng Sánh vẫn cố vớt vát: “Có gì đâu, thực sự chỉ có một lần thôi. Ngày xưa chẳng phải ngày nào con cũng tắm chung với Cố Minh Tịch, sờ qua sờ lại khắp nơi còn gì...”

Lý Hàm thu quần áo xong mang vào phòng ngủ, nói với Cố Quốc Tường: “Nhà bên cạnh sao thế nhỉ, Sánh Sánh vừa mới về mà, Ái Hoa sao lại đánh con bé, Sánh Sánh khóc to quá đi mất.”

Cố Quốc Tường không để ý đến vợ, anh ngả lưng lên đầu giường, tay cầm quyển sách chăm chú đọc.

Lý Hàm gấp gọn quần áo rồi cất vào tủ, sau đó đi tắm rồi quay lại với một bộ váy ngủ có thắt lưng nơ.

Chị nằm xuống bên cạnh Cố Quốc Tường, sau khi thuận tay chuyển kênh ti vi mấy lần liền cất giọng ngại ngùng: “Quốc Tường, hôm nay em... đang trong kỳ.”

Tầm mắt Cố Quốc Tường không rời khỏi trang sách, thuận miệng hỏi: “Kỳ gì?”

“Kỳ rụng trứng ấy.” Lý Hàm cup mắt lại, chủ động áp sát về phía Cố Quốc Tường, “Lâu rồi vợ chồng mình không quan hệ, hôm nay thử nhé, được không anh?”

Cố Quốc Tường thoáng trầm ngâm rồi đặt quyển sách xuống, tháo kính ra, khẽ xoa chớp mũi rồi nói với Lý Hàm: “A Hàm, hôm nay anh thấy hơi mệt.”

Lý Hàm thất vọng vô cùng. Dù sao trong một tháng cũng chỉ có một, hai ngày rụng trứng. Nếu để lỡ lần này thì phải chờ đến tận tháng sau. Nhưng chị sẽ không làm trái ý Cố Quốc Tường.

Lý Hàm ừm một tiếng rồi dùng điều khiển tắt ti vi đi, xuống giường rót cho Cố Quốc Tường một ly sữa và không dạn dò: “Em đi ngủ trước, nếu anh thấy mệt thì uống sữa rồi cũng nghỉ sớm đi.”

Chị đặt mình xuống giường nằm nghiêng quay lưng về phía Cố Quốc Tường. Không lâu sau, phía sau lưng có tiếng anh uống sữa rồi tắt đèn, anh cũng nằm xuống.

Cố Quốc Tường ôm lấy Lý Hàm từ phía sau. Lý Hàm không lên tiếng, chị hiểu rất rõ Cố Quốc Tường, biết là anh có chuyện muốn nói với mình.

Quả nhiên sau một hồi trầm ngâm, Cố Quốc Tường lên tiếng: “Còn nhớ Lâm Vệ Bản mà anh từng nói đến với em không? Đó là người bạn ở Thượng Hải mà anh đã quen mười năm nay.”

“Nhớ.” Lý Hàm đáp.

“Hôm nay anh ta gọi điện cho anh, luôn miệng giải thích.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Hôm qua anh nhờ anh ta sắp xếp chỗ nghỉ cho Minh Tịch với Sánh Sánh. Trưa nay, anh ta đưa vợ con đến mời hai đứa trẻ đi ăn, kết quả đang ăn thì mất vui.”

Giọng nói của Cố Quốc Tường vẫn đều đều, Lý Hàm không biết ý anh muốn nói đến điều gì, bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Lâm Vệ Bản nói đứa con gái mười một tuổi của anh ta giật mình khi nhìn thấy Minh Tịch nhà ta. Trẻ con không hiểu chuyện nên đã nói ra những lời không nên nói.”

Lý Hàm: “...”

“A Hàm, anh có rất nhiều bạn ở Thượng Hải. Lần nào đi công tác, họ cũng xếp hàng mời anh đi ăn. Họ gọi anh là kỹ sư Cố, biểu thuốc lá, biểu rượu, thậm chí có người còn biếu cả tiền cho anh. Trong lúc nhậu nhẹt, thỉnh thoảng mọi người đều nói về con cái mình. Có người hỏi anh, này kỹ sư Cố, con anh bao nhiêu tuổi rồi? Là con trai hay con gái? Anh đã trả lời là con trai, đang học cấp hai. Họ lại bảo khi nào có dịp nhớ dẫn con trai đến Thượng Hải chơi một chuyến, bởi vì Thượng Hải cũng đâu xa thành phố E là mấy. Anh cũng chỉ biết trả lời là con mình bận học hành, không có thời gian đi chơi. Con tôi năm nào cũng dẫn đầu khối, nghỉ đông nghỉ hè còn phải học vẽ. Họ liền khen đúng nhất khối thì chắc chắn tương lai sẽ là một nhân tài.”

Lý Hàm: “...”

“Bây giờ Lâm Vệ Bản đã biết chuyện của Minh Tịch, không bao lâu nữa các bạn của anh ở Thượng Hải cũng sẽ biết hết. Họ sẽ nói gì đây, liệu có cười anh nói dối như Cuội, con của Cố Quốc Tường không có tay, làm sao biết vẽ vôi gì? Lại còn đứng đầu khối!”

Nói đến đây, Cố Quốc Tường bật cười khe khẽ, “A Hàm, anh thường nghĩ nếu đứa bé trong bụng em ngày trước vẫn còn khỏe mạnh thì đến giờ chắc nó cũng được bốn, năm tháng rồi nhỉ?”

Nước mắt Lý Hàm đã tuôn rơi tự khi nào nhưng chị vẫn cắn chặt răng không để nghẹn ngào thành tiếng. Cố Quốc Tường thờ dài, thả lỏng vòng tay rồi nói: “Không nói chuyện nữa. Ngủ thôi.”

Tháng chín khai giảng, Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh đều lên lớp Chín. Cho dù Nguyên Phi là một ngôi trường không ra gì, thì đám trẻ trong lớp chọn vẫn phải bắt đầu học hành một cách nghiêm túc.

Đó là năm cuối cùng của thế kỷ, là năm chuyển giao giữa hai thiên niên kỷ. Ngày ba mươi mốt tháng mười hai, Bàng Thủy Sinh đưa vợ con về nhà bố mẹ ăn cơm. Trên đường về nhà, tiếng pháo, mùi khói rộn ràng không ngớt.

Bàng Sánh không thích đốt pháo, cô sợ lửa và chẳng ưa gì mùi thuốc súng sau khi pháo hoa đã tàn.

Bên ngoài tiếng pháo nổ đom đóp rợp trời, Bàng Sánh ôm một hộp chocolate tới gõ cửa nhà Cổ Minh Tịch.

Cô lễ phép chúc mừng năm mới Cổ Quốc Tường và Lý Hàm rồi đi vào phòng của Cổ Minh Tịch.

Thấy Cổ Minh Tịch đang làm bài tập, Bàng Sánh thật bá phúc cậu sát đất, sau khi lột vỏ một viên kẹo chocolate nhét vào miệng Cổ Minh Tịch, cô ngồi lên giường cậu lắc lư đôi chân.

Cổ Minh Tịch ngoái lại nhìn cô, trên môi là nụ cười hiền hòa. Bàng Sánh mỉm cười hỏi: “Ngon không? Chú em đi du lịch nước ngoài mang về đấy.”

“Ngon lắm.” Cổ Minh Tịch đứng dậy ngồi xuống mép giường bên cạnh Bàng Sánh: “Tìm anh có việc gì không?”

Bàng Sánh nổi giận trợn mắt: “Không có việc thì không được sang tìm anh hả?!”

“Gi mà ghê thế. Anh không có ý đó, chẳng phải em không ăn tối ở nhà sao?” Cổ Minh Tịch nói, “Anh tưởng em sang tìm anh có việc.”

Bàng Sánh hứ một tiếng, bĩu môi nói: “Đúng là chẳng có việc gì cả, em sang đây chơi một lúc thôi. Này, anh có cuốn truyện tranh nào mới không?”

“Có, vài hôm trước anh lén mua mấy quyển Thám tử Kindaichi.” Ngồi vào bàn học, Cổ Minh Tịch khom lưng dùng chân lục tìm trong ngăn bàn bên trên ngăn kéo, hồi lâu sau mới dùng ngón chân kẹp ra một cuốn truyện tranh. Cậu lặp lại động tác này vài lần, tổng cộng lấy ra bốn cuốn truyện.

Bàng Sánh vui lắm: “Anh giấu kỹ y như em vậy, ồa... bụi quá này.”

“Đành chịu thôi, mẹ anh mà phát hiện chắc chắn sẽ tịch thu.” Cổ Minh Tịch trở lại ngồi xuống cạnh Bàng Sánh. Bàng Sánh bóc vỏ hai viên kẹo, một để mình ăn, một viên nhét vào miệng Cổ Minh Tịch. Cô mở cuốn truyện ra, nói: “Em chưa đọc truyện này bao giờ, cho em mượn nhé.”

“Ừa, nhưng đừng làm mất của anh đấy.”

“Em làm mất của anh bao giờ?”

“Em làm mất của anh bốn quyển lận! Một quyển Rurouni Kenshin, hai quyển Hành trình U Linh Giới, một quyển Thọ sản!”

Bàng Sánh nhìn cậu bằng ánh mắt nghi ngờ: “Em làm mất á?”

“Dĩ nhiên rồi!” Vừa ăn kẹo Cổ Minh Tịch vừa nói: “Anh còn chưa kịp mua bù vào.”

“Đồ keo kiệt, em cũng cho anh mượn truyện đọc, lại còn mời anh ăn kẹo chocolate nữa.” Bàng Sánh bĩu môi, “Cổ Minh Tịch, anh thật nhỏ mọn, hôm nay là giao thừa mà anh còn tính toán với em. Cùng lắm sau này em mua trả lại cho anh là được chứ gì?”

“...” Gặp phải kiểu chơi xấu của Bàng Sánh, xưa nay Cổ Minh Tịch chỉ biết trơ mắt nhìn mà thôi.

Lát sau Bàng Sánh đã cời giấy nằm lên giường Cổ Minh Tịch. Cô ăn chocolate, đọc truyện tranh, hai chân bên dưới thì cứ lắc lư liên tục.

Đang ngồi bên cạnh nhìn Bàng Sánh, chợt Cổ Minh Tịch nhớ ra một chuyện, nói: “Bàng Bàng, em biết không? Khu tập thể ở Thành Tây sắp xây xong rồi.”

“Hả?” Bàng Sánh có vẻ rất hứng thú với đề tài này, bèn ngồi ngay dậy, nói: “Thật không?”

“Ừ.” Cổ Minh Tịch vui vẻ gật đầu, cậu cũng cho hai chân lên giường, chống cằm lên đầu gối, nói: “Bố anh nói thế, không sai đâu. Bố anh bảo bây giờ đang lắp nội thất rồi, chắc khoảng tháng bảy năm sau là giao nhà. Sau đó nhanh thì cuối năm là có thể dọn tới ở.”

“Oa, vậy nghĩa là chỉ cần em thi đỗ Nhất Trung thì nửa năm sau là có thể dọn tới nhà mới? Lại còn có cả cầu thang máy?”

Thấy cô vui như vậy, Cổ Minh Tịch cũng cảm thấy rất phấn khởi, nụ cười tươi rói đến mức đuôi mắt cũng cong cong, “Ừ, nửa năm là đủ.”

“Quá tuyệt!” Bàng Sánh ngửa mặt nằm xuống giường Cổ Minh Tịch, ôm lấy gối của cậu mà lăn lộn, “Không biết bọn mình có thể tiếp tục là hàng xóm không nhỉ?”

Cổ Minh Tịch ung dung nhún vai, “Được ở cùng một khu là tốt lắm rồi. Nếu nhất định phải là hàng xóm, anh đành nhờ bố anh tìm cách vậy.”

“Hay quá!” Bàng Sánh vui kinh khủng. Thành tích học tập của cô bây giờ rất ổn định, thi vào Quảng Trình hay Cửu Trung hơi khó nhưng nếu cứ đà này phát huy thi vào Nhất Trung ngon ơ.

Cố Minh Tịch mỉm môi, bèn nói ngay: “Bàng Bàng, nếu chúng ta vẫn ở cùng một khu nhà với nhau, anh thấy mình vẫn nên thi vào Nhất Trung thì hơn.”

Bàng Sánh thoáng sùng sốt, ngồi dậy nhìn cậu.

Cố Minh Tịch nhìn cô không hề trốn tránh, nói: “Mấy hôm trước mẹ đã đưa anh đến Quảng Trình. Mẹ anh đưa bảng điểm cho giáo viên tuyển sinh nhưng họ khuyên anh không nên đăng ký vào Quảng Trình.”

Bàng Sánh: “...”

“Cửu Trung cũng vậy, anh cũng đến rồi nhưng họ không muốn nhận anh vào học.” Cố Minh Tịch cười hiền hòa, nói: “Anh bảo mẹ là anh thích thi vào Nhất Trung, bởi vì em cũng đăng ký Nhất Trung. Mẹ anh đã đồng ý là mấy hôm nữa đưa anh tới Nhất Trung gặp giáo viên trước, hỏi thử xem sao.”

Bàng Sánh sốt sắng hỏi: “Vậy nếu bên Nhất Trung cũng không nhận thì sao?”

“Không nhận thì anh cũng đành chịu thôi.” Cố Minh Tịch cụp mắt, quay sang nhìn hai bên tay áo trống không dưới bờ vai mình, “Nhưng anh nghĩ rồi sẽ có một ngôi trường nào đó chịu thu nhận mình, bởi vì anh đâu có gây cho họ phiền phức gì, đúng không?”

Bàng Sánh dờ dẩn gật đầu. Cô không biết phải an ủi Cố Minh Tịch thế nào, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Cố Minh Tịch, anh phải cố lên! Lúc nào đến Nhất Trung gặp giáo viên, anh hãy nói với họ là một người bạn thân của anh cũng sẽ thi vào trường này, nhờ trường chia anh vào cùng lớp với người bạn đó. Người bạn đó sẽ xung phong ngồi cạnh anh, giúp đỡ anh trong học tập cũng như cuộc sống thường ngày, không phải phiền đến những bạn khác.”

Cố Minh Tịch ngáy ngồ nhìn cô, khước môi cậu giật nhẹ, hỏi vói vể không chắc chắn lắm: “Người bạn em nói... không phải là Tạ Ích đấy chứ?”

“Anh điên à! Sao em lại kêu Tạ Ích giúp anh được?!” Bàng Sánh giờ tay véo lên eo cậu, vỗ ngực nói: “Người em nói đến chính là em! Đồ ngốc!”

Mặc dù bị cô véo rất đau nhưng nụ cười trên môi Cố Minh Tịch lại hết sức vui vẻ.

Lời giao hẹn cùng thi vào một trường cấp ba đã được hai đứa trẻ đặt ra một cách vui vẻ như vậy đấy!

Thế nhưng khi đến Nhất Trung, sau khi xem bảng điểm của Cố Minh Tịch, nhìn cậu dùng chân viết chữ, mở sách vở, mặc quần áo và làm một số công việc khác ngay tại đó, giáo viên phụ trách việc tuyển sinh của trường đã tỏ ý có thể nhận cậu vào học. Vậy là đến thời điểm điền đơn đăng ký thi, cả Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đều ghi nguyện vọng là trường Nhất Trung của thành phố E. Bàng Sánh không đặc biệt chú ý đến nguyện vọng của Tạ Ích, bởi kể cả Tạ Ích có đăng ký vào Quảng Trình, Cửu Trung, Nhị Trung, Tam Trung, Ngũ Trung hay gì đi nữa, cô cũng sẽ không thay đổi quyết định của bản thân.

Kỳ thi vào cấp ba được diễn ra vào tháng Sáu năm 2000. Cuối tháng, khi thành tích được công bố rộng rãi, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đều giành được số điểm rất tốt. Nhất là Cố Minh Tịch, cậu không chỉ là học sinh thi được điểm cao nhất của Nguyên Phi mà còn dẫn đầu mấy trường cấp hai trong khu vực.

Đầu tháng bảy các trường cấp ba công bố điểm trúng tuyển, Bàng Sánh đỗ vào Nhất Trung một cách thuận lợi. Sau khi gọi tới hệ thống kiểm tra, cô chạy vội sang nhà đối diện, cầm ngay số báo danh của Cố Minh Tịch để gọi điện kiểm tra luôn cho cậu.

Cố Minh Tịch dờ khóc dờ cười: “Anh điểm cao hơn em mà, em đỗ chẳng lẽ anh lại trượt?”

“Đừng nhiều lời!” Bàng Sánh nghe thật kỹ tiếng nói phát ra từ điện thoại rồi cười sung sướng: “Cố Minh Tịch Cố Minh Tịch! Cả hai chúng ta đều đỗ Nhất Trung rồi!”

Cố Minh Tịch cũng rất vui, cậu nói: “Chúng ta phải đi chúc mừng mới được, anh mời em một bữa McDonald’s nhé?”

“Khoan đã.” Bàng Sánh hớn hờ nói: “Em phải đi hỏi bố em, em đã thi được vào trường cấp ba trọng điểm đã đến lúc bố em phải thực hiện lời hứa rồi! Haha Cố Minh Tịch, em vui chết đi được, cuối cùng chúng ta dọn về nhà mới, có thể tiếp tục là hàng xóm!”

Cố Minh Tịch gật đầu như gà mổ thóc, “Bố em đồng ý xong anh sẽ mời em một bữa thật hoành tráng!”

Nhưng cậu không đợi được tin tức từ Bàng Sánh. Bởi trong suốt ba ngày hè, cậu hoàn toàn không thấy bóng dáng cô.

Lúc Cố Minh Tịch đến gõ cửa nhà số 501, Kim Ái Hoa ra mở cửa nói với cậu: “Minh Tịch à, nhà cô đang có việc, trước mắt cháu đừng đến tìm Sánh Sánh, vài hôm nữa cô sẽ báo nó sang gặp cháu.”

Mặc dù rất lo cho Bàng Sánh nhưng Kim Ái Hoa đã nói như vậy, Cố Minh Tịch biết phải làm sao, đành thất thểu trở về nhà. Cậu có hỏi qua Lý Hàm, hình như mẹ cậu biết phong phanh nhưng lại không chịu nói ra.

Khi Cố Minh Tịch nhìn thấy Bàng Sánh thì đã là một tuần sau khi biết tin trúng tuyển.

Lúc Bàng Sánh sang nhà Cố Minh Tịch, bố mẹ cậu đều đã đi làm. Bàng Sánh ngồi thẫn thờ trước mặt Cố Minh Tịch hồi lâu, cậu không thức giục cô mà chỉ ngồi bên cạnh một cách im lặng. Cuối cùng Bàng Sánh nói: “Cố Minh Tịch, anh có thể đi cùng em đến chỗ này được không?”

Họ đi rất xa, hỏi đường rất nhiều lần mới tìm được một trạm xe bus.

Trên xe không có điều hòa, không khí nóng bức như lò thiêu. Cố Minh Tịch mồ hôi như tắm, Bàng Sánh ngồi bên cạnh bần thần như người gỗ.

Phong cảnh bên đường chuyển từ sầm uất đến hoang vu, thậm chí còn có cả cánh đồng lúa. Cố Minh Tịch ngơ ngàng nhìn ra ngoài, chiếc xe bus lác lác chạy hơn một tiếng mới đến trạm dừng chính. Cố Minh Tịch và Bàng Sánh xuống xe, ngay trước mắt họ là một khoảng không rộng lớn.

Dưới ánh nắng gay gắt trên bầu trời, môi Cố Minh Tịch khô đến tróc cả da, cậu nheo mắt nhìn bốn xung quanh rồi nghiêng mặt, cọ cảm lên vai để lau đi một ít mồ hôi. Sau đó mới quay sang nói với Bàng Sánh: “Hỏi đường thôi, anh chưa tới đây bao giờ.”

Bàng Sánh gật đầu, hai đứa trẻ đi bộ mười phút mới gặp được một người đàn ông trông có vẻ là công nhân xây dựng. Cố Minh Tịch đứng ra hỏi đường, may mà không đi lạc.

Họ tìm được điểm đích theo hướng mà người đàn ông đó chỉ, đó là khu vực nhà máy rất rộng đang trong giai đoạn thi công. Xung quanh nhà máy là vài tòa cao ốc đã xây dựng xong với bức tường bên ngoài màu vàng nhạt, cửa sổ màu cà phê, được thiết kế rất ưa nhìn. Dưới ánh mặt trời, những căn nhà mới hiện lên rõ nét như trên quảng cáo sau khi đã được photoshop, những mảnh kính khúc xạ ánh sáng làm mắt Bàng Sánh nhức nhối.

Đứng dưới mấy tòa kiến trúc, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng ngược lên nhìn. Được một lúc thì Bàng Sánh bắt ngờ òa khóc.

Cố Minh Tịch không biết phải làm gì chỉ có thể luôn miệng dỗ dành cô, an ủi cô, hỏi cô bị làm sao, sao lại không vui. Bàng Sánh không đáp, chỉ lu loa khóc.

Khóc phải đến mười phút mới dần ngừng lại, Bàng Sánh dùng mu bàn tay gạt nước mắt rồi quay sang nhìn Cố Minh Tịch. Người cậu ướt đầm mồ hôi, vẻ mặt đầy lo âu. Thấy Bàng Sánh đã bình tĩnh lại, cậu thở phào nhẹ nhõm rồi nói: “Bàng Bàng đừng khóc, có chuyện gì em nói với anh đi.”

“Cố Minh Tịch.” Bàng Sánh sực sực nhìn cậu, mắt sưng như hai quả táo: “Bố anh có nói với anh là sau khi chuyển nhà máy, công ty kim khí sẽ thay đổi cơ chế không?”

“Thay đổi cơ chế?” Cố Minh Tịch lắc đầu, “Anh không biết.”

“Em cũng chưa nghe bố em nhắc đến bao giờ, mọi người giấu em lâu quá!” Bàng Sánh vừa nói vừa bắt đầu khóc, nước mắt tuôn rơi như những hạt trân châu đứt dây, “Cố Minh Tịch, bố em bị sa thải, đã nghỉ việc mấy tháng nay rồi. Bố mẹ sợ làm ảnh hưởng đến kỳ thi vào cấp ba của em nên không cho em biết. Bây giờ em thi xong rồi bố mẹ mới nói. Vậy nên...”

Dưới ánh mắt ngày càng trở nên âm trầm của Cố Minh Tịch, Bàng Sánh nói: “Vậy nên Cố Minh Tịch, chúng ta không thể là hàng xóm được nữa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cuộc trò chuyện giữa hai bố con

Thành Tây là khu vực nằm ở phía Tây Bắc của nội thành thành phố E, là khu công nghiệp mới được chính quyền thành phố quy hoạch. Hầu hết các nhà máy quy mô lớn trước đây nằm trong nội thành đều lần lượt chuyển tới khu vực Thành Tây này. Nhiều nhà máy đồng nghĩa với dân số gia tăng; gia tăng dân số thì số lượng những khu dân cư, bệnh viện, trường học, công viên, trung tâm thương mại cũng phải gia tăng theo. Thế nhưng ở thời điểm hiện tại nơi này vẫn rất hoang sơ, chưa có hơi thở của sự sống.

Cố Minh Tịch và Bàng Sánh đứng đợi xe bus bên con đường vắng vẻ, trạm xe chỉ có đúng một biển hiệu, thậm chí còn không có mái hiên che nắng. Bàng Sánh liên tục ngó nghiêng xung quanh, ở đây không có nhiều nhà cao tầng nên những khu chung cư cao hơn hai mươi tầng của công ty Kim Khí bên đường càng trở nên nổi bật.

Bàng Sánh chăm chú nhìn ngắm những tòa chung cư màu vàng nhạt dưới ánh mặt trời, những căn nhà được xây thật đẹp, lại được trang bị cả thang máy, Cố Minh Tịch còn nói căn nào cũng rộng thênh thang. Lúc đứng dưới căn phòng đó, qua lan can hai người còn nhìn thấy trong khu nhà có một công viên nhỏ, có suối chảy qua, bên dòng suối là hòn giả sơn, đình nghỉ mát và trồng rất nhiều cây. Rõ ràng công ty Kim Khí đã đầu tư không ít tiền bạc để xây dựng khu chung cư này.

Thế nhưng tất cả những điều đó đã không còn liên quan gì đến Bàng Sánh nữa.

Bàng Sánh thực sự không hiểu tại sao công ty lại vô tình vô nghĩa như vậy, có tiền xây một khu chung cư sang trọng như thế cho cán bộ công nhân viên mà tại sao lại không có tiền để giữ lại vị trí cho bố cô chứ?

Qua tivi và sách báo, Bàng Sánh hiểu thế nào là bị sa thải. Bố cô – Bàng Thủy Sinh mười tám tuổi đầu quân vào nhà máy, làm việc suốt hai mươi lăm năm, những tưởng cứ thế công tác đến sáu mươi tuổi sẽ được yên ổn về hưu như công nhân ở các doanh nghiệp nhà nước khác, thậm chí còn có thể được về hưu sớm lúc năm mươi lăm tuổi do tính chất đặc biệt của công việc thợ hàn điện.

Nhưng hiện nay anh đã bốn mươi ba tuổi, cơ thể mắc nhiều bệnh nghề nghiệp do làm thợ hàn trong nhiều năm. Anh không có bằng cấp và cũng không tinh thông nghề nào khác, để mất bát cơm này, Bàng Sánh hoàn toàn không biết sau này bố mình có thể làm được việc gì.

Xe bus tròn trĩnh đi vào trạm, Bàng Sánh và Cổ Minh Tịch bước lên. Cô cố tình ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Cổ Minh Tịch đành lặng im đi theo.

Chiếc xe từ tốn lăn bánh chạy về hướng nội thành, Bàng Sánh ngồi bên cửa sổ nhìn phong cảnh đìu hiu ngoài cửa sổ, không khỏi lo lắng thay Cổ Minh Tịch, bèn hỏi: “Ồ đây xa nội thành quá, Cổ Minh Tịch, sau này anh đi học sao đây?”

Đây là lần đầu tiên Cổ Minh Tịch đến đây, cậu có khả năng phân định phương hướng tốt hơn Bàng Sánh rất nhiều. Vì vậy cậu biết nhà mới đúng là cách Nhất Trung rất xa, thậm chí còn phải đi qua một làng nằm trong nội thành.

Với khoảng cách này chắc chắn không thể đi lại bằng xe đạp vì quá nguy hiểm. Cổ Minh Tịch suy nghĩ rồi trả lời: “Chỉ còn cách đi xe bus thôi.”

“Anh đi xe bus một mình hả?” Bàng Sánh chau mày nhìn cậu, “Nhưng phải chuyển tuyến, xe bus buổi sáng lại đông, anh có đi được không?”

“Thế em bảo phải làm sao?” Ánh mắt Cổ Minh Tịch dừng lại trên người Bàng Sánh, hỏi.

Bàng Sánh suy nghĩ một lúc nhưng không nghĩ ra cách gì.

Cổ Minh Tịch hỏi: “Chuyện công việc của bố em còn cách nào cứu vãn không? Chú đã nói chuyện với bố anh chưa?”

“Em không biết.” Bàng Sánh buồn thiu, “Đã hơn hai tháng bố em không đi làm rồi, vì ngày nào cũng phải đi học nên em không phát hiện ra. Thi xong em ở nhà thì bố em ngày nào cũng giả vờ mặc quần áo đi làm, em không biết bố chạy đi những đâu trong thời tiết nắng nóng thế này. Nếu em không hỏi đến chuyện nhà mới thì bố mẹ cũng không có ý định cho em biết.”

Cổ Minh Tịch nói: “Thế nghĩa là vẫn chưa lâu lắm. Không biết bố em đã làm thủ tục chưa. Thế này nhé, để anh về nhà hỏi thử bố anh xem còn cơ hội cứu vãn không?”

Bàng Sánh vui sướng nhìn cậu, nói: “Thật không? Bố anh sẽ giúp chứ?”

“Bố em với bố anh là bạn thân từ nhỏ mà.” Cổ Minh Tịch nói chắc nịch: “Bố anh có vị trí tương đối cao ở nhà máy, chắc sẽ giúp được việc này thôi.”

Bàng Sánh vui lắm, một tia hy vọng lại sáng lên trong lòng, liền thoáng nói: “Cổ Minh Tịch anh thật tốt bụng, tốt quá đi mất! Anh đúng là người tốt!”

Buổi tối Cổ Minh Tịch đứng trước cửa phòng làm việc của Cố Quốc Tường, nhấc chân gõ nhẹ lên cánh cửa.

Cố Quốc Tường nói: “Vào đi.”

Cổ Minh Tịch dùng vai mở cửa rồi đi vào trong phòng. Cố Quốc Tường đang ngồi trước bàn làm việc, trên mặt bàn là một bộ máy vi tính. Nửa năm trước bố cậu đã gọi thợ đến lắp bộ máy này, mất hơn mười ngàn đồng.

Cố Quốc Tường không nhìn Cổ Minh Tịch, ngón tay anh không ngừng lướt nhanh trên bàn phím. Cổ Minh Tịch tiến lại gần bố, cậu thấy trên màn hình là một đoạn văn dài chỉ chít chữ.

Cậu hỏi: “Bố ơi, chữ này là bố đánh ra ạ?”

Cố Quốc Tường lật sang một trang sách khác, không buồn ngược lên, “Đúng rồi, bố đánh ra đấy.”

“Siêu quá!”

Lời tán thưởng này xuất phát từ tận đáy lòng Cổ Minh Tịch. Cố Quốc Tường ngược lên nhìn con trai, hỏi: “Con tìm bố có việc gì không?”

“Có ạ.” Cổ Minh Tịch cúi mình đứng trước mặt Cố Quốc Tường hết như một học sinh ngoan đứng trước người thầy nghiêm khắc. Cậu hỏi: “Con không làm phiền bố chứ?”

“Không.” Cố Quốc Tường tháo cặp kính xuống, dùng tay xoa nhẹ hai mắt, đáp: “Đúng lúc bố cũng thấy hơi mệt.”

Cổ Minh Tịch khẽ mỉm cười rồi bắt đầu lên tiếng: “Chuyện là thế này ạ. Ngày hôm nay Bàng Sánh nói với con là chú Bàng bị sa thải. Con thấy Bàng Sánh rất buồn nên muốn hỏi bố thử xem còn cách nào cứu vãn tình thế không?”

Nghe thấy con trai mình nói vậy, Cố Quốc Tường hết sức ngạc nhiên, đến mức đã cầm kính lên tay mà quên khuấy việc đeo vào. Sau một thoáng ngỡ ngàng, anh mỉm cười hỏi Cổ Minh Tịch: “Chú Bàng hay Bàng Sánh bảo con nói với bố?”

Cổ Minh Tịch thẳng thốt, vội lắc đầu: “Không ai bảo con nói với bố cả, là tự con muốn hỏi thôi.”

Cố Quốc Tường lạnh lùng nhìn cậu, “Con nghĩ rằng bây giờ bố có chút địa vị ở nhà máy nên giữ lại công việc cho chú Bàng của con chỉ là việc như trò bàn tay phải không?”

“Không phải vậy ạ...” Cố Minh Tịch nhận ra bố mình đang giận nhưng cậu không định bỏ dở tại đây, bèn nói tiếp: “Con thấy chú Bàng rất giỏi, chẳng phải trước đây năm nào chú ấy cũng là công nhân tiên tiến xuất sắc sao. Chú ấy còn giúp con sửa xe đạp, đến giờ vẫn còn bền lắm...”

“Rốt cuộc con muốn nói gì?” Cố Quốc Tường đeo kính rồi đứng dậy đi tới góc phòng lấy một chiếc ghế gấp, mở ra đặt xuống trước mặt, “Con ngồi đi, Minh Tịch.”

Cố Minh Tịch thấp thóm ngồi xuống ghế, Cố Quốc Tường cầm tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm rồi thông thả nói: “Đã lâu rồi bố không tâm sự với con, mới chớp mắt mà con đã cao lớn thế này rồi.”

Anh dùng tay xoa lên bả vai Cố Minh Tịch. Qua lớp vải áo, anh nhẹ nhàng nắm lấy bả vai trơn tuột của cậu, dưới bàn tay anh là phần xương bị cắt đang phát triển mạnh mẽ dưới da thịt, tạo thành khung xương cho cậu bé, nuôi dưỡng cậu lớn lên từng ngày.

Cố Minh Tịch nói: “Ý con là khả năng làm việc của chú Bàng chắc chắn rất tốt, vậy tại sao lại bị sa thải chứ? Bố...”

Cậu ngập ngừng đưa mắt nhìn Cố Quốc Tường, cố lấy dũng cảm nói tiếp: “Bố và chú Bàng là bạn thân từ nhỏ đến giờ, Bàng Sánh cũng giúp đỡ con rất nhiều. Chú Bàng gặp phải chuyện lớn này, nếu có khả năng, bố có thể giúp chú ấy một chút không ạ? Bố?”

Cố Quốc Tường yên lặng nghe Cố Minh Tịch nói hết câu, trong lúc đó thỉnh thoảng anh có nhấp một ngụm trà. Nghe xong, anh khẽ mỉm cười rồi lắc đầu, bảo: “Minh Tịch, con đúng là vẫn còn trẻ con quá.”

Là một cậu bé sắp tròn mười sáu tuổi, chiều cao đã đạt tới một mét bảy mươi sáu dĩ nhiên Cố Minh Tịch không thích bị bố coi là trẻ con. Nhưng giờ đây cậu không dám cãi lại mà chỉ mỉm cười ngồi im, hai bàn chân hơi đan vào nhau, đây là một hành động theo thói quen.

Cố Quốc Tường nói: “Bố biết với con, Bàng Sánh rất đặc biệt, có lẽ sau này hai đứa còn có khả năng phát triển hơn nữa. Thế nhưng con trai, con nên biết rằng xã hội này vô cùng tàn khốc và thực tế, có những việc không thể chỉ nhìn bề ngoài được. Đơn cử như chuyện nhà bên cạnh chẳng hạn, công việc của chú Bàng đúng là không vấn đề gì nhưng đi Ái Hoa của con thì sao? Đi Ái Hoa chỉ tốt nghiệp cấp hai, đang làm tài vụ, năm nay bốn mươi hai tuổi. Nhà máy trang bị cho đi ấy một bộ máy vi tính, yêu cầu đi ấy dùng máy tính để làm sổ sách nhưng đi ấy không sao học được cách sử dụng nó. Nhà máy thay đổi cơ chế muốn tinh giản rất nhiều nhân viên, những người như đi Ái Hoa của con chính là đối tượng hàng đầu bị sa thải. Nhà máy hoàn toàn có thể tuyển một sinh viên tốt nghiệp đại học vào vị trí tài vụ, biết dùng máy tính, biết tiếng Anh, hiệu suất làm việc lại cao hơn. Sau khi biết chuyện bố đã nói chuyện với chú Bàng rồi nhất trí quyết định bố sẽ đứng ra giàn xếp để giữ đi Ái Hoa lại, chuyển sang vị trí thủ kho, làm thêm bảy, tám năm nữa thì về hưu. Để tránh lời đàm tiếu của người ngoài, chú Bàng đành phải ra đi nhưng chú ấy là người có kỹ năng làm việc nên có chuyên môn khác vẫn có thể làm được, biết đâu lương còn cao hơn ở đây.”

Cố Minh Tịch đã hoàn toàn bị kinh ngạc. Cố Quốc Tường uống hết tách trà, cười nói: “Sao? Con không ngờ sự việc lại là như vậy, đúng không? Bố biết ngày là Sánh Sánh nói với con mà. Hai đứa nhóc chẳng hiểu gì hết. Minh Tịch à...”

Anh lại vỗ vai con trai lần nữa, thở dài rồi nói: “Con thật thà quá. Thực ra con nên suy nghĩ thấu đáo hơn, con nói Bàng Sánh đã giúp đỡ con suốt bao năm qua ư? Sao con không nghĩ là ngày xưa vì đâu mà con bị mất hai cánh tay. Sao con không nghĩ xem mấy năm nay nếu không có con, thành tích của Bàng Sánh có được như thế không? Liệu một mình nó có thể thi đỗ cấp ba trọng điểm không?”

Về khinh khi hiện rõ trong giọng nói của Cố Quốc Tường, lại một lần nữa Cố Minh Tịch phải giật mình. Đã nhiều năm nay nhà cậu không nhắc lại sự cố gây thương tích năm xưa nữa, vậy mà bây giờ Cố Quốc Tường đột ngột nói đến, Cố Minh Tịch mới biết khi ấy dù đang đứng trên đất Pháp xa xôi thì sự việc này vẫn cứ canh cánh mãi trong lòng anh.

“Bố, chuyện đó thực sự không thể trách Bàng Sánh được.” Cố Minh Tịch nhìn thẳng vào mắt Cố Quốc Tường, “Lúc đó em ấy mới năm tuổi, đó hoàn toàn chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi.”

Cố Quốc Tường ngờ vực nhìn con trai, “Minh Tịch, bố vẫn không hiểu, con thực sự chưa bao giờ hận Bàng Sánh ư?”

“Tại sao con phải hận em ấy chứ?” Cố Minh Tịch cất giọng vừa nhẹ vừa khẽ, “Lúc đó đĩa bay của Chu Tuệ Cường bị ném lên máy biến áp, bọn con đều không biết gì cả, chắc chắn sẽ có đĩa trời lên lấy. Nếu con không đi thì sẽ là Chu Tuệ Cường, Đồng Đồng, Tiêu Kiếm, thậm chí còn có thể là Bàng Sánh. Dù là ai thì cũng có khả năng gặp tai nạn. Con chỉ bị mất hai tay đã là may mắn rồi, nếu là người khác có khi còn mất mạng.”

Cố Quốc Tường thực sự không thể hiểu được lời lý giải của con trai, “Con còn thấy mình may mắn ư?”

“Bố, đã mười năm rồi.” Cố Minh Tịch nhìn Cố Quốc Tường, nói: “Bây giờ con thấy việc mất đi hai cánh tay cũng chẳng ảnh hưởng nhiều lắm đến cuộc sống. Những việc mọi người làm bằng tay con có thể làm bằng chân.”

“Vậy con có nghĩ đến chuyện sau này học đại học, tìm việc, lấy vợ thì thế nào không? Xã hội ngoài kia tàn khốc đến đâu con có biết không? Không sống đại chết, cá lớn nuốt cá bé, tất cả đều phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người! Bây giờ sinh viên tốt nghiệp không còn được nhà nước bao cấp, bố trí công việc cho nữa, mọi người tìm việc đều phải dựa vào chính bản thân mình. Cho dù bố có thể tìm cho con một công việc thì ông chủ của con cũng không phải là nhà từ thiện, người ta trả lương cho con thì con phải tạo ra giá trị cho nó. Lúc còn làm việc, có thể lời nói của bố còn có chút trọng lượng, nhưng lúc bố đã nghỉ hưu thì phải làm sao? Cũng chỉ mười mấy năm nữa thôi!”

Cố Quốc Tường nhìn thẳng vào mắt con trai, khuyên nhủ: “Minh Tịch, con mới mười sáu tuổi, cứ tính là con sống đến bảy mươi thì cũng còn con đường hơn năm mươi năm nữa phải đi. Năm mươi năm sau, lúc đó bố mẹ cũng qua đời hết rồi, vậy con phải làm sao?”

Cố Minh Tịch buột miệng đáp: “Con ở viện dưỡng lão.”

“Hừ!” Cố Quốc Tường khó tin, “Con chỉ đến thế thôi à?!”

...

Trước khi rời khỏi phòng làm việc của bố, Cố Minh Tịch liếc mắt nhìn bộ máy vi tính. Nghĩ đến chuyện Cố Quốc Tường vừa nói về Kim Ái Hoa, cậu mở lời hỏi bố: “Bố có thể dạy con dùng máy tính được không ạ?”

“Chẳng phải ở trường con có môn tin học sao?” Cố Quốc Tường nói: “Bố đã xem thời khóa biểu của con, từ lớp bảy tuần nào cũng có một tiết mà?”

Cố Minh Tịch cắn môi thú nhận: “Thực ra... Con chưa học tin học bao giờ, cô giáo nói con không có tay không dùng được máy tính, nên con toàn ngồi ở lớp làm bài.”

Cố Quốc Tường im lặng hồi lâu mới hỏi: “Đến cả bật tắt máy con cũng không biết à?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch xấu hổ gật đầu, “Con chưa được chạm vào máy tính bao giờ.”

“...” Cố Quốc Tường gật đầu, “Bố biết rồi. Để bố nghĩ xem nên cho con học máy tính thế nào đã.”

Cố Minh Tịch không có cách nào nói cho Bằng Sánh biết về “chân tướng sự thật” được Cố Quốc Tường tiết lộ. Điều này quá tàn khốc, Bằng Sánh không hiểu tại sao Bằng Thủy Sinh bị sa thải, nếu để cô biết lý do đích thực là vì mẹ mình quá kém cỏi mà bố bị đuổi việc, thì không biết cô sẽ phải đối diện với bố mẹ mình như thế nào nữa.

Cũng như việc cha mẹ nào cũng hy vọng con mình xuất sắc, con cái nào mà chẳng hy vọng bố mẹ mình là người giỏi giang, vĩ đại và vạn năng, có thể chắn gió che mưa cho mình.

Cố Minh Tịch không muốn phá hỏng hình tượng của Bằng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa trong mắt Bằng Sánh nên khi Bằng Sánh hỏi, cậu đã trả lời là: “Xin lỗi Bằng Bằng, bố anh thực sự không có cách gì cả.”

Bình thường Bằng Sánh lúc nào cũng hống hách trước mặt Cố Minh Tịch nhưng đối với những việc nghiêm túc, cô không phải loại người không biết lý lẽ, sẽ không vì thế mà giận cá chém thớt với Cố Minh Tịch. Cô chỉ khẽ nhún vai, đáp: “Biết ngay mà, hết cách cứu vãn rồi.”

Đầu tháng tám Cố Quốc Tường được nhận chìa khóa nhà mới. Anh mượn một chiếc xe tính đưa vợ con đến xem nhà mới ở Thành Tây. Hôm đó là chủ nhật, trùng hợp là ngày sinh nhật lịch âm của Cố Minh Tịch. Cậu rụt rè hỏi bố có thể cho phép Bằng Sánh đi cùng được không?

Cố Quốc Tường nói: “Chỉ cần Sánh Sánh đồng ý là được.”

Cố Minh Tịch lập tức chạy sang nhà đối diện hỏi Bằng Sánh có muốn cùng cậu đi xem nhà mới không.

Lúc đầu Bằng Sánh không muốn đi cho lắm. Quá là đau lòng đi, vốn dĩ cô cũng có phần, vậy mà bây giờ chỉ được đi xem nhà của người khác mà thôi, buồn chết đi được ấy chứ! Nhưng Cố Minh Tịch cứ nài nỉ mãi làm Bằng Sánh rầu cả ruột đành nói: “Nhà anh đi xem nhà liên quan gì đến em?”

Cố Minh Tịch sững người, thực sự không biết trả lời thế nào đành trầy trật tìm cớ: “Anh muốn em là người đầu tiên xem phòng của mình!”

“Phòng của anh có gì đẹp chứ?!”

“Ồ... Nhà anh rộng 120 mét, có khoảng bốn phòng. Mẹ anh bảo ngoài phòng ngủ chính, anh có thể tùy ý lựa chọn một trong ba phòng còn lại. Em có thể chọn giúp anh.”

“Khoe khoe! Đồ khoe khoe!” Bằng Sánh nổi giận ném gối về phía Cố Minh Tịch, “Anh thật đáng ghét Cố Minh Tịch ạ!”

Hai đứa trẻ đang cãi nhau ôm tòi trong phòng thì Bằng Thủy Sinh chuênh choáng men rượu liêu xiêu đi vào, khuyên con gái: “Hôm nay là sinh nhật Minh Tịch, thọ tính đến rú con mà con còn kênh kiệu thế. Ngày nào cũng ru rú ở nhà sắp đóng kén rồi kia, mau ra ngoài chơi với Minh Tịch đi!”

Bằng Sánh buột miệng nói ra chưa kịp nghĩ: “Bố cũng ở nhà nhiều đến đóng kén còn gì!”

Bằng Thủy Sinh sững người, đánh vào ót Bằng Sánh đánh bốp một tiếng, “Không biết lớn bé gì hết, mày đủ lông đủ cánh rồi hả! Mau thay quần áo đi! Minh Tịch đang chờ kia!”

Bằng Sánh la lên: “Bố!”

Bằng Thủy Sinh bỗng bật cười khi khi một cách kỳ quái, nói: “Con gái nghe lời bố, đi xem phòng của Minh Tịch mau lên, biết đâu sau này sẽ trở thành

phòng của con đó!”

Cố Minh Tịch: “...”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mừng bảy tháng bảy

Lúc lên xe Bằng Sánh vẫn còn miễn cưỡng nhưng khi xuống xe thì dáng vẻ đã thay đổi hoàn toàn. Cô tò mò đi theo gia đình Cố Minh Tịch bước vào khu nhà mới. Mới được giao căn hộ nên khá nhiều gia đình đến xem nhà trong đó có tương đối nhiều gương mặt quen trong nhà máy. Thấy Cố Quốc Tường họ còn lịch sự chào hỏi.

Nhà mới của Cố Minh Tịch nằm ở tầng thứ mười sáu. Lúc Cố Quốc Tường tra chìa khóa mở cửa nhà, cửa sổ chưa đóng khiến gió thổi vào lồng lộng. Bằng Sánh mở to mắt nhìn căn nhà rộng hơn một trăm hai mươi mét vuông này, mặc dù hiện tại mới chỉ được xây thô với sơn màu xám nhưng cô vẫn nhận ra rằng căn nhà này thực sự rộng thênh thang.

Cố Quốc Tường và Lý Hàm bắt đầu kiểm tra nhà một cách cẩn thận còn Cố Minh Tịch và Bằng Sánh đâu cần xem xét tiểu tiết, hai đứa trẻ phấn khích chạy tới chạy lui khắp các căn phòng.

Ở phòng ngủ chính có một ban công rất rộng, phòng khách cũng có một cái tương tự. Ngoài ra còn ba phòng khác trong đó một phòng nhỏ hơn hẳn, hai phòng còn lại diện tích tương đương nhau, một phòng hướng nam còn một phòng hướng bắc.

Đứng trong căn phòng hướng nam, Bằng Sánh nói với Cố Minh Tịch: “Dĩ nhiên anh phải chọn phòng này rồi, anh xem sáng sủa ghê chưa!” Cô đứng bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới, tóc bay phấp phới bởi gió mạnh trên tầng thứ mười sáu, nói tiếp: “Còn xem được cả công viên dưới sân này. Những phòng khác chỉ nhìn thấy đường cái thôi. Này Cố Minh Tịch, nghe lời em là chuẩn đấy, chọn phòng này đi.”

Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô. Cậu đứng bên cạnh Bằng Sánh ngược lên nhìn ngắm xung quanh căn phòng với ánh mắt sáng rực như sao trời. Bằng Sánh chạy tới giữa phòng, xoay người một vòng rồi khoả tay múa chân nói: “Chỗ này kê giường, chỗ này là tủ đầu giường, ở đây đặt tủ quần áo, cuối cùng giá sách để ở đây. Bàn học thì kê sát cạnh cửa sổ để tranh thủ ngắm phong cảnh bên ngoài lúc làm bài tập.”

Nói đoạn cô lại cất giọng ngưỡng mộ: “Phòng rộng thật đó, còn rộng hơn cả phòng bố mẹ em bây giờ, lại còn ở tận tầng mười sáu nữa chứ!”

Bằng Sánh đúng là một cô gái lạc quan, từ lâu đã không còn bận tâm về chuyện công việc của bố mẹ mình nữa. Thấy Cố Minh Tịch sắp chuyển đến nhà mới, được ở phòng rộng, mặc dù không khỏi tiếc nuối nhưng cô thực lòng thấy vui thay cậu.

Không ngờ sau khi xem một lượt rồi quay trở lại, Cố Quốc Tường và Lý Hàm lại đưa Cố Minh Tịch tới căn phòng hướng bắc. Cố Quốc Tường nắm lấy bả vai con trai, nói: “Minh Tịch, đây sẽ là phòng của con.”

Bằng Sánh toan lên tiếng thì bị Cố Minh Tịch cản lại bằng ánh mắt. Cậu gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Bằng Sánh nuốt những lời định cất ra vào bụng, tự nhiên thấy ảm ức thay Cố Minh Tịch. Bố mẹ còn chưa hỏi ý kiến mà đã quyết định thay cậu rồi, gì vậy chứ!

Trên đường đi xuống sau khi xem nhà xong, Bằng Sánh hỏi Lý Hàm: “Bác ơi, căn phòng bên cạnh phòng của hai bác sau này sẽ là phòng làm việc của bác trai ạ?”

“Không.” Lý Hàm đáp: “Phòng làm việc là căn phòng nhỏ phía Tây cơ.”

“Vậy căn ở phía nam dùng để làm gì ạ?”

Lý Hàm mỉm cười trả lời: “Cứ để đó thôi.”

Bằng Sánh lại càng không sao hiểu được, tại sao họ thà để lãng phí căn phòng đó cũng không cho Cố Minh Tịch vào ở?

Trên đường về, Cố Minh Tịch nói với Bằng Sánh: “Bằng Bằng, hôm nay là sinh nhật anh. Tối nay gia đình anh sẽ ăn cơm với ông bà nội ở nhà hàng, em đi cùng nhé?”

“Hả?” Bằng Sánh lấy làm ngạc nhiên, rồi đưa mắt nhìn Cố Quốc Tường và Lý Hàm đang ngồi ở hàng ghế trên, không thấy hai người lớn có ý kiến gì, cô bèn nói: “Thôi ạ, nhà anh tổ chức ăn uống, em không đến đâu.”

Cố Minh Tịch nói: “Chỉ là ông bà nội với nhà cô anh thôi, em đều gặp rồi mà.”

Bàng Sánh thoáng ngáp ngừng, Lý Hàm quay lại nói: “Sánh Sánh đi cùng đi cháu, cơ hội này không còn nhiều nữa. Sang năm nhà bác không còn ở khu tập thể kim khí nữa, cháu với Cố Minh Tịch cũng khó có thể cùng đón sinh nhật được.”

Bàng Sánh lại thấy hơi buồn, Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt long lanh, cọ nhẹ chân trái lên bắp chân cô, “Đi cùng nhé?”

Cuối cùng Bàng Sánh cũng gật đầu: “Dạ.”

Cố Quốc Tường đã đặt một phòng riêng ở nhà hàng tọa lạc tại trung tâm thành phố. Trời vừa tối, ông bà nội và gia đình cô của Cố Minh Tịch cùng tới. Em gái Cố Quốc Tường tên là Cố Quốc Anh, con trai chị ta là Đồng Nguyên nhỏ hơn Cố Minh Tịch một tuổi, năm nay cũng tốt nghiệp cấp hai.

Xưa nay Đồng Nguyên học không giỏi. Cậu ta đăng ký thi vào một trường cấp ba công lập nhưng không đỗ, con trai không chịu học dân lập nên Cố Quốc Anh đành phải nhờ Cố Quốc Tường thu xếp giúp, giúp Đồng Nguyên liên hệ với một trường cấp ba ở ngoại thành, đóng một khoản tiền để chuẩn bị nhập học.

Bàng Sánh từng gặp Đồng Nguyên, trước đây ba đứa trẻ còn chơi cùng với nhau. Trong ấn tượng của Bàng Sánh, Đồng Nguyên không mấy thân thiết với Cố Minh Tịch, thậm chí hai cậu bé còn có phần bằng mặt nhưng không bằng lòng. Đồng Nguyên được nuông chiều quá sinh hư, có phần tự cao tự đại nhưng cái kiêu tự cao tự đại đó của cậu ta hoàn toàn không giống với tính cách độc lập khác biệt của Tạ Ích; thậm chí Bàng Sánh còn cảm thấy cậu ta hơi đàn.

Gặp lại Đồng Nguyên, Bàng Sánh không khỏi hãi hùng, sao bây giờ cậu ta mập mạp đến mức này chứ?! Cái bụng kia, cánh tay kia, cặp đùi kia! Trông cậu ta gần như to gấp đôi Cố Minh Tịch!

Sau khi mọi người có mặt đông đủ, Cố Quốc Tường gọi phục vụ chọn món. Anh lễ phép đưa thực đơn cho bố mẹ nhưng hai ông bà kêu mắt kém liền chuyển luôn thực đơn cho Cố Quốc Anh, Đồng Nguyên liền giật lấy cuốn thực đơn một cách không khách sáo, nói: “Đề con xem nào!”

Sau đó cậu ta bắt đầu gọi món. Nhìn hình ảnh được in trên cuốn menu, chẳng cần biết đó là món nguội hay món nóng, có cần kết hợp giữa món mặn, món chay và món canh hay không, cậu ta thích món gì liền gọi món đó, gọi liền năm món thịt heo: sườn rưới mật ong, chân giò ủ muối, thịt nướng Quảng Đông, sườn bọc trứng rán và thịt phủ rau mơ.

Cố Quốc Anh nói: “Đủ rồi đủ rồi, mau đưa thực đơn cho ông bà ngoại đi.”

Đồng Nguyên tỏ vẻ không vui: “Con còn chưa xem xong mà.”

Hai ông bà Cố tùm tùm cười: “Không sao không sao, cứ để Nguyên Nguyên gọi món. Con trai đang đà phát triển nên ăn nhiều thịt một chút.”

Bàng Sánh chỉ biết ngồi im tròn mắt nhìn, trùng hợp cô lại ngồi ngay bên cạnh Đồng Nguyên bèn nhỏ tiếng đề nghị: “Gọi thịt bò xào ớt đi.”

Đồng Nguyên lớn tiếng nói: “Thịt bò xào ớt có gì ngon chứ, cậu thích ăn cay hả? Vậy tớ gọi cho cậu thịt gà xào ớt nhé.”

Bàng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch khẽ đá vào chân cô dưới gầm bàn. Bàng Sánh quay sang nhìn cậu, Cố Minh Tịch liền khẽ lắc đầu, không quên nhoen miệng cười với cô.

Đồng Nguyên xem thực đơn rất lâu mới trả lại cho Cố Quốc Tường với vẻ vẫn còn tiếc nuối. Cố Quốc Tường bình thân gọi thêm vài món rau và một món cá rồi kêu phục vụ bưng đồ lên.

Sau khi đồ ăn lần lượt được dọn lên, Bàng Sánh mới được rửa mắt trước kiểu ăn uống của Đồng Nguyên. Món sườn bọc trứng rán, cậu ta nhều nháo hai ba miếng đã hết bay một khúc sườn, còn ăn liền một lúc ba khúc. Cậu ta khen món chân giò ủ muối ngon, ông Cố liền cho phép cháu ngoại bưng món đó ra khỏi bàn kính để ăn một mình. Lúc tôm được dọn lên, Đồng Nguyên gấp mấy lần hết kiên nhẫn liền bưng cả đĩa gặt lia lia nửa đĩa vào bát mình. Tương ăn như hổ đói làm Bàng Sánh ngồi cạnh sợ chết khiếp.

Chỉ có Cố Minh Tịch là ăn rất ít.

Bàn ở nhà hàng cao cậu ăn không tiện, hơn nữa vì có nhiều người nên xuất phát từ phép lịch sự, Lý Hàm liền đặt một cái ghế khác trước mặt Cố Minh Tịch, giúp cậu gấp chút thức ăn vào bát nhỏ rồi đặt lên ghế để con trai tự gấp ăn.

Vậy là trở thành Cố Minh Tịch ngồi quay lưng về phía Bàng Sánh. Thịnh thoảng Bàng Sánh lại đưa mắt sang nhìn cậu, tự nhiên thấy ảm ức trong lòng thay Cố Minh Tịch. Hôm nay là sinh nhật cậu, đây là tiệc mừng sinh nhật mười sáu tuổi của cậu, vậy mà cậu lại không được ăn cơm trên bàn, mà phải cúi gằm xuống, còng lưng gấp một tẹo thức ăn được bày sẵn trên ghế!

Cả bữa cơm hầu như chỉ có tiếng nói chuyện của gia đình Cố Quốc Anh. Nói đến lễ khai giảng sắp tới gần, Đồng Nguyên vẫn còn nhiều thứ chưa mua, ông Cố nghe xong liền nói với Cố Quốc Tường: “Dù sao Minh Tịch vào cấp ba, các con cũng phải chuẩn bị cặp sách, đồ dùng học tập mới cho nó, vậy tiện thể mua luôn cho Nguyên Nguyên một bộ.”

Lý Hàm cúi mặt không nói gì, Cố Quốc Tường gật đầu: “Con biết rồi, con sẽ bảo A Hàm mua.”

Đồng Nguyên lên tiếng: “Bác ơi, cháu còn muốn mua máy tính nữa.”

Thời điểm đó máy tính không phải thứ đồ rẻ tiền, Cố Quốc Tường bình thân trả lời: “Minh Tịch vẫn chưa có máy tính.”

Đồng Nguyên trả lời: “Có máy tính Minh Tịch cũng không dùng được.”

Qua bàn ăn, Cố Quốc Tường nhìn cháu trai chăm chăm bằng ánh mắt dần lạnh lẽo, chắc Đồng Nguyên thấy hơi sợ nên bấu môi cúi đầu thấp hơn.

Ông Cố lại nói: “Nguyên Nguyên nói cũng đúng, thực sự là Minh Tịch không dùng được máy tính trong khi Nguyên Nguyên lại dùng được. Quốc Tường, vậy con mua cho cháu một bộ đi.”

Cố Quốc Tường chưa kịp trả lời, Lý Hàm đã không nhịn được: “Bố, một bộ máy tính những hơn mười nghìn đồng ạ.”

Ông Cố không biết giá cả của máy vi tính nên giật mình khi nghe thấy cái giá đó nhưng lời đã nói ra mà nuốt lại thì mất thể diện quá. Không tiện nói người khác, ông bèn nói thẳng với Lý Hàm: “Mười nghìn có là gì, mấy năm nay tiền khám chữa bệnh của con chẳng biết đã tới mấy chục nghìn rồi ấy chứ! Chẳng phải đều là tiền Quốc Tường bỏ ra hay sao!”

Bàng Sánh thực sự không hiểu chuyện nhà Cố Minh Tịch, cô không biết Lý Hàm bị bệnh gì mà phải khám chữa. Nhưng không cần phải đợi lâu, Cố Quốc Anh đã cho cô bé biết câu trả lời: “Chị vẫn đi khám bệnh ạ? Bác sĩ nói thế nào? Nói ra mới nhớ, em có đưa bạn cùng lớp làm ở bệnh viện số ba của thành phố E, khoa vô sinh của bệnh viện số ba nổi tiếng lắm đấy, hay là em nhờ người ta hẹn gặp chuyên gia cho chị nhé?”

Mặt Lý Hàm thoát đỏ thoát trắng. Đúng lúc phục vụ bung đồ ăn lên, Cố Quốc Tường hạ giọng nói: “Đừng nói chuyện nữa, ăn cơm thôi!”

Từ đầu chí cuối Cố Minh Tịch không hề quay người lại. Bàng Sánh cách cậu rất gần, có những lúc chẳng hiểu sao cô lại muốn chạm vào người cậu, thế là tay phải liền lén lút đặt lên lưng Cố Minh Tịch.

Ngón tay cô chạm phải sống lưng Cố Minh Tịch, cậu đang khom người làm phần lưng căng lên hết cỡ, Bàng Sánh có thể sờ thấy những đốt xương sống rõ mồn một của cậu và cả những bắp thịt bị kéo căng.

Dĩ nhiên Cố Minh Tịch nhận ra hành động của Bàng Sánh nhưng cậu vẫn không quay lại, dường như tất cả mọi câu chuyện trên bàn ăn này đều chẳng mấy may liên quan gì tới mình.

Lúc ăn sắp xong, Lý Hàm bê bánh ga tô tới đặt lên bàn. Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng đứng dậy, Lý Hàm thấp nền sinh nhật cho cậu, đang định đi tắt đèn thì ông Cố nói: “Không cần đâu, thôi nền cho xong đi!”

Lý Hàm xấu hổ đứng yên đưa mắt nhìn Cố Quốc Tường. Cố Quốc Tường nhìn vợ rồi nói: “Thôi, không cần phải hát chúc mừng sinh nhật nữa.”

Bàng Sánh nhìn mọi việc xảy ra bằng ánh mắt không thể tin nổi. Cố Minh Tịch không đưa ra bất cứ ý kiến nào, thậm chí không ai chúc mừng sinh nhật, cậu đã đứng tại chỗ, nghiêng người thối nền.

Cố Quốc Anh vội vàng cắt bánh ga tô rồi đưa cho con trai Đồng Nguyên miếng đầu tiên. Ông Cố bảo: “Nguyên Nguyên ăn nhiều vào. Bác gái con mua cái bánh to quá, chắc chắn sẽ không ăn hết. lát nữa Nguyên Nguyên mang về nhà cắt đi, sáng mai lấy mà ăn sáng.”

Nhếch mép nhìn Đồng Nguyên ăn như kẻ bị chết đói, Bàng Sánh đã chẳng còn hơi đâu mà khinh bỉ cậu ta nữa.

Cố Quốc Tường đứng bên cạnh xoa đầu Cố Minh Tịch, nói: “Minh Tịch nhà ta mười sáu tuổi, đã là một đứa con trai lớn rồi.”

Mãi đến lúc đó Cố Minh Tịch mới hơi nhoen miệng cười, không quên quay sang liếc nhìn Bàng Sánh thật nhanh.

Bàng Sánh vừa được chia một miếng bánh ga tô. Nếm thử một miếng, cô cảm thấy đây là miếng bánh ga tô khó nuốt nhất mà cô từng được ăn trong đời.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người ra về. Cố Quốc Tường lái xe đưa Lý Hàm, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh về khu tập thể kim khí rồi đi trả xe. Sau khi anh đi, Lý Hàm dẫn hai đứa trẻ đi vào khu nhà thì bất ngờ vật áo sơ mi của Cố Minh Tịch bị Bàng Sánh kéo lại, cậu bèn quay lại nhìn cô, đôi mắt sáng rực rỡ giữa màn đêm.

Bàng Sánh nói: “Em ăn no quá, Cố Minh Tịch, anh đi dạo cho tiêu bớt cơm với em nhé?”

Giữa hè, không khí nóng nực và ẩm ướt, dù có gió thì cái nóng vẫn không giảm bớt chút nào.

Nhưng đối với Bàng Sánh, đi bộ đến toát mồ hôi cùng Cố Minh Tịch trên đường còn thoải mái hơn ngồi trong nhà hàng sang trọng ăn bữa cơm kia rất nhiều.

“Sao bây giờ Đồng Nguyên lại biến thành như vậy nhỉ, như con heo ấy!” Trước mặt Cố Minh Tịch, Bàng Sánh luôn nghĩ gì nói vậy, “Anh biết không, em có đếm xem cậu ta ăn mấy khúc sườn đấy, tổng cộng có mười hai miếng sườn rưới mật ong, thì một mình cậu ta xoi bảy miếng! Sườn bọc trứng rán có mười miếng, cậu ta ăn năm! À, còn món chân giò ủ muối kia nữa, cái chân giò to thế! Mỡ kinh lên được! Thế mà một mình cậu ta chén sạch! Đúng là làm em sợ chết khiếp!”

Cố Minh Tịch không khỏi bật cười khi nghe cô nói vậy: “Em đúng là rảnh rỗi quá thể, lại còn đếm xem nó ăn bao nhiêu nữa chứ, vậy em có ăn được nhiều không?”

“Đĩ nhiên là không rồi, em chưa no.” Bàng Sánh đầu môi nói: “Ai bảo anh không quan tâm đến em, chỉ biết quay đi vùi đầu vào ăn thôi, không thèm quay sang nói chuyện với em gì hết, em ngồi một mình buồn thúì ruột!”

Cố Minh Tịch dừng bước nhìn cô rồi nghiêm túc hỏi: “Chưa no thật hả?”

Bàng Sánh cười xấu xa rồi lắc lư ngón trỏ trước mặt cậu: “Nè... Anh cũng chưa no đúng không?”

Cố Minh Tịch ăn không ít, Bàng Sánh biết điều này.

Cố Minh Tịch đỏ bừng mặt, vội ngoảnh đi chỗ khác, Bàng Sánh bám riết bên cạnh cười nhạo cậu: “Đại thọ tính ời là đại thọ tính, anh có nhảm không vậy, bữa tiệc mừng sinh nhật mình mà lại chưa ăn no là sao?!”

Cố Minh Tịch không trốn thoát khỏi móng vuốt của cô, liền tỏ ra rất bất đắc dĩ: “Được rồi đừng đùa nữa, anh vẫn chưa no, được chưa hả? Em muốn ăn gì anh mời?”

Bàng Sánh nhìn chiếc áo sơ mi và quần lửng cậu đang mặc trên người, hỏi với giọng giễu cợt: “Anh mang tiền hả?”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sánh cười khà khà rồi rút trong túi ra hai tờ mười đồng, mỗi tay cầm một tờ quạt quạt trước mặt Cố Minh Tịch: “Nhìn nè, em có mang tiền cơ! Đi thôi Cố Minh Tịch, em mời anh ăn đồ nướng nhé!”

Ngồi trên chiếc bàn nhỏ đầy dầu mỡ trong quán nướng vỉa hè Bàng Sánh gọi hai lon coca hết bốn đồng, mười xiên thịt dê nướng hết mười đồng và hai bát mì xào sáu đồng. Tiêu hết sạch tiền nhưng cô rất vui, nụ cười tươi rói trên môi.

Chủ quán bung đồ ăn lên, Bàng Sánh tách đôi đĩa dùng một lần cho Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch đặt chân phải lên bàn, chờ cô nhét đĩa vào kẽ ngón chân cho mình. Bỗng nhiên Bàng Sánh nói: “Khoan đã!”

Cố Minh Tịch mở to mắt nhìn Bàng Sánh, cô cười khúc khích, nói: “Em hát bài chúc mừng sinh nhật tặng anh trước đã.”

Cô vừa vỗ tay vừa hát, lại còn hát rất to. Khách ngồi những bàn bên cạnh đều chuyển tầm mắt về phía hai đứa trẻ, mặt Cố Minh Tịch đỏ bừng, đợi mãi Bàng Sánh mới hát xong, cậu mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Bàng Sánh vẫn chưa chịu buông tha, cô cầm lon coca cụng lên lon nước trước mặt Cố Minh Tịch, “keng” một tiếng, Bàng Sánh cười một tràng dài, nói: “Cố Minh Tịch, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Ngoài trời nóng hầm hập, trên mũi cô lấm tấm những hạt mồ hôi trong suốt, tóc mái dính lên trán nhưng trong mắt Cố Minh Tịch, Bàng Sánh thực sự vô cùng đáng yêu trong dáng vẻ này.

Hai người bắt đầu chiến đấu ăn ngon lành từng miếng mì xào thật to. Bàng Sánh còn đút thịt dê đến tận miệng Cố Minh Tịch cho tiện, cậu chẳng bận tâm, cứ thế cắn thịt trên tay cô.

Đang vui vẻ ăn thì ông chủ quán nướng mang tới bàn họ hai xiên lạp xưởng nướng. Bàng Sánh ngây ngô nói: “Bọn em không gọi món này ạ.”

Ông chủ cười xuề xòa đáp: “Hôm nay là đêm thất tịch, lại là sinh nhật cậu bé này, anh mời hai nhóc đây!”

Cố Minh Tịch rất ngại còn Bàng Sánh thì vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn anh chủ quán!”

Tâm trạng cô tốt lên rất nhiều, sau khi chia nhau mỗi người một xiên lạp xưởng nướng, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh ôm hai cái bụng tròn xoe đi về.

Bàng Sánh vẫn không kiềm chế được mà hỏi thăm Cố Minh Tịch về chuyện của Lý Hàm, cậu nói: “Sau lần mẹ anh bị sảy thai đó, bác sĩ nói mẹ khó có khả năng mang thai nữa nên mẹ anh vẫn phải thuốc thang đều đặn suốt hai năm nay.”

Bàng Sánh hỏi: “Mẹ anh đã ngoài bốn mươi rồi mà vẫn muốn sinh em bé á?”

“Ừ.” Cố Minh Tịch gật đầu vừa đi vừa nhìn mũi chân mình: “Không chỉ bố mẹ anh muốn mà ông bà nội anh cũng muốn. Họ thường nói nuôi con để dưỡng già, kể cả là con gái cũng được nhưng nuôi một đứa như anh chẳng những sau này không được an hưởng tuổi già mà có khi còn trở thành gánh nặng của gia đình.”

“Vớ vẩn! Không có chuyện đó đâu!” Bàng Sánh gặng dứ quát lên.

Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô, “Em kích động thể làm gì, anh chỉ thuật lại những gì họ nói chứ đó đâu phải suy nghĩ của anh!”

Trong lòng Bàng Sánh rất khó chịu, nhất thời cô không biết nên nói gì.

Thình thoảng Cổ Minh Tịch lại ngược lên nhìn bầu trời đêm. Họ đang đứng trước cửa chính của nhà máy công ty Kim khí, nơi này vắng vẻ và cũng không có đèn đêm gì còn sao trời thì mờ mờ không tỏ.

Thấy Cổ Minh Tịch cứ nhìn trời mãi, Bàng Sánh cũng ngược lên nhìn hồi lâu rồi hỏi: “Anh đang nhìn gì vậy?”

“Ngân hà.” Cổ Minh Tịch đáp, “Em có nhìn thấy không?”

Bàng Sánh: =.=

Cổ Minh Tịch nhìn cô bằng thái độ khinh thường, “Chẳng lẽ em còn không phân biệt được đâu là dải ngân hà!?”

Bàng Sánh gào to: “Em cận thị được chưa!”

“Không cần phải nói dối anh, em đâu có cận thị!” Cổ Minh Tịch có vẻ bất đắc dĩ, vì không có cách nào chỉ lên bầu trời cho cô xem. Cậu đành nói: “Em có nhìn thấy ngôi sao rất sáng trên đỉnh đầu không?”

“Ồ...” Bàng Sánh nhìn kỹ một lượt, ngón tay chỉ về một hướng rồi nói với vẻ không chắc chắn lắm: “Kia hả?”

“Ừ.” Cổ Minh Tịch mỉm cười, “Đó là sao Chức Nữ.”

Bàng Sánh chớp chớp mắt, há to miệng rồi hỏi tiếp: “Vậy sao Ngưu Lang đâu?”

“Ồ bên kia dải ngân hà, kia, chính là ngôi sao mờ hơn kia... Thấy chưa?”

“Không thấy.” Bàng Sánh quỳnh lên, “Em còn chưa nhìn thấy ngân hà.”

“Là cái trông giống một đám mây mù, dài dài ấy. Ở thành phố đúng là khó nhìn hơn thật.” Cổ Minh Tịch lắc đầu, “Phí công em đọc Saint Seiya với thần thoại về các cung hoàng đạo...”

Bàng Sánh vỗ thật mạnh tay lên lưng cậu mấy cái liền: “Đáng ghét! Liên quan gì đến nhau chứ?!”

Đánh xong cô không thả tay xuống mà khoác lên vai cậu, cùng cậu ngược lên nhìn bầu trời.

Sau đó nữa, cô khoác cả tay kia lên, thả lỏng người, hai tay quấn quanh cổ cậu, đánh đu cả lên người cậu.

Toàn thân Cổ Minh Tịch cứng đờ, cậu cảm nhận được cơ thể thiếu nữ mềm mại dán sát vào người mình, cánh tay cô hơi dính vì mồ hôi, làn da nóng hổi áp sát lên phần da lộ ra ngoài ở vai cậu, cảm giác không mấy thư thả.

Cậu còn cảm nhận được hơi thở của Bàng Sánh ngay sát bên tai. Trong hơi thở thanh mát còn thoang thoảng mùi thịt dê. Sức nặng toàn thân Bàng Sánh cứ thế dồn cả lên người cậu, trái tim Cổ Minh Tịch đập vội vã, da mặt nóng bừng bừng với tốc độ nhanh chóng, mặc dù trong lòng không muốn buông cô ra chút nào nhưng e là nếu cứ tiếp tục thế này, cậu sẽ phạm lỗi mất.

Cổ Minh Tịch uốn éo người, vờ nói giọng giận dỗi: “Buông ra đi, em không thấy nóng à?!”

Bàng Sánh lăm bắm hai tiếng rồi nũng nịu: “Đồ hẹp hòi! Đỡ em một lúc đi mà, em ăn nhiều quá rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lớp 10A2

“Cổ Minh Tịch, ngủ ngon nhé.”

Bàng Sánh mỉm cười mở cửa nhà số 501 đi vào trong rồi ló đầu ra, vẫy tay chào tạm biệt Cổ Minh Tịch.

“Chúc em ngủ ngon.” Cổ Minh Tịch vừa nói hết câu Bàng Sánh liền đóng cửa lại. Cổ Minh Tịch giờ chân đá cửa nhà mình, lát sau Lý Hàm đã bước tới mở cửa cho cậu.

Cậu vào trong nhà. Đầu tiên là vào bếp uống nước, chắc là phải khát lắm nên mới không thèm dùng đến ống hút, không dùng chân đỡ cốc mà quay người ngâm luôn cái cốc bằng miệng rồi ngửa cổ tu ừng ực từng hớp to.

Kiểu uống như vậy không khỏi làm nước rót ra ngoài. Dòng nước chảy theo cằm cậu chui vào cổ áo sơ mi, Lý Hàm trách: “Làm ướt hết áo rồi kia!”

Cố Minh Tịch quay người đặt chiếc cốc không xuống mặt bàn, lắc cổ làm mấy giọt nước trên vai rơi xuống đất, nói: “Không sao, con đi tắm bây giờ đây.”

Lý Hàm đứng ở cửa nhà bếp, nói: “Con trai, mẹ nấu cho con một bát canh sủi cải nhé, tối nay con chẳng ăn được gì.”

Không ai hiểu con bằng mẹ, Cố Minh Tịch thấy lòng như ấm lại, cậu cười bảo: “Thôi ạ, con đã ăn bù với Bàng Bàng ở ngoài quán rồi, mì xào với thịt dê xiên nướng.”

Lý Hàm hơi ngạc nhiên rồi cảm râm một câu: “Sau này hạn chế ăn đồ vỉa hè thôi, không sạch sẽ gì đâu.”

Cố Minh Tịch cười: “Con đi tắm cái đã.”

“Có cần mẹ kỳ lưng cho không?”

“Không ạ.”

Tắm xong, để thuận tiện, Cố Minh Tịch chỉ mặc quần lót về phòng. Vừa vào cửa, cậu thấy ngay mẹ đang ngồi trên giường mình, bèn lấy làm ngạc nhiên: “Mẹ!”

Lý Hàm ngược lên nhìn cậu với đôi mắt đỏ hoe. Nhận ra điểm khác lạ của mẹ, Cố Minh Tịch quên cả mặc quần áo bèn ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Mẹ sao thế?”

Lý Hàm không đáp lại câu hỏi của cậu mà hỏi: “Con trai, hôm nay con buồn lắm đúng không?”

Đáp án của câu hỏi này chắc cần nói ra cũng đã rõ mòn một, chắc chắn trong lòng Cố Minh Tịch khó tránh khỏi có chút khó chịu, nhưng cậu suy nghĩ rất thoáng, và lại vừa đi ăn cùng Bàng Sánh nên đã sớm không còn bận lòng nữa rồi.

Cậu rất thân với mẹ nên cũng không giấu diếm: “Trong bữa ăn cũng hơi hơi nhưng bây giờ con ổn rồi. Mẹ không phải không biết thái độ của ông bà nội với cô út xưa nay vẫn vậy mà.”

Lý Hàm nhìn chăm chăm nửa thân trên để trần của Cố Minh Tịch. Con trai chị đã lớn thật rồi, chiều cao vóc dáng chẳng thua kém gì đàn ông trưởng thành, chỉ là đôi vai khiêm khuyết của cậu nhìn thế nào cũng vẫn nổi bật.

Chị nhẹ nhàng xoa lên bả vai tàn tật của con, cậu không tránh mà chỉ khẽ chau mày: “Mẹ...”

“Có lúc mẹ nằm mơ.” Lý Hàm nói: “Mơ thấy hai cánh tay con vẫn còn nguyên vẹn, khỏe mạnh như những đứa trẻ khác...”

“Mẹ...” Cố Minh Tịch dài giọng cắt ngang lời chị, lắc vai né tránh bàn tay Lý Hàm, “Từ giờ trở đi mẹ đừng nói những lời như vậy nữa được không?”

Lý Hàm lau nước mắt, “Minh Tịch, gần đây mẹ thường nghĩ nếu mẹ sinh thêm em bé thì con phải làm thế nào, sau này bố sẽ giữ lại cho con những gì? Còn nếu không sinh thì mẹ con mình phải làm sao, ông con muốn có thêm một đứa cháu nội nữa, ông đã bảy mươi rồi, bố con không chỉ hiểu thảo mà chính bản thân bố cũng muốn như vậy. Thế nhưng mẹ đã bốn mươi hai rồi...”

Chị nói lộn xộn, cuối cùng không kiềm chế được tiếng khóc nức nở. Lý Hàm chưa bao giờ nói với Cố Minh Tịch những lời này, chị cũng chẳng biết tâm sự cùng ai. Cuộc hôn nhân này của chị giờ đây đã chẳng khác nào đi trên băng mỏng.

Lý Hàm và Cố Minh Tịch là cặp đôi yêu nhau thật lòng. Hồi Cố Minh Tịch theo đuổi chị, anh kín đáo và kiên trì, lúc ấy anh là sinh viên mới ra trường tài năng vừa được tuyển dụng vào nhà máy, không chỉ phong độ mà còn rất có chí hướng. Còn chị là hoa khôi của nhà máy được bao nam thanh niên đồng nghiệp theo đuổi, tướng mạo dịu dàng, yêu kiều thướt tha.

Ban đầu ông Cố không đồng ý cho hai người lấy nhau vì Lý Hàm là gái tình lẻ. Ông muốn con trai tìm một cô gái thành phố, biết rõ gốc gác của nhau, lễ tết cũng tiện đi lại thăm hỏi.

Thế nhưng Cố Minh Tịch và Lý Hàm không thỏa hiệp trước áp lực của gia đình, cuối cùng họ đến được với nhau và còn sinh ra một cậu con trai kháu khỉnh đáng yêu chính là Cố Minh Tịch...

Giờ đây dung nhan của Lý Hàm từ lâu đã không còn trong sáng xinh đẹp như xưa, mặc dù chị không béo lên nhưng các nếp nhăn hằn rõ trên gương mặt, quanh mắt còn nổi vài nốt tàn nhang. Mấy năm trước đây chị quá vất vả, gần đây lại bị trầm cảm mức độ nhẹ. Nhìn mình trong gương, chị gần như đã sắp không nhận ra bản thân nữa rồi.

Cố Minh Tịch lặng lẽ ngồi bên Lý Hàm, cậu không biết nên an ủi thế nào, cậu rất muốn giang rộng vòng tay ôm lấy mẹ, bèn rướn người về phía chị, áp sát người mình lên người Lý Hàm.

Đầu cậu ngả trên vai Lý Hàm. Rất lâu sau mẹ cậu mới giang cánh tay ra, ôm lấy con trai thật chặt.

Chị nghẹn ngào nói: “Sao số con trai mẹ lại khổ thế này!”

Trong lòng Cố Minh Tịch có rất nhiều điều muốn nói nhưng sau khi đắn đo rất lâu, cậu chỉ nói đúng một câu: “Mẹ, con không thấy khổ, con sẽ phấn đấu

hết mình.”

Sau khi Lý Hàm rời khỏi phòng, Cố Minh Tịch nằm thẫn thờ trên giường.

Thực ra có một điều cậu không sao hiểu được, tại sao hầu hết mọi người đều nghi ngờ cậu, cảm thấy cậu là người không có tương lai? Cậu chỉ thiếu đi hai cánh tay, đúng là có hơi bất tiện một chút nhưng điều này chưa bao giờ khiến cậu rơi xuống vực sâu tuyệt vọng.

Không nhảy được thì có thể hát; không thể đánh đàn có thể vẽ tranh; không thể đánh cầu có thể chạy bộ; sau này không làm được bác sĩ, cảnh sát, giáo viên, lái xe, đầu bếp... thì có thể làm luật sư, tác giả truyện tranh, người dẫn chương trình trên đài phát thanh, môi giới chứng khoán... thậm chí có thể làm một nhân viên tài vụ như mẹ cậu đã nói.

Cố Minh Tịch vẫn muốn học cách dùng máy vi tính, mặc dù không có tay nhưng cậu có chân; cậu đã từng thấy bố dùng máy tính nên tin rằng chắc chắn bản thân sẽ học được.

Trên đời không phải một mình cậu không có tay, những người khác còn bị mù lòa, câm điếc, không thể đi lại, thậm chí là liệt cả tay chân... nhưng họ đều sống tốt, có những người còn giành được thành tích cao trong nhiều lĩnh vực. Cố Minh Tịch ấn cảm để nhìn thật kỹ đôi vai khiếm khuyết đã theo mình hơn mười năm nay, rõ ràng cơ thể này sẽ khiến mọi người kinh ngạc, thậm chí hoảng sợ, đáng về cậu dùng chân làm việc có thể cũng khiến người xem không dễ chịu song đối với Cố Minh Tịch, những điều đó chẳng hề quan trọng.

Có thể vì cậu cắt tay từ khi còn quá nhỏ, cũng có thể vì bây giờ cậu mới mười sáu tuổi. Nói tóm lại, đối diện với những nghi kỵ và khinh thường từ phía họ hàng người thân bao năm qua, một thứ cảm xúc ngày càng trào dâng mạnh mẽ trong lòng cậu, không phải ảm ức, không phải tức tối, không phải thù hận, không phải tan nát cõi lòng, mà là một sự không phục xuất phát từ tận đáy lòng.

Bắt đầu vào lớp mười, lần đầu tiên đến trường của Cố Minh Tịch và Bàn Sánh là do Cố Quốc Tường lái xe đưa đi.

Cố Quốc Tường mua một chiếc Santana màu đen, Bàn Sánh thấy bác Cố rất cừ, thời điểm đó trong nhà gửi xe của khu tập thể Kim khí đa số chỉ có xe đạp và xe máy, còn số lượng ô tô riêng quả thực chỉ đếm trên đầu bàn tay.

Đến cổng trường, thật lạ là Cố Quốc Tường không xuống xe mà để Lý Hàm đưa hai đứa trẻ vào trong. Trước đây Lý Hàm đã gặp giáo viên phụ trách tuyển sinh của trường nhưng chưa lần nào được gặp giáo viên chủ nhiệm lớp Cố Minh Tịch, tranh thủ khai giảng, chị thấy mình nhất thiết phải cùng con tới diện kiến cô giáo.

Một điều may mắn là cả Bàn Sánh lẫn Cố Minh Tịch đều được phân vào lớp 10A2. Nhìn danh sách dán trên tường, Bàn Sánh dò từ trên xuống dưới mà vẫn không thấy tên Tạ Ích đâu, không khỏi thầm thấy hơi thất vọng.

Lúc cô còn đang mãi tìm tên cậu trong danh sách của những lớp khác thì Cố Minh Tịch đứng cạnh gọi: “Bàn Bàn, đi thôi.”

Bàn Sánh miễn cưỡng cùng cậu đi lên cầu thang. Cô vào lớp còn Cố Minh Tịch thì đi cùng Lý Hàm tới gặp cô chủ nhiệm.

Lớp 10A2 nằm ở tầng bốn, trong phòng học đã có không ít học sinh. Trước đó Bàn Sánh đã xem danh sách lớp, lớp này ngoài Cố Minh Tịch, cô không quen bất cứ một ai khác. Cô đeo cặp đi vào, liếc mắt đã thấy ngay bàn cuối lớp, chiếc bàn đặc biệt nằm bên cạnh cửa sổ.

Đó là chiếc bàn được Bàn Thủy Sinh nhờ thợ đóng riêng, đây đã là lần thứ ba anh làm việc này. Cố Minh Tịch cao lên, vì vậy độ cao của bàn học cũng cần phải điều chỉnh kịp thời. Khi gặp Cố Minh Tịch, Bàn Thủy Sinh luôn vỗ lưng cậu, lớn tiếng nói: “Nhóc con, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực về phía trước, giữ cho lưng thẳng tắp! Cháu viết bài luôn khom lưng xuống, cẩn thận không lại bị gù mất!”

Bàn Sánh thật lòng cảm kích bố mình trong việc này. Cô đi tới chiếc bàn một bên cao một bên thấp kia, tự nhiên ngồi vào bên bàn cao hơn.

Hành động này khiến lớp học thoáng xôn xao hẳn lên. Hai nam sinh ngồi bàn trên quay xuống, một cậu để tóc ngắn húi cua, trông rất khỏe khoắn, thuộc kiểu mang “vẻ đẹp của giống đực” điển hình trong mắt Bàn Sánh, trán còn mọc mấy nốt mụn trứng cá. Cậu nhìn Bàn Sánh chăm chăm một lúc rồi ngập ngừng hỏi: “Bạn ơi, sao bạn lại ngồi đây vậy?”

“Tại sao tớ lại không được ngồi ở đây?” Bàn Sánh thắc mắc.

“Tớ nghe nói...” Cậu ta hạ giọng tỏ vẻ thần bí, “Lớp mình có một bạn nam tàn tật, không có tay, cậu ấy sẽ ngồi ở đây.”

Cậu chỉ vào bên bàn thấp hơn kia. Tầm mắt Bàn Sánh nhìn qua đó theo hướng tay cậu ta rồi nói: “Đúng vậy, đúng là có một người không có tay, tớ chính là người ngồi cùng bàn với cậu ấy!”

“Ngồi cùng bàn?” Cậu nam sinh còn lại tỏ vẻ không tin. Cậu ta đeo kính, da hơi đen, trông bề ngoài cũng không đến nỗi nào. Cậu ta hỏi Bàn Sánh: “Cậu quen cậu ấy à?”

“Ừ.” Bàn Sánh cẩn thận quan sát thì thấy hai cậu nam sinh này không có ác ý mà chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi. Cô cất giọng thân thiết hơn, giải thích ngọn ngành: “Tớ và cậu ấy học cùng cấp một, cấp hai, cùng lớp và ngồi cùng bàn suốt sáu năm rưỡi. Cậu ấy tới văn phòng của cô giáo, sẽ đến lớp ngay.”

Hai cậu nam sinh gật đầu thấu hiểu rồi mỉm cười thật tươi. Cậu tóc húi cua cười nói: “Tớ tên là Chu Nam Trung. Còn cậu?”

“Bàng Sánh, Bàng trong to lớn còn Sánh trong Thiên Nữ U Hồn.”

“Tiểu Sánh!” Cậu đeo kính cười khà khà, “Tớ là Ưông Tùng.”

Lúc đeo cặp đi vào lớp bằng cửa sau, Cố Minh Tịch liếc mắt đã thấy ngay Bàng Sánh ngồi bên cạnh vị trí của mình, đã hai năm rưỡi họ không ngồi cùng bàn, nghĩ đến từ giờ cô lại trở về ngồi cạnh mình, tâm trạng Cố Minh Tịch vui vẻ hơn rất nhiều.

Sau đó cậu nhìn thấy Bàng Sánh đang nói chuyện với hai nam sinh bàn trên, hai cậu kia quay lại, trong đó một người còn đặt cả tay lên mặt bàn của Bàng Sánh, trên mặt cả ba đều nở nụ cười tươi tắn, có vẻ đang nói chuyện rất vui.

“Minh Tịch.”

Lý Hàm gọi cậu, Cố Minh Tịch liền quay lại nhìn mẹ mình. Lý Hàm chỉnh lại áo sơ mi, kéo tay áo cho cậu rồi phui áo cho thẳng ra sau đó mới nói: “Sau này cô Đới sẽ cử một số bạn nam giúp con việc đi vệ sinh. Tất nhiên mọi việc đều phải tự nguyện là chính, nếu người ta không thích con tuyệt đối không được miễn cưỡng. Mẹ tin trong số hơn hai mươi bạn nam trong lớp, ắt sẽ có người vui vẻ giúp đỡ giống như Giản Triết và Lưu Hàn Lâm vậy.”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Con biết rồi ạ.”

“Còn những việc khác, có Sánh Sánh ở đây mẹ cũng yên tâm hơn phần nào. Ăn cơm trưa, ăn nhẹ giữa buổi, sang lớp khác lấy sách vở... Sánh Sánh sẽ giúp con.”

“Con biết.”

“Ở trường không được cãi nhau với các bạn, nếu bị người khác bắt nạt phải nói với cô giáo, về nói với mẹ, không được đầu đầu với người ta, con đánh không lại đâu.”

Cố Minh Tịch hết nói nói: “Mẹ này, con đâu phải học sinh cấp một, ai lại bắt nạt con chứ...”

“Cũng chưa chắc. Nhiều đứa hư lắm, như Trương Giai Kỳ ở khu nhà mình ấy, rõ ràng lớn hơn con hai tuổi mà đi học cấp hai còn gặp rắc rối kìa.” Lý Hàm kí nhẹ lên đầu Cố Minh Tịch, “Tan học nhớ đi xe bus về cùng Sánh Sánh, thế an toàn hơn. Haiz... nhưng sau này thì sao đây?”

Cố Minh Tịch không chịu nổi nữa: “Mẹ nói nhiều quá đi mất. Mẹ mau về đi, bố còn đứng ngoài chờ đó, thôi con vào lớp đây.”

Lý Hàm lại dài dòng dặn cậu thêm vài câu rồi mới rời khỏi trường học.

Cố Minh Tịch đứng ngoài cửa lớp hít một hơi thật sâu rồi mới đi vào từ cửa sau. Cả lớp liền im phăng phắc, Cố Minh Tịch ngẩng đầu ưỡn ngực, cố gắng không chú ý đến những ánh mắt khác lạ đó, cậu chỉ nhìn Bàng Sánh rồi từng bước đến gần cô.

Cậu lắc nhẹ bả vai để cặp sách rơi xuống mặt bàn. Sau khi ngồi vào ghế, cậu tháo đôi dép xỏ ngón ra khỏi chân rồi đặt cả hai chân lên mặt bàn học, ngón chân linh hoạt lấy sách vở ra khỏi cặp.

Thình thoảng được Bàng Sánh giúp đỡ, Cố Minh Tịch không từ chối. Chu Nam Trung và Ưông Tùng quay lại, nhìn Cố Minh Tịch với ánh mắt thân thiện và bình thản. Cố Minh Tịch mỉm cười với hai người, nói: “Tớ là Cố Minh Tịch, hai cậu tên gì?”

**

Sau khi bàn bạc, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh quyết định sau này vẫn đi học và đi về bằng xe bus.

Đạp xe từ khu tập thể kim khí đến trường Nhất Trung phải mất hơn nửa tiếng, giữa đường còn phải đi qua hai cây cầu. Cố Minh Tịch đạp xe xuống dốc cực kỳ nguy hiểm, Bàng Sánh cho rằng không thể đùa giỡn với tính mạng của cậu như vậy được.

Tuần lễ đầu tiên sau khi khai giảng dành để tập quân sự. Cố Minh Tịch chưa lần nào được tham gia tập quân sự ở cấp một và cấp hai, lên lớp mười, cậu xin được tham gia, sau khi cân nhắc, cô Đới chủ nhiệm cũng đồng ý.

Mới sáng sớm Cố Minh Tịch và Bàng Sánh đã rời khỏi nhà. Hai người mặc quân phục màu xanh lá cây, giặt ẩm nước và khay cơm vào thắt lưng đi bộ tới trạm xe bus, sau đó leo lên xe bus số ba mươi một theo chỉ dẫn của người lớn.

Xe bus rất đông người, Bàng Sánh suýt chút nữa bị đè bẹp. Cô giúp Cố Minh Tịch đi sâu xuống dưới, cuối cùng tìm được một vị trí tương đối thoải mái gần đuôi xe, hai người đứng ngay cạnh nhau.

“Chẳng lẽ sau này ngày nào cũng thế này ư?!” Bàng Sánh lau mồ hôi trên trán, thấy mặt mũi Cố Minh Tịch cũng đầy mồ hôi, cô liền lấy rút một tờ trong gói giấy ăn trong túi ra lau cho cậu.

Cố Minh Tịch có vẻ hơi mất tự nhiên, Bàng Sánh cũng chẳng bận tâm đến những ánh mắt nhiều biểu cảm của những người xung quanh, ngược lên nhìn bản đồ các tuyến xe bus dán trên xe rồi đếm thử, tổng cộng phải đi qua chín chặng.

“Chết mất thôi.” Nghĩ đến phải chịu đựng cuộc sống này suốt ba năm tới, trái tim Bàng Sánh như đóng băng, nói: “Cố Minh Tịch, tại anh cả đấy, em ghét

nhất phải bon chen trên xe bus. Chen chúc thế này ba năm em chết mất thôi, hết buổi tập hôm nay anh phải mời em ăn kem để bồi thường đấy nhé!”

Xe bus chạy chao đảo không ngừng, Cổ Minh Tịch im lặng một lúc rồi tốt bụng nhắc nhở cô: “Bàng Bàng, em không phải bon chen ba năm đâu, nhà mới của anh đang trong quá trình hoàn thiện rồi. Bố anh bảo tầm đầu tháng mười là xong, để không hai tháng, đến tháng mười hai là chuyển vào ở được.”

Bàng Sánh bấy giờ mới phản ứng lại, ngây ngô nhìn cậu rồi mấp máy môi một lúc mới nói: “Vậy sau này anh đi học một mình thế nào?”

“Đi xe bus, đeo thẻ IC vào cổ, lên xe quẹt một cái là xong.” Cổ Minh Tịch đã nghĩ ra cách: “Nhà anh là trạm đầu tiên, lên xe thế nào cũng có chỗ ngồi, đến trạm phải chuyển xe thì cũng chỉ cần chịu đựng ba trạm nữa thôi. Nếu xe thứ hai mà đông quá thì cùng lắm anh đi bộ đến trường.”

“Cổ Minh Tịch...” Bàng Sánh ấp úng hồi lâu mới nói: “Sau này em không thể học bài cùng anh, chẳng may thi đội sổ thì sao?”

Cổ Minh Tịch chẳng cần nghĩ đã trả lời: “Nếu có chỗ nào không hiểu em có thể hỏi anh bất cứ lúc nào ở trường. Trong trường hợp không muốn người ta nói này nói nọ thì cuối tuần anh sang nhà dạy cho em, dĩ nhiên em phải đồng ý mới được.”

Bàng Sánh mỉm cười: “Tất nhiên em đồng ý.”

Lát sau, cô lại nói: “Cổ Minh Tịch, sau này hai chúng ta thi cùng một trường đại học nhé?”

“Hả?” Cổ Minh Tịch nhìn cô với vẻ ngạc nhiên, đôi mắt sáng lấp lánh.

Bàng Sánh tròn mắt với cậu: “Sao? Anh không muốn thế à?”

“Không.” Cổ Minh Tịch khẽ cười: “Giao hẹn thế nhé, không được đổi ý đâu.”

Bàng Sánh ra sức gật đầu, “Chắc chắn sẽ không đổi ý!”

Tập quân sự rất vất vả, buổi chiều trời nắng như thiêu như đốt, một số học sinh đứng lâu còn bị cảm nắng đến ngất xỉu. Sợ xảy ra chuyện không hay, nhà trường vội vàng thông báo cho tất cả học sinh lớp Mười vào lớp tránh nắng.

Cô Đới là một cô giáo trẻ dạy môn tiếng Anh, cô không nghe theo chỉ thị của ban giám hiệu mà đưa học sinh lớp 10A2 tới một khu vực râm mát trên sân tập thể dục, ngồi thành một vòng tròn lớn.

Bên rìa sân thể dục của trường Nhất Trung có trồng mấy loại cây đã vài chục năm nay nên rất xum xuê, trời dù rất nắng nhưng ngồi dưới bóng mát cũng có gió, nên cũng thấy mát mẻ hơn rất nhiều.

Cô Đới tự giới thiệu về mình với các học sinh rồi tổ chức một trò chơi nhỏ, mỗi học sinh tự giới thiệu bằng tiếng Anh nhưng không phải giới thiệu một cách bình thường mà ngoài giới thiệu sơ qua về mình còn phải mô tả bản thân bằng một loài động vật. Bạn trước giới thiệu bạn sau phiên dịch, cứ thế đến khi cả lớp giới thiệu xong.

Mục đích của cô là muốn dùng trò chơi này để xem trình độ tiếng Anh của học sinh trong lớp. Đầu Bàng Sánh như phình ra, cô nói tiếng Anh rất kém, ngồi bên cạnh Cổ Minh Tịch chỉ hận không có cái lỗ nào mà chui xuống.

Cô Đới chỉ đại một bạn nam, trò chơi bắt đầu. Cậu này cũng rất phóng khoáng, đứng dậy nói đồng dạng: “Minh là XX, đến từ trường trung học XX, mình thích XX, XX và XX, mình thấy mình giống một chú chó, trung thành, nhanh nhẹn và sâu sắc...”

Cậu nói xong, cô Đới liền gọi bạn nữ ngồi cạnh cậu nam sinh đứng lên phiên dịch, bạn nữ phiên dịch xong thì tự giới thiệu về mình. Tụi trẻ thi được vào cấp ba trọng điểm đều có thành tích khá tốt nên nhanh chóng nắm được quy tắc trò chơi, người này nói xong đến lượt người kia.

Đến lượt Bàng Sánh, cô đứng dậy lắp bắp nói hai câu rồi vội vàng ngồi xuống.

Cô Đới chỉ vào Cổ Minh Tịch: “Bạn nam này phiên dịch nào!”

Cổ Minh Tịch thấy rất xấu hổ khi phải phiên dịch cho Bàng Sánh nhưng vẫn đứng dậy: “Bạn vừa nãy nói bạn ấy tên là Bàng Sánh, đến từ trường trung học Nguyên Phi. Bạn ấy thích đọc sách, đọc báo và bơi lội, bạn ấy thấy mình giống loài cua vì... bạn ấy họ Bàng.”

Các bạn đều bật cười, Bàng Sánh đỏ bừng mặt, cúi gằm xuống đất, ngón tay thì không ngừng vôn về ống quần màu xanh lá cây.

Cô Đới dùng động tác ra hiệu cho mọi người trật tự, cười nói: “Vậy đến lượt em tự giới thiệu.”

Cổ Minh Tịch khẽ gật đầu, hơi háng giọng rồi bắt đầu nói. Cậu nói rất lưu loát như đã nghĩ sẵn trong đầu từ trước. Cậu nói rất nhanh, phát âm dễ nghe, Bàng Sánh hoàn toàn không hiểu gì, nói mãi nói mãi, cô thấy nụ cười tươi tắn nở trên môi cô Đới.

Cổ Minh Tịch nói xong, cô Đới liền chỉ vào Ưông Tùng: “Bạn nam này phiên dịch đi nào.”

Ưông Tùng tròn mắt gãi đầu: “Thưa cô, em không nghe được ạ... Em chỉ biết bạn ấy tên là Cổ Minh Tịch, đến từ trung học Nguyên Phi, ngoài ra...”

“Không sao.” Cô Đới lại hỏi một bạn nữ, “Em có phiên dịch được không?”

Bạn nữ đó cũng đỏ mặt lắc đầu.

Cô Đới hỏi: “Có bạn nào dịch được không?”

“Đề em thử xem sao.” Một giọng nữ trong trẻo vang lên, Cổ Minh Tịch quay đầu nhìn lại thì thấy một bạn nữ tóc ngắn với dáng người nhỏ nhắn, đeo kính phôi mỏng đứng đây, cô bạn sở hữu gương mặt trái xoan, trông rất nhã nhặn.

Cô bạn khẽ mỉm cười với Cổ Minh Tịch rồi đồng dạng dịch lại:

“Mình thấy mình là một chú đà điểu nhưng không phải con đà điểu tự lừa mình dối người trong hội chứng tâm lý đà điểu, sẽ rúc đầu xuống cát khi gặp phải kẻ thù, giả vờ như mình không thấy kẻ thù và kẻ thù cũng không thấy mình. Sở dĩ mình nghĩ bản thân là đà điểu là vì đà điểu là loài chim lớn nhất trên thế giới hiện nay, cánh của nó đã bị thoái hóa nên không bay được. Song đà điểu có một đôi chân rất khỏe khiến nó có thể chạy với vận tốc rất nhanh, đồng thời sức lực của đôi chân cũng rất lớn, thậm chí đà điểu có thể dùng chân để chống lại nhiều thiên địch lớn hơn mình nhiều lần. Mình giống đà điểu, mình không có đôi cánh, làm mọi việc hoàn toàn bằng hai chân nhưng có hề gì, đà điểu vẫn là loài chim lớn nhất thế giới, mình tin rằng mình cũng có thể trở thành một người mạnh mẽ!”

Nói xong cô bé liếc mắt nhìn Cổ Minh Tịch rồi nhìn sang cô Đới: “Cô ơi em dịch xong rồi ạ, không biết có đúng hay không?”

Cô Đới nói: “Vậy phải hỏi bạn Cổ Minh Tịch mới biết được.”

Sắc mặt Cổ Minh Tịch hơi nhợt nhạt, ánh mắt thâm trầm như biển, cậu dạ một tiếng rồi ngồi xuống.

Cô gái đứng đó, khẽ mỉm cười.

Bàng Sánh kéo tay áo cậu, ghé sát vào tai cậu hỏi: “Cậu ấy dịch đúng hết á?”

“Ừm...”

“Anh... Tự giới thiệu mà nói những điều này làm gì?”

Cổ Minh Tịch chau mày, cũng ghé sát vào tai cô nói: “Anh cứ nghĩ không ai hiểu vì có nhiều từ cấp hai không được dạy, đây là một đoạn Nhật ký bằng tiếng Anh anh từng viết trước đây, anh cũng không hiểu sao bạn ấy lại hiểu được.”

Lúc này cô gái tóc ngắn đã bắt đầu tự giới thiệu về mình: “Chào mọi người, mình là Tiêu Úc Tĩnh đến từ trường trung học số Năm thành phố E. Trước khi vào cấp hai, mình lớn lên ở Nam Phi. Bố mình là một nhà động vật học, hiện đang công tác tại vườn bách thú thành phố E. Khi còn học cấp một, nhà mình nuôi rất nhiều đà điểu và coi chúng là thú cưng...”

Cổ Minh Tịch: “...”

Bàng Sánh lại kéo tay áo Cổ Minh Tịch: “Cô ấy nói gì vậy? Có phải cô ấy cũng nói đến đà điểu không?”

Cổ Minh Tịch nghe rất chăm chú, liền nghiêng răng kèn kẹt: “Đừng làm ồn!”

Bàng Sánh véo lưng cậu một cái rõ đau, khẽ lẩm bẩm: “Cổ Minh Tịch, anh dám nạt nộ em cơ đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cuộc thi bóng bàn

Tiêu Úc Tĩnh nói mình giống một chú linh dương Nam Phi nhỏ, mặc dù bề ngoài nhỏ nhắn, rất hiền lành nhưng khi nhảy lại có thể cao tới hơn ba mét.

Trong quá trình tập quân sự, cuối cùng Bàng Sánh cũng hiểu tại sao Tiêu Úc Tĩnh lại dùng hình ảnh linh dương để mô tả về bản thân.

Cô ấy rất hiếu động nhưng sự hiếu động đó của cô ấy không được bộc lộ hoàn toàn một cách dễ thấy. Mặc dù trông cô rất mong manh nhưng lại có thể lực khá tốt, đứng nghiêm nửa tiếng, lâu đến mức mấy bạn trong lớp cả nam lẫn nữ đều báo cáo xin ra khỏi hàng nghỉ ngơi một lát mà cô ấy vẫn đứng thẳng tắp tại chỗ, hoàn toàn nghiêm túc.

Hình như Tiêu Úc Tĩnh không có người quen, cô ấy rất ít khi nói chuyện với người khác, đa số chỉ ngồi một mình lặng lẽ. Cô gái này hoàn toàn không nhu mì như vẻ ngoài ... Sau một thời gian ngầm quan sát, Bàng Sánh đưa ra kết luận.

Nội dung tập quân sự không nằm ngoài đứng nghiêm, đi thường, đi diễn hành, tập một số động tác thể dục trong quân đội, hát các bài hát quân đội...

Cố Minh Tịch không thể tham gia rất nhiều nội dung trong số đó.

Ví dụ như học đi điều hành, các huấn luyện viên được cử đến dạy cho từng lớp, họ sẽ yêu cầu các học sinh tập vung tay, một hai, một hai, một hai... Những lúc đó, Cố Minh Tịch chỉ có thể đứng nghiêm bên ngoài nhìn các bạn tập mà thôi.

Học sinh lớp 10A2 rất dễ thân nhau, ít nhất là theo quan điểm của Bàn Sánh, các bạn nhanh chóng đón nhận Cố Minh Tịch, không giống thời điểm mới vào cấp hai nhiều bạn còn không dám tới nói chuyện với cậu.

Trong giờ nghỉ giải lao giữa buổi tập, mấy cậu nam sinh đi vệ sinh đều tới hỏi Cố Minh Tịch có muốn đi không. Lúc đầu Bàn Sánh tưởng cô Đới cắt cử nhưng sau đó mới biết là không phải, có tới bảy, tám bạn nam tới hỏi Cố Minh Tịch cùng một câu, cô mới hiểu ra đây là họ tự nguyện.

Thậm chí vài bạn nữ cũng tới nói chuyện với Cố Minh Tịch, trong số đó có một bạn rất xinh xắn với mái tóc rất dài được tết gọn về đằng sau. Cô bạn ấy ngồi cạnh Cố Minh Tịch hỏi han cậu với vẻ rất dịu dàng, thỉnh thoảng còn che miệng cười khúc khích.

Bàn Sánh cầm siêu nước tiến về phía sau lưng Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch không nhìn thấy cô, cậu đang nghiêm túc trả lời câu hỏi của bạn nữ kia: "... Toán tớ được điểm tối đa, Lý bị trừ hai điểm, Hóa được điểm tối đa, tiếng Anh bị trừ bốn điểm..."

Đồ khoe mẽ... Bàn Sánh lạnh lùng cười lẩm bẩm trong lòng, trong khi cô gái kia lại nói với vẻ hâm mộ: "Cậu giỏi ghê nhỉ! Thế tại sao cậu không thi vào Quảng Trình?"

Cố Minh Tịch nói: "Điểm Văn của tớ không được cao vì tớ làm bài bằng chân, không thể viết nhanh bằng các cậu được, với lại làm văn tương đối mất thời gian nên lần nào thi tập làm văn tớ viết cũng không được tốt..."

"Cố Minh Tịch!"

Nghe thấy tiếng Bàn Sánh, Cố Minh Tịch liền quay đầu lại. Bàn Sánh lắc lắc chai nước trước mặt cậu: "Uống nước không?"

"..."

Tập quân sự nên Cố Minh Tịch đi giày thể thao, nếu muốn tự uống nước thì phải cởi giày ra rồi sau đó lại nhờ Bàn Sánh buộc dây giày cho mình. Còn nếu không muốn cởi giày thì phải nhờ Bàn Sánh cho cậu uống nước. Sau khi nghĩ đến hai khả năng, Cố Minh Tịch đáp: "Không, anh không khát."

Mất Bàn Sánh hip lại. Cố Minh Tịch một ngày uống bao nhiêu nước kia chứ, trời nắng như thiêu như đốt, mọi người đứng phơi trên sân tập, người bình thường đều phải uống hết bốn, năm chai, trong khi cậu sáng một chai, chiều mới có nửa chai.

Bàn Sánh nói: "Anh không uống thì em đồ đi."

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt pha chút khó hiểu, không ngờ cô gái ngồi cạnh lại xen vào: "Cố Minh Tịch, lát nữa nếu cậu khát, tớ đi rót nước cho!"

Mất Bàn Sánh đã hip lại thành một đường chỉ.

Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng nhận ra vẻ "không vui" trong mắt Bàn Sánh bèn mỉm cười: "Sao lại đồ đi, phải đi rất lâu mới lấy được nước uống, để anh uống."

Cậu đang nói thì cô bé tóc tết ngạc nhiên kêu lên: "Woa, Cố Minh Tịch, cậu có hai răng khểnh kia, đáng yêu quá đi mất!"

Bàn Sánh đã đưa chai nước tới trước mặt Cố Minh Tịch rồi nghiêng người xuống từ từ cho cậu uống, cô gái ngồi cạnh thăm đánh giá thái độ của hai người. Bàn Sánh bất ngờ cố tình mạnh tay làm cái chai nghiêng đi, ngay lập tức nước chảy ồ ồ ra ngoài. Vì không kịp tránh nên mặt mũi, cổ vào vạt áo quần phục màu xanh phía trước đều bị ướt, lại còn bị sặc nước đến mức phải ho lộ khụ.

Trông cậu thật nhếch nhác, còn Bàn Sánh thì nhìn bằng ánh mắt vô tội, nói: "Xin lỗi, em lỡ tay."

Cố Minh Tịch thừa biết là cô cố ý, cậu thờ hồng học trợn mắt lườm cô. Bàn Sánh làm mặt hề với cậu rồi vui vẻ cầm chai chạy mất.

Cô gái tóc tết chau mày nhìn theo bóng dáng Bàn Sánh, khẽ trách: "Sao cậu ấy lại làm vậy chứ?"

Thấy quần áo Cố Minh Tịch bị ướt, cô bé bèn lấy khăn tay ra định lau cho cậu. Cố Minh Tịch liền đứng dậy tránh đi, chỉ nói: "Không cần lau đâu. Trời nắng, chỉ một lát nữa là khô thôi."

Thu tay về với vẻ hơi thất vọng, cô gái hỏi: "Bạn vừa nãy là bạn gái cậu hả?"

Bị cô hỏi thẳng thừng như vậy, Cố Minh Tịch vội phủ nhận: "Không phải."

"Tớ thấy hai người thân nhau lắm, đi học đi về với nhau, lúc tập còn thường xuyên nói chuyện, trên lớp thì ngồi cùng bàn."

"Ừ, đúng rồi." Cố Minh Tịch có cảm giác mồ hôi đang lăn dài trên má, cậu nghiêng cổ cọ vào vai rồi trả lời: "Tớ và cậu ấy lớn lên với nhau từ bé, bọn tớ là hàng xóm, cậu ấy như em gái tớ vậy."

...

Không dễ gì mới chịu đựng được tới khi buổi tập quân sự kết thúc, Bằng Sánh đã mệt phờ tới mức sắp gục ngã. Lúc đi cùng Cố Minh Tịch ra khỏi cổng trường, cô liền rẽ vào một quán bán đồ ăn vặt, ghé sát vào tủ lạnh chọn kem.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng quyết định chọn một cây kem ốc quế vị chocolate, Bằng Sánh cầm tới quầy tính tiền, vừa lấy ra tờ năm nghìn, chủ quán liền chỉ vào Cố Minh Tịch đứng cạnh, nói: “Cậu này trả tiền rồi.”

Dứt lời, ông chủ nhét tiền lẻ vào túi quần cho Cố Minh Tịch.

Bằng Sánh liếm kem ốc quế, bấu môi nói: “Biết thế em chọn loại đắt tiền hơn.”

Cố Minh Tịch nhoen miệng cười.

Họ đi cùng nhau hướng về phía trạm xe bus, Bằng Sánh hỏi Cố Minh Tịch: “Bạn nữ vừa nãy tên là gì?”

“Tiêu Úc Tĩnh.”

“...” Bằng Sánh ngạc nhiên, “Em nói bạn lúc sau tết tóc cơ.”

“À, Trương Chi Nhã.”

Bằng Sánh nguyệt cậu: “Ồ? Cố Minh Tịch, anh nhớ tên các bạn nữ nhỉ?”

“Tên các bạn nam anh cũng nhớ mà.”

“Giấu đầu hở đuôi!”

“Này! Cậu đó không phải dùng như thế đâu!”

Trên xe bus về nhà, họ may mắn kiếm được hai chỗ ngồi phía đuôi xe. Sau một ngày tập luyện cật lực, theo nhịp lắc lư của chiếc xe, Bằng Sánh bắt đầu mơ màng ngủ.

Đầu cô lắc lư hết bên này sang bên nọ, thấy vậy, Cố Minh Tịch liền để cô ngồi sát về phía mình rồi kín đáo nghiêng vai về phía Bằng Sánh. Đầu Bằng Sánh gác lên vai cậu, cơ thể dần thả lỏng hơn, đi vào giấc ngủ trên vai Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch thở phào nhẹ nhõm rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ. Cô gái nhỏ tựa đầu lên vai cậu, nhịp thở đều đặn, hàng lông mi dài, chiếc mũi nhỏ cong cong, Cố Minh Tịch chợt có cảm giác chín chạng là một hành trình quá ngắn ngủi.

Nếu là mười chín chạng thì tốt quá!

**

Trường Nhất Trung của thành phố E có một khu căng tin. Bữa trưa của học sinh không được giải quyết trong phòng học như hồi cấp hai nữa mà mọi người sẽ dùng thẻ tới căng tin ăn trưa.

Bằng Sánh nhận trách nhiệm lấy com cho Cố Minh Tịch. Hai người cùng xếp hàng chờ tới lượt thì Bằng Sánh đưa ra hai khay đựng com: “Một cái hai lạng com, một cái bốn lạng com.”

“Cái hai lạng com cho cháu một miếng sườn kho, rau cải xào, à... thêm một quả trứng luộc.”

“Cái bốn lạng com cho cháu một cái đùi gà mặn... Cố Minh Tịch, anh thích trứng bác cà chua hay đồ xào?”

Cố Minh Tịch: “Trứng bác cà chua.”

Bằng Sánh mỉm cười nói với bác đầu bếp gấp thức ăn: “Cho cháu trứng bác cà chua, cho cháu nhiều trứng một chút bác nhé!”

Lúc bung hai khay com đi tìm chỗ ngồi cùng Cố Minh Tịch, cô gặp một người.

“Tạ Ích!”

Tạ Ích ngoái đầu nhìn lại rồi vẫy tay chào Bằng Sánh và Cố Minh Tịch: “Hello Cua, chào Cố Minh Tịch! Hai cậu tìm chỗ đi, bọn mình ngồi cùng bàn nhé.”

Ba người đặt khay com xuống mặt bàn, Bằng Sánh lại chạy đi lấy hai bát canh miễn phí rồi quay về đặt một bát xuống trước mặt Cố Minh Tịch, sau một thoáng suy nghĩ, cô đưa bát còn lại cho Tạ Ích.

Tạ Ích đẩy bát canh về phía cô: “Cậu ăn đi, tớ có đồ uống rồi.”

Bàng Sánh không nài ép, ba người cùng ăn, vừa ăn vừa nói. Bàn ăn ở căng tin tương đối phù hợp với Cố Minh Tịch, chân phải cậu để lên bàn, đùi kẹp vào ngón chân, cúi xuống đặt miệng bên cạnh khay rồi và com.

Bàng Sánh đã biết Tạ Ích học lớp 10A8. Nhất Trung hoàn toàn chỉ dạy cấp ba(1), mỗi khối có tám, chín lớp, số lượng học sinh khá nhiều.

(1) Ở Trung Quốc có những trường trung học dạy cả cấp hai và cấp ba, có trường chỉ dạy cấp hai hoặc cấp ba.

“Lớp cậu có bạn nào học lớp mình không?” Bàng Sánh hỏi Tạ Ích. Cậu lắc đầu đáp: “Chẳng có ai cả, hôm đó tớ xem danh sách. Lớp 9A6 của tụi mình có năm người đỗ Nhất Trung, Lăng Đào học lớp 10A4, Vương Thần Phi thì 10A9.”

“Haiz, chẳng quen ai cả.” Bàng Sánh tỏ vẻ nuối tiếc, “Tôn Minh Phương thì không tốt, cậu ấy cũng đăng ký Nhất Trung nhưng không đủ điểm nên chuyển sang học một trường công lập. Nay Cố Minh Tịch, có phải Giản Triết cũng đăng ký Nhất Trung không?”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Ừ, thiếu ba điểm nên không đỗ.”

“Tiếc thật, xưa nay cậu ấy vẫn học giỏi hơn em.”

Tạ Ích nói: “Đã biết gì chưa, lớp 10A2 của các cậu tập trung nhiều nhân tài nhất đấy, nghe nói năm người có điểm thi cao nhất năm nay đều được xếp vào lớp 10A2.”

Bàng Sánh ngớ ngàng: “Chẳng lẽ 10A2 là lớp chọn?”

“Tớ không rõ, nhưng không trùng hợp đến mức ấy chứ?” Tạ Ích nói: “Năm người điểm cao nhất được xếp vào cùng một lớp, đến lúc thi khảo sát đầu vào là biết ngay thôi.”

Bỗng nhiên trong lòng Bàng Sánh xuất hiện một dự cảm không lành. Nhớ lại lần giới thiệu bằng tiếng Anh hôm đó, đa số các bạn trong lớp đều có khả năng nói rất tốt, cô nghe mà chẳng hiểu mấy. Ôi trời ơi! Không phải một lần nữa cô lại được “tru ải” vào lớp 10A2 vì Cố Minh Tịch đấy chứ?!

Ăn com xong, Bàng Sánh và Tạ Ích đi rửa khay còn Cố Minh Tịch thì đứng ngoài căng tin đợi hai người.

Bên bồn rửa người đông như nêm như cối. Lúc xếp hàng, Tạ Ích nói với Bàng Sánh: “Vừa nãy có Cố Minh Tịch tớ không tiện hỏi. Nay Cua, cậu có muốn tham gia đội bóng bàn của trường không?”

“Hả?!” Bàng Sánh hết sức ngạc nhiên, “Tớ? Tớ đánh kém lắm!”

“Cậu đã không còn kém lắm nữa rồi. Hôm qua tớ vào đội đánh thử một chút, cậu biết không, mặc dù bóng bàn là điểm đặc sắc của Nhất Trung nhưng trình độ của đội thì không cao mấy. Cậu ra trận chắc chắn không bị đứng chót đâu!”

Bàng Sánh bắt đầu do dự: “Gia nhập bằng cách nào?”

“Phải đăng ký, sau đó có một cuộc thi tuyển chọn, tỉ lệ trúng đại khái khoảng một trên ba, không khó lắm.”

Bàng Sánh chớp mắt: “Cậu nghĩ tớ có qua được vòng tuyển chọn không?”

“Cậu hãy ăn điểm bằng kiểu phát bóng con cua của mình!” Tạ Ích cười nói: “Tung hoành ngang ngược, mạnh mẽ vô biên!”

Bàng Sánh: “...”

Bàng Sánh là người thuộc phái hành động, ngày hôm sau liền tiến hành nộp đơn đăng ký theo đề xuất của Tạ Ích.

Cố Minh Tịch không bình luận gì về hành động này của cô, chỉ nói: “Anh sẽ đến xem em thi.”

Ngày cuối cùng của kỳ tập quân sự là ngày tổ chức hội thao, Cố Minh Tịch không tham gia. Cậu quá nổi bật trong hàng ngũ, sẽ gây ra bất lợi cho lớp trong việc thi đấu nên mặc dù được cô giáo Đới khuyến khích tham gia, cậu vẫn tự giác rút lui.

Cậu ngồi trên khán đài bên cạnh sân tập đóng vai một khán giả tiêu chuẩn, nhìn Bàng Sánh đi trong hàng, cô không cao nên được xếp vào hàng thứ hai trong đội xếp theo thứ tự từ thấp đến cao.

Cô điều hành một cách rất nghiêm túc, tinh thần phơi phới, bộ ngực nhỏ ưỡn ra một cách kiêu ngạo, thực ra cũng tương đối đẹp mắt.

Đến lượt lớp Tạ Ích vào sân, Cố Minh Tịch nhìn thấy Tạ Ích là người cầm cờ. Lúc đi qua lễ đài chuyển từ đi đều sang đi điều hành, Tạ Ích giương cao cờ của lớp mình, ngẩng đầu ưỡn ngực đi dưới ánh nắng.

Cậu ấy thực sự rất khôi ngô, đây là điều Cố Minh Tịch không thể không thừa nhận.

Cuộc thi chọn thành viên mới cho đội bóng bàn của trường Nhất Trung diễn ra vào ngày hôm sau của hội thao. Quy tắc thi rất đơn giản, tám mươi tư bạn

vừa nam vừa nữ đã đăng ký được chia thành hai nhóm thi đấu trực tiếp để chọn ra bốn mươi hai người, sau đó thi đấu tiếp để chọn hai mươi mốt người. Bên cạnh đó huấn luyện viên sẽ chọn thêm chín người trong số những người thi đấu bị thua.

Cố Minh Tịch đi xem Bảng Sánh thi, Chu Nam Trung và Uông Tùng cũng đi, thậm chí cả Tường Chi Nhã nữa. Dĩ nhiên, cô ấy đi theo Cố Minh Tịch.

Bảng Sánh rất hồi hộp, Tạ Ích thì đứng cạnh chỉ đạo: “Cậu tranh chấp bóng không tốt nên phải cố chiến thắng cô ấy ngay từ khi phát bóng. Tranh chấp trong vòng ba lượt thì mới đánh, quá ba lượt thì thôi, phí sức vô ích.” Tạ Ích ghé sát vào tai Bảng Sánh: “Hãy dựa vào vận may, phải biết chọn góc, đối phương cũng hồi hộp lắm, nhìn cậu thế này còn tưởng cậu là cao thủ đó.”

Bảng Sánh: “Ý cậu là thực ra tớ đánh rất tệ?”

Tạ Ích cười xòa: “Nói rất tệ thì không đến nỗi, cũng lắm thì hơi tệ thôi. Tớ nói cậu thế này nhé, cậu học xù kiểu đánh của Đặng Á Bình đi, áp đảo đối thủ bằng khí thế. Cua, cậu chính là đệ tử của tớ, đừng để sư phụ mất mặt nhé.”

(2) Đặng Á Bình được coi là vận động viên bóng bàn vĩ đại nhất mọi thời đại với lối đánh tấn công cực kỳ dũng mãnh, luôn ôm sát bàn, tấn công dữ dội ngay từ quả giao bóng của đối thủ nên chị luôn khiến các đối thủ phải e dè.

Bảng Sánh đỏ mặt: “VẬY NHỜ TỚ THUA THÌ SAO?”

“Thua thì thôi, dù sao sau này tớ cũng ở trong đội tuyển, muốn đánh cứ đến tìm tớ là ok.” Tạ Ích đưa vợt bóng bàn của mình cho Bảng Sánh: “Dùng vợt của tớ đi, dù sao cậu cũng không biết về vợt, vợt của tớ chắc chắn là vợt tốt nhất trường.”

Nghe xong lời dẫn dắt của Tạ Ích, Bảng Sánh bước vào sân với khí thế hiên ngang cực kỳ hùng dũng. Được phát bóng trước, cô liền bắt chước Tạ Ích thổi thổi cây vợt rồi hô lên một tiếng ya đồng đặc làm cô gái ở đầu bàn bên kia sợ chết khiếp.

Sau đó cô liền phát bóng.

Nhờ kiểu phát bóng kỹ xảo được Tạ Ích dạy cho, chỉ khẽ hất vợt một cái, quả bóng nhỏ đã xoáy vào góc bàn làm cô gái kia không kịp trở tay.

“Hay ya!” Bảng Sánh nắm tay hô thật to, nhảy lên nhảy xuống trông rất có tướng của một vận động viên bóng bàn chuyên nghiệp.

Tạ Ích đứng ngoài cười đến sắp ngất xỉu, Cố Minh Tịch ngồi xem mà đỏ mặt hời như tắm, khoe miệng khẽ co giật. Uông Tùng ngồi cạnh cậu, nói: “Thật không ngờ Tiểu Sánh chơi bóng bàn lại có phong cách thế!”

Cố Minh Tịch: “...”

Trận đấu đầu tiên đối phương có thể nói là bị Bảng Sánh dọa nên thua, Bảng Sánh hí hửng đập tay với Tạ Ích rồi chạy như bay tới bên cạnh Cố Minh Tịch.

Cô uống nửa chai nước, vui vẻ nói: “Cố Minh Tịch! Em thắng rồi!”

Tường Chi Nhã ngồi cạnh bĩu môi: “Cậu hét to đến mức cả cái nhà thi đấu này đều nghe thấy!”

Bảng Sánh hếch cằm lên cao: “Đó gọi là khí thế, cậu sao mà hiểu được chứ!”

Nhưng tới vòng hai, khí thế của Bảng Sánh không còn đất dụng võ nữa, rõ ràng cô gái kia có kỹ thuật tốt hơn cô, lại có tâm lý vững vàng, tiếng hô hào của Bảng Sánh không dọa được đối thủ và cũng không thể chiến thắng trong vòng ba lượt phát cầu nên nhanh chóng thất bại.

Cô ủ rũ trả vợt lại cho Tạ Ích, Tạ Ích nói: “Không sao, chẳng phải vẫn còn chín suất nữa sao, tớ giúp cậu tác động với huấn luyện viên.”

Cố Minh Tịch nhìn Bảng Sánh, thấy hai mắt cô hơi đỏ, rõ là có phần không phục. Cậu thở dài, nói: “Đừng buồn, thắng thua là chuyện thường tình của nhà binh. Em chưa được tập luyện bài bản, được vào vòng hai là tốt rồi.”

Bảng Sánh buồn bã nhìn cậu. Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi tranh thủ lúc không ai để ý liền thì thầm vào tai cô: “Mấy ngày nữa anh tặng em một cây vợt xịn một chút để em tập cho giỏi. Sang năm những thành viên cũ rút khỏi đội, em lại thử xem sao.”

Bảng Sánh: “Vợt xịn đắt lắm!”

“Ừa...” Cố Minh Tịch nói: “Coi như tặng trước quà sinh nhật sang năm.”

“Sinh nhật năm nay của em vừa qua mà.” Bảng Sánh cuống quýt: “Coi là quà Noel cũng được đó.”

“Được rồi, thì là quà Noel.” Cố Minh Tịch bật cười với cô.

Kết quả không cần đợi tới khi Cố Minh Tịch mua vợt, Tạ Ích đã mang tới cho cô một tin tốt, đó là cô đã được chọn vào đội bóng bàn, là một trong chín người kia.

Bảng Sánh vui hết cỡ, cảm thấy cuộc sống cấp ba thực sự quá tuyệt vời. Nhưng chẳng bao lâu sau, tâm trạng của cô liền sa sút tới tận đáy vực. Sau khi

chính thức vào học, trường Nhất Trung tổ chức một cuộc thi khảo sát đầu vào dành cho tất cả các học sinh lớp Mười. Sau khi có kết quả cuối cùng Bảng Sánh cũng hiểu thế nào là đầu voi đuôi chuột.

Cuối cùng cô cũng tin rằng năm người có điểm thi cao nhất nằm trọn trong lớp mình.

Bảng thành tích không chê vào đâu được của Văn và tiếng Anh cùng thành tích ổn định của Toán, Lý, Hóa, Tiêu Úc Tình giành vị trí nhất khối. Xếp thứ hai là một cậu bạn tên là Ngô Mân, còn Cố Minh Tịch thì là người xếp thứ tư.

Còn Bảng Sánh, hồi lớp Tám, lớp Chín, cô luôn nằm trong top 20 của lớp chọn trường Nguyễn Phi, thậm chí có lần còn vào top 10, đã rất lâu rất lâu rồi cô không nếm trải tư vị xếp cuối.

Vậy mà trong lớp 10A2 có năm mươi hai học sinh, Bảng Sánh... là người đội sổ.

Thành tích của cô không phải quá kém, môn thấp nhất cũng được hơn bảy mươi điểm nhưng vẫn là người đội sổ.

Con ác mộng hồi lớp Bảy lại tái diễn. Sau kỳ thi khảo sát đầu vào là cuộc họp phụ huynh đầu năm, Bảng Sánh thực sự có cảm giác muốn chết quách đi cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điều Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cuộc chia xa nho nhỏ

Trong trí nhớ của Bảng Sánh, cô chưa bao giờ bị đứng cuối lớp trong bất cứ kỳ thi nào. Lần kém nhất trong đời chính là hồi xếp thứ bốn mươi mốt trong cuộc thi giữa học kỳ một lớp Bảy.

Giờ ra chơi, Bảng Sánh mặt dày tới lớp 10A8 tìm Tạ Ích, sau khi hỏi thăm cậu số điểm của một số người đứng cuối của lớp 10A8, cô đau khổ nhận ra ở lớp 10A8, nếu với thành tích của mình, gần như có thể giành được vị trí thứ tám, thứ chín tính từ dưới lên.

Mặc dù đều là tính từ dưới lên nhưng thứ tám, thứ chín và đội sổ thực sự có sự khác biệt vô cùng lớn về bản chất!

Tan học, Bảng Sánh đứng trước bảng thông báo ở văn phòng giáo viên của trường Nhất Trung, miêng máy máy, mắt dán vào mấy tờ giấy ghi tên những người được điểm cao nhất trong kỳ thi vào đại học đã trắng bệch vì bị nắng chiếu lâu ngày do đã được dán lên đó từ mấy tháng trước.

Cố Minh Tịch đứng cạnh cô nhìn qua rồi hỏi với vẻ khó hiểu: “Bảng Bảng, em đang làm gì đó?”

“Đừng ồn! Em quên mất đếm đến bao nhiêu rồi.” Bảng Sánh rầu rĩ nói rồi tiếp tục lăm bằm trong miêng. Sau một hồi, cô hỏi Cố Minh Tịch: “Anh xem có phải trên bảng này liệt kê điểm số của tất cả các học sinh thi vào đại học năm nay của trường Nhất Trung?”

Nhìn những con chữ màu đen chi chít trên tấm bảng, Cố Minh Tịch gật đầu: “Đúng rồi, thậm chí cả những người chỉ thi vào cao đẳng cũng có tên.”

“VẬY em tiêu rồi!” Bảng Sánh bỗng nhiên thờ dài thườn thượt, nói: “Ví dụ mỗi khóa tốt nghiệp gồm tám lớp, mỗi lớp năm mươi người thì tổng cộng là bốn trăm học sinh, nhưng ở đây chỉ có ba trăm bảy mươi sáu cái tên.”

Cố Minh Tịch nhìn cô mà khóe môi giật giật, Bảng Sánh bung mặt: “Ai bảo thi đỗ trường cấp ba trọng điểm thì chắc chắn sẽ đỗ đại học? Cố Minh Tịch, có lẽ sau này em không thi được vào đại học mất!”

“Sao có thể như vậy được?” Cố Minh Tịch an ủi: “Đây mới là lần thi khảo sát đầu năm, có phải nghỉ hè em không động bút làm bài gì hết không?”

Bảng Sánh nhìn cậu như nhìn một dị nhân: “Nghỉ hè mà anh cũng làm bài cơ à?”

“Anh có làm mấy đề Toán Olympic, có học tiếng Anh nữa.” Cố Minh Tịch thờ dài, “Em không hề đọc sách, không động bút làm bài, thảo nào kết quả thi đầu năm không tốt là đúng rồi. Yên tâm, sau khi chính thức vào học kỳ mới, em sẽ đuổi kịp chương trình thôi. Có chỗ nào không hiểu anh giảng cho.”

Nghe cậu nói vậy, trong lòng Bảng Sánh cũng yên tâm hơn phần nào. Có Cố Minh Tịch ngồi cạnh ở lớp, có Cố Minh Tịch là hàng xóm ở nhà, Bảng Sánh chẳng khác nào có được một vị gia sư miễn phí, kể cả có chỗ không hiểu cũng chẳng việc gì phải lo lắng.

Lúc Bảng Sánh về nhà đưa bài thi cho Bảng Thủy Sinh ký tên, không ngờ bố cô bé lại cảm thấy con gái mình thi không tồi. Anh cho rằng học sinh ở trường cấp ba trọng điểm đều là những người học rất giỏi, chắc chắn đề thi sẽ khó hơn so với các trường cấp ba công lập nên những bài thi được hơn bảy mươi điểm, tám mươi điểm của Bảng Sánh đã khiến anh đủ hài lòng rồi.

Dĩ nhiên Bảng Sánh không dám cho bố biết vị trí xếp thứ của mình trong lớp. Tối hôm họp phụ huynh, cô sang nhà Cố Minh Tịch, phấp phỏng chờ Bảng Thủy Sinh về.

Cô bám riết Cố Minh Tịch không buông, mãi đến khi ngoài phòng khách có tiếng Lý Hàm mở cửa đi vào.

Sắc mặt Băng Sảnh thoát cái trắng bệch, cô nằm lên giường Cố Minh Tịch, vùi mặt vào gối đầu của cậu, cứng đờ như một xác chết: “Cố Minh Tịch, vĩnh biệt!”

Băng Sảnh ừ rừ đi về nhà mình. Lúc đi ra phòng khách, Cố Minh Tịch nghe thấy tiếng bố mẹ đang nói chuyện trong phòng ngủ.

Lát sau Cố Quốc Tường đi ra gọi Cố Minh Tịch vào phòng làm việc của mình.

Anh ngồi xuống bàn nhưng không bảo Cố Minh Tịch ngồi mà để cậu đứng trước mặt mình.

Sau một thoáng trầm tư, Cố Quốc Tường lên tiếng: “Minh Tịch, bố nghe mẹ con nói lần này thi khảo sát, con đứng thứ tư của khối?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch gật đầu, “Con thi Văn không tốt, bài tập làm văn... cuối giờ còn một chút nữa chưa viết xong, nên con vội vàng làm kết bài. Lý thi cũng không tốt lắm, con làm sai một bài.”

“Vì sao lại viết văn không kịp?”

“Con viết bằng chân, hơi chậm.” Cố Minh Tịch cúi gằm đầu xuống rồi lại ngước lên, “Nhưng con sẽ chăm chỉ luyện tập. Lần sau chắc chắn con sẽ không chậm như vậy nữa đâu bố ạ.”

Cố Quốc Tường chăm chú nhìn con trai một lúc rồi nói: “Sau này trong xã hội chắc sẽ ngày càng ít viết tay mà chủ yếu sẽ dùng bàn phím gõ chữ là chính.”

Cố Minh Tịch: “?”

Cố Quốc Tường đứng dậy: “Nào, ngồi vào đây, bố dạy con dùng máy vi tính.”

Cố Minh Tịch bước tới ngồi vào bàn làm việc của Cố Quốc Tường với tâm trạng vừa thấp thỏm vừa chờ mong. Cố Quốc Tường khom lưng tháo bàn phím và chuột ra, chuyển vị trí từ mặt bàn xuống nền nhà rồi cắm lại như cũ. Anh chỉ vào cái nút to trên case máy tính: “Ấn vào nút này để khởi động máy.”

Cố Minh Tịch đưa chân ra ấn vào cái nút đó, ngón chân cái vừa đè xuống, đèn báo hiệu màu xanh dương liền sáng lên, tiếng quạt gió ro ro trong case cũng vang vọng. Màn hình xuất hiện thông báo hệ thống với dòng chữ Windows 98, sau đó màn hình chính hiện lên. Cố Quốc Tường nói: “Bố dạy con gõ chữ, bàn phím và chuột đặt tạm dưới nền nhà, khi nào dùng quen, bố sẽ đặt riêng một chiếc bàn thấp một chút để phù hợp với con. Thế là con có thể gõ chữ trên mặt bàn như làm bài tập vậy.”

Tâm trạng Cố Minh Tịch có phần phấn khích, cậu nhìn Cố Quốc Tường ngồi xổm bên chân cậu ấn chuột, mở ra một trang soạn thảo trắng tinh, anh gõ bàn phím, một hàng chữ liền hiện rõ trên màn hình.

“Kiểu đánh này gọi là ABC thông minh(1), chỉ cần con biết phiên âm của chữ là có thể đánh được. Nhưng con dùng chân, không thể luyện cách gõ mười ngón tay được, muốn đánh nhanh chỉ có cách chăm chỉ luyện tập mà thôi.”

(1) Chữ Trung Quốc là kiểu chữ tượng hình nên khi muốn đánh bằng bàn phím thì phải biết phiên âm của chữ thì mới nhập theo kiểu ABC được.

Cố Minh Tịch gật đầu, Cố Quốc Tường hướng dẫn sơ qua một lúc, cậu liền thử dùng hai ngón chân cái gõ vào bàn phím.

Bàn phím để thấp, Cố Minh Tịch lại hoàn toàn không biết cách sắp xếp chữ cái trên đó nên để nhìn được rõ, cậu không thể không khom lưng xuống thật thấp. Nhưng do ngón chân to hơn nhiều so với ngón tay, cậu không tiết chế được lực vừa đủ, nên chỉ cần vừa đặt ngón chân xuống thì đã hiện ra đến mấy chữ liền, khi đó Cố Quốc Tường sẽ chỉ cho cậu cách xóa.

Phải nói một lúc Cố Minh Tịch mới biết cách dùng ngón chân chạm chập gõ từng chữ, từng chữ một, cảm giác đánh bàn phím thực sự rất kỳ diệu. Cậu cúi đầu, cẩn thận dùng ngón chân làm quen với cảm giác đó, nhìn thấy những lời muốn viết lần lượt hiện lên màn hình, cậu thấy thật vui vẻ.

Cố Quốc Tường đứng cạnh theo dõi một lúc rồi quay người đi về phía giá sách lấy một cuốn đặt lên mặt bàn: “Đây là sách đại cương về máy vi tính, lúc nào rảnh con có thể lấy ra đọc. Sau này mỗi tối con dành ra một tiếng tập sử dụng máy tính, bố sẽ dạy cho con cách sử dụng những phần mềm thông dụng như thế này.”

Cố Minh Tịch ra sức gật đầu thật mạnh, “Vâng, nhất định con sẽ học được.”

Cố Quốc Tường vỗ vai cậu: “Nhưng con phải hứa với bố là không được chơi game. Và sẽ luôn phải nằm trong top ba của khối của tất cả các kỳ thi.”

Cố Minh Tịch ngước lên nhìn bố mình rồi nghiêng răng gật đầu: “Con xin hứa!”

**

Băng Sảnh không đến mức phải vĩnh biệt Cố Minh Tịch. Mặc dù vẫn còn sống nhưng cô không tránh khỏi một trận mất ngủ thậm chí của bố.

Sau khi chính thức vào học, Bảng Sánh nhận ra các môn tự nhiên ở cấp ba trở nên khó nhằn hơn rất nhiều, môn Toán bắt đầu từ hàm số. Xưa nay đây chính là điểm yếu của Bảng Sánh, thực sự có phần tối dạ không hiểu bài.

Vậy là nhiệm vụ của Cố Minh Tịch cũng tăng lên rất nhiều. Cậu phải đảm bảo làm cho Bảng Sánh hiểu được những kiến thức mới của ba môn Toán, Lý, Hóa; và phải đôn đốc cô phải chăm chỉ học thêm ngày càng nhiều từ mới và bài khóa tiếng Anh. Ngoài ra cậu còn phải lo cho việc học của chính mình, luyện tập để tăng tốc độ viết chữ bằng chân và làm hết một số lượng lớn bài tập.

Cậu hiểu bố đặt ra yêu cầu rất cao với mình, không phải cứ thi đỗ một trường đại học nào đó là được. Cố Quốc Tường thực sự đã yêu cầu Cố Minh Tịch phải thi đỗ các trường đại học thuộc top đầu, tốt nhất là những trường 985, thấp hơn cũng phải là các trường 211(3).

(3) 985 và 211 là tên hai dự án của chính phủ TQ về chương trình giáo dục 10 năm nhằm xây dựng các đại học đẳng cấp quốc tế. Các ngôi trường thuộc 2 dự án này đều là các trường đại học chính quy hàng đầu của nước này.

Vì vậy Cố Minh Tịch bắt đầu có cảm giác không có đủ thời gian. Mỗi tối Bảng Sánh đều sang nhà cậu làm bài, cậu còn đảm nhiệm trọng trách giảng bài cho cô. Trước khi cô sang, Cố Minh Tịch sẽ nhanh chóng ăn cơm và tập dùng máy tính một tiếng. Sau khi cô về, cậu mới làm việc của mình, bình thường phải qua mười hai giờ đêm mới ngủ.

Sáu giờ sáng hôm sau cậu đã phải dậy.

Cuộc sống kiểu này rất mệt nhưng cũng không kém phần phong phú. Chỉ là thỉnh thoảng Cố Minh Tịch cũng sẽ mơ hồ, ví dụ những khi Chu Nam Trung và Ưông Tùng nói chuyện với nhau về NBA hay giải bóng đá vô địch quốc gia Tây Ban Nha, Cố Minh Tịch sẽ giật mình vì đã lâu lắm rồi cậu không được xem đá bóng. Chưa nói đến xem đá bóng, ngay cả bản tin thể thao vào sáu giờ tối mỗi ngày mà trước đây cậu không bỏ buổi nào cũng đã bị gián đoạn từ lâu vì phải học máy tính.

Cố Minh Tịch nhớ tới những lời Bảng Sánh nói với mình hồi cấp hai về Tạ Ích. Hồi đó Bảng Sánh ngồi trên Tạ Ích nên rất thân thiết với cậu ấy. Lúc sang nhà Cố Minh Tịch làm bài tập, cô sẽ nói cho cậu nghe một vài chuyện về Tạ Ích. Tạ Ích có rất nhiều sở thích, ngoài chơi bóng bàn, chơi violon và thích xem truyện tranh, cậu còn thích nuôi chó, thích chơi game, thậm chí là thích chơi bài.

Theo lời Tạ Ích tự thừa nhận, mỗi ngày sau khi đi học về, đầu tiên cậu sẽ chơi game một lúc rồi ăn cơm, sau đó dắt chó đi dạo. Khi về mới làm bài tập, bình thường đến chín giờ là xong bài, cậu sẽ chơi violon một lúc, đọc truyện rồi đi ngủ.

Cố Minh Tịch hỏi Bảng Sánh: “Tạ Ích luyện violon muộn thế kia à? Vậy chẳng phải hàng xóm nhà cậu ấy sẽ điếc tai chết mắt sao?”

Bảng Sánh thường nhìn cậu bằng ánh mắt “đúng là người không rành thế sự”, nói: “Nhà Tạ Ích là biệt thự ở tách biệt với những người xung quanh. Cậu ấy bảo phòng luyện đàn của cậu ấy được xây cách âm, bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy tiếng đàn.”

Đó chính là cuộc sống của Tạ Ích: phóng khoáng, tự tại, vui vẻ và dễ chịu. Hình như cậu ấy chẳng bao giờ phải dành nhiều thời gian cho việc học nhưng lần nào thi cũng được điểm rất cao.

Cố Minh Tịch không nhớ mình đã được sống như vậy bao giờ hay chưa, cậu biết mình không dốt nát mà còn khá thông minh, học tập với cậu có thể nói là không mấy khó khăn nhưng nếu muốn giữ thứ hạng cao, cậu biết bản thân mình phải chăm chỉ, chịu khó và cố gắng hơn nữa.

Sau khi gia nhập đội bóng bàn, mỗi tuần Bảng Sánh phải ở lại một tiếng vào thứ ba và thứ năm để luyện tập ở sân vận động.

Cố Minh Tịch phải đợi cô để cùng đi về, cậu không thích đợi ở lớp nên lần nào cũng tới nhà thi đấu, nơi rất đông người đã vì chơi bóng mà thân thiết với nhau. Cậu sẽ tìm một chỗ gần đó, tranh thủ thời gian học tiếng Anh.

Bảng Sánh quen một cô bạn ở đội bóng bàn, chính là người đã loại cô trong cuộc thi tuyển chọn lần trước. Cô ấy tên là Trịnh Xảo Xảo, học lớp 10A5, mặc dù cái tên rất đáng yêu nhưng lại là người vô cùng chín chắn và điềm đạm.

Trịnh Xảo Xảo được bắt cặp với Bảng Sánh để luyện tập nên tất nhiên cũng chú ý tới Cố Minh Tịch. Trong lúc đợi bàn trống, hai cô gái đứng cạnh nhau nói chuyện.

Trịnh Xảo Xảo hỏi Bảng Sánh: “Cố Minh Tịch với cậu là thế nào vậy?”

Sau hơn một tháng kể từ ngày khai giảng, cả trường đã biết đến cái tên Cố Minh Tịch, một là vì cậu không có tay, hai là vì cậu học rất giỏi, lại có vẻ ngoài bắt mắt.

Bảng Sánh đáp: “Cậu ấy ngồi cùng bàn với tớ.”

“Ngồi cùng bàn mà phải tới chờ cậu tập đánh bóng bàn hả?”

“Tớ và cậu ấy là hàng xóm, phải đi về cùng nhau.” Tiếp xúc nhiều, Bảng Sánh rất thích Trịnh Xảo Xảo, cảm thấy cô ấy giống như một người chị của mình vậy. Cô nói, “Cậu ấy không có tay nên một mình ngồi xe rất bất tiện.”

“Cũng đúng.” Phóng tầm mắt nhìn Cố Minh Tịch phía xa, cậu đang ngồi một mình chơi ghế nghỉ, cuốn sách tiếng Anh đặt trên đùi, nhắm mắt nhắm bài, Trịnh Xảo Xảo bên nói: “Cậu ấy chăm chỉ thật đấy, lần nào đến chờ cậu cũng tranh thủ học thuộc bài ở đó. Cậu ấy có phải một sách không?”

“Đĩ nhiên là không!” Bàng Sánh nói: “Con người của Cố Minh Tịch rất thú vị!”

“Thú vị thế nào?”

Thế nhưng Bàng Sánh lại không trả lời được câu hỏi này của Trịnh Xảo Xảo, bèn nói: “Dù sao ở với cậu ấy cũng không hề nhạt nhẽo.”

Đúng lúc này Tạ Ích đi tới đứng cạnh hai cô gái: “Hai cậu không tập đánh bóng lại đứng buồn chuyện, rảnh rồi nhì!”

Bàng Sánh nói: “Có bàn đâu mà đánh!”

“Không có bàn thì phải nói với tớ chứ, để tớ sắp xếp cho cậu nhé!” Tạ Ích đánh bóng hăng say đến mức cả người đổ mồ hôi như tắm, gương mặt đỏ hây hây sau khi vận động mạnh. Cậu nói với Bàng Sánh: “Cua, cậu chính là đệ tử của tớ, sư phụ sẽ che chở cho cậu.”

Bàng Sánh cười khúc khích, ngón tay không ngừng vờ về vạt áo.

Huấn luyện viên của đội lớn tiếng gọi Tạ Ích từ phía xa, Tạ Ích liền chạy về phía đó. Mười sáu tuổi cậu đã thực sự là một cậu thiếu niên hùng hực tuổi trẻ, cao hơn Cố Minh Tịch, gương mặt đẹp mê miều như ngọc, các nét trên đó không chệch vào đâu được, vóc dáng lại cân đối, đúng là nơi tập hợp tất cả sùng ái của trời đất dành cho một con người.

Tầm mắt Bàng Sánh đuổi theo hình bóng Tạ Ích, mãi đến khi cậu đi theo huấn luyện viên ra khỏi sân vận động mới thu về. Trịnh Xảo Xảo nhìn cô một lát rồi hỏi: “Vậy cậu với Tạ Ích là như thế nào?”

“Tớ với cậu ấy học cùng trường cấp một và cấp hai.” Bàng Sánh đỏ mặt, vội giải thích: “Cấp hai còn học cùng lớp nữa, tớ ngồi bàn trên cậu ấy.”

“Aha, Cua...” Vì Tạ Ích gọi Bàng Sánh là Cua nên người trong đội bóng bàn cũng gọi cô là Cua giống cậu. Trịnh Xảo Xảo nói: “Có phải cậu thích Tạ Ích không?”

Thực ra đến cả bản thân Bàng Sánh cũng không hiểu tâm tư của mình với Tạ Ích là thế nào.

Lúc đầu cô hâm mộ và khâm phục cậu, thấy cậu vừa đẹp trai lại thông minh, còn rất cá tính, là người đặc biệt nhất trong số tất cả con trai Bàng Sánh quen biết từ bé đến giờ. Bàng Sánh biết mình thích Tạ Ích nhưng cô luôn cảm thấy chữ “thích” này giống như fan hâm mộ thích thần tượng vậy. Bàng Sánh không dám ôm ảo tưởng về Tạ Ích, mặc dù cô đọc rất nhiều truyện tranh kiểu như cô bé Lọ Lem và Hoàng tử nhưng cô vẫn chưa phi thực tế đến mức cho rằng một người Tạ Ích sẽ đem lòng yêu thích mình.

Nhưng sau đó Bàng Sánh và Tạ Ích thân thiết hơn, cô dần nhận ra rằng Tạ Ích không phải một người khó tiếp xúc. Thoạt nhìn cậu rất lạnh lùng nhưng lại rất hòa nhã với Bàng Sánh. Bàng Sánh cũng cẩn thận giấu đi tình cảm đó của mình, lén lút ở bên nhìn trộm cậu.

Đối diện với câu hỏi của Trịnh Xảo Xảo, tất nhiên Bàng Sánh sẽ không thừa nhận, cô tỏ thái độ như vừa nghe một câu chuyện cười, cười rũ rượi một hồi rồi nói: “Đúng đấy đúng đấy, tớ thích Tạ Ích, tất cả con gái trong đội bóng bàn đều thích Tạ Ích mà!”

Tập xong Bàng Sánh đeo cặp đi tới bên sân thi đấu. Cố Minh Tịch vẫn ngồi đó, đầu cúi xuống, quyển sách tiếng Anh mở trên đùi. Bàng Sánh đi tới bên cạnh cậu mới giật mình nhận ra Cố Minh Tịch đang ngủ.

Sân vận động đông đúc và ồn ào, nhiều người sau khi ăn điểm còn kêu lên rất to, cả những tiếng vỗ tay ộp ộp từ người xem bên cạnh, vậy mà trong hoàn cảnh như thế, Cố Minh Tịch vẫn có thể ngủ được.

Bàng Sánh đặt tay lên vai cậu, cơ thể Cố Minh Tịch rung lên rồi choàng mở mắt làm cuốn sách trên đùi rơi xuống đất. Bàng Sánh nhặt lên, nhìn nét mặt mơ màng như vừa tỉnh khỏi giấc mộng của cậu, bèn hỏi: “Đêm anh đi ăn trộm hay sao mà ngồi đây cũng ngủ được thế?”

Cố Minh Tịch chẳng màng tới ánh mắt của những người bên cạnh, gờ chân phải lên cao rồi dùng mu bàn chân dụi mắt, đáp: “Đêm qua chỉ được ngủ có bốn tiếng, thấy mệt.”

“Bốn tiếng?!” Bàng Sánh giật mình, “Anh làm gì muộn thế?”

“Làm đề thi, khó quá nên không đề ý giờ giấc, đến một giờ hơn mới xong.”

Bàng Sánh: “Cố Minh Tịch, anh ngày càng hết thuốc chữa. Tới nay em không sang nhà anh nữa, anh đi ngủ sớm đi.”

“Không được.” Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, ánh mắt quả quyết không cho thỏa hiệp: “Sắp thi giữa kỳ rồi!”

Bàng Sánh nói: “Chỉ một hôm thôi, không sao đâu, em thấy mắt anh sắp không mở được ra nữa rồi.”

Cô giúp Cố Minh Tịch nhét sách vào cặp rồi đeo cặp sách lên vai cậu, kéo tay áo thể dục của cậu ra rồi vuốt lại cho phẳng phiu hơn.

Cố Minh Tịch vẫn lắc đầu: “Không được.”

“Tại sao chứ?”

“Bằng Bằng, anh sắp chuyển đi rồi.” Cậu không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô mà cúi đầu hạ giọng nói: “Tối nay em sang nhà anh đi, bài tập hôm nay tương đối khó, anh sợ nếu không giảng cho em, em sẽ không làm được.”

Bằng Bằng im lặng đeo cặp cùng cậu đi ra khỏi sân vận động, hỏi: “Vậy anh không ngủ đủ thì phải làm sao?”

“Không sao.” Cố Minh Tịch nói, “Anh có thể ngủ trên xe bus một lúc.”

Đi đến cổng trường thì bỗng một chiếc xe đạp phóng vút qua người họ, đó là một chiếc xe đạp địa hình chuyên nghiệp, tay lái rất thấp, Tạ Ích nhào người trên thân xe, không quên quay lại vẫy tay chào Bằng Bằng và Cố Minh Tịch: “Bye bye!”

Giữa tháng mười, nhiệt độ giảm mạnh nhưng trên người Tạ Ích vẫn là chiếc áo ngắn tay, cậu buộc áo khoác bên hông, thỉnh thoảng sẽ nhấc mông ra khỏi yên xe đạp, chiếc xe đó có tốc độ rất lớn, Bằng Bằng còn chưa kịp bye bye thì Tạ Ích đã biến mất như một con gió.

Cô không còn khen “Tạ Ích ngẫu quá!” trước mặt Cố Minh Tịch như hồi lớp bảy nữa, mà chỉ ngần ngại nhìn góc đường nơi cậu thiếu niên đó biến mất, hồi lâu mới định thần lại, nói: “Đi thôi Cố Minh Tịch!”

Trên chiếc xe bus về nhà, hai người có ghế ngồi. Cố Minh Tịch nói mình sẽ ngủ một lát còn Bằng Bằng tập bóng bàn một nên cũng ngả đầu vào vai cậu, nhắm nghiền hai mắt.

Cô chẳng cảm thấy hành động này có gì không ổn, xe bus bon bon chạy trên đường, Bằng Bằng cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trên bờ vai Cố Minh Tịch. Còn hai mắt Cố Minh Tịch thì chậm rãi mở ra.

Cậu hướng ánh mắt nhìn ra con đường tấp nập trong giờ cao điểm buổi tối bên ngoài cửa xe. Ai nấy đều tỏ ra vội vã, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Cố Minh Tịch biết bản thân mình cũng giống như họ.

Điều này đúng là có phần đáng buồn nhưng có lẽ cuộc sống là vậy, có bao nhiêu người được như Tạ Ích, tự do tự tại, không chút trói buộc?

Nhất là Cố Minh Tịch cậu, thực chất mục tiêu lớn nhất trong cuộc đời này mà cậu đặt ra là có được một cuộc sống bình thường như những người khác.

Tạ Ích là một người đặc biệt, còn Cố Minh Tịch thì không muốn đặc biệt một chút nào.

Trong cuộc thi giữa học kỳ, thành tích của Bằng Bằng có tiến bộ hơn, cô xếp thứ sáu từ dưới lên ở lớp.

Sau khi biết điểm số của cô, Tạ Ích nói tổng điểm như vậy mà ở lớp 10A8 thì có thể ở top giữa, chứ chắc chắn không đến mức xếp cuối. Bằng Bằng hỏi cả Trịnh Xảo Xảo, cô ấy cũng báo điểm số của Bằng Bằng bằng những người đứng giữa của lớp 10A5.

Bằng Bằng có thể khẳng định chắc chắn hơn rằng chính vì Cố Minh Tịch nên cô mới bị xếp vào lớp 10A2 đáng sợ này.

Cố Minh Tịch giành được vị trí thứ ba của cả khối.

Đối với thứ bậc này, mặc dù ngoài miệng cậu không nói nhưng Bằng Bằng biết cậu có phần thất vọng. Cố Minh Tịch đã rất liều mạng nhưng vẫn không thể vượt qua Tiêu Úc Tĩnh và Ngô Mẫn.

Tiêu Úc Tĩnh như một người lạc loài ở lớp 10A2 mặc dù cô ấy không phải người lạnh lùng mà luôn nở nụ cười tươi tắn, đối xử với mọi người đầy lịch sự và khách sáo. Nhưng rõ ràng quan hệ của cô ấy với các bạn trong lớp không lấy gì làm tốt đẹp.

Bằng Bằng cho rằng con trai không chơi với Tiêu Úc Tĩnh là vì cô ấy học quá giỏi, khiến đám con trai thấy rất áp lực. Còn vì con gái không chơi với cậu ấy thì dễ hiểu hơn, điều kiện gia đình của Tiêu Úc Tĩnh không tệ, quần áo không phải loại rẻ tiền, bề ngoài thủy mì, lại sở hữu thành tích học tập tốt đến không tưởng và luông không khí lạnh lẽo tỏa ra từ cơ thể, ai lại muốn chơi với người như thế kia chứ?!

Tiêu Úc Tĩnh có vẻ không hề bận tâm, lúc nào cũng cô độc một mình, ngoài người ngồi cạnh, cô ấy không bao giờ nói chuyện với người khác, cả ngày chỉ ngồi ở chỗ của mình không biết làm gì.

Một lần Bằng Bằng giả vờ vô tình đi qua chỗ Tiêu Úc Tĩnh, để lặng lẽ xem cô ấy đang làm gì, liền sợ chết khiếp.

Không ngờ Tiêu Úc Tĩnh lại đang chăm chú đọc một cuốn tiểu thuyết bản gốc bằng tiếng Anh.

Lúc kể chuyện này cho Cố Minh Tịch nghe, cô chực khóc: “Lớp 10A2 thật đáng sợ, toàn là người ngoài hành tinh thôi! Em muốn chuyển lớp, huhuhu...”

**

Cuối tháng mười một, Bằng Bằng nhận ra nhà số 502 đối diện rất bận rộn, ngày nào cũng có bao nhiêu người ra vào vào. Cho đến một hôm Bằng Bằng nhìn thấy thợ sửa chữa đến dỡ điều hòa ở nhà hàng xóm ra.

Lúc sang nhà Cố Minh Tịch làm bài, cô nhận ra phòng cậu trở nên vô cùng bừa bộn.

Cố Minh Tịch nói với cô rằng cậu sắp chuyển đi, đang thu dọn đồ đạc.

Gia đình Cố Minh Tịch chính thức dọn đi vào một buổi sáng cuối tuần đầu tháng mười hai.

Do chức vụ của Cố Quốc Tường ở công ty nên có rất nhiều người trong nhà máy đến giúp anh chuyển nhà. Một chiếc xe tải chở hàng của công ty kim khí đỗ dưới sân, từng tốp công nhân trong nhà máy đi lên gác dọn lần lượt những đồ gia dụng, đồ điện còn dùng được và cả những thùng đựng đồ dùng lật vật và quần áo mà Lý Hàm đã xếp gọn trước đó xuống dưới.

Bên ngoài ồn ào suốt cả buổi sáng còn Bàng Sánh thì cuộn tròn trong ổ chăn của mình. Mấy ngày nay đang có không khí lạnh, bên ngoài lạnh căm căm, chỉ có trong chăn là ấm thôi.

Bàng Thủy Sinh cũng sang nhà hàng xóm giúp một tay, Kim Ái Hoa vào gọi Bàng Sánh: “Sánh Sánh, Minh Tịch tìm con này!”

Bàng Sánh vui đầu vào sâu trong chăn, “Mẹ bảo anh ấy là con ngủ chưa dậy!”

“Đã mấy giờ rồi mà còn chưa dậy, Minh Tịch sắp phải dọn đi rồi, con không ra nói chuyện với anh à?!”

“Có gì mà nói chứ, ngày nào chẳng gặp ở trường!” Bàng Sánh vẫn không thèm chui đầu ra ngoài, “Phiền phức thế nhỉ, con buồn ngủ lắm!”

Đến trưa nhà hàng xóm im ắng hẳn, Bàng Thủy Sinh mang một thùng lớn vào phòng Bàng Sánh: “Vẫn chưa dậy à?!” Anh đặt thùng giấy xuống đất rồi nói: “Này, Minh Tịch bảo tặng hết cho con những thứ này, nó nói toàn những đồ con thích.”

Bàng Sánh ngồi dậy ngay lập tức: “Cố Minh Tịch đâu rồi?”

“Đi xuống dưới rồi, xe sắp chạy rồi.”

Bàng Sánh vội vén chăn đi ra khỏi giường, mặc áo len rồi chạy ra ban công ở phòng ngủ chính.

Cô mở cửa sổ, ghé sát vào lan can, gió lạnh liền ủa tới làm hai má cô ran rát. Bàng Sánh nhìn chiếc xe tải đầy ắp đồ đạc dưới sân, mấy người đang chẳng buộc những thùng đồ cuối cùng. Cô cũng nhìn thấy Cố Minh Tịch, một người công nhân đang đỡ cậu lên xe. Buồng lái của xe tải rất cao, phải bám vào tay vịn mới lên được, Cố Minh Tịch được người ta đỡ hông đẩy lên. Thế rồi cậu bất ngờ ngược lên nhìn tầng năm qua cửa kính xe.

Chẳng hiểu lúc đó nghĩ thế nào mà Bàng Sánh vội ngồi xổm xuống nền nhà, trốn sau lan can.

Sau đó dưới sân vọng lên tiếng khởi động xe ầm ỉ. Tiếng xe từ gần đến xa, cuối cùng Bàng Sánh cũng đứng dậy, nhìn theo chiếc xe chở Cố Minh Tịch nhanh chóng rời khỏi khu tập thể kim khí.

Cô ngơ ngác nhìn theo lâu thật lâu, lúc Bàng Thủy Sinh cầm áo khoác đến phủ thêm cho con gái, anh thấy con bé đã khóc tức tưởi tự bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Ngày tận thế

Những món đồ nằm trong chiếc thùng mà Cố Minh Tịch để lại cho Bàng Sánh đa số là đồ cũ.

Bàng Sánh ngồi cạnh chiếc thùng, lần lượt lấy từng món đồ ra ngoài. Trong thùng đa số là truyện tranh, từng bộ truyện đầy đủ không thiếu quyển nào, còn mới đến tám mươi phần trăm, toàn là những bộ truyện Bàng Sánh thích nhất hồi cấp hai. Hồi đó cô không có tiền mua, Cố Minh Tịch liền đi mua rồi bảo cô thích xem thì sang nhà cậu lấy. Bây giờ cậu chuyển đi và để lại những cuốn truyện này cho cô.

Còn có một chiếc máy chạy đĩa CD cầm tay hiệu Panasonic. Bàng Sánh biết chiếc máy này rất nhiều tiền, Lý Hàm bỏ ra hơn hai nghìn để mua nó về. Bàng Sánh cũng hiểu tại sao Cố Minh Tịch lại tặng chiếc máy này cho mình, bởi vì từ khi nó được mua về đến nay đa số đều được vận hành dưới bàn tay Bàng Sánh.

Đặt cùng chiếc máy là hơn chục đĩa CD tuyển tập các bài hát của một số ca sĩ đang hot hiện nay, cũng đều là những ca sĩ mà Bàng Sánh thích. Nhớ lại lúc cùng Cố Minh Tịch đi vào cửa hàng bán đĩa, lúc nào cô cũng cầm các CD tuyển tập lên và nói: “Cố Minh Tịch, bài hát chủ đề của CD này rất hay nghe! Em nghe đi nghe lại trên radio đó.”

Cố Minh Tịch liền nói: “Vậy hả? Để anh mua về nghe thử.”

Bàng Sánh lại mặt dày nói: “Nghe xong anh cho em mượn nghe nhé.”

Cố Minh Tịch sẽ ngoảnh đi, đáp: “Không cho mượn!”

“Anh thật hẹp hòi!”

Cuối cùng, dĩ nhiên cậu sẽ không keo kiệt.

Và đến cuối cùng của cuối cùng, những ca sĩ cũng như các tuyển tập mà Bảng Sánh yêu thích, cậu đều để lại cho cô.

Ngoài ra còn có một số đồ vật nhỏ khác, toàn là những thứ đồ chơi được Bảng Sánh buột miệng khen “xinh quá” hay “cái này hay thế, cho em mượn chơi một lúc” trong những lần vào phòng Cổ Minh Tịch. Chẳng hạn một chiếc đồng hồ cát cực kỳ tinh xảo, một quả táo bằng thủy tinh, một bức tượng nhỏ của nhân vật nào đó trong truyện tranh Nhật, và còn một tập ký họa rất dày.

Trong tập ký họa là những nhân vật manga mà Bảng Sánh yêu thích. Cô không biết thì ra trước khi Cổ Minh Tịch vẽ cho cô đều phải vẽ nháp. Và cuốn ký họa này chính là tập hợp những bản nháp của cậu.

“Đừng là coi mình như bãi rác.” Ngoài miệng nói vậy nhưng Bảng Sánh lại thấy mũi cay cay. Sau khi lấy hết đồ ra khỏi thùng, Bảng Sánh phát hiện dưới đáy là một chiếc hộp nhỏ được đóng gói cẩn thận, mở ra xem mới biết bên trong là một cái vợt đánh bóng bàn.

“May mà cũng có đồ mới.” Bảng Sánh lấy chiếc vợt ra, cầm trên tay vung thử, khoe môi bất giác cong lên.

Trong giờ tập đánh bóng bàn, Tạ Ích nhìn thấy chiếc vợt mới trên tay cô.

“Ái chà chà, cậu mua từ bao giờ đấy?” Tạ Ích cầm vợt của Bảng Sánh lên nhìn thật kỹ, còn thử vung vẩy vài cái. Khung vợt là gỗ thô, nhìn không mấy bắt mắt, mặt trên dán keo màu đỏ.

Bảng Sánh không hiểu ý cậu, liền đáp: “Có người tặng cho tớ.”

Tạ Ích nói: “Cây vợt này của cậu phải đến mấy trăm nghìn, quá xịn với người mới tập đánh.”

Bạn Bảng Sánh mỗi tháng chỉ được cho sáu mươi đồng tiêu vặt giặt thót tìm: “Mấy... mấy trăm?”

“Ừ, ít nhất là tám trăm, thậm chí có thể hơn một nghìn.” Tạ Ích chỉ vào LOGO in trên cây vợt cho Bảng Sánh nhìn: “Stiga, nhãn hiệu của Thụy Điển, mặc dù hơi đắt nhưng dùng rất thích.”

“Sao lại đắt thế chứ?!” Bảng Sánh tròn mắt: “Tớ thấy vợt DHS trong siêu thị có ba mươi đồng! Hai cái này có gì khác nhau chứ?!”

“...” Tạ Ích khẽ búng tay lên trán cô, “Đồng hồ bán ở vỉa hè mười đồng một cái cũng có, đồng hồ bán ở trung tâm thương mại có giá đến mấy nghìn, mấy chục nghìn, chẳng phải chỉ để xem giờ thôi sao, cậu nói xem có gì khác nhau chứ?!”

Bảng Sánh nghiêm mặt đáp: “Đúng là tớ cảm thấy chẳng có gì khác nhau cả.”

Tạ Ích cười sảng sặc: “Tớ không nói lại cậu, chăm chỉ mà tập luyện, đừng lãng phí cây vợt và phụ lòng người tặng vợt cho cậu.”

Cậu vừa nói xong thì tầm mắt Bảng Sánh liền hướng về rìa sân theo thói quen, thế nhưng lần này cô lại không nhìn thấy người đó.

Bấy giờ cô mới nhớ ra Cổ Minh Tịch đã chuyển nhà nên tan học cậu sẽ đi về một mình, không còn đến sân vận động chờ cô nữa.

Khu nhà mới của Cổ Minh Tịch tên là Tân Uyên của công ty Kim Khí, nằm ở phía Tây của trường Nhất Trung trong khi khu tập thể Kim Khí thì lại nằm ở phía Đông của ngôi trường này.

Điều này đồng nghĩa với việc khi học, Bảng Sánh và Cổ Minh Tịch cùng đi ra khỏi cổng trường thì một người sẽ rẽ trái còn người kia rẽ phải, chứ không còn đi chung một con đường nữa.

Tối về đến nhà, Bảng Sánh vẫn canh cánh mãi trong lòng về cây vợt có giá mấy trăm nghìn đó. Cô đứng trước cửa phòng báo cáo với bố mẹ là có một bài không làm được, muốn gọi điện cho Cổ Minh Tịch.

Ngồi trong phòng khách, Bảng Sánh bấm số điện thoại cố định nhà Cổ Minh Tịch. Người nhắc máy là Cổ Quốc Tường, Bảng Sánh liền nói: “Bác ơi cháu là Bảng Sánh đây ạ, Cổ Minh Tịch có nhà không ạ, cháu có một bài tập muốn hỏi anh ấy.”

Cổ Quốc Tường im lặng một lúc rồi nói: “Có, để bác gọi nó ra nghe điện. Nhưng... Sánh Sánh, bác gợi ý cháu thế này, sau này nếu có bài nào không làm được thì hãy để đến hôm sau đi học mà hỏi thầy cô giáo. Dù sao Minh Tịch cũng không còn ở cạnh nhà cháu nữa, chương trình học bây giờ lại nhiều, bản thân nó cũng rất vất vả.”

Bảng Sánh dờ dẫm, bèn nói: “Vâng cháu biết rồi ạ, cháu xin lỗi bác, lần sau cháu sẽ không, cháu...”

Bất ngờ một giọng nói loáng thoáng vọng ra từ trong ống nghe: “Bố, Bảng Sánh gọi đến ạ?”

Bảng Sánh im lặng, Cổ Quốc Tường ừm một tiếng, đầu dây bên kia vọng vào tiếng chuyển ống nghe rồi sau đó là giọng nói trong trẻo của Cổ Minh Tịch, vẻ vui mừng nồng nặc: “Bảng Bảng?”

“Vâng, em đây.” Giọng Bằng Sánh ồ ột thấy rõ.

“Có bài nào không làm được à? Môn nào? Nói cho anh biết đi.”

“Không phải...” Bằng Sánh cắn môi nói thật với cậu, giọng thật khế: “Em chỉ muốn nói chuyện với anh thôi.”

“Hả?” Cổ Minh Tịch lấy làm ngạc nhiên, rồi cũng hạ thấp giọng nói: “Em sao thế?”

Nghĩ đến mục đích ban đầu khi mình gọi cuộc điện thoại này, Bằng Sánh liền trách móc Cổ Minh Tịch: “Hôm nay Tạ Ích nói với em là cây vọt anh tặng rất đắt, tại sao anh lại mua cây vọt đắt như vậy cho em? Bố mẹ anh có biết không hả? Nếu bố em mà biết em nhận quà đắt tiền như vậy của anh, chắc chắn bố sẽ mắng em!”

“Vi chuyện này mà em gọi điện cho anh?” Cổ Minh Tịch chậm chậm lên tiếng, “Em yên tâm không ai biết đâu. Anh mua bằng tiền tiền vật của mình, bình thường anh không tiêu nhiều tiền nên lâu lâu cũng tích cóp được một ít.”

Bằng Sánh vẫn thấy rất ngại, liền nói: “Còn nữa, anh chuyển nhà thì cứ chuyển, tại sao để lại cho em nhiều đồ như vậy? Cả chiếc máy chạy CD kia, nếu mẹ anh phát hiện không thấy nó ở nhà thì sao?”

“Anh ra ngoài một mình cũng không tiện nghe nhạc.” Ý cười thấp thoáng trong giọng nói của Cổ Minh Tịch: “Sau này có cơ hội ra ngoài cùng nhau, em hãy mang nó đi cùng, mỗi đứa sẽ nghe một bên tai nghe như ngày xưa.”

Bằng Sánh liền không biết nói gì nữa. Thấy cô không nói gì, Cổ Minh Tịch hỏi: “Sao vậy, em không thích mấy món đồ anh tặng em à? Mặc dù là cũ, nhưng... thực ra đều bị em làm cũ mà.”

“Nói vớ vẩn!” Bằng Sánh chán nản kêu lên, “Đúng rồi Cổ Minh Tịch, em còn chưa hỏi anh, vậy anh tặng em mấy cuốn đề mẫu tiếng Anh, bộ đề Toán, Lý, Hóa mới tinh là ý gì?”

**

Những cây ngô đồng Pháp bên đường chỉ còn trơ trụi cành không. Mùa đông tới, rất nhiều hộ gia đình trong khu tập thể kim khí lục tục chuyển tới Tân Uyển.

Bằng Sánh bắt đầu đi học bằng xe đạp. Lúc đến nhà để xe lấy xe, cô cảm nhận được một cách rõ ràng rằng lượng xe ở đây ngày càng ít đi.

Ông lão Tăng ở phòng trực ban vẫn ngồi trước cửa phòng hút thuốc như mọi khi, trên bếp than đang đun thứ gì đó. Lúc đạp xe về, Bằng Sánh sẽ chào ông: “Cháu chào ông Tăng!”

Ông Tăng sẽ cười khà khà nói: “Mập đấy à, Minh Tịch đi rồi nên chỉ còn mình cháu thôi nhĩ?”

Ngoài chuyển nhà, việc di dời nhà máy cũng bắt đầu được tiến hành. Nhà máy mới ở Thành Tây đã bắt đầu đi vào sản xuất, diện tích rộng hơn nhà máy cũ trong nội thành rất nhiều, thiết bị cũng tiên tiến hơn, còn có một khu nhà văn phòng kiểu mới.

Nhưng tất cả những điều này đều không có bất cứ liên quan gì đến gia đình nhỏ của Bằng Sánh.

Qua sự giới thiệu của Cổ Quốc Tường, Bằng Thủy Sinh tới làm việc tại một xí nghiệp tư nhân, vẫn là công nhân hàn điện, lương cao hơn trước nhưng cường độ làm việc cũng tăng lên rất nhiều, cứ ba ngày thì hai ngày phải làm thêm giờ, tiền lương làm thêm giờ cũng rất khá.

Còn Kim Ái Hoa thì hàng ngày sẽ đi xe bus của công ty đến làm việc tại nhà máy mới ở Thành Tây, chị không còn là nhân viên của bộ phận tài vụ nữa mà chuyển sang làm thủ kho. Mặc dù kho hàng có một phòng nghỉ có lắp điều hòa nhưng trong giờ làm việc, chị chỉ có thể mặc bảo hộ lao động thật dày chịu đựng những cơn gió rét căm căm trong kho hàng trống trải. Lạnh còn dễ đối phó chứ chỉ cần nghĩ đến mùa hè năm sau, nhiệt độ cao ngất trong kho mới là thử thách sức chịu đựng của con người.

Hôm nào Kim Ái Hoa tan ca về đến nhà cũng đã tối muộn, Bằng Thủy Sinh lại suốt ngày phải làm thêm giờ, vì vậy Bằng Sánh thường gặp phải cảnh vườn không nhà trống sau mỗi buổi đi học về.

Cô đã học được cách vo gạo và cắm cơm bằng nồi điện, còn thức ăn thì mới đợi bố mẹ về nấu, nếu đói quá thì đành úp mì ăn liền ăn tạm.

Lúc ăn mì, cô sẽ nhớ tới căn nhà số 502 đối diện, căn nhà đó đã bị bỏ không suốt một thời gian dài. Bằng Sánh có hỏi bố là sau khi thu hồi, công ty Kim khí sẽ xử lý nó như thế nào. Bằng Thủy Sinh nói: “Chắc là sẽ xếp cho những công nhân trẻ mới vào nhà máy ở xem như là ký túc xá của công ty, chứ không biến thành tài sản riêng của công nhân nữa.”

Khi đó Bằng Thủy Sinh nhận được bảy vạn tiền chấm dứt hợp đồng lao động. Anh bỏ ra bốn vạn mua đứt quyền sở hữu căn nhà số 501, và kể từ đó, anh không còn bất cứ mối quan hệ nào với công ty kim khí nữa.

Đến tháng một năm sau, quá trình di chuyển nhà máy của công ty Kim khí gần như đã hoàn thành toàn bộ, chỉ còn lại một vài công việc cuối cùng. Thậm chí cửa chính của nhà máy cũ còn bị dán giấy niêm phong, lúc đạp xe qua đó, Bằng Sánh vẫn chưa thể quen ngay với việc một mảnh đất vốn dĩ bị chiếm bởi một nhà máy rộng lớn giờ lại trở nên trống trải và hiu quạnh đến thế.

Cô vẫn nhớ như in không khí ngày trước ở đây mới náo nhiệt và sôi động làm sao, hàng trăm, hàng nghìn công nhân ra ra vào vào, trong nhà máy có phòng chiếu phim, nhà tắm công cộng, nhà trẻ, hội trường, thậm chí còn có cả một bệnh viện nhỏ.

Bàng Sánh sinh ra và lớn lên tại nơi đây, công ty Kim khí giống như một hình ảnh thu nhỏ của xã hội rộng lớn vào thời điểm đó, đã khắc sâu vào tâm khảm cô. Mười mấy năm qua đi, hòa nhịp với thế giới biến động từng ngày ngoài kia, nơi này cuối cùng cũng hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Trong cuộc thi cuối học kỳ một lớp Mười, thành tích của Bàng Sánh thật lụi một bậc, là người đứng thứ năm của lớp từ dưới lên.

Đội số, thứ sáu từ dưới lên, thứ năm từ dưới lên... Cô đã tê dại, đã hoàn toàn chấp nhận thân phận mới – là học sinh học kém và chậm tiến của lớp rồi.

Trở về sau buổi họp phụ huynh, Bàng Thủy Sinh liến phù đầu bằng một trận mắng mỏ: “Minh Tịch xếp thứ ba của khối, thứ ba của khối! Còn con thì sao? Đứng thứ năm từ dưới lên của lớp! Khóa của con có hơn bốn trăm năm mươi học sinh, có lẽ con chính là những người kém nhất, xếp cuối cùng! Con không thấy xấu hổ hay sao?!”

Bàng Sánh khóc không ra nước mắt, cô rất muốn nói với bố là cô đã hỏi thăm rồi, với thành tích của mình có lẽ xếp khoảng thứ ba trăm năm mươi của khối.

Trong kỳ nghỉ Tết, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch có hẹn đến nhà mới của cậu chơi.

Trước đó, vào thời điểm trang trí nhà mới, Bàng Sánh đã đến chơi một lần, lúc đó đồ gia dụng và đồ điện còn chưa được lắp đặt mà mới xong các phần chính là trần, tường, nền nhà, điện nước. Tới khi Cố Minh Tịch dọn nhà, lại gần với thời gian thi cuối kỳ nên Bàng Sánh chưa có dịp đến lần nữa.

Một mình cô đi xe bus mất hơn một tiếng mới đến trạm cuối cùng. Vừa xuống xe đã thấy Cố Minh Tịch đứng đợi ở đó.

Bàng Sánh chạy về phía cậu, trách: “Sao lại tới đón em làm gì, em biết đường mà!”

Cố Minh Tịch chỉ cười: “Phải đi bộ hơn mười phút nên anh muốn tới đón em!”

Cùng Cố Minh Tịch đi bộ trên đường, Bàng Sánh nhận ra con đường cái còn hoang vắng quanh hiu vào nửa năm trước giờ đã có phần náo nhiệt hơn. Xe cộ nhiều, các hàng quán ven đường cũng bắt đầu có, không còn vắng vẻ như lần cô và Cố Minh Tịch đầu tiên đến đây vào mùa hè năm ngoái.

Thấy Bàng Sánh xách theo một túi nilon màu đen, Cố Minh Tịch tò mò hỏi: “Em mang gì tới vậy?”

“À...” Bàng Sánh mở túi cho cậu xem, “Bố em làm ba con vịt rưới nước tương, với một ít lạp xưởng của bà nội em nữa. Bố em nói từ nhỏ bác Cố đã thích ăn lạp xưởng của bà nội em lắm.”

“Ừ, đúng là bố anh rất thích.” Cố Minh Tịch gật đầu, “Nhưng anh thích vịt rưới nước tương hơn, món đó bố em làm rất ngon. Anh còn nghĩ năm nay không được ăn chứ!”

Bàng Sánh nở nụ cười hồn nhiên.

Cố Minh Tịch hỏi: “Em xách có nặng không?”

“Hơi hơi.” Bàng Sánh ước chừng cân nặng, mỉm cười: “Nhưng nghĩ đến mang đồ ăn ngon đến cho anh, em xách được!”

Bàng Sánh đi theo Cố Minh Tịch đến nhà cậu. Đang trong đợt nghỉ Tết nên cả Cố Quốc Tường và Lý Hàm đều ở nhà. Lý Hàm đón lấy túi nilon trên tay cô rồi bảo Cố Minh Tịch đưa Bàng Sánh đi thăm quan nhà mới.

Chẳng đợi Lý Hàm cho phép, đôi mắt của Bàng Sánh đã sớm liếc nhìn bốn xung quanh nhà. Trong nhà có đồ đạc và hơi người nên rõ ràng ấm áp và đáng yêu hơn nhiều. Bàng Sánh thấy nhà Cố Minh Tịch rất đẹp, vừa rộng rãi vừa sáng sủa, lại còn có mùi sơn thoang thoảng nữa.

Cô đặc biệt chú ý đến căn phòng phía Nam của phòng ngủ chính, phát hiện nó tạm thời đang trở thành một nhà kho, chẳng có gì ngoài mấy thùng các tông và những đồ không dùng tới.

Tham quan xong, Cố Minh Tịch dẫn Bàng Sánh vào bếp. Lý Hàm đang chuẩn bị bữa trưa, Cố Minh Tịch hỏi: “Mẹ ơi trưa nay ăn gì ạ?”

Lý Hàm nói: “Cá quả thái lát, thịt bò kho, canh gà nấu với ngô và mấy món khác nữa.”

“Ngon quá!” Bàng Sánh níu tay Lý Hàm “Lâu lắm rồi cháu không được ăn cơm bác nấu! Cháu thích nhất món canh gà của bác!”

“Bác nấu món đó theo kiểu ở quê bác.” Cũng đã lâu rồi Lý Hàm không gặp Bàng Sánh, chị mỉm cười nói: “Sánh Sánh thấy nhà mới của Minh Tịch thế nào?”

“Đẹp lắm ạ!” Bàng Sánh khen thật lòng, rồi cô chớp chớp mắt, nói tiếp: “Nhưng hình như có một phòng vẫn chưa bày đồ đạc.”

“À... Ừ...” Sắc mặt Lý Hàm thoáng ngại ngùng liền sai Cố Minh Tịch: “Ôi trời, hai đứa nhỏ đừng lượn quẩn trong bếp nữa, Minh Tịch đưa Sánh Sánh ra phòng khách xem ti vi đi.”

Lúc Bàng Sánh đi theo Cố Minh Tịch ra phòng khách thì nhìn thấy Cố Quốc Tường đang lạnh nhạt xem ti vi trên sofa. Anh vẫn ngồi đó từ khi Bàng Sánh vào nhà đến giờ, ngay cả lúc Bàng Sánh chào, anh ta cũng chỉ gật đầu với cô bé.

Thấy Cố Quốc Tường như vậy, Bàng Sánh hơi sợ sệt, bèn giật nhẹ tay áo Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch.”

“Hà?” Cố Minh Tịch quay lại.

Bàng Sánh khẽ nói: “Hay là vào phòng anh chơi đi.”

Đi nhiên Cố Minh Tịch cũng thấy thái độ của Cố Quốc Tường, cậu thấy hơi buồn nhưng vẫn gật đầu: “Ừ.”

Phòng cậu hướng Bắc, cửa sổ nhìn ra đường cái, nhưng vì ở trên tầng cao mà xe cộ lại không nhiều nên chỉ cần đóng cửa sổ là không còn nghe thấy tiếng ồn gì nữa.

Bàng Sánh loay quanh mấy vòng trong phòng mới của Cố Minh Tịch, tò mò sờ hết thứ này đến thứ nọ. Phòng cậu sạch như li như lau, hai màu chủ đạo là xanh thẫm và màu gỗ, giá sách được đóng riêng, cao tầm ngang đầu Bàng Sánh để cậu tiện lấy đồ hay để đồ lên đó bằng chân.

Cố Minh Tịch ngồi trên giường, hỏi: “Bàng Bàng, em không nhận ra phòng anh có thêm gì à?”

“Có thêm gì?” Bàng Sánh nhìn quanh quất cuối cùng mới nhận ra một chiếc bàn máy tính mới tinh đặt gọn trong góc phòng, bàn rất thấp, trên đó là một bộ máy tính để bàn.

“Máy tính!” Bàng Sánh vui vẻ reo lên, “Anh mua máy tính bao giờ đấy?”

“Thì cuối kỳ xong thì đi mua.” Cố Minh Tịch đi tới bên cạnh Bàng Sánh, gác chân lên mặt bàn, dùng ngón chân khẽ đẩy bàn phím rồi nói: “Bây giờ tốc độ đánh chữ của anh khá tốt, một phút đánh được hơn bảy mươi chữ đó.”

“Giỏi quá!”

Nhận thức về máy tính của Bàng Sánh chỉ đến từ mỗi tuần một tiết học Tin học ở trường mà thôi. Cô chưa lên mạng bao giờ, cũng không hiểu thế nào là internet. Cố Minh Tịch bật máy rồi lên mạng chỉ cho cô cách đọc báo, vào chat room thế nào, còn dạy cô chơi dò mìn.

Ngón chân cậu gõ bàn phím một cách thành thạo, thỉnh thoảng lại chuyển sang kích chuột vài cái, Bàng Sánh nhìn hoa cả mắt, trái tim cũng bắt đầu rúc rích, đòi Cố Minh Tịch cho mình chơi thử một lúc.

Nhưng mới được một lát cô đã không còn thích thú gì nữa, bàn máy tính của Cố Minh Tịch thực sự rất thấp làm cô phải khom lưng xuống để dùng, rất khó.

Cố Minh Tịch hơi xấu hổ, bèn nói: “Trong ngăn kéo có đồ ăn vặt và nước uống, toàn những thứ em thích, tự lấy nhé.”

Bàng Sánh chọn một túi khoai tây chiên, bóc ra rồi nhai rôm rốp. Cô nhìn thấy sau cửa phòng có dán một bức ảnh của ngôi sao đá bóng nào đó, bèn hỏi: “Đó là ai vậy?”

“Hách Hải Đông.” Cố Minh Tịch nói: “Tiền đạo chơi hay nhất của Trung Quốc.”

“Không biết.”

Cố Minh Tịch bật cười: “Vậy em biết ai?”

“...” Bàng Sánh nghĩ ngợi một lúc, “Em không biết ai cả.”

“Thế thì thôi.”

Hai người im lặng một chốc, Bàng Sánh hỏi: “Dạo này anh có đọc truyện tranh không?”

“Không, em thì sao?”

“Em cũng không đọc mấy.”

Cố Minh Tịch: “Lâu lắm rồi anh không đọc truyện.”

“Em cũng thế.”

Sau năm câu nói, bầu không khí lại rơi vào tĩnh lặng. Không hiểu sao cảm giác chua chát lại dâng lên trong lòng Bàng Sánh, cô và Cố Minh Tịch vẫn ngồi cùng bàn ở lớp nhưng sau kỳ thi cuối học kỳ, họ đã hơn mười ngày không gặp nhau, bây giờ được gặp thì dường như ngoài việc học lại chẳng có chuyện gì để nói.

Trước đây không như vậy. Trước đây họ không giấu nhau bất cứ điều gì, gần như lúc nào cũng như hình với bóng. Từ sáng rời khỏi nhà đi đến trường

đến chiều muộn đi từ trường về nhà, Bàng Sánh còn sang nhà Cố Minh Tịch làm bài, mười mấy tiếng ở cùng nhau mà họ vẫn có chuyện không kịp nói hết.

Cố Minh Tịch lại đi tới bên cạnh chiếc máy vi tính, dùng chân mở ngăn kéo lấy đĩa CD bên trong ra rồi hỏi Bàng Sánh: “Em muốn xem phim không?”

“Được.”

“Xem phim gì?”

“Phim gì cũng được.”

Cậu liền chọn một đĩa phim cho vào khu vực chạy đĩa trên case máy tính. Đó là phim “Gladiator” của điện ảnh Hollywood, Cố Minh Tịch đã xem một lần còn Bàng Sánh mặc dù chưa xem nhưng thực sự cũng không thích kiểu phim hành động máu me như vậy. Thế là cả hai đều không mấy thích thú.

Đúng lúc đó một tiếng âm chát chúa chói tai vang lên bên ngoài, hình như là tiếng vỡ của bát đĩa hay đồ sứ, thủy tinh gì đó rơi xuống đất.

Âm thanh rất lớn, hình như không phải vô tình làm rơi mà thành, mà hình như là bị xô đổ hay ném xuống nền nhà.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đều giật mình, hai người liếc nhìn nhau, Bàng Sánh chưa kịp lên tiếng thì tiếng đồ vỡ thứ hai, thứ ba đã xuất hiện.

Tiếng choang choang không dứt bên tai, Bàng Sánh đã sợ đến đờ ra, chỉ biết thần thờ nhìn Cố Minh Tịch. Bất ngờ, tiếng hét chói tai của Lý Hàm vang lên: “Cố Quốc Tường! Nếu như hôm nay anh dám bước ra khỏi cửa nhà này thì đừng bao giờ về nữa!”

Cố Quốc Tường không đáp lại nhưng hình như thấp thoáng có tiếng lời lôi kéo kéo và tiếng mắng lộn xộn của Lý Hàm.

Sau đó cuối cùng Cố Quốc Tường cũng gào lên: “Em còn chưa chịu thôi đi hả?!”

“Huhu” Lý Hàm bật khóc đau đớn tâm can khiến trái tim Bàng Sánh đập nhanh hơn rất nhiều. Cả cô lẫn Cố Minh Tịch đều đang ngồi thừ ra tại chỗ, rồi nghe thấy tiếng Lý Hàm vạch trần tội lỗi của Cố Quốc Tường.

Ngay khi chị nói ra câu thứ hai, Bàng Sánh đã đứng dậy thật nhanh, cô đứng trước mặt Cố Minh Tịch, không may may do dự đưa tay bịt chặt hai tai cậu.

Cậu thiếu niên ngồi trước mặt cô với gương mặt tái nhợt, cả cơ thể căng lên hết cỡ rồi bắt đầu run dữ dội, ngay cả hai tay áo trắng không kia cũng bắt đầu bay phấp phới một cách khó kiểm soát.

Bàng Sánh dùng hết sức bịt chặt tai cậu, dù biết mình làm cậu đau nhưng cô mặc kệ, cô chỉ biết mình không muốn để cậu nghe thấy những lời nói của Lý Hàm, và cả tiếng Cố Quốc Tường trả lời vợ mà thôi.

Cố Minh Tịch cứ ngẩng lên nhìn cô mãi, trong đôi mắt trong trẻo kia là vẻ mơ hồ rất rõ. Bàng Sánh dừng cảm cúi xuống mãi miết nhìn cậu, thậm chí còn nhoen miệng cười với Cố Minh Tịch.

Trời lạnh căm căm, hai tai Cố Minh Tịch bị bịt chặt dưới đôi tay lạnh như đá của Bàng Sánh, trong tai chỉ còn tiếng ong ong, cậu nghe được tiếng của mẹ, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng của bố nhưng không rõ là họ nói gì.

Những lời nói ác độc gây tổn thương kia lọt vào tai Bàng Sánh không sót một chữ, trong lòng cô sợ hãi vô cùng, cảm giác như đây là ngày tận thế. Thế nhưng với Cố Minh Tịch, cô vẫn giữ nguyên nụ cười.

Dần dần, dần dần, thế giới ngày càng yên ắng hơn, sắc mặt Cố Minh Tịch không còn đáng sợ như trước nữa, cơ thể cậu cũng dần bình tĩnh lại, cuối cùng, cậu thậm chí còn nhắm nghiền mắt.

Bàng Sánh vẫn cứ mạnh tay che kín hai tai cậu mãi đến khi bên ngoài lặng phắc như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Mưa đông giăng mắc

Đến khi Bàng Sánh chắc chắn bên ngoài không còn tiếng cãi vã mới buông lỏng hai bàn tay che kín tai Cố Minh Tịch. Cô xui xẻo ngồi bệt xuống nền nhà, luôn miệng thở phì phò còn Cố Minh Tịch thì dần mở to đôi mắt, hai người cứ nhìn đối phương trong im lặng như thế, bên tai chỉ còn tiếng bài hát nhạc phim phát ra từ loa máy tính.

Tiếng âm nhạc bao phủ hoàn toàn không hề phù hợp với bầu không khí hiện tại.

Sắc mặt Cố Minh Tịch đã bình tĩnh trở lại, cậu đứng dậy rồi nói: “Để anh ra ngoài xem sao.”

Lúc bước qua Bàn Sảnh, cô liền kéo tay áo cậu lại, túm chặt đến mức Cố Minh Tịch không thể không dừng bước.

Bàn Sảnh đứng dậy nói: “Để em đi cùng anh.”

Họ ra khỏi phòng rồi chậm chậm bước ra phòng khách dọc theo lối hành lang. Bầu không khí trong nhà tĩnh lặng khác thường, hoàn toàn không mấy may có bất cứ tiếng động nào. Bàn Sảnh hơi sợ sệt, cô biết lúc này gần như Cố Quốc Tường và Lý Hàm đã đánh nhau, rồi sau đó là tiếng sập cửa rất mạnh, không biết là ai đi khỏi nhà nữa.

Lúc đi tới cửa nhà bếp, Cố Minh Tịch nhìn thấy mẹ mình.

Trước đó Bàn Sảnh đã được ghé thăm nhà bếp, nơi đó vô cùng sạch sẽ và ẩm cúng cùng mùi thức ăn thơm phức, Lý Hàm đeo tạp dề bận rộn trong bếp chuẩn bị cơm, vậy mà lúc này, nơi đây chỉ còn là một đồng lộn xộn.

Lý Hàm ngồi bệt dưới nền dựa lưng vào tủ lạnh, tạp dề vẫn quấn trên thắt lưng, tóc chị rối tung, đôi mắt trống rỗng, trên người vô số vết bẩn.

Các món ăn rơi vỡ liêng xiêng, cá quả thái lát, thịt bò kho, canh gà nấu với ngô... bát đĩa vỡ, nước canh đổ đầy xuống nền, xoong chảo lộn xộn ném trong bồn rửa, thậm chí có mấy mảnh vỡ còn bắn ra ngoài phòng khách cách đó khá xa.

Cố Minh Tịch ngồi xổm xuống cạnh Lý Hàm, khẽ gọi: “Mẹ ơi.”

Lý Hàm lặng im rất lâu, Cố Minh Tịch phải gọi thêm vài tiếng, chị mới dần định thần lại.

Bàn Sảnh đã cầm thùng rác đi lượm mảnh vỡ thì bị Lý Hàm ngăn lại: “Sảnh Sảnh, cháu đừng đụng vào, cẩn thận đứt tay đó!”

Bàn Sảnh dừng việc đang làm, hướng đôi mắt thấp thỏm về phía chị.

Trong lòng Bàn Sảnh thực sự rất băn khoăn khi đã trót nghe trộm việc nhà của Cố Minh Tịch. Vừa nãy cô đã nghe rất rõ nội dung cuộc cãi vã giữa hai vợ chồng Cố Quốc Tường và Lý Hàm, lòng cô hốt hoảng vô cùng, nên bây giờ không tránh khỏi cảm giác xấu hổ khi đối diện với Lý Hàm.

Lý Hàm từ từ đứng dậy, mặc dù rất nhếch nhác nhưng vẻ mặt chị đã dịu dàng như mọi khi. Chị nói với Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, đồ ăn ở nhà hỏng cả rồi, con dẫn Sảnh Sảnh ra ngoài ăn trưa đi, mẹ phải đi tắm rồi dọn dẹp nhà cửa.”

Cố Minh Tịch chưa kịp đáp, Bàn Sảnh đã nói: “Thôi ạ! Cháu cũng sắp phải về rồi bác ạ.”

Lý Hàm nói: “Không được, cháu lặn lội đường xa tới đây, sao có thể không ăn bữa cơm được. Minh Tịch...”

Chẳng đợi chị nói xong, Cố Minh Tịch đã lên tiếng, “Mẹ, con ở nhà với mẹ.”

Bàn Sảnh gật đầu như gà mổ thóc, “Đúng đó bác, Cố Minh Tịch không cần phải tiễn cháu đâu, cháu về trước đây ạ.”

Cô quay người chuẩn bị đi thì bị Lý Hàm gọi lại, giọng chị thều thào, còn thoáng chút cầu khẩn: “Sảnh Sảnh, Minh Tịch, hai đứa ra ngoài một lát đi, thật đấy, bác muốn được yên tĩnh một mình.”

Cố Minh Tịch lo âu nhìn mẹ mình rồi hỏi: “Mẹ, mẹ ở một mình không sao thật chứ?”

Lý Hàm vát tay lên trán, nhắm mắt lại rồi gật đầu.

Cố Minh Tịch quay sang nói với Bàn Sảnh: “VẬY... Bàn Bàn, bọn mình ra ngoài ăn trưa đi.”

Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đi ra khỏi cửa, xuống thang máy, rời khỏi khu nhà, không ai nói với ai câu nào.

Trên đường Cố Minh Tịch dáo dác đưa mắt nhìn xung quanh, muốn tìm một nhà hàng nào đó, còn Bàn Sảnh thì kéo tay áo cậu: “Cố Minh Tịch, tốt nhất anh vẫn nên về nhà với mẹ anh đi.”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô: “Không được, em ăn trưa rồi hãy về.”

“...” Cậu nói giọng rất quả quyết, trên mặt lộ rõ vẻ cứng đầu. Bàn Sảnh đành im lặng, ngoan ngoãn đi theo cậu.

Nhưng họ không tìm được nhà hàng nào cả, đang trong đợt nghỉ Tết nên các cửa hàng nhỏ đều đóng cửa còn nhà hàng lớn thì lại quá xa xôi. Bàn Sảnh theo Cố Minh Tịch loay quanh trên đường hồi lâu, vừa lạnh vừa đói, bèn nói: “Cố Minh Tịch, em muốn đi về.”

Cố Minh Tịch vẫn trả lời: “Không được, chúng ta vẫn chưa ăn gì.”

“Em về nhà ăn cũng được.”

“Không được.”

“Xung quanh nhà anh chẳng có hàng ăn nào, thậm chí hàng bán đồ ăn vặt cũng chẳng có.”

“Chúng ta đi tìm”

“Đã đi mấy con đường rồi.”

“Đằng trước là một siêu thị lớn, chắc ở đó có KFC.”

“Em không muốn ăn KFC!”

Bàng Sánh dừng bước níu tay áo Cố Minh Tịch lại. Áo len của Cố Minh Tịch bị cô kéo lệch cả đi nhưng cậu không quay lại, chỉ nói: “Đằng trước có hàng ăn, đi một lát nữa là tới!”

“Cố Minh Tịch, em mệt lắm rồi!” Giọng Bàng Sánh xen lẫn cả tiếng khóc: “Em muốn đi về, anh cũng về nhà với mẹ anh đi.”

Cố Minh Tịch đưa Bàng Sánh đến trạm xe bus, hai người đứng kề vai nhau. Đang là giữa trưa mà bầu trời lại tối tăm, gió cũng thổi mạnh hơn, vù vù lướt qua hai đôi má đào.

Bàng Sánh đeo găng tay và khăn quàng, tóc rối tung vì gió thổi, cô nói: “Hình như sắp mưa rồi.”

“Ừ.” Cố Minh Tịch hỏi: “Em có mang ô theo không?”

Bàng Sánh chỉ vào ba lô nhỏ sau lưng: “Có.”

“Hôm nay xin lỗi em.” Cố Minh Tịch nói: “Lần sau anh mời em một bữa hoành tráng nhé.”

“Được, em muốn ăn thịt dê xiên nướng.”

“Ăn gì cũng được thôi.” Cố Minh Tịch mỉm cười.

Xe bus tới trạm, Bàng Sánh liền bước lên rồi tìm ghế ngồi bên cạnh cửa sổ, sau đó hướng ánh mắt nhìn ra ngoài.

Cố Minh Tịch vẫn đứng ở trạm chờ, dáng người cậu cao dong dong, khuôn mặt trầm lặng. Cậu cứ mãi miết nhìn theo cô, Bàng Sánh bèn xua tay: “Anh mau về đi!”

Cố Minh Tịch lại nhoen miệng cười, “Anh biết rồi, đi đường cẩn thận nhé.”

Xe nổ máy, Bàng Sánh vẫn nhòai ra ngoài cửa sổ nhìn theo hình bóng Cố Minh Tịch ngày càng xa dần. Con đường này thật vắng vẻ, hầu như chẳng thấy bóng dáng người qua lại vậy nên hình ảnh của Cố Minh Tịch trở nên hết sức rõ ràng.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy cậu nữa, Bàng Sánh mới quay đầu lại, bàn thân ngồi trên ghế xe.

Bàng Sánh có cảm giác cho dù vừa nãy cô đã bịt chặt tai cậu, cốt để cậu không nghe thấy cuộc cãi vã đó nhưng chung quy Cố Minh Tịch vẫn biết chuyện gì đang xảy ra.

Có một cụm từ thường xuyên phát ra từ miệng Lý Hàm: Hồ ly tinh!

“Nếu anh đi tìm con hồ ly tinh đó, tôi sẽ chết cho anh xem! Tôi sẽ chết cùng con trai tôi!”

“Anh bị con hồ ly tinh kia làm cho thần hồn điên đảo rồi phải không?! Cố Quốc Tường, anh không còn cần cái nhà này nữa chứ gì?!”

“Rốt cuộc con hồ ly tinh kia có gì tốt đẹp? Trẻ trung? Xinh đẹp? Hẳn là khả năng ở trên giường cũng cao siêu lắm nhỉ?”

“Uổng cho các đồng nghiệp ở công ty gọi anh là kỹ sư trưởng Cố! Cố Quốc Tường, tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn không chấm dứt mối quan hệ với con hồ ly tinh đó, tôi nhất định sẽ viết thư tố cáo trình lên cấp trên! Tố cáo anh quan hệ nam nữ bừa bãi!! Tôi phải để cho tất cả công nhân viên ở cái công ty Kim khí này biết! Mẹ kiếp, anh là đồ mặt người dạ thú! Bề ngoài tốt đẹp mà bên trong thì thói tha hư hòng! Anh là đồ súc sinh! Tôi phải cho anh mất hết danh dự! Còn nữa, anh đừng quên chúng ta là vợ chồng bao năm nay, tôi sẽ cho mọi người biết hết những chuyện xấu xa anh đã lên lút làm!”

...

Gió xua tan mây, sắc trời nhanh chóng sa sầm lại, chỉ một lát sau, cơn mưa to trút xuống và cả những tiếng sấm chớp ùng ùàng.

Cửa kính xe bus bị mưa rơi xuống xối xả, xe cộ đi lại trên đường đều phải bật đèn pha, có những xe còn bật cả đèn cảnh báo. Bàng Sánh nghĩ, mới có mười phút trôi qua, không biết Cố Minh Tịch đã về đến nhà chưa?

Con mưa đổ xuống khiến đường đi đông đúc hơn, khi Bằng Sánh về đến nhà đã là một tiếng sau đó, mặc dù rất đói nhưng cô không dám nói với bố mẹ là chưa ăn cơm, chỉ có thể mè nheo nhờ Bằng Thủy Sinh nấu cho mình một bát chè khoai lang rồi bụng vào phòng ăn như hổ đói.

Con mưa kéo dài suốt từ trưa đến sập tối. Lúc chuẩn bị ăn tối, điện thoại cố định đổ chuông. Bằng Thủy Sinh nghe máy rồi gọi Bằng Sánh: “Con gái ơi! Điện thoại của Minh Tịch này!”

Bằng Sánh đi ra khỏi phòng, không khỏi thấy khó hiểu, cô cầm ống nghe lên thì chỉ nghe thấy tiếng mưa và cả tiếng ô tô chạy trên đường.

“Cố Minh Tịch?” Bằng Sánh thắc mắc: “Anh ở ngoài đường à?”

Cố Minh Tịch không nói gì, chỉ có tiếng hít thở.

“Anh đang ở đâu vậy?” Bằng Sánh cuống lên, “Em đang hỏi anh đó! Nói đi, anh đang ở đâu hả?”

Cuối cùng cậu cũng lên tiếng: “Anh ở gần nhà em.”

“Hả?”

“Bằng Bằng, em ra ngoài được không?”

“Được, anh nói địa chỉ đi, em sẽ tới ngay.”

“Đừng nói với bố mẹ em chuyện nhà anh.”

“Em biết rồi!”

“Ừ, vậy anh chờ em.”

Bằng Sánh mặc thêm áo khoác rồi mang ô chuẩn bị ra ngoài. Kim Ái Hoa giữ cô lại: “Sắp ăn cơm rồi, bên ngoài mưa to thế con định đi đâu?”

“Con...” Bằng Sánh xin sự giúp đỡ của bố: “Bố, con đi gặp Cố Minh Tịch đây, bố mẹ cứ ăn trước đi, đừng chờ con.”

Bằng Thủy Sinh lấy làm kinh ngạc, anh kéo vợ ra rồi nói: “Chắc hai đứa nhỏ có việc gì, để con đi đi.”

Kim Ái Hoa than vãn: “Minh Tịch bày trò gì vậy, chẳng phải trưa nay Sánh Sánh mới ăn cơm nhà nó sao? Nó lại chạy tới đây làm gì chứ?”

“Em không cần lo chuyện tui nhỏ.” Bằng Thủy Sinh lại dận dò Bằng Sánh đang xỏ giày, “Trời mưa, con phải che ô cho Minh Tịch đấy, đừng để thằng bé dính mưa kéo bị cảm, biết chưa?”

Bằng Sánh gật đầu, rời khỏi nhà với tâm trạng nóng như lửa đốt.

Cô che ô đi về phía một con đường tắt nằm cạnh khu tập thể kim khí, đi được một lúc Bằng Sánh bắt đầu chạy, chẳng màng đến những vũng nước dưới chân hay nước nhỏ từ ô xuống người. Cố Minh Tịch nói cậu đang chờ cô ở cửa hàng tiện lợi gần trạm xe bus. Đi được mười phút thì Bằng Sánh nhìn thấy Cố Minh Tịch, đúng như dự đoán của cô, toàn thân cậu ướt như chuột lột. Trước ngực cậu là thẻ xe bus treo lủng lẳng, còn đeo cả ba lô trên vai, ba lô đầy ắp căng phồng, không biết đựng cái gì nhưng đã ướt sũng nước mưa rồi.

“Cố Minh Tịch!” Cô chạy về phía cậu, vừa bức vừa cuống, rồi nhìn cậu từ trên xuống dưới một lượt: “Anh làm gì sao vậy? Đã có chuyện gì? Anh bỏ nhà đi đấy à?”

Cố Minh Tịch thờ hờn hờn nhìn cô, nước mưa trên tóc nhỏ xuống tí tách, mặt cũng ướt, môi thâm tím vì lạnh. Áo len của cậu dính nước, Bằng Sánh kéo ống tay áo bên phải mới thấy tay áo nặng trĩu. Vừa thả ra, ống tay liền buông thõng xuống, ẩm ướt dính vào người.

Bằng Sánh lấy khăn tay lau nước mưa trên mặt cho Cố Minh Tịch. Sau một hồi im lặng, cuối cùng cậu cũng lên tiếng: “Bằng Bằng, mẹ anh về quê ngoại rồi, đi chuyến bay tối nay. Mẹ anh chỉ đặt một vé cho mình, đã đi rồi.”

Bằng Sánh: “...”

“Còn bố anh... Anh gọi điện thì bố nói bố phải đi công tác ở tỉnh ngoài, mấy ngày tới sẽ không về nhà.”

“...”

“Bố bảo anh đến nhà ông bà nội nhưng anh không muốn tới đó.” Cố Minh Tịch nói: “Mùa đông anh không thể ở nhà một mình được, quần áo mặc nhiều mà anh lại không thể tự cởi. Anh không biết nấu cơm, gần nhà lại không có cửa hàng nào bán đồ ăn. Anh nói với mẹ là anh có thể đi về quê cùng mẹ vì đã lâu rồi anh cũng không được về thăm ông bà ngoại nhưng mẹ anh cứ khóc, cứ khóc mãi, không để ý gì đến anh cả.”

Cậu lại ngược lên nhìn Bằng Sánh, đôi mắt đầy nặng nề: “Anh không còn cách nào khác mới đến tìm em, Bằng Bằng.”

Chương 37: Anh không phải người khác thường

Bàng Sánh căng ô đưa Cổ Minh Tịch về nhà mình.

Lúc đi vào khu tập thể kim khí, ông Tăng nhìn thấy hai đứa trẻ liền nhiệt tình hỏi thăm: “Minh Tịch đến nhà Mập chúc Tết đấy à?”

Cổ Minh Tịch cúi gầm mặt còn Bàng Sánh thì mỉm cười nói với ông Tăng: “Vâng, Minh Tịch đến nhà cháu ăn tối, ông Tăng ạ.”

Lúc lên cầu thang, Cổ Minh Tịch đang đi thì đột ngột dừng lại.

Cậu ngược lên nhìn cô đang đi đằng trước, khẽ nói: “Đang Tết nhất mà tự nhiên anh lại đến nhà em thế này hình như không hay lắm thì phải.”

“Có gì không hay chứ!” Bàng Sánh chạy xuống, chống hai tay vào lưng Cổ Minh Tịch đẩy cậu lên trên, “Anh còn khách sáo gì với bố mẹ em nữa! Mau lên nào, quần áo anh ướt hết rồi kìa!”

Nhìn thấy Cổ Minh Tịch xuất hiện trước cửa nhà mình một cách đường đột như vậy, quả thực Kim Ái Hoa và Bàng Thủy Sinh không khỏi ngạc nhiên nhưng họ nhanh chóng bình thường trở lại. Bàng Thủy Sinh đưa Cổ Minh Tịch vào phòng thay quần áo ướt, Kim Ái Hoa thì vào bếp chuẩn bị bữa tối cho hai đứa trẻ.

“Minh Tịch làm sao thế?” Chị hỏi con gái, “Sao lại đeo một cái ba lô to oành đến nhà mình? Chẳng phải trưa nay con vừa tới nhà nó chơi sao?”

Bàng Sánh cảm một cái đùi gà rán trên tay, ngập ngừng nói: “Bố anh ấy đi công tác đột xuất, còn mẹ... hình như là ở quê có việc nên về nhà ngoại rồi.”

“Tại sao Cổ Minh Tịch lại không đi cùng?”

Bàng Sánh mở to mắt nói dối: “Vé máy bay đắt quá mà mẹ.”

Không ngờ Kim Ái Hoa lại tin, hỏi tiếp: “Vậy sao Minh Tịch không đến nhà ông bà nội?”

“Mẹ, đâu phải mẹ không biết xưa nay ông bà nội Minh Tịch nào có thích anh ấy, anh ấy không muốn tới đó đâu.”

Kim Ái Hoa chau mày hỏi: “Con bảo nó đến nhà mình phải không?”

Sau một thoáng phân vân, Bàng Sánh khẽ gật đầu: “Cũng chỉ ở hai, ba ngày thôi mà. Mẹ, Cổ Minh Tịch không còn chỗ nào để đi cả, mẹ đừng khó khăn với anh ấy nhé.”

Kim Ái Hoa chống nạnh tròn mắt: “Mẹ khó khăn với nó bao giờ?”

Trong phòng Bàng Thủy Sinh đang giúp Cổ Minh Tịch cởi lần lượt từng chiếc quần áo bị ướt, anh nhận ra cậu bé này ướt sũng từ trong ra ngoài, người lạnh như băng. Bàng Thủy Sinh lấy khăn mặt giúp cậu lau khô người và tóc, sau đó tìm trong tủ quần áo của mình, lấy một hộp quần lót mới, nói: “Đây là kiểu quần nhỏ từ gác của ông già, cháu lấy mặc tạm nhé.”

Đề cơ thể khiêm khuất trần trụi trước mặt Bàng Thủy Sinh, lại còn thay quần lót với sự giúp đỡ của anh khiến Cổ Minh Tịch thực sự thấy rất xấu hổ nhưng lúc này cậu không thể nằng nặc đòi tự mặc được nữa. Sau đó Bàng Thủy Sinh mặc áo ngủ dày và quần ngủ của mình vào cho Cổ Minh Tịch. Anh lùn hơn Cổ Minh Tịch, nên Cổ Minh Tịch mặc quần của Bàng Thủy Sinh có vẻ hơi bị ngắn. Anh nói: “Mai chú sẽ đi mua cho cháu mấy bộ đồ mới.”

Cổ Minh Tịch cười đáp: “Không cần đâu chú ạ, cháu làm việc bằng chân nên mặc quần dài quá lại không tiện.”

Hai người đi ra phòng khách thì Bàng Sánh đang giúp Kim Ái Hoa bung thức ăn lên bàn. Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa đã ăn tối, anh liền vỗ vai Cổ Minh Tịch, nói: “Cháu và Sánh Sánh ăn với nhau nhé, cô chú ra ngoài xem ti vi đây. Hai đứa cứ bình tĩnh mà ăn, ăn nhiều vào.”

“Chú.” Cổ Minh Tịch rất ngại, “Cháu xin lỗi vì đã làm phiền cô chú.”

“Thằng bé ngốc này lại còn khách sáo với chú nữa, cứ tự nhiên như ở nhà, biết chưa hả?” Bàng Thủy Sinh xoa đầu Cổ Minh Tịch rồi ấn vai cậu ngồi vào bàn ăn, sau đó quay sang nói với Bàng Sánh: “Sánh Sánh, xới com lấy đưa cho Minh Tịch đi con.”

Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa vào phòng và không quên đóng cửa lại, lúc này trong phòng khách chỉ còn Cổ Minh Tịch và Bàng Sánh.

Bàng Sánh và Cổ Minh Tịch đã vô số lần ăn com cùng nhau, chiều cao bàn ăn nhà cô cũng như các loại bàn ăn bình thường nhưng Cổ Minh Tịch vẫn có thể miễn cưỡng ăn được bằng chân. Bàng Sánh chu đáo gấp thức ăn, múc canh cho cậu, cậu cúi thấp và từng miếng com vào miệng, rõ là rất đói. Ăn hết

một bát, Bàng Sánh bèn xới thêm cho cậu bát nữa, bấy giờ tốc độ ăn của Cố Minh Tịch mới chậm lại.

Bàng Sánh gấp thịt bò xào vào bát cơm cho Cố Minh Tịch, cậu liền ngước lên nhìn cô, hỏi: “Em nói với bố mẹ em thế nào?”

Bàng Sánh liền lặp lại những lời vừa nói với Kim Ái Hoa. Cố Minh Tịch gật đầu: “Ừ, cảm ơn em.”

“...” Bàng Sánh khẽ hỏi: “Bố mẹ anh sao bây giờ lại như vậy?”

“Sáng nay ở nhà anh em đã nghe thấy hết phải không?” Cố Minh Tịch kẹp dưa bằng chân, từ tốn và com trong bát: “Trước đó bố mẹ anh cũng to tiếng nhưng không đến mức như hôm nay. Trước đây... mặc dù anh không nghe thấy nhưng anh biết bố anh có người phụ nữ khác ở ngoài.”

Bàng Sánh mở to mắt: “Hả?”

“Ừ, mấy hôm trước mẹ anh còn hỏi nếu hai người ly hôn, anh muốn ở với ai?”

Thông tin này thực sự làm Bàng Sánh quá chấn động. Dù sao trong mắt cô Cố Quốc Tường và Lý Hàm cũng là đôi vợ chồng tình cảm thắm thiết, lúc nào cũng hết mực tôn trọng nhau. Xưa nay cô chưa bao giờ tưởng tượng được là gia đình Cố Minh Tịch đã sắp tới bờ tan vỡ.

Cô hỏi: “Anh trả lời sao?”

“Lúc đó anh chưa rõ hai người đã nghiêm trọng đến mức nào nên anh bảo không biết, còn nói con không muốn bố mẹ ly hôn.” Đôi mắt Cố Minh Tịch cụp xuống, cặp lông mi dài và cong chậm rãi lay động. “Chắc chắn mẹ anh vẫn còn tình cảm với bố anh, còn bố anh... anh thấy... vẫn còn yêu mẹ. Chỉ là...”

Cậu nhún bả vai bên phải của mình, để Bàng Sánh nhìn thấy tay áo trắng không đang buông thõng: “Chỉ là anh không có tay, trong khi bố anh lại rất muốn có một đứa con khỏe mạnh.”

“Nhưng, nhưng mà...” Không hiểu sao Bàng Sánh lại quýnh lên: “Anh giỏi vậy cơ mà, anh thi được điểm cao như thế, sau này chắc chắn có thể thi đỗ một trường đại học tốt, anh lại còn biết vẽ tranh, lại học giỏi tiếng Anh có thể làm phiên dịch viên!”

“Thì sao chứ?” Cố Minh Tịch cười khở sở, “Lần trước bố anh xem thời sự nói về nhiều gia đình có con thi đỗ đại học đều mở tiệc cảm ơn các thầy cô giáo, tóm lại là đặt mấy bàn trong khách sạn để chúc mừng con mình đỗ đại học. Xem xong bố anh liền bảo với anh là nếu sau này anh có thi đỗ, bố anh cũng sẽ không tổ chức những bữa tiệc như thế.”

Bàng Sánh há hốc mồm.

Cố Minh Tịch: “Bố anh còn bảo sau này anh lấy vợ, trừ khi có đeo tay giả, còn không thì bố anh sẽ không mời bạn bè của bố anh đến dự. Có lần bố anh say rượu thậm chí còn nói là bố anh cũng không muốn tham gia lễ cưới của anh bởi vì không muốn đối diện với những ánh mắt cùng những lời phê bình đủ kiểu của họ hàng nhà gái.”

Bàng Sánh cắn hàm răng lại thật chặt, Cố Minh Tịch thở dài, nói: “Nhiều khi những lời đó của bố anh khiến anh thấy u mê. Bàng Bàng, có lúc anh nghĩ có phải mất đi hai tay làm anh kém hơn mọi người một bậc, làm người thân phải xấu hổ, phải mất mặt hay không? Đi ngoài đường bố anh lúc nào cũng đi cách anh rất xa, cứ như sợ người ngoài biết hai người là bố con vậy.”

“Không phải vậy đâu!” Bàng Sánh thực sự nóng lòng đến không chịu nổi nữa, “Cố Minh Tịch anh không được nghĩ lung tung, anh xem, xưa nay mẹ anh có bao giờ nghĩ như vậy đâu, bố mẹ em cũng không nghĩ thế, cả em nữa! Em nói thật lòng, thật lòng, thật lòng đấy! Xưa nay, xưa nay, xưa nay em chưa bao giờ cho anh là một người khác thường cả!”

Mặt cô lộ rõ vẻ nôn nóng, dùng ba chữ “thật lòng”, ba chữ “xưa nay” để nhấn mạnh đã khiến Cố Minh Tịch bật cười thành công. Đôi mắt cậu trong veo, mỗi công thành một đường cong tuyệt đẹp, hai chiếc răng khểnh thoát ần thoát hiện. Cậu cười nói: “Anh biết mà. Mau ăn cơm thôi, ăn xong anh còn phải làm bài tập Tết nữa!”

Đề tài thay đổi quá nhanh khiến Bàng Sánh trợn mắt: “Bài, bài tập Tết?”

“Ừ, anh có mang theo.” Cố Minh Tịch nghiêm túc nói: “Bắt đầu đi học là sẽ thi khảo sát luôn, em không muốn lại đội sổ nữa chứ?”

Bàng Sánh sắp quỳ lạy cậu luôn: “Xì xì xì, năm mới không được trù ẻo em!”

Ăn xong Bàng Sánh chủ động đi rửa bát, Bàng Thủy Sinh gọi Cố Minh Tịch đi tắm, nhân thể sắp xếp chỗ ngủ tối nay.

Mặc dù nhà Bàng Thủy Sinh có ba phòng nhưng một phòng nhiều năm không có người ở nên đã biến thành nhà kho chứa đầy dụng cụ làm việc của Bàng Thủy Sinh, thực sự không thể biến đó thành chỗ ngủ được. Với lại cả ba phòng đều không có sofa, Bàng Thủy Sinh liền bảo Cố Minh Tịch ngủ giường của Bàng Sánh còn Bàng Sánh thì nằm dưới nền nhà.

Bàng Sánh còn chưa kịp nêu ý kiến, Cố Minh Tịch đã khẳng khái từ chối.

Cậu chỉ nói duy nhất một câu: “Bàng Sánh là con gái, cháu là con trai, cháu sẽ ngủ dưới nền nhà.”

Bàng Thủy Sinh rơi vào tình thế khó xử, “Vậy cháu nằm dưới đất ở chỗ nào được đây? Nếu ở ngoài phòng khách thì sẽ vướng đường đi vệ sinh, nếu có người ngủ ở đây, người khác sẽ không đi vệ sinh được.”

Cố Minh Tịch biết đây là vấn đề thực tế nên cũng chưa có cách nào khác. Bàng Thủy Sinh đưa ra ý kiến Kim Ái Hoa và Bàng Sánh ngủ với nhau còn anh sẽ ngủ cùng Cố Minh Tịch nhưng Bàng Sánh không chịu, “Con không muốn! Mẹ ngáy to lắm!”

Sau một hồi bàn bạc, Bàng Sánh thân nhiên nói: “Đề Cố Minh Tịch nằm ở dưới nền trong phòng con, lần trước bọn con đi Thượng Hải cũng ở cùng phòng, không sao đâu.”

Bàng Thủy Sinh nhìn Kim Ái Hoa bằng ánh mắt dò xét. Mặc dù rất không hài lòng nhưng nghĩ đến tính tình Cố Minh Tịch, chị đành gật đầu chấp thuận.

Sau một hồi bận rộn, Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa trải giúp Cố Minh Tịch chăn dưới nền nhà trong phòng Bàng Sánh, nệm là hai tấm chăn bông dày, chăn thì gồm một cái chăn bông và một tấm thảm lông. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hai vợ chồng về phòng mình.

Trong lúc Cố Minh Tịch đi tắm thì Bàng Sánh thu xếp lại ba lô cho cậu. Cô thực sự quá khâm phục cậu, Cố Minh Tịch gói kỹ bài tập Tết vào túi ni lông nên hoàn toàn không bị nước mưa làm ướt sách vở, tuy nhiên toàn bộ quần áo cậu mang tới đã bị ướt sũng.

“Đồ ngốc!” Bàng Sánh bỏ từng chiếc quần áo ướt vào chậu rửa mặt rồi bung tới cạnh máy giặt, định bụng sáng mai nhờ mẹ nhân thể giặt luôn. Đúng lúc này, cô nghe thấy một tiếng động lạ phát ra từ nhà vệ sinh.

Bàng Sánh đi qua xem thì thấy cửa phòng vệ sinh mở toang, Cố Minh Tịch đã tắm xong, vẫn mặc áo ngủ của Bàng Thủy Sinh, dùng chân trái làm trụ, chân phải thì giơ lên cao giặt quần áo trong bồn rửa mặt, chầm xà phòng bằng ngón chân, Cố Minh Tịch đang vò xà phòng chỗ quần áo ướt mình vừa thay ra.

Bên chân trái cậu có hai cái chậu, một cái chứa áo phao, áo len và quần mặc ngoài, chậu còn lại là áo quần mặc bên trong. Trong bồn rửa mặt hiện có một đôi tất và một chiếc quần lót, cậu đang cố gắng vò xà phòng nhưng vì xà phòng vừa nhiều vừa trơn nên cậu không kẹp được bằng ngón chân, cứ liên tục rơi xuống bồn rửa.

Cơ thể cậu lắc lư không ngừng làm hai tay áo cũng liên tục chuyển động. Quay lại thấy Bàng Sánh, Cố Minh Tịch mỉm cười xấu hổ, nói: “Em tới đúng lúc lắm, Bàng Bàng, lấy giúp anh cái ghế đến đây được không, anh ngồi giặt quần áo trong chậu để hơn.”

Bàng Sánh nói: “Anh đừng giặt nữa, sáng mai mẹ em sẽ nhét hết quần áo vào máy.”

Cố Minh Tịch nói: “Anh sẽ không giặt áo khoác vì không giặt được nhưng đồ lót anh muốn tự giặt... Máy giặt không sạch.”

Bàng Sánh nhìn cậu rồi đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã chín giờ hơn rồi.

“Anh giặt xong rồi đi làm bài tập? Đừng đùa.” Bàng Sánh xắn tay áo: “Chỉ có một bộ quần áo với một đôi tất và một cái quần lót thôi đúng không? Haiz, anh xê ra, xê ra, để đồ em giặt cho.”

Cố Minh Tịch sao có thể đồng ý: “Không cần đâu, em lấy giúp anh cái ghế đến đây là được, anh tự giặt được mà.”

“Anh phiền ghê đó!” Bàng Sánh kéo khăn xuống lau khô chân phải cho cậu rồi kéo chân cậu xuống đất một cách thô bạo, suýt chút nữa Cố Minh Tịch không đứng vững, chân trái lùi lại hai bước, bắt mắt kêu lên: “Bàng Sánh!”

“Đây là nhà em, em nói phải nghe!” Bàng Sánh đẩy Cố Minh Tịch ra khỏi nhà vệ sinh, “Anh vào phòng em trước đi, em giặt xong sẽ vào sau, anh nói làm em sợ chết khiếp, em còn một đồng bài chưa làm kia!”

Cố Minh Tịch đứng im không động đậy.

Bàng Sánh quay lại lườm cậu: “Anh có đi không? Không đi hả? Có tin em gọi mẹ em tới giặt quần lót cho anh không?”

Cố Minh Tịch quay người đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Đà Điếu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tâm sự đêm khuya

Thực ra Bàng Sánh rất ít khi động tay vào việc nhà. Trước khi lên cấp ba, mười ngón tay cô gần như không bao giờ phải dính nước, thậm chí đồ lót cũng đến tay Kim Ái Hoa. Nhưng mấy tháng trước, sau khi bố mẹ cô thay đổi công việc, căn nhà vốn bình yên đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Để kịp chuyển xe đưa đón công nhân, hàng ngày Kim Ái Hoa phải dậy từ tờ mờ sáng sau đó mãi đến tối mới mới trở về, mặc dù chị không bắt Bàng Sánh phải làm gì nhưng Bàng Sánh thực sự không thể đứng đờ để bố mẹ sau một ngày làm việc vất vả về nhà lại còn phải làm một đồng việc nhà.

Thế là sau khi đi học về, Bằng Sánh phải quét nhà, lau nhà, vo gạo nấu cơm và giặt một số quần áo bằng tay. Cô không hề kể công với bố mẹ nhưng Kim Ái Hoa vẫn thăm thỉ với Bằng Thủy Sinh là Sánh Sánh lớn rồi, hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Bằng Sánh đứng trước bồn rửa tay giặt quần áo cho Cố Minh Tịch, đó đều là quần áo mà cậu mặc nên cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Đúng lúc này, Bằng Thủy Sinh mặc áo khoác đi ra ngoài, lúc ngang qua nhà vệ sinh, hai bố con đưa mắt nhìn nhau, Bằng Thủy Sinh giờ chiếc điện thoại di động lên khẽ nói: “Bố ra ngoài hút thuốc, tiện thể gọi điện cho bố Cố Minh Tịch.”

“Bố!” Chẳng màng đến đôi tay đầy xà phòng, Bằng Sánh giữ chặt tay anh lại, suy ngẫm một lúc rồi khẽ nói: “Bố cứ bảo Minh Tịch ỏn là được, không cần nói thêm gì đâu.”

Bằng Thủy Sinh đứng im nhìn con gái mình, ngập ngừng hỏi: “Có phải con đã biết chuyện gì rồi không?”

Bằng Sánh cắn môi đáp: “Hôm nay con đến nhà Cố Minh Tịch nghe thấy bác Cố với bác Lý cãi nhau, cãi nhau to luôn, vậy nên Cố Minh Tịch mới đến nhà mình. Bố, hình như... hình như bác Cố ngoại tình, bác Lý đau lòng vô cùng, Cố Minh Tịch bảo con đừng nói với bố mẹ, nhưng mà...”

Là người bạn lớn lên từ nhỏ đồng thời còn là đồng nghiệp làm cùng nhà máy trước đây nên trong lòng Bằng Thủy Sinh cũng biết ít nhiều về đời tư của Cố Quốc Tường. Cố Quốc Tường muốn có thêm một đứa con, đây là sự thật ai ai cũng biết tuy nhiên Lý Hàm lại rất khó có bầu lần nữa, vì vậy ở nhà máy có mấy người đã thí thắm là rất có thể Cố Quốc Tường và Lý Hàm sẽ ly hôn.

Mặc dù không thể đồng tình chuyện này nhưng Bằng Thủy Sinh dù sao cũng chỉ là người ngoài. Bên cạnh đó con gái anh lại có liên quan rất lớn đến căn nguyên dẫn đến việc Cố Minh Tịch bị tàn tật, bởi vậy anh cũng không tiện đưa ra ý kiến.

Chỉ là anh cảm thấy thiệt thòi thay Cố Minh Tịch, rõ một cậu bé ngoan ngoãn, vậy mà lại phải chịu đựng kết quả tồi tệ nhất trong khi hoàn toàn không hề làm sai bất cứ chuyện gì.

Gương mặt Bằng Thủy Sinh dịu dàng hẳn đi, anh xoa đầu con gái, nói: “Con không sai, đúng là nên nói với bố mẹ chuyện này. Yên tâm, trước mắt hôm nay bố sẽ bảo Minh Tịch vẫn ỏn cho bác Cố biết, còn những việc khác chờ hai bác ấy về tính sau.”

Bằng Sánh gật đầu.

Bằng Thủy Sinh tiếp tục: “Mấy ngày nay con không phải đi học thì nhớ quan tâm Minh Tịch, không được bắt nạt thằng bé, biết chưa?”

Bằng Sánh bĩu môi: “Con bắt nạt anh ấy khi nào, con còn đang giặt quần áo giúp anh ấy đây này!”

Bằng Thủy Sinh lại nhìn bộ quần áo trong bồn rửa tay, thờ dãi: “Con nên giúp đỡ thằng bé nhiều, nếu không có Minh Tịch, sao con có thể thi đỗ trường cấp ba trọng điểm được?”

Bằng Sánh lại ngoan ngoãn gật đầu, Bằng Thủy Sinh tính về phòng thì đột nhiên quay lại: “Nhưng con không được giúp Minh Tịch đi vệ sinh, nếu nó cần thì báo gọi bố, hai đứa lớn cả rồi, những việc như vậy phải tránh!”

Bố còn chưa dứt lời, câu nói này đã khiến Bằng Sánh nghĩ ngay đến cảnh tượng mùa hè năm đó, những thứ cô nhìn thấy trong nhà vệ sinh công cộng ở triển lãm truyện tranh... Bằng Thủy Sinh đã đi rồi, Bằng Sánh mới cầm quần lót của Cố Minh Tịch lên giặt, bỗng nhiên thấy cả cơ thể mới khó chịu làm sao!

Lúc Bằng Sánh về phòng, Cố Minh Tịch đã làm bài tập được một lúc lâu.

Cậu bật đèn trên trần nhà, ngồi xuống “chiếc nệm” được trải dưới nền, vở bài tập đặt lên nền nhà, ngón chân kẹp bút viết lách không ngừng, bên chân cậu là một tờ giấy nháp, trên đó có đủ loại hình vẽ, công thức. Được sống ung dung tự tại trong mấy ngày nghỉ tết, giờ thấy cậu miệt mài như vậy, tự nhiên cảm giác lo lắng xuất hiện trong lòng Bằng Sánh.

“Anh đang làm bài gì đó?” Ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch, Bằng Sánh ngo sang nhìn vở cậu. Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô, Bằng Sánh vừa tấm, tóc ướn còn dính trên vai, mặt hây hây đỏ, trên người thoang thoảng mùi dầu gội, mùi sữa tắm.

Tự nhiên một suy nghĩ rục rịch trong đầu cậu, nằm dưới đất trong phòng Bằng Sánh đúng là một ý kiến tồi. Trái tim bé nhỏ trong lồng ngực cứ rộn ràng thì lại phải đè nén hết sức, đúng là một muốn chết!

Ngón chân Cố Minh Tịch bắt giác cong lên, mu bàn chân căng lên. Cậu kéo sách bài tập đến trước mặt Bằng Sánh, nói: “Đây là sách bài tập toán tham khảo anh tự mua để làm, mỗi ngày phải chiến một đề.”

Bằng Sánh cầm sách lên xem: “Có khó không?”

“Đối với em thì hơi khó.”

Bằng Sánh xị mặt nhìn, rồi huých mạnh vào người cậu: “Đồ khoe khoang!”

Cố Minh Tịch có vẻ không vui: “Anh khoe khoang gì chứ?”

“Anh khoe thông minh hơn em!”

“Anh chỉ dành nhiều thời gian cho nó hơn em mà thôi.” Cố Minh Tịch cười nói: “Thực ra em thông minh lắm!”

Bàng Sánh phất phơ, “Haha, cuối cùng anh cũng nhận ra.”

Cố Minh Tịch quay đi, thì thào nói: “Nhưng thỉnh thoảng vẫn hơn ngốc.”

Bàng Sánh liền cầm cuốn vở lên đập khế vào đầu cậu, “Anh mới ngốc!”

Đêm đã khuya, Bàng Sánh thực sự không muốn lôi sách vở ra làm bài nữa, bèn cầm một truyện ngôn tình lên giường đọc còn Cố Minh Tịch thì vẫn ngồi dưới nền nhà giải đề. Thế nhưng cậu rất khó để tập trung như mọi ngày, lý do là tại mấy tiếng động thỉnh thoảng phát ra từ Bàng Sánh đang nằm trên giường.

Những tiếng cười lúc thì “ha ha” lúc lại “hi hi” mà Bàng Sánh phát ra lúc đọc truyện thực sự thử thách dây thần kinh của Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch chỉ biết khế cắn môi, nhẫn nại.

Bàng Sánh còn ăn mấy miếng com cháy, tiếng nhai rộp rộp giòn tan, thỉnh thoảng lại hỏi Cố Minh Tịch một câu: “Này Cố Minh Tịch, anh ăn không? Em đút cho anh nhé?” Ăn com cháy khát nước, cô lại cầm lon co ca lên uống, tiếng co ca lạnh nuốt xuống bụng ừng ực, rồi Bàng Sánh lại lớn tiếng reo hò: “A... Sướng quá!”

Mặt Cố Minh Tịch đen sì, tiếp tục nhẫn nại.

Những điều này còn chấp nhận được, hơn thế nữa, Bàng Sánh còn lăn lộn trên giường, quá đáng nhất là lúc cô lăn đến một vị trí nào đó lại giơ chân ra đá vào lưng Cố Minh Tịch, lại còn tấn công bất ngờ, làm Cố Minh Tịch giật mình, có lần đá mạnh quá suýt làm cậu ngã lăn quay.

Lúc đá phải cậu, Bàng Sánh lại cao giọng hô lên: “Phật Sơn vô ảnh cước.”

Cố Minh Tịch: “...”

Mặc dù mới làm được nửa đề thi nhưng Cố Minh Tịch đành bỏ dở giữa chừng.

Bàng Sánh ngồi trên giường, tay cầm một miếng com cháy, thấy Cố Minh Tịch mặt mũi bí xị đang giơ chân sắp xếp lại chăn nệm, bèn hỏi: “Anh không làm đề nữa à?”

“Ừ.”

“Anh thấy em ồn ào quá à?”

“...”

Cô chớp mắt, nói giọng tội nghiệp: “Hay là anh cứ làm tiếp đi, em không làm phiền anh nữa.”

“Thôi, muộn rồi.” Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, hoàn toàn không có bất cứ cảm giác giận dữ nào, “Ngủ thôi.”

Trước khi đi ngủ phải rửa mặt, đánh răng, đi vệ sinh, Bàng Sánh chuẩn bị cho Cố Minh Tịch bàn chải mới, còn bóp kem đánh răng cho cậu. Cố Minh Tịch đứng bên bồn rửa tay, gác chân phải lên thành bồn, kẹp bàn chải vào kẽ ngón chân rồi khom lưng tự đánh răng.

Làm việc gì ở nhà Bàng Sánh cũng không được thuận tiện và thuần thục như ở nhà mình nên Cố Minh Tịch cũng ngầm đồng ý để Bàng Sánh giúp mình một số việc, ví dụ như chải răng xong, cô sẽ cầm cốc nước để cậu súc miệng, cuối cùng Bàng Sánh chu đáo chuẩn bị khăn ẩm rồi lau mặt cho Cố Minh Tịch.

Đã lâu lắm rồi Cố Minh Tịch không cần người khác giúp mình làm những việc nhỏ như đánh răng, rửa mặt, đến cả Lý Hàm cũng không cần đụng tay vào nữa. Vậy nên khi Bàng Sánh đứng trước mặt, cầm chiếc khăn nóng hơi lau mặt cho cậu, một cảm giác lạ lùng trời dậy trong lòng Cố Minh Tịch. Cậu biết đây có thể được xem như một hành động rất đối thân mật, không phải ai cũng chịu làm giúp cậu những việc như thế này đồng thời chính bản thân cậu cũng không sẽ để hầu hết những người khác giúp đỡ mình.

Đây là một số việc nhỏ cậu có khả năng hoàn thành, vậy nhưng cậu hoàn toàn không bài xích sự giúp đỡ của Bàng Sánh, thậm chí còn thấy thích thú.

Ai bảo em ấy vừa đá mình, đây chỉ là bồi thường mà thôi, Cố Minh Tịch tự nhủ với lòng như vậy.

Khi mỗi người đã yên ấm trong ổ chăn của mình, tâm tư của cả hai đều có chút khác thường.

Bàng Sánh là con gái, đây là phòng riêng của cô nhưng hiện tại đang có một cậu con trai to xác nằm ngay trong lãnh địa của cô. Chăn của cậu thỉnh thoảng sẽ phát ra những tiếng sột soạt, đôi khi lại là tiếng ho bị đè nén, còn lại đa phần là tiếng hít thở đều đều. Trong căn phòng tối om, tiếng hít thở đầy mùi đàn ông trở nên hết sức rõ nét.

Trong lòng Bàng Sánh có chút mất tự nhiên, nhưng thực tế là Cố Minh Tịch còn không thoải mái hơn cô. Mặc dù việc nhà khiến cậu buồn phiền nhưng đầu sao cậu cũng chỉ là một thiếu niên sắp tròn mười bảy, đang trong độ tuổi nhiệt huyết trào dâng, giây phút này, nghĩ đến người con gái đang ngủ trên giường ngay gần đó, trong lòng Cố Minh Tịch không khỏi có chút xao động.

Thế rồi, ngay lập tức cậu cảm thấy bản thân thật biến thái, bản thủ, cảm giác xấu hổ không ngừng kéo tới.

Một người trên giường, một người dưới đất đều trần trọc khó ngủ.

Suy nghĩ của Cố Minh Tịch rồi bời, đúng lúc này, Bàng Sánh lên tiếng: “Cố Minh Tịch, anh ngủ chưa?”

“Chưa.” Cậu đáp.

“Em muốn nói chuyện với anh.”

“...” Giọng cô có vẻ nghiêm túc pha chút thấp thỏm, Cố Minh Tịch thăm tháy căng thẳng, bèn hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Em... Em không biết phải nói thế nào.” Bàng Sánh ôm chần, khẽ cắn môi: “Cố Minh Tịch, em, em...”

Cố Minh Tịch im lặng chờ đợi, mặc dù rất tò mò nhưng cậu không giục mà để cô có đủ thời gian chuẩn bị.

Cuối cùng Bàng Sánh cũng nói ra: “Em muốn xin lỗi anh.”

Điều này thực sự bất ngờ với Cố Minh Tịch, cậu bèn hỏi lại: “Xin lỗi?”

“Em chưa bao giờ nói với anh một tiếng xin lỗi.” Về sự sệt lộ rõ trong giọng nói của Bàng Sánh, cô nói thật chậm: “Chuyện năm xưa, nếu em không ném cái đĩa lên máy biến thế, anh cũng không bị mất đi hai cánh tay. Nếu anh vẫn còn tay, bây giờ bố mẹ anh cũng không cãi vã. Em biết xin lỗi cũng vô dụng nhưng em chưa bao giờ nghiêm túc nói một câu xin lỗi anh. Em... em không dám vì sợ sẽ bị anh mắng. Mặc dù bình thường anh rất tốt với em nhưng em thực sự không biết trong lòng anh có trách móc em không. Em giả vờ như đã quên chuyện ngày đó nhưng thực ra là em không dám nghĩ đến nó, cũng không dám nói với anh, em... Cố Minh Tịch, thực lòng em không xin anh tha lỗi cho em, em cho phép anh trách móc em trong lòng, thế nhưng hôm nay em vẫn muốn nói với anh rằng: Cố Minh Tịch, em thực sự xin lỗi!”

Rất lâu, một sự im lặng kéo dài rất lâu.

Nước mắt tuôn trào nhưng Bàng Sánh không khóc thành tiếng. Cô bọc kín mình trong chăn, không dám nghe tiếng động dưới nền nhà. Cô hy vọng cậu đã ngủ để không nghe thấy những lời cô nói, thậm chí cô còn hy vọng cậu bật dậy, mắng cô một trận nên thân. Có lẽ phải như thế, lòng cô mới dễ chịu hơn một chút.

Dưới giường phát ra một vài tiếng động, Bàng Sánh kéo chăn xuống, ló hai mắt ra nhìn trộm. Cô lấy làm ngạc nhiên vì Cố Minh Tịch thực sự đã lác vai cho chăn rơi xuống và ngồi dậy.

Áo ngủ của Bàng Sánh rất dày nên không thể mặc đi ngủ. Sau khi tắt đèn, Cố Minh Tịch đã lén lút cởi bộ quần áo đó ra, giờ chỉ mặc một chiếc quần lót tứ giác.

Cậu ngồi trên nệm là hai tấm chăn xếp chồng dưới nền nhà, chăn rơi khỏi người, trong căn phòng đen thui lụi, Bàng Sánh vẫn có thể nhìn thấy phần trên để trần của cậu, mặc dù chỉ có một hình bóng cô vẫn có thể cảm nhận được rằng so với mùa hè hơn một năm rưỡi trước, cơ thể Cố Minh Tịch bây giờ rắn rỏi hơn rất nhiều.

Bờ vai cậu rộng lớn hơn, khung xương to, mặc dù không có cơ bắp cuộn cuộn nhưng các đường cong trên cơ thể rõ mồn một, như cuộc lột xác cuối cùng trước khi trưởng thành của một thiếu niên đang lớn.

Cố Minh Tịch cứ im lặng mãi. Hồi lâu sau cậu mới thở dài một tiếng, quay sang nhìn Bàng Sánh. Bàng Sánh liền trằm chằm kín lên đầu.

Cố Minh Tịch mỉm cười, tiếng cười nhẹ nhàng, âm thanh cất lên trong veo như tiếng suối. Cậu nói: “Xin lỗi thì em cũng phải có chút thành ý chứ, trốn như vậy là sao?”

Bàng Sánh chép miệng kéo chăn xuống, cô không ngồi dậy mà quán chần trở mình trên giường, hai tay để dưới cằm, nằm sát mép giường nhìn cậu.

Với độ cao này họ có thể nhìn thẳng vào mắt nhau, Cố Minh Tịch còn cao hơn Bàng Sánh một chút. Cậu nhìn Bàng Sánh với nụ cười thấp thoáng, ánh mắt sáng lấp lánh trong bóng đêm.

Sau đó cậu hơi nghiêng người, khẽ cụng trán mình vào trán Bàng Sánh, chỉ một khoảnh khắc rồi rời đi ngay. Không hiểu sao Bàng Sánh lại đỏ mặt, cô bản thân nhìn cậu thì nghe thấy tiếng nói rành rọt của Cố Minh Tịch:

“Được rồi, anh nhận lời xin lỗi của em và tha thứ cho em đó!”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Năm tháng bi thương

Hôm đó, khi ánh nắng chiếu vào phòng Bàng Sánh qua tấm rèm cửa, Cố Minh Tịch đã thức giấc được một lúc.

Trong lòng vốn đã muộn phiền, lại lạ nhà, lạ giường, chắc chắn Cố Minh Tịch không thể ngủ ngon. Cậu quyết định chui ra khỏi chăn ấm, nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường Bàng Sánh mới có sáu giờ ba mươi phút sáng. Cô gái ngủ trên giường quần chật chần ngủ say, tiếng ngáy khe khẽ vang lên, Bàng Sánh quay lưng về phía Cố Minh Tịch nên cậu chỉ nhìn thấy mái tóc đen xòa tung trên gối.

Trời lạnh lại đang trong kỳ nghỉ, Cố Minh Tịch biết Bàng Sánh thích ngủ nướng nên không nỡ làm ồn đến cô, bèn dùng ngón chân kẹp quần áo vắt lên vai, kẹp cây “không cần giúp đỡ” của mình giữa má và vai rồi rời khỏi phòng.

Hình như Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa cũng chưa dậy, Cố Minh Tịch đi vào nhà vệ sinh, khóa cửa rồi từ tốn bắt đầu các công việc của mình.

Trên người chỉ có độc một cái quần lót nên Cố Minh Tịch thấy toàn thân như đông cứng nhưng vẫn phải kiên nhẫn giải quyết vấn đề sinh lý của mình.

Bình thường sau khi thức giấc, Cố Minh Tịch cũng phải đi vệ sinh như vậy, kẹp cây “không cần giúp đỡ”, khống chế vị trí bằng sức ở bả vai. Thậm chí cả khi còn đang trong trạng thái lơ mơ, cậu vẫn có thể dùng công cụ kéo quần lót lên một cách chuẩn xác, sau đó dùng cây “không cần giúp đỡ” thay bàn tay nâng “chím nhỏ” của mình lên rồi tiến hành “giải quyết nỗi buồn”.

Những động tác này trong mắt người ngoài có lẽ là rất khó, là một việc rất tốn sức nhưng cậu đã thực hiện nó một cách rất điêu luyện thành thạo. Tính ra đã mười năm từ khi cất tay, Cố Minh Tịch đã quen sử dụng đủ kiểu tư thế hay phương pháp kỳ lạ để giải quyết các công việc.

Nhưng lúc này cậu vẫn gặp phải một trở ngại nhỏ, bởi vì cậu mặc quần tứ giác, mép quần dán sát vào bẹn nên rất khó vén lên.

Cố Minh Tịch không dám làm liều, cậu kiên nhẫn thử vài lần mà vẫn không thể vén gấu quần lên được, đành hạ quyết tâm làm giống buổi tối hôm trước, cời hẳn quần ra để đi tiểu.

Cởi quần cũng là một quá trình cần dùng nhiều sức lực, quần lót ngắn nên rất khó kéo xuống, trên tường phòng vệ sinh nhà Bàng Sánh lại không có những công cụ trợ giúp, Cố Minh Tịch chỉ còn cách giơ chân cao hết cỡ, kéo căng mu bàn chân, áp sát bàn chân vào đùi để dùng các ngón chân kéo mép quần xuống.

Cậu nhảy lò cò trong phòng vệ sinh bằng một bên chân, cơ thể chuyển động không ngừng, mất mười phút mới kéo được quần xuống, mu bàn chân phải kéo căng đến phát đau.

Đi tiểu xong, Cố Minh Tịch đứng nghỉ một lát rồi dùng cây “không cần giúp đỡ” tự mặc quần lót vào. Điều đáng mừng là mặc quần đơn giản hơn rất nhiều so với việc phải cời nó ra.

Tranh thủ lúc chưa mặc quần áo, Cố Minh Tịch quyết định đánh răng rửa mặt luôn. Cởi trần dù có lạnh thật nhưng làm việc tiện hơn rất nhiều.

Cố Minh Tịch ngước lên nhìn chính mình trong gương thoáng qua lúc đánh răng, sau một đêm, tóc cậu hơi bù xù, trong miệng toàn bọt kem đánh răng, ngoài ra còn một ít bọt dính lên mặt, cậu nghiêng đầu sang một bên theo bản năng để lau đám bọt đi bằng bả vai khiếm khuyết của mình.

Tầm mặt cậu dừng lại trên bả vai mình, hai bên trái phải đều có sẹo lưu lại sau cuộc phẫu thuật cắt tay dưới nách, đó là dấu vết của hai miếng da bị khâu lại với nhau, bọc lấy phần xương bị cắt đứt bên trong.

Lý Hàm từng thì thầm với cậu vô số lần. Nếu cuộc phẫu thuật năm đó có thể giữ lại một mẫu tay cho Cố Minh Tịch thì tốt quá, cho dù chỉ là hai mươi xentimet hay thậm chí là mười xentimet, thì cũng sẽ giúp đỡ cho cuộc sống của cậu rất nhiều. Song sự thật lại tàn khốc thế đấy, hai tay Cố Minh Tịch bị cắt bỏ đến tận cùng, một mẫu cánh tay cũng chẳng còn.

Từ lâu cậu đã không còn nhớ cảm giác có tay là thế nào, thấy người khác dùng tay lấy các đồ vật hay làm việc, thậm chí trong đầu Cố Minh Tịch cũng chẳng có bất kỳ suy nghĩ nào xuất hiện. Mỗi khi nhìn thấy một món đồ nào đó, phản ứng đầu tiên của cậu là chạm chân vào nó. Cậu có những ngón chân thon dài, linh hoạt, khỏe khoắn, mặc dù không thể hoàn toàn khống chế theo ý mình và càng không thể so sánh với các ngón tay vô cùng linh hoạt của mọi người nhưng Cố Minh Tịch cho rằng, cậu thực lòng rất thích cũng như rất tin tưởng vào hai chân của mình.

Ngón chân thả bả vai đánh răng xuống, cậu lại kẹp cốc nước lên súc miệng. Đứng lúc này, ngoài cửa nhà vệ sinh có tiếng dép lê loẹt quẹt, khóa cửa phát ra tiếng cạch cạch khi bị người ta tác động. Phát hiện trong nhà vệ sinh có người, người đứng ngoài liền đập cửa liên hồi: “Ai ở bên trong thế? Mẹ hả? Mẹ mở cửa cho con đi tiểu một cái đi, con buồn lắm rồi!”

Cố Minh Tịch nhỏ giọng nước trong miệng ra, nói: “Bàng Bàng, anh đây, anh sắp xong rồi, em cố chờ một lát.”

Nghe thấy tiếng nói của Cố Minh Tịch, Bàng Sánh liền im lặng, lát sau mới hỏi: “Vậy anh nhanh lên nhé, xong gọi em.”

Cố Minh Tịch vội vàng súc miệng rồi kẹp lấy khăn mặt bằng chân phải, vò nước, cậu đã dùng một chân làm trụ nên không thể vắt khăn cho khô được, cậu chẳng màng nữa, bèn để nguyên mặt ướt mặc áo.

Bàng Sánh không giục nhưng Cố Minh Tịch cảm thấy rất sốt ruột, cậu muốn mặc nhanh nhưng càng sốt ruột lại càng khó mặc. Cậu sợ Bàng Sánh không chờ được nữa, bèn mặc đại vào rồi mở cửa. Đứng ngoài cửa, vừa nhìn thấy cậu, Bàng Sánh liền bật cười khúc khích: “Cố Minh Tịch, sao anh lại mặc quần áo thế kia?”

Cố Minh Tịch biết đáng về mình lúc này rất không ra sao, đang tính về phòng chỉnh lại thì Bàng Sánh kéo tay.

Cô cẩn thận kéo lại áo cậu cho ngay ngắn, chỉnh lại phần vai áo, sau đó điều chỉnh cho quần cậu thẳng thớm, Cố Minh Tịch bắt đầu đỏ mặt. Bàng Sánh ngược lên nhìn cậu, nhoen miệng cười rạng rỡ: “Cố Minh Tịch, chúc anh buổi sáng tốt lành!”

Cố Minh Tịch ở đó nên Bàng Sánh không ngủ nướng nữa, đi vệ sinh xong liền đánh răng rửa mặt luôn. Chỉ một thoáng sau Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa cũng dậy, Kim Ái Hoa giặt quần áo còn Bàng Thủy Sinh thì chịu trách nhiệm nấu bữa sáng, cuối cùng bốn người quây quần quanh bàn ăn hoành tráng với thịt và rau cùng dưa muối và bánh rán.

“Từ nhỏ Minh Tịch đã thích ăn bánh rán chứ làm đúng không?” Bàng Thủy Sinh rất vui: “Sau này ở xa không thể ăn thường xuyên được, nên cháu hãy tranh thủ mấy ngày này mà ăn cho nhiều vào.”

Cố Minh Tịch nhoen miệng cười.

Bầu không khí gia đình ở nhà Bàng Sánh hoàn toàn khác với nhà cậu, Bàng Thủy Sinh luôn miệng tự nhận mình là đồ nhà quê, nói oang oang nhưng nhiệt tình và trọng nghĩa với người khác. Kim Ái Hoa nhìn bề ngoài đánh đá nhưng thực ra là một người rất mềm lòng. Họ nuôi nấng được một cô con gái tên Bàng Sánh thân kinh thô và dễ tính như Bàng Thủy Sinh nhưng lại hung hăng và tốt bụng chân thành như Kim Ái Hoa.

Ba người cười nói rôm rả trên bàn ăn, Bàng Thủy Sinh mừng Bàng Sánh, Kim Ái Hoa cũng chê tướng ăn của con gái không đẹp nhưng Bàng Sánh vẫn cứ làm nũng với bố mẹ.

Trong trí nhớ của Cố Minh Tịch, sau khi bị thương và phải cắt đi hai cánh tay, cậu không còn làm nũng với bố một lần nào nữa, bởi vì Cố Quốc Tường trở nên rất nghiêm khắc với cậu, nhất là hồi mới bị thương, trong thời gian dạy dỗ cậu dùng hai chân để làm việc, Cố Quốc Tường gần như có thể nói là tàn nhẫn và cay nghiệt.

Hồi đó sau nửa tháng dưỡng thương trong bệnh viện, Cố Minh Tịch cuối cùng cũng được về nhà. Mãi đến thời điểm đó, Cố Quốc Tường ở nước Pháp xa xôi mới xin nghỉ phép về thăm con.

Nhìn đôi vai không còn tròn vẹn của cậu con trai nhỏ tuổi, Cố Quốc Tường như bị sét đánh, anh im lặng rất lâu rồi ra ban công hút thuốc cả đêm.

Sau khi Cố Minh Tịch có thể xuống giường, cậu nhận ra nhiều chuyện không còn như ngày xưa nữa.

Cậu không thể đi lại bình thường, không thể đi trên một đường thẳng, mặc dù ý định là đi hướng này nhưng chưa được mấy bước đã va vào tường hoặc ngã dúi dụi xuống đất.

Thậm chí cậu còn không ngồi được, đang ngồi yên lành trên ghế thì tự nhiên bị ngã rồi không sao đứng dậy được.

Cậu cũng không thể tự ăn cơm mặc đồ, đánh răng rửa mặt, đi vệ sinh, tắm rửa. Tất cả những nhận thức này khiến cậu vô cùng hoảng sợ, cậu nhận ra rằng nếu không có sự giúp đỡ của mẹ, hình như cậu không thể làm được bất cứ việc gì.

Không thể chơi đồ chơi, không thể vẽ tranh, không thể viết chữ, không thể lấy đồ ăn...

Cậu bắt đầu trở nên gắt gỏng, ngày nào cũng khóc lóc đòi lấp tay máy, đòi đi học, cậu sẽ dùng đầu hất đổ mọi thứ trên bàn xuống đất, phun ra tất cả những gì Lý Hàm cho ăn, cậu khóc suốt ngày suốt đêm, khóc đến khản cổ viêm họng... Đến cuối cùng, cậu lại im lặng không nói không rằng, ngày nào cũng thẫn thờ trong nhà.

Sau đó trong một lần Cố Minh Tịch không chịu ăn cơm, Cố Quốc Tường giằng lấy bát cơm trong tay Lý Hàm, nói: “Nó không ăn thì thôi, để đến lúc đói là, anh xem nó có ăn hay không?”

Cố Minh Tịch cũng rất cứng đầu, cậu nhịn ăn khoảng một ngày đêm, Lý Hàm xót con đến rút nước mắt nhưng vẫn bị Cố Quốc Tường cấm không được mang đồ ăn tới cho Cố Minh Tịch.

Đến sáng hôm sau, lúc Cố Quốc Tường và Lý Hàm đang ăn sáng, Cố Minh Tịch vừa đi vừa ngã đến bên cạnh bố mẹ, nhìn bát cháo trên bàn bằng ánh mắt thèm thuồng.

Cố Quốc Tường lấy cho cậu một chiếc ghế, múc một bát cháo để lên bàn rồi bỏ cả thìa vào bát, nói: “Đói thì tự ăn đi.”

Cố Minh Tịch ngơ ngác nhìn bố, Lý Hàm bèn nói: “Quốc Tường...”

“Chẳng lẽ em định dứt cho nó cả đời sao?” Đôi mắt sau lớp kính cận của Cố Quốc Tường lộ rõ vẻ nghiêm khắc, quả thực anh đã quá sắt đá với một đứa trẻ mới hơn sáu tuổi. Anh nói với Cố Minh Tịch: “Bố không cần biết con làm thế nào nhưng con phải tự ăn bát cháo này.”

Đó là lần đầu tiên Cố Minh Tịch tự ăn sau khi mất hai cánh tay.

Cậu không dùng chân cầm thìa vì không biết làm vậy và cũng không nghĩ tới là phải làm bằng cách đó. Cậu chỉ ngồi trên bàn ăn, dùng miệng húp bát cháo. Cậu đói tới rầu ruột nên đành bất chấp tất cả, vờn lưỡi dài hết cỡ liếm láp cháo trong bát. Sau khi ăn được phần trên cùng, lưỡi vói không tới phần dưới, cuống quá bèn cắn thành bát để cái bát nghiêng đi, thế rồi không có gì bất ngờ khi cái bát bị rơi xuống, cháo thì đổ hết vào người.

Cố Quốc Tường ngầm cho phép Lý Hàm lau người cho con. Cậu con trai nhỏ bé của anh cứ khóc ngằn ngặt, Cố Quốc Tường lại múc cho cậu một bát khác, nói: “Minh Tịch, con hãy thử dùng chân cầm thìa ăn đi.”

Đây là sự mở đầu cho cuộc sống bằng chân của Cố Minh Tịch.

Trong một tháng đó, cảnh tượng thường thấy nhất là Cố Minh Tịch vừa khóc hu hu vừa gác cái chân nhỏ lên ghế, ngón chân kẹp thìa đưa com vào miệng. Ngón chân cậu vừa nhỏ vừa ngắn, lại rất khó kẹp chặt thìa nên com sẽ rơi vãi khắp nơi.

Cậu làm đổ bát com, rơi thìa múc mà không ăn được gì, Cố Quốc Tường liền nói với cậu: “Nếu con không tự mình ăn được thì cứ ở đó mà chịu đói, bố mẹ sẽ không dứt tận miệng cho đâu!”

Cố Minh Tịch nhỏ bé không hiểu tại sao bố lại khắt khe với mình như thế, cậu cũng rất muốn ăn com từ té nhưng cậu làm gì có tay. Mọi người chẳng phải đều ăn com bằng tay sao? Tay cậu không còn, tại sao lại phải dùng chân xúc com chứ?

Cố Quốc Tường ở nhà một tháng, Cố Minh Tịch cũng khóc suốt một tháng. Vừa khóc cậu vừa học được cách ăn com bằng chân, sau đó còn học được cách dùng chân làm những việc khác.

Cậu tập ép chân, giờ thẳng chân, ép dây chằng. Ngồi trên nền nhà, Lý Hàm ấn nửa người bên trên của cậu xuống sát hai chân, mười phút, hai mươi phút, nửa tiếng... mồ hôi lạnh túa ra khắp người Cố Minh Tịch, cậu cắn răng thật chặt nhưng không còn rơi nước mắt nữa.

Cố Quốc Tường đứng cạnh bấm giờ: “Hết giờ, con nghỉ được rồi.”

Mặc dù hồi đó rất khổ sở, bố rất khó tính, mẹ chỉ biết khóc nhưng đó cũng là một khoảng thời gian tươi đẹp bởi gia đình họ luôn bên nhau. Cố Minh Tịch nghĩ.

Có lẽ từ giờ trở đi sẽ không còn cơ hội như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Có nếp có tẻ

Trời mùa đông không có nắng làm quần áo Cố Minh Tịch vẫn chưa khô, đồ của Bàn Thủy Sinh lại không hợp với cậu nên Cố Minh Tịch cứ ở lý trong nhà Bàn Sánh, không có ý định ra ngoài đi đâu.

Từ sáng sớm Cố Minh Tịch đã thấy đầu óc hơi văng vát, cổ họng khô khốc, ngứa ngứa. Bữa trưa cậu ăn rất ít, trông rất mệt mỏi và uể oải.

Bàn Thủy Sinh ngồi ở góc bàn đối diện nhìn cậu rồi hỏi: “Minh Tịch, cháu thấy khó chịu trong người à?”

Cố Minh Tịch ngước lên với đôi mắt thoáng mơ màng: “Dạ?”

Lúc này bàn tay Bàn Sánh đã áp lên trán cậu, cô hô lên đầy kinh ngạc: “Cố Minh Tịch, anh sốt rồi!”

Hôm trước Cố Minh Tịch đội mưa đi bộ suốt quãng đường dài, chịu đựng bộ quần áo vừa ướt vừa lạnh trên người quá lâu. Cuối cùng sau một đêm, cậu không chống đỡ được nữa, bắt đầu cảm mạo và phát sốt, còn húng hắng ho.

Ăn xong Bàn Thủy Sinh giục Cố Minh Tịch đi ngủ trưa, dặn cậu phải nghỉ ngơi, uống nhiều nước và uống thuốc hạ sốt. Nếu đến tối mà vẫn chưa giảm sốt, cậu phải đi bệnh viện.

Đám chăn nệm trải dưới nền nhà trong phòng Bàn Sánh đã được cất đi gọn gàng, Cố Minh Tịch ngại không muốn ngủ trên giường Bàn Sánh nhưng Bàn Sánh không nghe theo ý Cố Minh Tịch mà khẳng khái ấn cậu lên giường.

Cô rót một cốc nước ấm và mang vào phòng cùng một viên thuốc hạ sốt, nói: “Há miệng!”

Cố Minh Tịch ngoan ngoãn há miệng, cậu uống thuốc, uống nước dưới bàn tay đỡ đầu của Bàn Sánh rồi cô mở chăn đắp lên người cậu, sau đó cầm nhiệt kế đo thân nhiệt cho Cố Minh Tịch.

Lúc Cố Minh Tịch ngâm nhiệt kế trong miệng, Bàng Sánh chống khuỷu tay lên đùi, một bên tay chống vào má lặng lẽ nhìn cậu. Cố Minh Tịch thấy mắt tự nhiên khi bị nhìn thế, bèn cất giọng không rõ: “Em đang nhìn gì đó?”

“Sắc mặt anh tệ lắm.” Khóe miệng Bàng Sánh trễ xuống, rầu rĩ nói: “Ghét nhất là anh bị ốm, lần nào cũng lâu oi là lâu. Tối nay anh ngủ trên giường, em sẽ nằm dưới nền.”

Đúng là từ nhỏ đến giờ Cố Minh Tịch rất ít khi bị ốm, cho dù là sau khi bị cắt tay, sức đề kháng của cậu vẫn khá tốt nhưng ít bị ốm không có nghĩa là chẳng bao giờ bị ốm. Mỗi lần cảm sốt của cậu đều kéo dài rất lâu, là người ngồi cùng bàn thân niên với cậu, Bàng Sánh hiểu rất rõ về Cố Minh Tịch nên rất sợ cậu bị ốm.

Nghe Bàng Sánh nói vậy, Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không được, việc này không liên quan đến ngủ trên giường hay dưới nền nhà. Hôm qua anh mắc mưa.”

“Đã không liên quan thì em trải chăn nệm ra ngủ dưới nền nhà cũng chẳng sao.”

Cậu khề ho vài tiếng rồi nói: “Không được, em là con gái!”

“Còn anh thì đang ốm.” Bàng Sánh lại giơ tay sờ trán cậu, “Anh không sờ được, có biết thân nhiệt là bao nhiêu độ không?”

Đã đến giờ xem kết quả, Bàng Sánh lấy nhiệt kế ra khỏi miệng Cố Minh Tịch, liếc qua rồi đưa tới trước mặt cậu: “Ba mươi tám độ tám, nhìn thấy chưa?”

“Cũng không cao lắm.” Cố Minh Tịch cười với Bàng Sánh: “Vẫn chưa đến ba mươi chín, thật bất ngờ!”

“Đầu óc anh nóng quá nên hư rồi hả?!” Bàng Sánh bữu môi đứng dậy, vắt khăn qua nước lạnh rồi đắp lên trán Cố Minh Tịch. Cậu chau mày: “Lạnh thế!”

“Lần nào em sốt mẹ em cũng làm cách này để hạ sốt đó.” Bàng Sánh ngồi cạnh cậu, nói: “Em đưa anh về nhà này, nếu mẹ anh về mà thấy anh bị ốm thì em không biết phải để mặt vào đâu nữa.”

Cố Minh Tịch liếc cô, “Rõ ràng là anh chủ động tìm đến em mà.”

Bàng Sánh sùng sốt: “À, đúng rồi!” rồi mỉm cười, “Em nói dối mẹ em đến nỗi tự mình cũng tin luôn.”

Cố Minh Tịch uống thuốc rồi đi ngủ, Bàng Sánh ngồi trên bàn học đọc truyện tranh, xem được một lúc, tầm mắt cô vô tình hướng về phía cuốn sách bài tập được Cố Minh Tịch mang tới.

Bàng Sánh đặt cuốn truyện xuống, cầm cuốn sách kia lên mở ra xem. Một suy nghĩ chợt nảy nờ trong đầu, Cố Minh Tịch nói đề này rất khó với cô, trái tim háo thắng của Bàng Sánh bị khiêu khích, vì vậy cô muốn làm thử xem sao.

Một buổi chiều rảnh rỗi dài đằng đẵng, cô chọn một đề thi dành cho học sinh lớp mười chưa có đáp án rồi tập trung giải quyết nó.

Tiếng ho của Cố Minh Tịch thỉnh thoảng lại xuất hiện, cậu ngủ không ngon, trở mình liên tục nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn. Lúc cậu ho nhiều quá, Bàng Sánh sẽ tới bên nhẹ nhàng vỗ lưng Cố Minh Tịch, chờ đến khi chân mày đang chau lại thật chặt của cậu giãn ra mới quay lại bàn học tiếp tục làm đề.

Chẳng biết đã dùng hết bao nhiêu tờ giấy nháp, cuối cùng Bàng Sánh cũng phải thừa nhận rằng đề thi này thực sự rất khó. Sau khi đề bài đó được cô hoàn thành một cách hoàn toàn không trôi chảy, Bàng Sánh thở phào một hơi dài, cũng chẳng đủ dũng cảm đối chiếu với đáp án cuối sách.

Nhìn đồng hồ thì đã ba tiếng trôi qua, Bàng Sánh ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch và dõi mắt nhìn cậu. Sắc mặt rất tệ, không đỏ bừng mà cũng không trắng bệch, có lẽ nên gọi là hắc hắc. Mối cậu hơi nhếch lên, lông mày xoắn tít lại, Bàng Sánh lấy khăn chườm trán ra khỏi người cậu, chạm tay lên hai má Cố Minh Tịch, vẫn nóng hầm hập.

Cô bèn chạy sang gọi Bàng Thủy Sinh: “Bố ơi Cố Minh Tịch vẫn đang sốt, làm sao bây giờ?”

Bàng Thủy Sinh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lúc nào nó dậy thì đo lại nhiệt độ lần nữa, nếu không giảm thì đi bệnh viện.”

Lúc tỉnh giấc Cố Minh Tịch cảm thấy vô cùng khó chịu, mơ màng mở mắt thì thấy Bàng Sánh đang ngồi bên cạnh rất nghiêm chỉnh. Thấy cậu đã dậy, cô liền hỏi: “Cố Minh Tịch, anh thấy sao?”

Cố Minh Tịch liếm môi, cảm giác như có lửa cháy bùng bùng trong cổ họng, tiếng nói phát ra hơi khàn: “Bàng Bàng, anh khát nước.”

Bàng Sánh vội đi lấy nước, nâng cậu dậy, cho cậu uống. Cố Minh Tịch tu một hơi hết cốc nước rồi ngước lên nhìn Bàng Sánh, đôi mắt đen láy như một chú chó nhỏ đáng thương.

Bàng Sánh lấy nhiệt kế ra: “Cố Minh Tịch, há miệng nào!”

Ba phút sau, Bàng Sánh đọc số: “Ba mươi chín độ hai!”

Cố Minh Tịch thều thào nói: “Cuối cùng cũng vượt quá ba mươi chín độ rồi!”

“Anh chắc ý lắm đúng không?” Bàng Sánh đứng dậy với vẻ mặt nghiêm nghị, “Cố Minh Tịch, thay quần áo thôi. Bố em sẽ đưa anh tới bệnh viện.”

Cố Minh Tịch thực lòng không muốn gây thêm rắc rối cho vợ chồng Bàng Thủy Sinh Kim Ái Hoa. Đang Tết nhất chạy đến nhà người ta ăn chực ngủ nhờ đã khiến cậu khó ngủ lắm rồi, bây giờ lại còn bị ốm đến mức phải đi bệnh viện. Cậu đã nhiều lần nói với Bàng Thủy Sinh là mình không sao, chỉ cần ngủ một giấc là khỏe nhưng Bàng Thủy Sinh nhất định không chịu.

Kim Ái Hoa ở nhà chuẩn bị bữa tối, Bàng Thủy Sinh gọi taxi đưa Cố Minh Tịch và Bàng Sánh tới bệnh viện. Sau khi được lấy máu xét nghiệm, Cố Minh Tịch bị chẩn đoán là cơ thể có hiện tượng bị viêm, đề đề phòng bị nặng hơn thành viêm phổi, bác sĩ cho cậu đi truyền nước.

Lúc đến nơi truyền nước, cô y tá trẻ nhìn cậu bằng ánh mắt rất đổi ngạc nhiên, rồi một y tá đứng tuổi bên cạnh nói: “Truyền ở cổ hoặc mu bàn chân, hỏi ý kiến của bệnh nhân xem sao.”

Cố Minh Tịch nói: “Truyền ở cổ ạ.”

Lúc y tá chọc kim truyền vào người cậu, Bàng Sánh đứng cạnh không dám nhìn thẳng. Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô, khẽ nói: “Đừng sợ, anh không đau.”

Cậu phải truyền mấy chai thuốc nên có lẽ phải hơn ba tiếng mới xong. Bàng Thủy Sinh và Cố Minh Tịch tìm một ghế trống ở khu vực truyền dịch. Bàng Thủy Sinh ngồi được một lát thì nói với Bàng Sánh: “Sánh Sánh, con ở lại đây với Minh Tịch, bố về nấu cháo, một lúc nữa mang đồ ăn tới cho hai đứa, truyền xong phải tám giờ hơn, không thể nhịn đói đến lúc đấy được!”

Cố Minh Tịch rất ngại, không khỏi lên tiếng: “Chú...”

Bàng Thủy Sinh không cho cậu nói tiếp: “Cháu cứ nghỉ ngơi đi, có gì cần giúp thì gọi Sánh Sánh, chú đi khoảng một tiếng thôi.”

Lúc ra khỏi bệnh viện, Bàng Thủy Sinh đốt một liều thuốc lá rồi gọi điện thoại cho Cố Quốc Tường. Sau khi đầu dây bên kia nghe máy, anh nói: “Quốc Tường, rốt cuộc anh đang ở đâu vậy, mau về đi, Minh Tịch ốm rồi!”

Cố Quốc Tường hỏi: “Sao lại thế?”

“Hôm qua trời mưa, thằng bé lại đi bộ rõ lâu, ướt hết cả người nên hôm nay bốc sốt với ho.”

Trong điện thoại, Cố Quốc Tường im lặng một lát rồi nói: “Tôi đang ở tỉnh ngoài, tôi đặt vé máy bay chiều ngày kia rồi.”

“Vậy anh chuyển về thành ngày mai được không?”

“Chắc là không.” Cố Quốc Tường hạ giọng thật khẽ, “Thủy Sinh, tôi không đi một mình.”

Đầu dây bên kia loáng thoáng có tiếng ti vi và giọng một người phụ nữ: “Điện thoại của ai vậy? Tết nhất đi chơi mà còn bận thế...”

Cố Quốc Tường bịt điện thoại lại, nói: “Em trật tự đi!”

Tất cả đều đã lọt vào tai Bàng Thủy Sinh, mặc dù trong lòng rất muốn chửi bậy nhưng anh vẫn kiềm chế lại, nói: “Thế A Hàm bây giờ đang ở đâu? Anh gọi điện thoại cho A Hàm đi! Nói với cô ấy Minh Tịch bị ốm, chắc chắn mẹ thằng bé sẽ về.”

“Tôi gọi rồi, điện thoại của mẹ nó cứ tắt máy suốt!”

“Gọi máy cố định ở nhà ấy, dù thế nào anh cũng phải có số điện thoại ở nhà mẹ vợ chứ!”

“...” Cố Quốc Tường thở dài, “Tôi thực sự không có, mấy năm nay mới về đó được hai, ba lần.”

Bàng Thủy Sinh không còn gì để nói, trước khi ngắt máy, anh gầm lên: “Mẹ kiếp! Nếu các người không cần thằng bé nữa cứ để đó ông nuôi!”

Đang trong kỳ nghỉ Tết nên người tới bệnh viện truyền nước không nhiều, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh ngồi trong góc, ngược lên là có thể nhìn thấy tivi lắp trên tường.

Cố Minh Tịch vẫn mặc bộ đồ ở nhà, khoác trên người là tấm chăn mạng từ nhà tới. Bàng Sánh kéo cao chiếc chăn lên cho cậu để người khác không chú ý tới cơ thể không đầy đủ của Cố Minh Tịch nữa.

Kể ra đây mới là lần đầu tiên Bàng Sánh đến bệnh viện truyền nước cùng Cố Minh Tịch, cô không biết phải để ý những gì, cuối cùng Cố Minh Tịch ngược lên thấy chai nước truyền đã hết mới bảo Bàng Sánh gọi y tá tới thay thuốc.

Cố Minh Tịch rất uể oải, không có sức nói chuyện. Vì vậy mỗi lần liếc mắt về phía Bàng Sánh đều thấy cô đang chống cằm nhìn mình.

“Anh biết anh rất đẹp trai.” Cậu nhếch môi nhoen miệng cười, “Nhưng cũng không đến mức để em phải nhìn chăm chăm như vậy chứ?”

“Đồ tự kỷ!” Bàng Sánh xấu hổ làm bộ muốn đánh cậu, Cố Minh Tịch vội xin tha: “Nữ hiệp! Cẩn thận kim truyền trên cổ anh đó!”

Bàng Sánh liền bỏ tay xuống, chép miệng nói: “Đã ốm còn thêm đòn!”

Cố Minh Tịch cười khúc khích với cô, nói: “Cũng chỉ mình em suốt ngày đánh anh thôi, trong khu tập thể kim khí có ai mà không biết anh bị em bắt nạt từ nhỏ đến giờ?”

“Nói linh tinh!” Bàng Sánh lại định cúi vẹo, thấy cậu đang ôm mới thu tay về, “Em bắt nạt anh lúc nào! Em như thế mà gọi là bắt nạt anh hả? Hôm qua bố em còn bảo em không được bắt nạt anh, có ý gì đây?”

Thấy cô giận thật, Cố Minh Tịch cười giả lả: “Trêu em thôi mà.”

“Hừ.” Bàng Sánh quay ngoắt đi, chỉ một lát sau, trên bắp chân xuất hiện cảm giác lạ, cúi xuống thì thấy chân Cố Minh Tịch, cậu không đi tất, dùng ngón chân kéo nhẹ ống quần cô, bảo: “Này, anh thực sự chỉ trêu em thôi, đừng giận!”

Bàng Sánh quay sang nhìn cậu, Cố Minh Tịch vẫn cười, “Hay là để em đánh mấy cái xí xóa nhé!”

“Đồ thần kinh!” Bàng Sánh đá cậu một cái, thế rồi cả hai cùng phì cười.

Bàng Thủy Sinh mang com đến bằng cặp lồng giữ nhiệt, không kịp ninh cháo nên anh chỉ nấu một ít cháo trắng cho Cố Minh Tịch ăn kèm chút ruốc và dưa cải.

Cố Minh Tịch không thể tự ăn nên Bàng Thủy Sinh dứt cho cậu, Bàng Sánh liền nói: “Để con làm cho.”

Cô bưng bát cháo ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch, dứt cho cậu từng thìa cháo một, thỉnh thoảng nước cháo tràn ra khóe miệng, cô lại dùng giấy lau sạch cho cậu.

Dứt được vài miếng, Bàng Sánh bèn trêu: “Lớp một em phải dứt com cho anh, không ngờ đến lớp mười em vẫn phải dứt cho anh ăn.”

Cố Minh Tịch nhìn cô với vẻ không vui rồi cụp mắt lại.

Người truyền dịch kế bên là một bà lão được hai cô con gái chăm sóc. Họ thấy Bàng Sánh và Cố Minh Tịch lúc trước còn lời qua tiếng lại, bây giờ cô bé lại dứt cháo cho cậu nhóc. Thực ra họ không hiểu tại sao cậu thiếu niên sức dài vai rộng này lại không tự xúc ăn, nhưng người đang bị ốm có thể nào thì cũng dễ hiểu.

Một cô con gái của bà lão nói chuyện với Bàng Thủy Sinh: “Anh ơi, cả hai đứa nhóc này đều là con anh à?”

Bàng Sánh cười khà: “Đúng rồi, con anh cả đây, một trai một gái.”

“Anh em phải không?”

“Ừ.”

“Có nếp có tẻ, đúng là đáng hâm mộ thật. Hai đứa trẻ nhà anh ngoan nhỉ, vừa nãy em theo dõi chúng nó, thấy hai đứa rất tình cảm”

Nghe thấy thế, Bàng Sánh vội liếc nhìn Cố Minh Tịch thì thấy mặt cậu đỏ như cà chua chín, cũng đang nhìn trộm mình.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Có nếp có tẻ

Trời mùa đông không có nắng làm quần áo Cố Minh Tịch vẫn chưa khô, đồ của Bàng Thủy Sinh lại không hợp với cậu nên Cố Minh Tịch cứ ở lý trong nhà Bàng Sánh, không có ý định ra ngoài đi đâu.

Từ sáng sớm Cố Minh Tịch đã thấy đầu óc hơi văng vát, cổ họng khô khốc, ngứa ngứa. Bữa trưa cậu ăn rất ít, trông rất mệt mỏi và uể oải.

Bàng Thủy Sinh ngồi ở góc bàn đối diện nhìn cậu rồi hỏi: “Minh Tịch, cháu thấy khó chịu trong người à?”

Cố Minh Tịch ngước lên với đôi mắt thoáng mơ màng: “Dạ?”

Lúc này bàn tay Bàng Sánh đã áp lên trán cậu, cô hô lên đầy kinh ngạc: “Cố Minh Tịch, anh sốt rồi!”

Hôm trước Cố Minh Tịch đội mưa đi bộ suốt quãng đường dài, chịu đựng bộ quần áo vừa ướt vừa lạnh trên người quá lâu. Cuối cùng sau một đêm, cậu

không chống đỡ được nữa, bắt đầu cảm mạo và phát sốt, còn húng hắng ho.

Ăn xong Bàng Thủy Sinh giục Cố Minh Tịch đi ngủ trưa, dặn cậu phải nghỉ ngơi, uống nhiều nước và uống thuốc hạ sốt. Nếu đến tối mà vẫn chưa giảm sốt, cậu phải đi bệnh viện.

Đám chăn nệm trải dưới nền nhà trong phòng Bàng Sánh đã được cất đi gọn gàng, Cố Minh Tịch ngại không muốn ngủ trên giường Bàng Sánh nhưng Bàng Sánh không nghe theo ý Cố Minh Tịch mà khẳng khái ấn cậu lên giường.

Cô rót một cốc nước ấm và mang vào phòng cùng một viên thuốc hạ sốt, nói: “Há miệng!”

Cố Minh Tịch ngoan ngoãn há miệng, cậu uống thuốc, uống nước dưới bàn tay đỡ đầu của Bàng Sánh rồi cô mờ chăn đắp lên người cậu, sau đó cầm nhiệt kế đo thân nhiệt cho Cố Minh Tịch.

Lúc Cố Minh Tịch ngậm nhiệt kế trong miệng, Bàng Sánh chống khuỷu tay lên đùi, một bên tay chống vào má lặng lẽ nhìn cậu. Cố Minh Tịch thấy mắt tự nhiên khi bị nhìn thế, bèn cất giọng không rõ: “Em đang nhìn gì đó?”

“Sắc mặt anh tẻ lắm.” Khóe miệng Bàng Sánh trẻ xuống, rầu rĩ nói: “Ghét nhất là anh bị ốm, lần nào cũng lâu oi là lâu. Tối nay anh ngủ trên giường, em sẽ nằm dưới nền.”

Đúng là từ nhỏ đến giờ Cố Minh Tịch rất ít khi bị ốm, cho dù là sau khi bị cắt tay, sức đề kháng của cậu vẫn khá tốt nhưng ít bị ốm không có nghĩa là chẳng bao giờ bị ốm. Mỗi lần cảm sốt của cậu đều kéo dài rất lâu, là người ngồi cùng bàn thân niên với cậu, Bàng Sánh hiểu rất rõ về Cố Minh Tịch nên rất sợ cậu bị ốm.

Nghe Bàng Sánh nói vậy, Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không được, việc này không liên quan đến ngủ trên giường hay dưới nền nhà. Hôm qua anh mắc mưa.”

“Đã không liên quan thì em trải chăn nệm ra ngủ dưới nền nhà cũng chẳng sao.”

Cậu khề ho vài tiếng rồi nói: “Không được, em là con gái!”

“Còn anh thì đang ốm.” Bàng Sánh lại giơ tay sờ trán cậu, “Anh không sờ được, có biết thân nhiệt là bao nhiêu độ không?”

Đã đến giờ xem kết quả, Bàng Sánh lấy nhiệt kế ra khỏi miệng Cố Minh Tịch, liếc qua rồi đưa tới trước mặt cậu: “Ba mươi tám độ tám, nhìn thấy chưa?”

“Cũng không cao lắm.” Cố Minh Tịch cười với Bàng Sánh: “Vẫn chưa đến ba mươi chín, thật bất ngờ!”

“Đầu óc anh nóng quá nên hư rồi hả?!” Bàng Sánh bữu môi đứng dậy, vắt khăn qua nước lạnh rồi đắp lên trán Cố Minh Tịch. Cậu chau mày: “Lạnh thế!”

“Lần nào em sốt mẹ em cũng làm cách này để hạ sốt đó.” Bàng Sánh ngồi cạnh cậu, nói: “Em đưa anh về nhà này, nếu mẹ anh về mà thấy anh bị ốm thì em không biết phải để mặt vào đâu nữa.”

Cố Minh Tịch liếc cô, “Rõ ràng là anh chủ động tìm đến em mà.”

Bàng Sánh sùng sốt: “À, đúng rồi!” rồi mỉm cười, “Em nói dối mẹ em đến nỗi tự mình cũng tin luôn.”

Cố Minh Tịch uống thuốc rồi đi ngủ, Bàng Sánh ngồi trên bàn học đọc truyện tranh, xem được một lúc, tầm mắt cô vô tình hướng về phía cuốn sách bài tập được Cố Minh Tịch mang tới.

Bàng Sánh đặt cuốn truyện xuống, cầm cuốn sách kia lên mở ra xem. Một suy nghĩ chợt nảy nờ trong đầu, Cố Minh Tịch nói đề này rất khó với cô, trái tim háo thắng của Bàng Sánh bị khiêu khích, vì vậy cô muốn làm thử xem sao.

Một buổi chiều rảnh rỗi dài đằng đẵng, cô chọn một đề thi dành cho học sinh lớp mười chưa có đáp án rồi tập trung giải quyết nó.

Tiếng ho của Cố Minh Tịch thỉnh thoảng lại xuất hiện, cậu ngủ không ngon, trở mình liên tục nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn. Lúc cậu ho nhiều quá, Bàng Sánh sẽ tới bên nhẹ nhàng vỗ lưng Cố Minh Tịch, chờ đến khi chân mày đang chau lại thật chặt của cậu giãn ra mới quay lại bàn học tiếp tục làm đề.

Chẳng biết đã dùng hết bao nhiêu tờ giấy nháp, cuối cùng Bàng Sánh cũng phải thừa nhận rằng đề thi này thực sự rất khó. Sau khi đề bài đó được cô hoàn thành một cách hoàn toàn không trôi chảy, Bàng Sánh thở phào một hơi dài, cũng chẳng đủ dũng cảm đối chiếu với đáp án cuối sách.

Nhìn đồng hồ thì đã ba tiếng trôi qua, Bàng Sánh ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch và dõi mắt nhìn cậu. Sắc mặt rất tẻ, không đỏ bừng mà cũng không trắng bệch, có lẽ nên gọi là hắc hắc. Mũi cậu hơi nhếch lên, lông mày xoắn tít lại, Bàng Sánh lấy khăn chườm trán ra khỏi người cậu, chạm tay lên hai má Cố Minh Tịch, vẫn nóng hầm hập.

Cô bèn chạy sang gọi Bàng Thủy Sinh: “Bố ơi Cố Minh Tịch vẫn đang sốt, làm sao bây giờ?”

Bàng Thủy Sinh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lúc nào nó dậy thì đo lại nhiệt độ lần nữa, nếu không giảm thì đi bệnh viện.”

Lúc tỉnh giấc Cố Minh Tịch cảm thấy vô cùng khó chịu, mơ màng mở mắt thì thấy Bàng Sánh đang ngồi bên cạnh rất nghiêm chỉnh. Thấy cậu đã dậy, cô

liền hỏi: “Cố Minh Tịch, anh thấy sao?”

Cố Minh Tịch liếm môi, cảm giác như có lửa cháy bùng bùng trong cổ họng, tiếng nói phát ra hơi khàn: “Bàng Bàng, anh khát nước.”

Bàng Sánh vội đi lấy nước, nâng cậu dậy, cho cậu uống. Cố Minh Tịch tu một hơi hết cốc nước rồi ngược lên nhìn Bàng Sánh, đôi mắt đen láy như một chú chó nhỏ đáng thương.

Bàng Sánh lấy nhiệt kế ra: “Cố Minh Tịch, há miệng nào!”

Ba phút sau, Bàng Sánh đọc số: “Ba mươi chín độ hai!”

Cố Minh Tịch thều thào nói: “Cuối cùng cũng vượt quá ba mươi chín độ rồi!”

“Anh đặc ý lắm đúng không?” Bàng Sánh đứng dậy với vẻ mặt nghiêm nghị, “Cố Minh Tịch, thay quần áo thôi. Bố em sẽ đưa anh tới bệnh viện.”

Cố Minh Tịch thực lòng không muốn gây thêm rắc rối cho vợ chồng Bàng Thủy Sinh Kim Ái Hoa. Đàng Tết nhất chạy đến nhà người ta ăn chực ngủ nhờ đã khiến cậu khó ngủ lắm rồi, bây giờ lại còn bị ốm đến mức phải đi bệnh viện. Cậu đã nhiều lần nói với Bàng Thủy Sinh là mình không sao, chỉ cần ngủ một giấc là khỏe nhưng Bàng Thủy Sinh nhất định không chịu.

Kim Ái Hoa ở nhà chuẩn bị bữa tối, Bàng Thủy Sinh gọi taxi đưa Cố Minh Tịch và Bàng Sánh tới bệnh viện. Sau khi được lấy máu xét nghiệm, Cố Minh Tịch bị chẩn đoán là cơ thể có hiện tượng bị viêm, đề đề phòng bị nặng hơn thành viêm phổi, bác sĩ cho cậu đi truyền nước.

Lúc đến nơi truyền nước, cô y tá trẻ nhìn cậu bằng ánh mắt rất đỗi ngạc nhiên, rồi một y tá đứng tuổi bên cạnh nói: “Truyền ở cổ hoặc mu bàn chân, hỏi ý kiến của bệnh nhân xem sao.”

Cố Minh Tịch nói: “Truyền ở cổ ạ.”

Lúc y tá chọc kim truyền vào người cậu, Bàng Sánh đứng cạnh không dám nhìn thẳng. Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô, khẽ nói: “Đừng sợ, anh không đau.”

Cậu phải truyền mấy chai thuốc nên có lẽ phải hơn ba tiếng mới xong. Bàng Thủy Sinh và Cố Minh Tịch tìm một ghế trống ở khu vực truyền dịch. Bàng Thủy Sinh ngồi được một lát thì nói với Bàng Sánh: “Sánh Sánh, con ở lại đây với Minh Tịch, bố về nấu cháo, một lúc nữa mang đồ ăn tới cho hai đứa, truyền xong phải tám giờ hơn, không thể nhịn đói đến lúc đấy được!”

Cố Minh Tịch rất ngại, không khỏi lên tiếng: “Chú...”

Bàng Thủy Sinh không cho cậu nói tiếp: “Cháu cứ nghỉ ngơi đi, có gì cần giúp thì gọi Sánh Sánh, chú đi khoảng một tiếng thôi.”

Lúc ra khỏi bệnh viện, Bàng Thủy Sinh đốt một điếu thuốc lá rồi gọi điện thoại cho Cố Quốc Tường. Sau khi đầu dây bên kia nghe máy, anh nói: “Quốc Tường, rốt cuộc anh đang ở đâu vậy, mau về đi, Minh Tịch ốm rồi!”

Cố Quốc Tường hỏi: “Sao lại thế?”

“Hôm qua trời mưa, thằng bé lại đi bộ rồi lâu, ướt hết cả người nên hôm nay bốc sốt với ho.”

Trong điện thoại, Cố Quốc Tường im lặng một lát rồi nói: “Tôi đang ở tỉnh ngoài, tôi đặt vé máy bay chiều ngày kia rồi.”

“Vậy anh chuyển về thành ngày mai được không?”

“Chắc là không.” Cố Quốc Tường hạ giọng thật khẽ, “Thủy Sinh, tôi không đi một mình.”

Đầu dây bên kia loáng thoáng có tiếng ti vi và giọng một người phụ nữ: “Điện thoại của ai vậy? Tết nhất đi chơi mà còn bận thế...”

Cố Quốc Tường bịt điện thoại lại, nói: “Em trật tự đi!”

Tất cả đều đã lọt vào tai Bàng Thủy Sinh, mặc dù trong lòng rất muốn chửi bậy nhưng anh vẫn kiềm chế lại, nói: “Thế A Hàm bây giờ đang ở đâu? Anh gọi điện thoại cho A Hàm đi! Nói với cô ấy Minh Tịch bị ốm, chắc chắn mẹ thằng bé sẽ về.”

“Tôi gọi rồi, điện thoại của mẹ nó cứ tắt máy suốt!”

“Gọi máy cố định ở nhà ấy, dù thế nào anh cũng phải có số điện thoại ở nhà mẹ vợ chứ!”

“...” Cố Quốc Tường thở dài, “Tôi thực sự không có, mấy năm nay mới về đó được hai, ba lần.”

Bàng Thủy Sinh không còn gì để nói, trước khi ngắt máy, anh gầm lên: “Mẹ kiếp! Nếu các người không cần thằng bé nữa cứ để đó ông nuôi!”

Đang trong kỳ nghỉ Tết nên người tới bệnh viện truyền nước không nhiều, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh ngồi trong góc, ngược lên là có thể nhìn thấy tivi lấp trên tường.

Cố Minh Tịch vẫn mặc bộ đồ ở nhà, khoác trên người là tấm chăn mang từ nhà tới. Bàn Sảnh kéo cao chiếc chăn lên cho cậu để người khác không chú ý tới cơ thể không đầy đủ của Cố Minh Tịch nữa.

Kể ra đây mới là lần đầu tiên Bàn Sảnh đến bệnh viện truyền nước cùng Cố Minh Tịch, cô không biết phải để ý những gì, cuối cùng Cố Minh Tịch ngược lên thấy chai nước truyền đã hết mới bảo Bàn Sảnh gọi y tá tới thay thuốc.

Cố Minh Tịch rất uể oải, không có sức nói chuyện. Vì vậy mỗi lần liếc mắt về phía Bàn Sảnh đều thấy cô đang chống cằm nhìn mình.

“Anh biết anh rất đẹp trai.” Cậu nhếch môi nhoen miệng cười, “Nhưng cũng không đến mức để em phải nhìn chăm chăm như vậy chứ?”

“Đồ tự kỷ!” Bàn Sảnh xấu hổ làm bộ muốn đánh cậu, Cố Minh Tịch vội xin tha: “Nữ hiệp! Cẩn thận kim truyền trên cổ anh đó!”

Bàn Sảnh liền bỏ tay xuống, chếp miệng nói: “Đã ốm còn thêm đòn!”

Cố Minh Tịch cười khúc khích với cô, nói: “Cũng chỉ mình em suốt ngày đánh anh thôi, trong khu tập thể kim khí có ai mà không biết anh bị em bắt nạt từ nhỏ đến giờ?”

“Nói linh tinh!” Bàn Sảnh lại định cầu véo, thấy cậu đang ôm mới thu tay về, “Em bắt nạt anh lúc nào! Em như thế mà gọi là bắt nạt anh hả? Hôm qua bố em còn bảo em không được bắt nạt anh, có ý gì đây?”

Thấy cô giận thật, Cố Minh Tịch cười giả lả: “Trêu em thôi mà.”

“Hừ.” Bàn Sảnh quay ngoắt đi, chỉ một lát sau, trên bắp chân xuất hiện cảm giác lạ, cúi xuống thì thấy chân Cố Minh Tịch, cậu không đi tất, dùng ngón chân kéo nhẹ ống quần cô, bảo: “Đây, anh thực sự chỉ trêu em thôi, đừng giận!”

Bàn Sảnh quay sang nhìn cậu, Cố Minh Tịch vẫn cười, “Hay là để em đánh mấy cái xí xóa nhé!”

“Đồ thần kinh!” Bàn Sảnh đá cậu một cái, thế rồi cả hai cùng phì cười.

Bàn Thủy Sinh mang com đến bằng cặp lồng giữ nhiệt, không kịp ninh cháo nên anh chỉ nấu một ít cháo trắng cho Cố Minh Tịch ăn kèm chút ruốc và dưa cải.

Cố Minh Tịch không thể tự ăn nên Bàn Thủy Sinh đút cho cậu, Bàn Sảnh liền nói: “Để con làm cho.”

Cô bưng bát cháo ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch, đút cho cậu từng thìa cháo một, thỉnh thoảng nước cháo tràn ra khóe miệng, cô lại dùng giấy lau sạch cho cậu.

Đút được vài miếng, Bàn Sảnh bèn trêu: “Lớp một em phải đút com cho anh, không ngờ đến lớp mười em vẫn phải đút cho anh ăn.”

Cố Minh Tịch nhìn cô với vẻ không vui rồi cụp mắt lại.

Người truyền dịch kế bên là một bà lão được hai cô con gái chăm sóc. Họ thấy Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch lúc trước còn lời qua tiếng lại, bây giờ cô bé lại đút cháo cho cậu nhóc. Thực ra họ không hiểu tại sao cậu thiếu niên sức dài vai rộng này lại không tự xúc ăn, nhưng người đang bị ốm có thể nào thì cũng dễ hiểu.

Một cô con gái của bà lão nói chuyện với Bàn Thủy Sinh: “Anh ơi, cả hai đứa nhóc này đều là con anh à?”

Bàn Sảnh cười khà: “Đúng rồi, con anh cả đây, một trai một gái.”

“Anh em phải không?”

“Ừ.”

“Có nếp có tẻ, đúng là đáng hâm mộ thật. Hai đứa trẻ nhà anh ngoan nhỉ, vừa này em theo dõi chúng nó, thấy hai đứa rất tình cảm.”

Nghe thấy thế, Bàn Sảnh vội liếc nhìn Cố Minh Tịch thì thấy mặt cậu đỏ như cà chua chín, cũng đang nhìn trộm mình.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Có nếp có tẻ

Trời mùa đông không có nắng làm quần áo Cổ Minh Tịch vẫn chưa khô, đồ của Bằng Thủy Sinh lại không hợp với cậu nên Cổ Minh Tịch cứ ở lý trong nhà Bằng Sánh, không có ý định ra ngoài đi đâu.

Từ sáng sớm Cổ Minh Tịch đã thấy đầu óc hơi văng vát, cổ họng khô khốc, ngứa ngáy. Bữa trưa cậu ăn rất ít, trông rất mệt mỏi và uể oải.

Bằng Thủy Sinh ngồi ở góc bàn đối diện nhìn cậu rồi hỏi: “Minh Tịch, cháu thấy khó chịu trong người à?”

Cổ Minh Tịch ngước lên với đôi mắt thoảng mơ màng: “Dạ?”

Lúc này bàn tay Bằng Sánh đã áp lên trán cậu, cô hô lên đầy kinh ngạc: “Cổ Minh Tịch, anh sốt rồi!”

Hôm trước Cổ Minh Tịch đội mưa đi bộ suốt quãng đường dài, chịu đựng bộ quần áo vừa ướt vừa lạnh trên người quá lâu. Cuối cùng sau một đêm, cậu không chống đỡ được nữa, bắt đầu cảm mạo và phát sốt, còn húng hắng ho.

Ăn xong Bằng Thủy Sinh giục Cổ Minh Tịch đi ngủ trưa, dặn cậu phải nghỉ ngơi, uống nhiều nước và uống thuốc hạ sốt. Nếu đến tối mà vẫn chưa giảm sốt, cậu phải đi bệnh viện.

Đám chăn nệm trải dưới nền nhà trong phòng Bằng Sánh đã được cất đi gọn gàng, Cổ Minh Tịch ngại không muốn ngủ trên giường Bằng Sánh nhưng Bằng Sánh không nghe theo ý Cổ Minh Tịch mà khẳng khái ấn cậu lên giường.

Cô rót một cốc nước ấm và mang vào phòng cùng một viên thuốc hạ sốt, nói: “Há miệng!”

Cổ Minh Tịch ngoan ngoãn há miệng, cậu uống thuốc, uống nước dưới bàn tay đỡ đầu của Bằng Sánh rồi cô mở chăn đắp lên người cậu, sau đó cầm nhiệt kế đo thân nhiệt cho Cổ Minh Tịch.

Lúc Cổ Minh Tịch ngậm nhiệt kế trong miệng, Bằng Sánh chống khuỷu tay lên đùi, một bên tay chống vào má lặng lẽ nhìn cậu. Cổ Minh Tịch thấy mắt tự nhiên khi bị nhìn thế, bèn cất giọng không rõ: “Em đang nhìn gì đó?”

“Sắc mặt anh tẻ lắm.” Khóe miệng Bằng Sánh trẻ xuống, rầu rĩ nói: “Ghét nhất là anh bị ốm, lần nào cũng lâu ời là lâu. Tối nay anh ngủ trên giường, em sẽ nằm dưới nền.”

Đúng là từ nhỏ đến giờ Cổ Minh Tịch rất ít khi bị ốm, cho dù là sau khi bị cắt tay, sức đề kháng của cậu vẫn khá tốt nhưng ít bị ốm không có nghĩa là chẳng bao giờ bị ốm. Mỗi lần cảm sốt của cậu đều kéo dài rất lâu, là người ngồi cùng bàn thân niên với cậu, Bằng Sánh hiểu rất rõ về Cổ Minh Tịch nên rất sợ cậu bị ốm.

Nghe Bằng Sánh nói vậy, Cổ Minh Tịch lắc đầu: “Không được, việc này không liên quan đến ngủ trên giường hay dưới nền nhà. Hôm qua anh mắc mưa.”

“Đã không liên quan thì em trải chăn nệm ra ngủ dưới nền nhà cũng chẳng sao.”

Cậu khề ho vài tiếng rồi nói: “Không được, em là con gái!”

“Còn anh thì đang ốm.” Bằng Sánh lại giơ tay sờ trán cậu, “Anh không sờ được, có biết thân nhiệt là bao nhiêu độ không?”

Đã đến giờ xem kết quả, Bằng Sánh lấy nhiệt kế ra khỏi miệng Cổ Minh Tịch, liếc qua rồi đưa tới trước mặt cậu: “Ba mươi tám độ tám, nhìn thấy chưa?”

“Cũng không cao lắm.” Cổ Minh Tịch cười với Bằng Sánh: “Vẫn chưa đến ba mươi chín, thật bất ngờ!”

“Đầu óc anh nóng quá nên hư rồi hả?!” Bằng Sánh bữu môi đứng dậy, vắt khăn qua nước lạnh rồi đắp lên trán Cổ Minh Tịch. Cậu chau mày: “Lạnh thế!”

“Lần nào em sốt mẹ em cũng làm cách này để hạ sốt đó.” Bằng Sánh ngồi cạnh cậu, nói: “Em đưa anh về nhà này, nếu mẹ anh về mà thấy anh bị ốm thì em không biết phải để mặt vào đâu nữa.”

Cổ Minh Tịch liếc cô, “Rõ ràng là anh chủ động tìm đến em mà.”

Bằng Sánh sùng sốt: “À, đúng rồi!” rồi mỉm cười, “Em nói dối mẹ em đến nỗi tự mình cũng tin luôn.”

Cổ Minh Tịch uống thuốc rồi đi ngủ, Bằng Sánh ngồi trên bàn học đọc truyện tranh, xem được một lúc, tầm mắt cô vô tình hướng về phía cuốn sách bài tập được Cổ Minh Tịch mang tới.

Bằng Sánh đặt cuốn truyện xuống, cầm cuốn sách kia lên mở ra xem. Một suy nghĩ chợt nảy nờ trong đầu, Cổ Minh Tịch nói đề này rất khó với cô, trái tim háo thắng của Bằng Sánh bị khiêu khích, vì vậy cô muốn làm thử xem sao.

Một buổi chiều rảnh rỗi dài đằng đẵng, cô chọn một đề thi dành cho học sinh lớp mười chưa có đáp án rồi tập trung giải quyết nó.

Tiếng ho của Cổ Minh Tịch thỉnh thoảng lại xuất hiện, cậu ngủ không ngon, trở mình liên tục nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn. Lúc cậu ho nhiều quá, Bằng Sánh sẽ tới bên nhẹ nhàng vỗ lưng Cổ Minh Tịch, chờ đến khi chân mày đang chau lại thật chặt của cậu giãn ra mới quay lại bàn học tiếp tục làm đề.

Chẳng biết đã dùng hết bao nhiêu tờ giấy nháp, cuối cùng Bằng Sánh cũng phải thừa nhận rằng đề thi này thực sự rất khó. Sau khi đề bài đó được cô hoàn thành một cách hoàn toàn không trôi chảy, Bằng Sánh thở phào một hơi dài, cũng chẳng đủ dũng cảm đối chiếu với đáp án cuối sách.

Nhìn đồng hồ thì đã ba tiếng trôi qua, Bằng Sánh ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch và dõi mắt nhìn cậu. Sắc mặt rất tệ, không đỏ bừng mà cũng không trắng bệch, có lẽ nên gọi là hốc hác. Mũi cậu hơi nhếch lên, lông mày xoắn tít lại, Bằng Sánh lấy khăn chườm trán ra khỏi người cậu, chạm tay lên hai má Cố Minh Tịch, vẫn nóng hầm hập.

Cô bèn chạy sang gọi Bằng Thủy Sinh: “Bố ơi Cố Minh Tịch vẫn đang sốt, làm sao bây giờ?”

Bằng Thủy Sinh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lúc nào nó dậy thì đo lại nhiệt độ lần nữa, nếu không giảm thì đi bệnh viện.”

Lúc tỉnh giấc Cố Minh Tịch cảm thấy vô cùng khó chịu, mơ màng mở mắt thì thấy Bằng Sánh đang ngồi bên cạnh rất nghiêm chỉnh. Thấy cậu đã dậy, cô liền hỏi: “Cố Minh Tịch, anh thấy sao?”

Cố Minh Tịch liếm môi, cảm giác như có lửa cháy bùng bùng trong cổ họng, tiếng nói phát ra hơi khàn: “Bằng Bằng, anh khát nước.”

Bằng Sánh vội đi lấy nước, nâng cậu dậy, cho cậu uống. Cố Minh Tịch tu một hơi hết cốc nước rồi ngược lên nhìn Bằng Sánh, đôi mắt đen láy như một chú chó nhỏ đáng thương.

Bằng Sánh lấy nhiệt kế ra: “Cố Minh Tịch, há miệng nào!”

Ba phút sau, Bằng Sánh đọc số: “Ba mươi chín độ hai!”

Cố Minh Tịch thều thào nói: “Cuối cùng cũng vượt quá ba mươi chín độ rồi!”

“Anh đặc ý lắm đúng không?” Bằng Sánh đứng dậy với vẻ mặt nghiêm nghị, “Cố Minh Tịch, thay quần áo thôi. Bố em sẽ đưa anh tới bệnh viện.”

Cố Minh Tịch thực lòng không muốn gây thêm rắc rối cho vợ chồng Bằng Thủy Sinh Kim Ái Hoa. Đang Tết nhất chạy đến nhà người ta ăn chực ngủ nhờ đã khiến cậu khó ngủ lắm rồi, bây giờ lại còn bị ốm đến mức phải đi bệnh viện. Cậu đã nhiều lần nói với Bằng Thủy Sinh là mình không sao, chỉ cần ngủ một giấc là khỏe nhưng Bằng Thủy Sinh nhất định không chịu.

Kim Ái Hoa ở nhà chuẩn bị bữa tối, Bằng Thủy Sinh gọi taxi đưa Cố Minh Tịch và Bằng Sánh tới bệnh viện. Sau khi được lấy máu xét nghiệm, Cố Minh Tịch bị chẩn đoán là cơ thể có hiện tượng bị viêm, đề đề phòng bị nặng hơn thành viêm phổi, bác sĩ cho cậu đi truyền nước.

Lúc đến nơi truyền nước, cô y tá trẻ nhìn cậu bằng ánh mắt rất đổi ngạc nhiên, rồi một y tá đứng tuổi bên cạnh nói: “Truyền ở cổ hoặc mu bàn chân, hỏi ý kiến của bệnh nhân xem sao.”

Cố Minh Tịch nói: “Truyền ở cổ ạ.”

Lúc y tá chọc kim truyền vào người cậu, Bằng Sánh đứng cạnh không dám nhìn thẳng. Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô, khẽ nói: “Đừng sợ, anh không đau.”

Cậu phải truyền mấy chai thuốc nên có lẽ phải hơn ba tiếng mới xong. Bằng Thủy Sinh và Cố Minh Tịch tìm một ghế trống ở khu vực truyền dịch. Bằng Thủy Sinh ngồi được một lát thì nói với Bằng Sánh: “Sánh Sánh, con ở lại đây với Minh Tịch, bố về nấu cháo, một lúc nữa mang đồ ăn tới cho hai đứa, truyền xong phải tám giờ hơn, không thể nhịn đói đến lúc đấy được!”

Cố Minh Tịch rất ngại, không khỏi lên tiếng: “Chú...”

Bằng Thủy Sinh không cho cậu nói tiếp: “Cháu cứ nghỉ ngơi đi, có gì cần giúp thì gọi Sánh Sánh, chú đi khoảng một tiếng thôi.”

Lúc ra khỏi bệnh viện, Bằng Thủy Sinh đốt một điếu thuốc lá rồi gọi điện thoại cho Cố Quốc Tường. Sau khi đầu dây bên kia nghe máy, anh nói: “Quốc Tường, rốt cuộc anh đang ở đâu vậy, mau về đi, Minh Tịch ốm rồi!”

Cố Quốc Tường hỏi: “Sao lại thế?”

“Hôm qua trời mưa, thằng bé lại đi bộ rõ lâu, ướt hết cả người nên hôm nay bốc sốt với ho.”

Trong điện thoại, Cố Quốc Tường im lặng một lát rồi nói: “Tôi đang ở tỉnh ngoài, tôi đặt vé máy bay chiều ngày kia rồi.”

“Vậy anh chuyển về thành ngày mai được không?”

“Chắc là không.” Cố Quốc Tường hạ giọng thật khẽ, “Thủy Sinh, tôi không đi một mình.”

Đầu dây bên kia loáng thoáng có tiếng ti vi và giọng một người phụ nữ: “Điện thoại của ai vậy? Tết nhất đi chơi mà còn bận thế...”

Cố Quốc Tường bịt điện thoại lại, nói: “Em trật tự đi!”

Tất cả đều đã lọt vào tai Bằng Thủy Sinh, mặc dù trong lòng rất muốn chửi bậy nhưng anh vẫn kiềm chế lại, nói: “Thế A Hàm bây giờ đang ở đâu? Anh

gọi điện thoại cho A Hàm đi! Nói với cô ấy Minh Tịch bị ốm, chắc chắn mẹ thằng bé sẽ về.”

“Tôi gọi rồi, điện thoại của mẹ nó cứ tắt máy suốt!”

“Gọi máy cố định ở nhà ấy, dù thế nào anh cũng phải có số điện thoại ở nhà mẹ vợ chứ!”

“...” Cố Quốc Tường thở dài, “Tôi thực sự không có, mấy năm nay mới về đó được hai, ba lần.”

Bàng Thủy Sinh không còn gì để nói, trước khi ngắt máy, anh gầm lên: “Mẹ kiếp! Nếu các người không cần thằng bé nữa cứ để đó ông nuôi!”

Đang trong kỳ nghỉ Tết nên người tới bệnh viện truyền nước không nhiều, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh ngồi trong góc, ngược lên là có thể nhìn thấy tivi lắp trên tường.

Cố Minh Tịch vẫn mặc bộ đồ ở nhà, khoác trên người là tấm chăn mang từ nhà tới. Bàng Sánh kéo cao chiếc chăn lên cho cậu để người khác không chú ý tới cơ thể không đầy đủ của Cố Minh Tịch nữa.

Kể ra đây mới là lần đầu tiên Bàng Sánh đến bệnh viện truyền nước cùng Cố Minh Tịch, cô không biết phải để ý những gì, cuối cùng Cố Minh Tịch ngược lên thấy chai nước truyền đã hết mới bảo Bàng Sánh gọi y tá tới thay thuốc.

Cố Minh Tịch rất uể oải, không có sức nói chuyện. Vì vậy mỗi lần liếc mắt về phía Bàng Sánh đều thấy cô đang chống cằm nhìn mình.

“Anh biết anh rất đẹp trai.” Cậu nhếch môi nhoen miệng cười, “Nhưng cũng không đến mức để em phải nhìn chăm chăm như vậy chứ?”

“Đồ tự kỷ!” Bàng Sánh xấu hổ làm bộ muốn đánh cậu, Cố Minh Tịch vội xin tha: “Nữ hiệp! Cẩn thận kim truyền trên cổ anh đó!”

Bàng Sánh liền bỏ tay xuống, chép miệng nói: “Đã ốm còn thêm đòn!”

Cố Minh Tịch cười khúc khích với cô, nói: “Cũng chỉ mình em suốt ngày đánh anh thôi, trong khu tập thể kim khí có ai mà không biết anh bị em bắt nạt từ nhỏ đến giờ?”

“Nói linh tinh!” Bàng Sánh lại định câu véo, thấy cậu đang ôm môi thu tay về, “Em bắt nạt anh lúc nào! Em như thế mà gọi là bắt nạt anh hả? Hôm qua bố em còn bảo em không được bắt nạt anh, có ý gì đây?”

Thấy cô giận thật, Cố Minh Tịch cười giả lả: “Trêu em thôi mà.”

“Hừ.” Bàng Sánh quay ngoắt đi, chỉ một lát sau, trên bắp chân xuất hiện cảm giác lạ, cúi xuống thì thấy chân Cố Minh Tịch, cậu không đi tất, dùng ngón chân kéo nhẹ ống quần cô, bảo: “Này, anh thực sự chỉ trêu em thôi, đừng giận!”

Bàng Sánh quay sang nhìn cậu, Cố Minh Tịch vẫn cười, “Hay là để em đánh mấy cái xí xóa nhé!”

“Đồ thần kinh!” Bàng Sánh đá cậu một cái, thế rồi cả hai cùng phì cười.

Bàng Thủy Sinh mang com đến bằng cặp lồng giữ nhiệt, không kịp ninh cháo nên anh chỉ nấu một ít cháo trắng cho Cố Minh Tịch ăn kèm chút ruốc và dưa cải.

Cố Minh Tịch không thể tự ăn nên Bàng Thủy Sinh đút cho cậu, Bàng Sánh liền nói: “Để con làm cho.”

Cô bưng bát cháo ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch, đút cho cậu từng thìa cháo một, thỉnh thoảng nước cháo tràn ra khóe miệng, cô lại dùng giấy lau sạch cho cậu.

Đút được vài miếng, Bàng Sánh bèn trêu: “Lớp một em phải đút com cho anh, không ngờ đến lớp mười em vẫn phải đút cho anh ăn.”

Cố Minh Tịch nhìn cô với vẻ không vui rồi cụp mắt lại.

Người truyền dịch kế bên là một bà lão được hai cô con gái chăm sóc. Họ thấy Bàng Sánh và Cố Minh Tịch lúc trước còn lòi qua tiếng lại, bây giờ cô bé lại đút cháo cho cậu nhóc. Thực ra họ không hiểu tại sao cậu thiếu niên sức dài vai rộng này lại không tự xúc ăn, nhưng người đang bị ốm có thể nào thì cũng dễ hiểu.

Một cô con gái của bà lão nói chuyện với Bàng Thủy Sinh: “Anh ơi, cả hai đứa nhóc này đều là con anh à?”

Bàng Sánh cười khà: “Đúng rồi, con anh cả đây, một trai một gái.”

“Anh em phải không?”

“Ừ.”

“Có nếp có tẻ, đúng là đáng hâm mộ thật. Hai đứa trẻ nhà anh ngoan nhì, vừa nãy em theo dõi chúng nó, thấy hai đứa rất tình cảm”

Nghe thấy thế, Bàng Sánh vội liếc nhìn Cố Minh Tịch thì thấy mặt cậu đỏ như cà chua chín, cũng đang nhìn trộm mình.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người phù hợp

Những ngày nghỉ tiếp theo, Bàng Sánh không còn gặp Cố Minh Tịch một lần nào nữa. Tranh thủ lúc bố mẹ đi làm, Bàng Sánh gọi điện tới cho cậu, Cố Minh Tịch kể với cô là Lý Hàm đã trở lại vào buổi tối cậu về cùng bố. Một ngày nay chị đã đi làm bình thường, ngày ngày đến cơ quan bằng xe của Cố Quốc Tường.

Bàng Sánh không dám hỏi Cố Minh Tịch sau này bố mẹ cậu sẽ thế nào, mà Cố Minh Tịch chủ động cho cô biết đáp án.

“Hai người làm lành rồi, bố anh cam đoan sẽ không bao giờ tái phạm nữa, mẹ anh đã tha lỗi cho bố anh.”

Cậu không nói nhiều, chỉ duy nhất một câu này.

Trong lòng Bàng Sánh đã có thành kiến với Cố Quốc Tường nên từ thâm tâm cô không mấy tin tưởng, thế nhưng nghe Cố Minh Tịch nói ra một cách bình thản như thế, cô cũng không tiện nói thêm gì cả.

Dù sao cô cũng luôn hy vọng cuộc sống gia đình cậu luôn bình ổn, hòa thuận và mỹ mãn.

Trung tuần tháng hai bắt đầu học kỳ mới, Bàng Sánh vui vẻ đạp xe đến trường. Còn chưa vào cổng, cô đã trông thấy hình bóng đặc biệt đang sai bước trên con đường đi bộ. Cách nhau một khoảng rất xa, Bàng Sánh lớn tiếng gọi: “Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch ngoái lại rồi nhoen miệng cười ngay khi nhìn thấy cô. Bàng Sánh đạp xe tới cạnh cậu rồi nhảy xuống, đầu tiên cúi xuống nhìn chân Cố Minh Tịch – xỏ giày và đi tất nữa. Rất hài lòng vì điều này, Bàng Sánh quay sang nhìn xung quanh rồi hỏi: “Ồ, sao anh lại đi hướng này nhỉ, trạm xe bus ở kia mà.”

Cô chỉ tay về phía đối diện. Thề đi xe bus treo lủng lẳng trên cổ, Cố Minh Tịch nói: “Anh không lên xe chuyển tiếp theo mà đi bộ từ trạm trung chuyển tới đây.”

Bàng Sánh dắt xe đi vào trường cùng cậu, hỏi: “Phải đi bao lâu?”

“Chắc là nửa tiếng, nếu nhanh thì hơn hai mươi phút.”

Bàng Sánh suy nghĩ rồi nói: “Đi lối này sẽ phải đi qua xưởng Trọng Cơ đúng không?”

“Ừ.”

“Nói đó nguy hiểm lắm.” Bàng Sánh nói: “Em thấy anh vẫn nên đi xe bus thì hơn.”

Xưởng Trọng Cơ là một nơi kiểu như thôn quê giữa lòng thành phố E, ở đó tập trung rất nhiều người lao động tỉnh lẻ, hoàn cảnh sống kém, lại nhiều xưởng sản xuất nhỏ nên tình hình an ninh xưa nay vẫn không ra sao.

“Ồ đó nhiều trộm cắp lắm!” Bàng Sánh thở dài, “Anh phải chú ý an toàn, nếu ai đó có thể đi học cùng anh thì tốt quá!”

Đang nói chuyện thì Cố Minh Tịch bị một bàn tay vỗ vai từ phía sau.

“Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch và Bàng Sánh cùng quay lại thì gặp Trương Chi Nhã. Cô gái này có đôi má lúm đồng tiền rất sâu, đuôi tóc dài bện lại lắc lư đến tận hông, bên trên là chiếc áo bông màu hồng, dưới là quần jeans ống loe. Chiếc quần co giãn ôm lấy đôi chân thon thả, phần ống quần còn có họa tiết thêu tinh xảo, vừa nhìn đã biết từ trên xuống dưới đều là đồ mới tinh.

“Chúc mừng năm mới.” Trương Chi Nhã vẫy tay với Cố Minh Tịch rồi chu miệng nói giọng giận dỗi, “Cố Minh Tịch, sao nghỉ Tết mà cậu bận rộn quá vậy, ngày nào cũng phải đến nhà họ hàng hay sao mà tớ không hẹn được cậu ra ngoài chơi?”

Bàng Sánh bĩu môi, hơi liếc mắt nhìn Cố Minh Tịch. Rõ ràng đợt nghỉ Tết vừa qua cậu chẳng bận gì, ngày nào cũng ru rú ở nhà, làm gì có họ hàng nào mà tới?

Cố Minh Tịch nói: “Họ hàng nhà tớ đông, với lại tớ ở xa nên không tiện ra ngoài.”

Tường Chi Nhã đáp: “Nếu xa tớ có thể tới đón cậu mà, tớ còn chưa được đến nhà cậu chơi lần nào.”

Vừa đi vừa nói chuyện, bất ngờ Tường Chi Nhã chuyển sang nhìn Bằng Sánh: “Cua ơi, cậu định mang xe vào lớp à?”

Bằng Sánh thoáng sững sốt rồi mới nhận ra cô đang dắt xe đạp đến gần khu giảng đường, đã đi qua nhà để xe tự bao giờ.

Cố Minh Tịch đi cạnh khẽ bật cười, Bằng Sánh lườm cậu một cái rồi dắt xe quay lại, mới đi được hai bước cô bất ngờ đứng lại, reo lên: “Cố Minh Tịch, anh đứng đó đợi em một lát, chúng ta cùng lên lớp!”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Ừ.”

Tường Chi Nhã khẽ lẩm bẩm: “Ngồi cùng bàn cả ngày còn chưa đủ sao mà phải lên lớp với nhau?”

Cố Minh Tịch hỏi: “Cậu vừa nói gì vậy?”

Cô nàng liền mỉm cười: “Không có gì.”

Bằng Sánh vẫn chưa quay lại, Cố Minh Tịch và Tường Chi Nhã đứng đợi ở dưới sân. Sau khi hai người trò chuyện được vài câu, Tường Chi Nhã hỏi Cố Minh Tịch: “Cho tớ hỏi một câu nhé, Cua thực sự không phải bạn gái của cậu hả?”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy... Cậu đã có bạn gái chưa?”

“Chưa.” Cố Minh Tịch chặn ngay lời nói tiếp theo của cô bạn, cậu chủ động nói trước bằng ngữ điệu rõ ràng rành mạch: “Tớ cho rằng cấp ba không phải thời điểm yêu đương, nên chú tâm vào việc học hành!”

Tường Chi Nhã ngơ ngác nhìn cậu. Thế rồi bất ngờ một tiếng cười khe khẽ vang lên bên cạnh họ, Cố Minh Tịch quay lại thì thấy Tiêu Úc Tĩnh đeo cặp đi vào khu nhà, thấy Cố Minh Tịch đang đỏ mặt nhìn mình, cô nói: “Mr. Ostrich, as long you meet right person, love is beautiful thing which had no tradi with your study.”

Cách phát âm giọng Anh-Mỹ của cô thật tuyệt vời, giọng nói du dương dễ nghe, Tường Chi Nhã không hiểu hết nhưng Cố Minh Tịch thì hiểu được toàn bộ. Đúng lúc này Bằng Sánh đeo cặp sách chạy về phía họ, đuôi tóc được bện gọn phía sau vung vẩy qua lại, cô vui vẻ reo lên: “Em tới rồi đây!”

Tiêu Úc Tĩnh nhìn cô rồi lại quay sang nhìn Cố Minh Tịch bằng ánh mắt sâu kín, sau đó mới tùm tùm cười đi vào khu giảng đường.

Lần này mặt Cố Minh Tịch đỏ bừng hơn nữa.

Vào lớp, sau khi cả hai ngồi xuống vị trí của mình, Bằng Sánh hỏi cậu: “Trong kỳ nghỉ Tường Chi Nhã có hẹn anh đi chơi à?”

“Ừ.” Cố Minh Tịch gật gù, “Nói là đi chùa, gọi điện tới nhà anh suốt hai ngày liền.”

“Tại sao anh không đi?”

Cố Minh Tịch nhìn cô một cách khó hiểu, “Sao anh phải đi?”

“Anh cứ ở nhà mãi mà không thấy chán à, có người rủ đi chơi, anh ra ngoài cũng tốt mà.” Bằng Sánh chun mũi nằm xuống mặt bàn nhìn cậu.

Cố Minh Tịch đang dùng chân sắp xếp lại cặp sách. Đôi tất hờ ngón làm cậu thấy rất khó lấy đồ, đang tính tranh thủ lúc Bằng Sánh không chú ý cời tất ra thì mới kéo một cái, Bằng Sánh đã túm chặt cổ chân cậu.

“Không được cời!” Cô trừng mắt với cậu, “Khó lắm mới khỏi ốm, anh lại muốn đi truyền nước hả?”

Cố Minh Tịch nhìn cô một lát, đành đầu hàng, “Được rồi, em bỏ tay ra đi, anh không cời nữa.”

Bằng Sánh bỏ tay ra, còn nói thêm: “Thực ra nếu có người rủ đi chơi mà anh thấy ngại thì cứ gọi điện cho em, em có thể đi cùng mà Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch dùng chân nhét cặp sách vào ngăn bàn, không ngược lên nhìn cô: “Chẳng phải em không thích Tường Chi Nhã sao?”

“Em đâu có không thích cậu ấy.” Bằng Sánh thoáng ngại ngùng, “Chỉ là em không thân với cậu ấy thôi.”

Cố Minh Tịch tùm tùm cười: “Hôm đó em còn chê cậu ấy tóc dài.”

“Em, em...” Bằng Sánh nói dối: “Bố em bảo phụ nữ tóc dài nào ngắn, anh chưa nghe câu này bao giờ à? Tóc Tường Chi Nhã dài đến gót chân, chẳng hiểu cậu ấy gọi đầu kiểu gì nhỉ?”

Cố Minh Tịch chỉ cười.

Bàng Sánh ngồi im một lúc rồi lấy đầu bút chọc vào eo Cổ Minh Tịch: “Này Cổ Minh Tịch, anh thích con gái tóc dài hay tóc ngắn?”

“...” Không đáp.

“Em đang hỏi anh đó!”

“Tóc dài.” Cậu quay sang nhìn cô bằng ánh mắt đầy dịu dàng.

Bàng Sánh hạ giọng thật khẽ hỏi cậu, đôi mắt lấp lánh ánh sáng: “VẬY... Cổ Minh Tịch, anh đã thích ai chưa?”

Lần này Cổ Minh Tịch mở to mắt, gạt đầu, nói ra một chữ thật rành rọt: “Rồi.”

Tác giả giải thích về câu nói tiếng Anh của Tiêu Úc Tinh: “Mr Đà Điều, đến khi gặp được người phù hợp, cậu sẽ thấy tình yêu là một điều kỳ diệu chứ không hề mâu thuẫn với việc học hành.”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điều Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Sự cố trên đường đi

Cậu nói: “Rồi.”

Hai mắt Bàng Sánh lập tức mở to hết cỡ, cô hoàn toàn không ngờ Cổ Minh Tịch lại đưa ra câu trả lời như vậy. Lúc ở trường, gần như cô luôn kè kè bên cậu từng giây từng phút, hoàn toàn chẳng nhận ra cậu có tình cảm với bất kỳ bạn nữ nào. Bàng Sánh liền nghiêng người sát về phía Cổ Minh Tịch, hỏi: “Ai vậy?”

Cổ Minh Tịch nhìn cô rồi bất ngờ hỏi lại: “Còn em, em đã thích ai chưa?”

“Anh nói là ai trước đi.”

“Em trả lời câu hỏi của anh trước đi.”

Bàng Sánh chau mày, nhìn lên những bạn học ngồi gần đó, hình như không có ai chú ý đến họ, cô khẽ nói với Cổ Minh Tịch: “Em rất thích một người.”

Cổ Minh Tịch thoáng sững sờ, vội hỏi theo bản năng: “Ai vậy?”

“Anh nói anh thích ai trước đi.”

“Em trả lời rồi anh sẽ nói.”

“Đồ xỏ lá. Chẳng phải anh cũng biết sao...” Bàng Sánh ghé sát vào tai Cổ Minh Tịch, thì thầm với cậu: “Tạ Ích.”

Tạ Ích?

À, thì ra là Tạ Ích.

Cổ Minh Tịch cụp mắt lại, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào hai bàn chân đang đặt trên mặt bàn của mình.

Cậu dùng ngón chân kẹp cây bút lên, não bộ trống rỗng.

Tạ Ích, quả nhiên là Tạ Ích.

Sau khi nói ra bí mật trong lòng mình cho Cổ Minh Tịch biết, Bàng Sánh xấu hổ vô cùng, cô năn nỉ Cổ Minh Tịch: “Anh không được nói với người khác đâu đây, em chỉ nói với một mình anh thôi!”

Cổ Minh Tịch mỉm môi không lên tiếng.

Bàng Sánh đâu có dễ dàng buông tha cho cậu, cô túm tay áo cậu, hỏi: “Anh vẫn chưa nói cho em biết là anh thích ai?”

Lúc này Cổ Minh Tịch sao có thể nghĩ ra một ai đó “làm cho mình thích” được, cậu há miệng ra thở rồi nói: “Là... một cô gái học cùng lớp về với anh, em không biết cô ấy đâu.”

“Hả?” Bàng Sánh lấy làm nghi ngờ, “Sao em chưa bao giờ nghe anh nói nhỉ?”

Cậu vẫn cứng miệng: “Em không biết người ta, anh kể với em làm gì?”

“Cô ấy học trường nào vậy? Tên là gì? Có xinh không?” Bàng Sánh chống cằm hào hứng hỏi: “Cô ấy có biết anh thích mình không? Anh đã tỏ tình với cô ấy chưa?”

“Cô ấy...” Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi quay sang nhìn Bàng Sánh đang ngồi bên cạnh, nói: “Cô ấy không cao, tầm khoảng như em, trông rất đáng yêu, thường xuyên biểu lộ cảm xúc trên gương mặt, lúc cười lên rất xinh. Cô ấy không biết anh thích cô ấy, anh cũng không có ý định thổ lộ bởi vì cô ấy đã thích người khác rồi.”

“À...” Bàng Sánh lấy làm tiếc nuối, bèn lên giọng an ủi cậu: “Cố Minh Tịch, không sao đâu, anh xem Tạ Ích cũng không biết em thích cậu ấy, em cũng không định tỏ tình, bọn mình đúng là đồng cảnh ngộ.”

Sau đó cô nở nụ cười ngờ ngạc nhiên.

Bàng Sánh rất tin vào những lời Cố Minh Tịch nói, lý do là vì Cố Minh Tịch chưa bao giờ nói dối cô. Cậu nói cậu đang thích một bạn nữ cùng lớp học vẽ, cô cũng tin sái cổ.

Cô biết trong lớp không thiếu các bạn nữ có tình cảm với cậu. Bàng Sánh không chỉ là bạn cùng bàn mà còn thân thiết với Cố Minh Tịch nên thậm chí có hai cô gái còn cố tình thân thiết với cô, bóng gió hỏi han chuyện của Cố Minh Tịch, cậu đã có bạn gái chưa, cậu có sở thích gì, cuối tuần cậu thường làm gì...

Lệ Hiểu Yến nói với Bàng Sánh: “Cố Minh Tịch đúng là đẹp trai thật đấy, mặc dù cậu ấy ít nói, còn dùng chân làm việc nhưng tớ vẫn thấy cậu ấy vô cùng đẹp trai, có cảm giác như thần tiên không vướng bụi trần vậy.”

Bàng Sánh ngây ngô hỏi: “Thế nào là không vướng bụi trần?”

“Không vướng bụi trần nghĩa là... vô cùng siêu phàm và thoát tục ấy, ôi trời, đến câu này mà cậu còn không hiểu, ý là Cố Minh Tịch như thần tiên ấy.” Về e thẹn lỏ trên gương mặt Lệ Hiểu Yến.

Thần tiên... siêu phàm thoát tục?

Trong đầu Bàng Sánh hiện lên một vài hình ảnh của Cố Minh Tịch: Cố Minh Tịch ngã từ trên xe đạp vào con chó rồi bị nó cắn dã man, Cố Minh Tịch trượt chân ngã xuống tuyết, Cố Minh Tịch giơ chân phải lên lấy đồ làm chân trái mất thăng bằng phải nhảy lò cò, Cố Minh Tịch đói quá ăn như hổ vồ, Cố Minh Tịch sợ đến mức nói năng lắp bắp khi vô tình nhìn thấy bộ phim “khó tin”, Cố Minh Tịch nhịn tiểu đến mức mặt mũi nhăn nhó, và cả hình ảnh trong trí nhớ là Cố Minh Tịch với gương mặt đỏ bừng lúc đi tiểu...

A ha... Đó không phải không vướng bụi trần, mà là già vờ thể thôi.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng nhau lớn lên từ tám bé, đến giờ đã sắp mười sáu năm, hai người chưa một lần rời xa nhau. Cho dù bây giờ không còn là hàng xóm nữa, thì khi ở lớp, họ vẫn là bạn thân ngồi cùng bàn. Họ là người chứng kiến một vài sự kiện mang tính bước ngoặt trong cuộc đời đối phương, thậm chí trong sự cố khiến Cố Minh Tịch phải cắt đi hai tay, Bàng Sánh là người chứng kiến từ đầu đến cuối.

Trong mắt Bàng Sánh, giới tính của Cố Minh Tịch đã trở nên vô cùng nhạt nhòa. Cô có mấy bạn nữ thân như Vương Đình Đình hỏi cấp một, Tôn Minh Phương hỏi cấp hai và bây giờ là Trịnh Xảo Xảo, khi nói chuyện với nhau, họ sẽ thì thầm nói về những điều thầm kín của con gái nhưng Bàng Sánh luôn cảm thấy người mà cô có thể chia sẻ nhiều bí mật nhất thực ra là Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh sẽ nói xấu về một bạn nữ nào đó trong lớp với Cố Minh Tịch mà không sợ cậu sẽ nói cho mọi người biết. Cô cũng sẽ chê bai giáo viên nào đó mặc đồ rất xấu với cậu mà không sợ cậu sẽ đi méc thầy cô. Mỗi lần đến kỳ nguyệt san, mặc dù không đau bụng quần quai nhưng Bàng Sánh luôn cảm thấy rất khó chịu, cô sẽ thoải mái nói cho Cố Minh Tịch biết, dặn cậu đừng trêu chọc mình. Ngay cả những khi bố mẹ cãi nhau, Bàng Sánh cũng sẽ túm ngay lấy Cố Minh Tịch rồi òa khóc thật to ngay trước mặt cậu vào những lúc thấy buồn bã.

Bàng Sánh vừa ý lại vào Cố Minh Tịch mà cũng rất yên tâm về cậu. Cô thừa nhận khi nghe thấy Cố Minh Tịch đã có người trong lòng, cô cảm thấy rất chua xót, thế nhưng khi biết cô gái đó không phải học sinh trường Nhất Trung mà chỉ được gặp Cố Minh Tịch cùng lắm một tuần một lần, tự nhiên cô lại thấy thật may mắn.

Cuối cùng khi Cố Minh Tịch nói trong lòng cô gái đó đã có người khác, Bàng Sánh lại bắt đầu thấy bất bình thay cậu.

Một Cố Minh Tịch giỏi giang như vậy! Vậy mà cái người nào đó kia lại không thích! Đúng là không có mắt!

Tóm lại đối với Bàng Sánh, Cố Minh Tịch là người bạn thân nhất, tốt nhất của mình, cậu có ý nghĩa phi thường với cô, thế nhưng xưa nay ý nghĩa đó chẳng hề liên quan gì đến tình cảm nam nữ.

Bàng Sánh cho rằng Cố Minh Tịch cũng như mình, tuyệt đối không thể thích người bạn thân là mình được!

Tan học, Bàng Sánh phải tới sân vận động tập bóng bàn, Cố Minh Tịch chào tạm biệt cô rồi đi một mình tới trạm xe bus.

Cậu đợi vài phút thì một chiếc xe bus trở tới, thấy cửa sau xe toàn người là người, Cổ Minh Tịch từ bỏ ý định chen lên.

Đợi thêm một lúc nữa vẫn không thấy xe đến, Cổ Minh Tịch quyết định đi bộ nửa tiếng đến trạm xe về khu tập thể mới như buổi sáng.

Lại một lần nữa đi qua xưởng Trọng Cơ, tâm trạng không tốt nên Cổ Minh Tịch cầm cúi đi thật chậm, thỉnh thoảng còn nhấc chân đá hòn sỏi nhỏ trên đường, hoàn toàn không biết có hai người đang theo sát mình phía sau.

Đến một góc vắng vẻ, hai người kia bước tới chặn trước mặt Cổ Minh Tịch, một người bên trái một người bên phải. Một tên tóc húi cua nói: “Anh bạn nhỏ, năm mới được mừng tuổi khá lắm phải không, cho anh mấy ít tiền mua bao thuốc lá đi.”

Cổ Minh Tịch đứng tại chỗ ngược lên nhìn hai tên du côn, đang định đi vòng qua chúng thì bị tên tóc vàng chặn lại: “Này, đưa tiền mừng tuổi đây, tụi anh sẽ không làm khó dễ chú em nữa.”

Cổ Minh Tịch nói: “Tiền trong túi quần bên trái, hai người tự lấy đi!”

Tóc húi cua và tóc vàng đã sớm chú ý đến cơ thể thiếu mất hai cánh tay của Cổ Minh Tịch nên cho dù cậu có cao hơn thì chúng cũng không sợ. Tên tóc húi cua sấn sỏ tới móc túi quần cậu, mặc dù Cổ Minh Tịch rất phớt lờ nhưng trong túi cậu cũng chỉ có hai mươi đồng, tên đó tỏ vẻ không hài lòng: “Này, nhìn chú em mặc toàn đồ hàng hiệu, chắc không chỉ có từng này tiền đâu nhỉ?”

Cổ Minh Tịch bình tĩnh nói: “Tôi chỉ có ngần ấy tiền thôi.”

Tên tóc húi cua đã túm lấy cặp sách của cậu: “Để anh xem trong cặp sách của học sinh bây giờ có những gì nào. Này chú em, nói dối là không ngoan đâu nhé. Anh cảnh cáo chú em trước, nếu anh không tìm được đồng nào thêm, anh sẽ thả chú mày ngay, chỉ cần anh tìm được một đồng, hừ hừ...”

Cặp sách bị ném xuống mặt đất, Cổ Minh Tịch vội quay đầu bỏ chạy không một giây lưỡng lự.

Chẳng biết nghĩ gì tên tóc húi cua vội vàng đuổi theo, xung quanh khu vực xưởng Trọng Cơ rất nhiều xe đạp và xe đạp điện, đường lại hẹp, Cổ Minh Tịch vừa bị một chiếc xe đạp điện cản lại thì đã bị tên tóc húi tóm gọn.

Cổ Minh Tịch nhìn hắn ta chăm chăm: “Tiền trong cặp, cho các người hết, mau thả cho tôi đi!”

Ánh mắt cậu điềm nhiên không một tia hoảng hốt nhưng lại ẩn chứa sự khinh bỉ và giận dữ sâu kín. Tên tóc húi nhìn cậu một lát rồi đánh vào đầu cậu đánh “bốp” một tiếng sau đó đá thật mạnh vào đùi cậu.

“Mày có ý gì hả? Coi bọn tao là ăn xin chắc?” Hắn ta túm lấy lưng áo Cổ Minh Tịch, chẳng màng tới cậu nhóc đang giãy dụa, hắn ta kéo xềnh xệch cậu vào một ngõ nhỏ: “Bây giờ học sinh ngày càng hư đốn!”

Cổ Minh Tịch hô to: “Tôi cho các anh toàn bộ số tiền, đều ở trong cặp ấy! Các anh tự lấy đi! Tôi không cần lấy lại cặp! Mau thả tôi về!”

“Aha.” Tên đầu húi cua cười nhạt rồi đẩy Cổ Minh Tịch ngã dúi dụi xuống đất, Cổ Minh Tịch gắng gượng đứng dậy thì bị tên đó thụi một cú vào bụng.

Tên tóc vàng chạy tới, hắn ta đeo cặp của Cổ Minh Tịch, thấy đồng bọn làm thế cũng lấy làm sợ hãi: “Sao lại đánh nó, lấy tiền rồi chuồn thôi, nó chỉ là một đứa trẻ!”

Tên tóc húi cua hung hãn nói: “Ông mày không chịu được cái ánh mắt khinh bỉ của nó! Mẹ nó, chỉ là một thằng tàn phế mà dám nhìn ông mày như đồ rác rưởi!”

Dứt lời hắn lại đá Cổ Minh Tịch cái nữa. Cổ Minh Tịch chỉ biết cõ khom người lại tự bảo vệ bản thân, cắn răng không rên một tiếng.

Tên tóc húi cua dừng lại chuyển sang lục tung cặp sách của Cổ Minh Tịch, ngoài ba trăm nghìn đồng thì chỉ còn toàn sách vở và đồ dùng học tập, hắn không thích liền dốc ngược cặp sách đổ hết ra ngoài rồi giẫm nát cho hả giận.

Lúc đi qua Cổ Minh Tịch cùng tên tóc vàng, hắn nhìn thấy trên cổ chân cậu lấp lánh một chiếc vòng trang sức màu vàng.

Giày của Cổ Minh Tịch đã tuột ra khỏi chân cậu, ống quần thì bị tụt lên cao vì động tác giãy dụa ban nãy, chiếc vòng đó lập tức thu hút được sự chú ý của tên tóc húi cua: “Mẹ nó, vòng vàng giấu ở cổ chân kia, đúng là thông minh ghê!”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Bèo nước gặp nhau

Cố Minh Tịch nhớ lại hồi còn nhỏ, khoảng bảy tám tuổi, đâm nhóc trong khu tập thể Kim khí nghịch ngợm không hiểu chuyện, có vài đứa cũng bắt nạt cậu. Ví dụ như hai đứa Trương Giai Kỳ và Phó Lượng xưa nay vẫn “đối nghịch” với cậu.

Hồi đó Bảng Sánh vẫn còn nhỏ, cô lúc nào cũng kè kè bên Cố Minh Tịch nên khi thấy Cố Minh Tịch bị Trương Giai Kỳ bắt nạt, Bảng Sánh sẽ giúp cậu đánh lại tên nhóc ghê gớm kia.

Từ bé Bảng Sánh đã rất đanh đá, thực sự rất hợp với biệt danh là “cua”, tung hoành, ngang ngược, ghê gớm nhưng có hung hăng đến mấy cô cũng không đánh lại được tụi con trai hơn tuổi mình, thế là cuối cùng cô và Cố Minh Tịch luôn trở về nhà với vẻ mặt ỉu xiu và cơ thể bần nhem nhuốc.

Hai đứa trẻ giao hẹn với nhau là không nói cho bố mẹ biết, cuối cùng ông Tăng gặp riêng Cố Quốc Tường, nói cho anh biết việc này.

Bố mẹ của rất nhiều đứa trẻ trong khu tập thể đều công tác ở công ty vật liệu kim khí, đa số đều không có chức vụ cao bằng Cố Quốc Tường. Bố của Trương Giai Kỳ bất ngờ bị điều đi công tác ở Lan Châu - Cam Túc khoảng nửa năm. Từ đó trở đi, Trương Giai Kỳ không dám bắt nạt Cố Minh Tịch và Bảng Sánh nữa.

Khoảng hồi ức đó đã quá xa xôi, bắt đầu từ năm lớp ba đến giờ, không còn ai dám bắt nạt Cố Minh Tịch nữa. Đám trẻ con đứa nào cũng nhớ như in lời dặn dò của thầy cô và bố mẹ: Cố Minh Tịch là một đứa trẻ tật nguyền, các con phải nhường nhịn nó.

Phụ huynh dặn dò con cái nhà mình: “Nếu không có việc gì thì đừng chơi với nó, chẳng may nó ngã ra đấy thì bao nhiêu tội con phải chịu hết. Bố nó ghê gớm lắm, đừng có dây vào nó làm gì.

Vì vậy trong khu tập thể, Cố Minh Tịch chỉ còn một người bạn thân thiết là Bảng Sánh.

Cố Minh Tịch nằm nghiêng trên nền đất bần thiu, bộ quần áo đã nhem nhuốc từ lâu, người cũng thấy nhói đau. Thấy tên húi cua và tóc vàng chuẩn bị đi, cậu đang gắng gượng ngồi dậy thì tên húi cua lại bất ngờ đi gần vào người cậu.

Chuyện xảy ra sau đó nằm ngoài dự đoán của Cố Minh Tịch, cũng khiến tên húi cua không lường trước được, hẳn chỉ muốn kéo đứt cái vòng trang sức trên cổ chân Cố Minh Tịch nhưng cậu nhóc lại như phát điên, không chỉ không cho phép hắn động vào mà còn đá hắn mấy cú rất đau.

Cậu vẫn nằm dưới đất chưa đứng dậy được, miệng kêu: “Tôi đã cho các người tiền rồi! Đừng giật vòng chân của tôi! Không đáng bao nhiêu tiền đâu!”

Con giận cuồn cuộn nổi lên trong lòng tên húi cua, hắn ta đập mạnh vào chân Cố Minh Tịch vài cái, cậu không tránh được, chỉ thấy đùi đau dữ dội. Thực ra tên húi cua đã sớm nhận ra chiếc vòng trên chân cậu không phải vòng vàng mà chỉ là đồ mỹ kỹ chẳng đáng mấy đồng nhưng hắn không kiềm chế được cơn giận trong lòng, không thể không giật lấy nó nhưng chiếc vòng đã bị khóa chặt lại, hắn ta không mở được bèn giật lấy giật để, sau đó rút một con dao gấp từ thắt lưng ra, muốn cắt đứt chiếc vòng.

Cố Minh Tịch hô lên thật to, cơ thể không ngừng lăn lộn, hai chân đạp loạn xạ, tên húi cua trượt tay không cắt đứt được chiếc vòng mà lại cửa một nhát lên cổ chân phải của Cố Minh Tịch.

Máu đỏ chảy ra ngay tức thì, tên tóc vàng hoảng hốt vội đi về phía tên tóc húi cua nhưng tên này vẫn không chịu đi. Đúng lúc đó, một tiếng hét oang oang xuất hiện ngay đầu ngõ: “Đang làm gì đó!”

Tên tóc vàng và tóc húi cua quay đầu nhìn lại rồi bỏ chạy thục mạng. Người đứng ở đầu ngõ đang định đuổi theo thì nhìn thấy Cố Minh Tịch đang nằm dưới đất, bèn dừng bước, chau mày nhìn cậu.

Anh ta ngồi xổm nâng Cố Minh Tịch dậy, thấy cổ chân cậu chảy rất nhiều máu, anh ta vội nói: “Cậu bé có đi được không? Nếu được thì đi vào quán của tôi trước đã, tôi cầm máu cho cậu.”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn người này, anh ta khoảng hay mười bảy, hai mươi tám tuổi, mặc dù không cao nhưng rất vạm vỡ, gương mặt chữ điền hiền hậu, da ngăm đen, trên cổ là sợi xích vàng to bằng ngón tay cái trẻ con.

Anh ta đã nhận ra Cố Minh Tịch không có tay, liền cả giận nói: “Chỗ này ngày càng nguy hiểm, đám du côn trước kia chỉ dám dọa dẫm đám học sinh đi qua đây, bây giờ dám cướp giữa ban ngày thế này!”

Cố Minh Tịch cũng không muốn trở về trong trạng thái này vì không muốn làm mẹ phải lo lắng. Cậu thấy anh trai này tuy không hiền lành nhưng dù sao cũng đã cứu mình, Cố Minh Tịch bèn gật đầu, nói: “Em đi được, cảm ơn anh!”

Người đàn ông giúp cậu thu dọn cặp sách vương vãi trên nền đất rồi nhét hết sách vở và đồ dùng học tập vào đó, đeo cặp lên vai Cố Minh Tịch rồi dìu cậu ra khỏi con hẻm nhỏ. Anh ta có một quán nướng gần đó, chủ yếu buôn bán vào buổi tối, hàng ngày sập tối mới bắt đầu kinh doanh. Lúc này trong quán vẫn chưa có khách, hai người phục vụ đang nhanh nhẹn xiên thịt.

Nhân viên trong quán nướng ngày nào cũng phải xiên thịt, nướng đồ thường bị bỏng nên người đàn ông có chuẩn bị sẵn một vài loại thuốc cầm máu khẩn cấp. Anh ta bảo Cố Minh Tịch ngồi lên ghế còn mình thì ngồi xổm trước mặt giúp cậu xử lý vết thương trên cổ chân. Cậu bé trông thật nhếch nhác, bộ quần áo đang mặc chỉ chút vết bẩn, có chỗ còn bị rách, hai tay áo trống không rũ xuống bên người thu hút sự chú ý của hai tên bồi bàn.

Người đàn ông hỏi Cố Minh Tịch: “Cậu bé tên gì?”

Cố Minh Tịch ngẩn ra một lúc rồi đáp: “Em tên Cố Minh Tịch.”

“Tiểu Cố.” Người đàn ông bằng bố giúp cậu, cười nói: “Anh họ Sa, em có thể gọi anh là Cá Mập.” Rồi chỉ vào hai cậu nhân viên gần đó, “Kia là Sò và Hàu.”

Cố Minh Tịch phì cười, Cá Mập nhìn cậu với vẻ khó hiểu, “Cười gì, tên bọn anh buồn cười lắm hả?”

“Không phải vậy.” Cố Minh Tịch nói: “Em chỉ nghĩ đến một người bạn, rất nhiều người gọi cậu ấy là Cua, cậu ấy là con gái.”

Cá Mập cười khà: “Thằng nhóc này gan dạ thật, lúc này vẫn còn cười được. Anh thích chú em!”

Anh ta chờ Cố Minh Tịch bằng xe đạp điện đến trạm xe bus. Lúc đứng chờ xe cùng cậu, Cá Mập hỏi nguồn con làm cậu mất đi hai cánh tay. Cuối cùng Cá Mập nói: “Nhóc, sau này cố gắng phải đi học bằng xe bus, nếu thực sự không còn cách nào mà phải đi qua xưởng Trọng Cơ, trong trường hợp gặp phải đám thanh niên hư hỏng, em cứ nói em là em trai của ông chủ Cá Mập của quán nướng Cá Mập. Những việc khác anh không dám cam đoan nhưng ít nhất là xưởng Trọng Cơ sẽ không có ai dám động tới em nữa!”

Cố Minh Tịch đi xe bus về nhà. Lúc về tới nơi, Lý Hàm đang nấu cơm trong bếp, Cố Minh Tịch liền vào phòng thay áo ngoài rồi giấu kĩ quần áo bị dính máu, chuẩn bị ngày mai mang ra ngoài vứt đi.

Lúc cởi quần dài, cậu phát hiện chân mình bầm tím khắp nơi, vết nào cũng to rộng, thử dùng ngón chân chạm vào chỗ bị thương, cơn đau lan ra từ tận xương cốt.

Cố Minh Tịch ngồi trên giường bần thần một lúc rồi lại cúi xuống nhìn cổ chân phải của mình, Cá Mập đã vệ sinh khử trùng cho cậu, còn băng bó lại, anh ta nói vết thương không sâu nên chắc không sao cả.

Tầm mắt Cố Minh Tịch dừng lại trên chiếc vòng chân đó, bắt đầu từ một năm rưỡi trước, khi Bàn Sánh khóa nó trên cổ chân cậu, Cố Minh Tịch chưa khi nào tháo ra. May mà không bị đứt, Cố Minh Tịch thầm nghĩ.

Tối đến Cố Minh Tịch ngồi trước bàn học thu dọn sách vở và đồ dùng trong cặp sách. Tuy sách giáo khoa mới được phát không lâu nhưng đã bản và rách lung tung, sau một hồi suy nghĩ cậu quyết định cuối tuần sẽ đi mua bìa về bọc lại.

Trong lúc thu dọn cậu nhìn thấy cuốn sách bài tập toán mình đã mang tới nhà Bàn Sánh trong kỳ nghỉ Tết. Sau đó vì xảy ra nhiều chuyện nên cậu chưa động vào nó lần nào.

Cố Minh Tịch sực nhớ vẫn còn nửa đề thi mình chưa làm xong, liền dùng ngón chân mở sách, sau khi gỡ được vài tờ, cậu thoáng sững sốt khi trông thấy dấu tích của Bàn Sánh.

Không ngờ cô đã làm được một đề thi trọn vẹn, chẳng biết từ bao giờ. Cố Minh Tịch buồn cười vì cậu thấy trong những bài cô làm, kể cả trắc nghiệm hay tự luận đều sai rất nhiều, trong đó có một bài phía cuối cô mới làm được một nửa, hình như không làm nổi nữa nên vẽ luôn vào đó một icon mặt khóc, viết: ToT Cố Minh Tịch, khó quá đi mất! Em không làm được!

Khỏe mới Cố Minh Tịch bắt giác thấm đượm ý cười, cậu làm lại đề thi đó từ đầu rồi vui vẻ lên giường đi ngủ.

Qua một đêm Lý Hàm và Cố Quốc Tường không phát hiện ra bất cứ điều gì. Sáng hôm sau tranh thủ lúc ra khỏi nhà, Cố Minh Tịch mang quần áo đi vứt rồi ngồi lên chuyến xe bus đầu tiên. Sau khi xuống xe, cậu không bắt ngờ khi nhận ra mình không chen lên được chuyến xe thứ hai, sau khi cân nhắc, cậu vẫn quyết định đi bộ tới trường.

Lúc đi qua xưởng Trọng Cơ, Cố Minh Tịch không khỏi nhìn vào con ngõ nhỏ nơi mình mới bị cướp tiền hôm qua rồi sải bước băng qua đó. Đi qua quán nướng Cá Mập, cậu thấy cửa quán đóng im ỉm, trên vỉa hè đầy rác thải sau một đêm.

Cậu không dừng lại mà vẫn bước đi đều đều, chuyện xảy ra hôm trước như một giấc mơ. Nếu không có những vết bầm tím to tướng để lại trên đùi, Cố Minh Tịch thậm chí còn hoài nghi đây không phải chuyện đã thực sự xảy ra.

Thế nhưng cậu cũng không có ý định liên lạc với đám Cá Mập. Cậu là học sinh, có gia giáo, gia đình tương đối có điều kiện, thành tích học tập lại không tồi. Cố Minh Tịch cho rằng mình và Cá Mập chỉ là bè nước gặp nhau, cuộc sống của họ mãi mãi không thể giao thoa thêm một lần nào nữa.

Cậu không kể chuyện này với Bàn Sánh vì không muốn để cô phải lo lắng. Đây chỉ là một sự cố, một tai nạn bất ngờ, Cố Minh Tịch thầm tự nhủ sau này phải cẩn thận và kín đáo hơn.

Cuộc sống tồn tại vô số người và việc khiến người ta không thể ngờ tới, gặp phải cũng chỉ có thể trách số phận xui xẻo mà thôi. Cố Minh Tịch nghĩ hẳn là vận may của mình sẽ không quá tệ, cũng như hôm trước, chẳng phải cậu đã được Cá Mập ra tay cứu giúp sao?

Lúc này sao cậu có thể nghĩ rằng một sự việc xảy ra vào hai tháng sau khiến cậu và Cá Mập lại gặp mặt?

Đó là một ngày sau khi đợt thi giữa kỳ hai lớp mười kết thúc, top ba của khối không có gì thay đổi, vẫn là Tiêu Úc Tĩnh, Ngô Mân và Cố Minh Tịch. Bàn Sánh giành được vị trí thứ bảy từ dưới lên ở lớp, cô lấy làm vui vẻ vì đã có tiến bộ.

Trung tuần tháng tư, sắp đến ngày kỷ niệm phong trào Ngũ Tứ nên sở giáo dục thành phố E tổ chức một hoạt động, bình chọn đoàn viên ưu tú ở các quận huyện. Bắt đầu từ hai tuần trước ngày kỷ niệm, một chương trình dài kỳ sẽ được chiếu đều đặn trên kênh giáo dục của thành phố E, mỗi kỳ giới

thiếu một học sinh ưu tú, dài khoảng hai mươi phút.

So với những học sinh chỉ có thành tích học tập tốt như Tiêu Úc Tĩnh và Ngô Mân, tất nhiên trường học sẽ ưu tiên đề cử Cố Minh Tịch.

Những lời bình luận kiểu như “tàn nhưng không phé” rất dễ giành được giải. Mỗi khi cần phải bình chọn, hầu như giải thưởng luôn thuộc về những học sinh tuy tàn tật nhưng có thành tích học tập tốt. Dĩ nhiên trước khi đề cử, cô Đới cũng hỏi ý kiến của Cố Minh Tịch.

Thực ra Cố Minh Tịch là người rất dễ thuyết phục, cô Đới nói: “Cố Minh Tịch, nếu em giành được giải thưởng này, nó sẽ trở thành lợi thế cho em trong kỳ thi vào đại học hay học lên cao hơn nữa. Bởi đó là lời khẳng định đầy giá trị của xã hội giành cho em, nếu trường đại học nào từ chối em vì cơ thể tàn tật của em, em có thể mang giải thưởng của sở giáo dục ra chất vấn họ, thậm chí có thể xin giúp đỡ từ phía báo chí. Dĩ nhiên đây là tình huống xấu nhất, điều chúng ta phải làm bây giờ là đưa em trở thành tấm gương sáng trong quận này, trong thành phố này ngay từ năm học lớp mười. Như vậy sẽ rất có lợi trong quá trình học tiếp lên cao của em”

Cố Minh Tịch về nhà hỏi ý kiến Lý Hàm. Sau khi cân nhắc, Lý Hàm gọi điện cho cô giáo Đới, đồng ý việc này.

Vì vậy một buổi sáng cuối tháng tư, lúc đeo cặp bước vào lớp, Bàn Sánh gặp phải một cảnh tượng rất mới mẻ, mấy người chen chúc ngoài cửa lớp học, người thì vác máy quay, người thì cầm tấm màn hình để che ánh sáng, có cả một chị rất xinh cầm micro đang trang điểm gần đó. Bàn Sánh nhìn mọi người bằng đôi mắt tò mò, đang định bước vào lớp thì bị cô Đới kéo lại.

“BÀN SÁNH, đầu tiên cô xin lỗi em” Cô Đới kéo Bàn Sánh về phía mình, chỉ vào lớp học rồi nói: “Hôm nay bàn học của em và Cố Minh Tịch sẽ tạm thời được chuyển lên phía trên, còn em vẫn ngồi bàn dưới cùng. Đài truyền hình hôm nay đến ghi hình về cuộc sống hàng ngày ở trường của Cố Minh Tịch, cô đã sắp xếp Tiêu Úc Tĩnh là người ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch. Em đừng nghĩ lung tung, cô chỉ muốn thể hiện những điểm tốt nhất của Cố Minh Tịch mà thôi. Giành được giải thưởng này sẽ rất có lợi cho tương lai của em ấy.”

Thực ra Bàn Sánh không hiểu, tại sao thể hiện những điểm tốt nhất của Cố Minh Tịch lại phải đổi vị trí, đổi người ngồi cùng bàn? Là sao? Tiêu Úc Tĩnh học giỏi nhất khối còn Bàn Sánh là người đội sổ ở lớp nên Cố Minh Tịch ngồi cạnh Tiêu Úc Tĩnh thì sẽ giỏi hơn, là vậy sao?

Thế nhưng đây là cô Đới mà Bàn Sánh rất quý mến nên cô không dám nói thêm gì mà chỉ gật đầu rồi đeo cặp bước vào lớp.

Cô đi vào từ cửa chính, vừa ngẩng lên đã thấy Cố Minh Tịch ngồi bàn đầu, cậu đang dùng chân sắp xếp lại những thứ trên mặt bàn. Hôm nay cậu mặc áo sơ mi trắng tinh, còn đeo huy hiệu Đoàn trông thật ngốc nghếch ở phần ngực áo bên trái.

Tiêu Úc Tĩnh ngồi cạnh cậu, đây là bàn của Cố Minh Tịch, vì chẳng bao giờ đổi chỗ nên Bàn Sánh rất thích viết vẽ bậy lên mặt bàn. Trước giờ thi nghe viết tiếng Anh sẽ viết lên đó những từ mình chưa học thuộc, trước khi thi Hóa thì viết những công thức mình còn chưa nhớ, Bàn Sánh đồ mồ hôi lạnh, hình như đã có lần cô còn viết tên Tạ Ích lên mặt bàn, không biết đã tẩy đi chưa.

Tiêu Úc Tĩnh ngược lên nhìn Bàn Sánh rồi mỉm cười với cô. Cậu ấy vẫn để tóc ngắn, mặc áo sơ mi trắng tinh nhưng thoát nhìn đã biết là quần áo xịn, trông thật trong sáng dịu dàng. Trong lòng Bàn Sánh như có một tảng đá lớn lấp kín, đến cả bước đi cũng nặng nề.

Cô hy vọng Cố Minh Tịch có thể được bình chọn là Đoàn viên ưu tú hơn ai hết, thế nhưng Bàn Sánh mới là người ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch!

Đã mười năm kể từ khi cậu đi học! Cô mới là người ngồi cùng bàn duy nhất của cậu!

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đáng xấu hổ

Bàn Sánh ngồi ở góc cuối cùng của lớp học, ngồi cạnh tiêu Trần - người ngồi cùng bàn với Tiêu Úc Tĩnh, hai người không thân thiết nên chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt ngượng ngùng, cũng chẳng có chuyện gì để nói.

Bàn Sánh có thể nhìn thấy Cố Minh Tịch, cậu ngồi ở bàn đầu ngay dưới bục giảng. Để cậu ngồi được thoải mái, tất cả các bàn thứ hai trong lớp đều được kê lùi lại một chút. Bàn Sánh chống hai tay vào cằm, nhìn gáy Cố Minh Tịch ở phía xa, đột nhiên cô nhận ra hơi cấp hai, khi vị trí của cô và cậu tạo thành một đường chéo của lớp, có lẽ Cố Minh Tịch cũng ngồi nhìn cô như vậy.

Các tiết học cũng được thay đổi để phù hợp với chương trình truyền hình, tiết đầu là tiếng Anh, tất cả các học sinh trong lớp đều vào vai diễn viên quần chúng để làm nổi bật sự hoàn mỹ và giới giang của nhân vật chính. Cuối cùng Bàn Sánh cũng hiểu được ý đồ của cô Đới, camera được đặt chính diện trước mặt Cố Minh Tịch và Tiêu Úc Tĩnh, hai người đứng trước ống kính, giao tiếp tiếng Anh một cách rõ ràng và lưu loát.

Tiết thứ hai là Ngữ văn, giáo viên dạy Văn đưa ra một câu hỏi rồi gọi Cố Minh Tịch đứng dậy trả lời. Bàn Sánh thấy chiếc camera kia gần như dí sát vào mặt cậu, còn Cố Minh Tịch thì bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn đứng dậy trả lời một cách chậm rãi.

Tiết thứ ba là Hóa học, mọi người di chuyển đến phòng thí nghiệm. Dưới sự trợ giúp của Tiêu Úc Tĩnh, Cố Minh Tịch thực hiện thí nghiệm hóa học bằng

chân, camera đã ghi lại toàn bộ quá trình đó.

Thế nhưng người đốt đèn còn là Tiêu Úc Tĩnh, người tắt đèn còn cũng là Tiêu Úc Tĩnh. Bảng Sánh bản thân nghĩ tại sao lại không để Cố Minh Tịch làm những việc này, rõ ràng cậu ấy đã làm quen rồi mà.

Những khi hai người thực hành cùng một nhóm, Cố Minh Tịch chưa bao giờ để cô chạm vào lửa.

Tiết thứ tư là thể dục. Người của đài truyền hình muốn ghi lại hình ảnh Cố Minh Tịch trong giờ hoạt động thể chất, Đoàn viên ưu tú không thể chỉ biết học hành, học tập và nghỉ ngơi phải phù hợp.

Bình thường Cố Minh Tịch vẫn học thể dục, cậu tham gia tập chạy và nhảy xa. Khi những bạn nam khác đá bóng, đu xà hay ném bóng, cậu sẽ ngồi trên khán đài theo dõi.

Lần này, thầy giáo cho các bạn nam xếp hàng chạy bộ, Cố Minh Tịch đứng cuối cùng. Người quay phim chạy bên cạnh để camera theo sát bước chân cậu. Đồng thời tầm mắt của Bảng Sánh cũng dõi theo Cố Minh Tịch không rời.

Dáng chạy của Cố Minh Tịch rất buồn cười, vì không có tay nên hai tay áo cậu phấp phới liên tục bên cạnh. Tóc cậu bay phất phơ, gương mặt bình lặng như nước.

Bảng Sánh theo dõi một lát rồi quay mặt nhìn sang nơi khác. Lúc này Tiêu Úc Tĩnh tới bên cạnh, khẽ hỏi cô: “Cua, tan học cậu ở lại với Cố Minh Tịch một lát nhé, hôm nay tâm trạng cậu ấy hình như không vui.”

Bảng Sánh lấy làm ngạc nhiên, hỏi: “Sao lại không vui?”

Tiêu Úc Tĩnh càng hạ giọng nhỏ nhẹ hơn: “Vừa nãy cô Đới nói người ở đài truyền hình còn muốn quay cảnh cậu ấy dùng chân ăn cơm, tóm lại là quay một số cảnh sinh hoạt thường nhật của cậu ấy. Mặc dù Cố Minh Tịch không thích nhưng cũng chẳng có cách nào.”

Bảng Sánh: “...”

Trong giờ ăn trưa, quả nhiên người quay phim đi theo Cố Minh Tịch đến căng tin. Lúc này Chu Nam Trung đảm nhận nhiệm vụ lấy cơm cho Cố Minh Tịch, một bàn bốn người toàn là con trai, Cố Minh Tịch đặt chân phải lên bàn, cúi đầu lặng lẽ dùng cơm.

Người quay phim nói: “Bạn Cố, lúc ăn em phải nói chuyện với các bạn khác, vui vẻ lên nào!”

Cố Minh Tịch không nói gì nhưng vẫn nhoẻn miệng cười, nói với Ưông Tùng: “Món sườn của cậu... ngon không?”

Ưông Tùng ngạc nhiên: “Có, ngon lắm, cậu ăn không? Tớ đi lấy cho cậu một miếng nhé?”

Cố Minh Tịch chỉ lắc đầu: “Thôi, tớ không thích ăn thịt lợn.”

Ưông Tùng: “...”

Cuối cùng việc quay phim cũng hoàn thành vào trước khi bắt đầu giờ học buổi chiều, trong cuộc phỏng vấn nhanh với Cố Minh Tịch, nữ phóng viên hỏi tới lý tưởng của cậu.

Cố Minh Tịch đứng thẳng lưng đối diện với ống kính, cậu nói vào micro: “Em muốn chăm chỉ học hành để thi được vào một trường đại học lý tưởng, học một chuyên ngành nào đó có thể chấp nhận cơ thể đặc biệt của em. Sau khi tốt nghiệp tự tìm một công việc, tự biến bản thân thành một người có ích cho xã hội.”

Nữ phóng viên hỏi: “Sau khi bị tàn tật, đã bao giờ em cảm thấy đau khổ, tuyệt vọng chưa?”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Chưa bao giờ ạ.”

“Chưa bao giờ ư?”

“Chưa bao giờ.”

Nữ phóng viên ngắt ra một lúc rồi quay lại nói với thợ quay phim: “Khoan đã, quay lại đoạn này.”

Chị ta nói với Cố Minh Tịch: “Bạn Cố, em nên trả lời thế này: thời gian đầu sau khi bị khuyết tật, em hoàn toàn mất niềm tin vào cuộc sống, gần như đứng bên bờ vực sụp đổ, nhưng vì có sự chăm sóc ân cần của mẹ, sự cổ vũ của thầy cô và giúp đỡ của các bạn, em đã dần học được cách làm mọi việc bằng chân, rồi từ từ lấy lại niềm tin ban đầu.”

Cố Minh Tịch chau mày, “Tại sao phải nói như vậy?”

“Tại vì...” Chị ta thoáng suy nghĩ, “Như vậy câu chuyện của em mới có cao trào, chị tin rằng thời gian đầu mới bị tàn tật, chắc chắn em đã cảm thấy rất tuyệt vọng, đúng không?”

Đó là cuộc đời của cậu nhưng trong mắt người khác lại chỉ là một câu chuyện.

Cố Minh Tịch không nói gì nữa, cậu chẳng mong những người lạ này hiểu được lòng mình, hơn nữa tất cả chỉ là đóng kịch, thế là cậu thân nhiên lặp lại một lần những lời nữ phóng viên kia vừa nói, bằng một ánh mắt rất đổi chân thành.

Nữ phóng viên tỏ vẻ hài lòng.

Cuối cùng chị ta nhờ cô Đới sắp xếp một vài học sinh tới phỏng vấn, nói về cảm nhận của mỗi người dành cho Cố Minh Tịch. Cô Đới nhanh chóng tìm được bốn người.

Tiêu Úc Tĩnh mỉm cười trước ống kính: “Em ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch, đã quen cậu ấy gần một năm, em cực kỳ khâm phục bạn ấy, bạn ấy rất chịu khó học hành, không bao giờ đi muộn về sớm, lại còn biết vẽ tranh rất đẹp. Tóm lại bạn ấy có thể dùng chân làm được tất cả mọi việc bọn em làm bằng tay. Em hy vọng bạn ấy có thể đỗ đại học theo đúng nguyện vọng của mình. Em tin chắc bạn ấy nhất định sẽ thành công.”

Chu Nam Trung: “Chữ Cố Minh Tịch viết bằng chân còn đẹp hơn chữ bọn em viết bằng tay. Mùa đông trời rét căm căm mà bạn ấy vẫn làm mọi việc bằng đôi chân trần, thực sự khiến mọi người phải khâm phục.”

Uông Tùng: “Không chỉ học giỏi, Cố Minh Tịch còn rất nhiều sở thích khác, cũng thường xuyên chơi đá cầu với bọn em. Cậu ấy không hề hướng nội chút nào, là một người rất hòa đồng ạ.”

Bàng Sánh chớp mắt: “...”

Nữ phóng viên: “Cô bé, chị đang nói với em đó!”

Bàng Sánh nói vào micro: “Nói gì ạ?”

“Nói cảm nhận của em về bạn Cố Minh Tịch.”

Bàng Sánh ngẫm nghĩ rồi nói: “Cố Minh Tịch... Cậu ấy... Cậu ấy... rất tốt bụng. Cậu ấy học rất giỏi còn em thì học kém nhưng cậu ấy luôn sẵn lòng giảng bài cho em, nhưng có hơi... tự phụ, kể cả một chút... Mỗi lần kiểm tra được điểm cao, mặc dù ngoài miệng không nói nhưng em biết cậu ấy vô cùng đắc ý. Cậu ấy rất tốt tính nhưng hơi tự tung tự tác...”

“...” Nữ phóng viên cắt ngang lời Bàng Sánh, hỏi: “Bạn Cố Minh Tịch không có hai cánh tay, em nghĩ bạn ấy đã phải vượt qua những khó khăn như thế nào mới đạt được thành tích như hiện nay?”

Bàng Sánh im lặng một lúc rồi nói: “Xưa nay em luôn luôn cho rằng thành tích của cậu ấy hoàn toàn chẳng liên quan gì đến việc cậu ấy có tay hay không.”

“Ok, cảm ơn em, bọn chị quay xong rồi.” Chị phóng viên xinh đẹp cất micro đi, “Xong rồi, xong rồi!”

Bàng Sánh bất ngờ giành lấy micro, nói: “Em có thể nói một câu cuối cùng không?”

“?”

Bàng Sánh ôm chặt lấy micro, nhìn thẳng vào ống kính rồi nói: “Đối với em, Cố Minh Tịch không có gì đặc biệt cả, cậu ấy cũng giống như em và giống như bao người khác. Nếu cậu ấy được bình chọn là đoàn viên ưu tú thì đó là do sự xuất sắc của bản thân cậu ấy chứ không phải, không phải do cơ thể khuyết tật...”

Nữ phóng viên giằng lấy micro, nhìn Bàng Sánh bằng ánh mắt kỳ quặc: “Bạn ơi, chúng tôi quay xong rồi thật mà.”

Bàng Sánh bài hoai bỏ tay xuống.

Sau khi người của đài truyền hình rút quân, Chu Nam Trung và Uông Tùng kê bàn của Cố Minh Tịch lại vị trí cũ bên cạnh cửa sổ.

Cố Minh Tịch lại ngồi cùng bàn với Bàng Sánh. Hai người nhìn nhau một lúc rồi cùng bật cười khe khẽ, Cố Minh Tịch nói: “Hôm nay mệt thật.”

Bàng Sánh nói: “Liệu anh có được bình chọn không?”

“Không biết nữa.”

“Vừa rồi em đã nói giúp anh mấy câu hay ho, phóng viên bảo em nói.” Bàng Sánh tỏ vẻ ngượng ngùng, “Không biết có chiếu lên ti vi không nhĩ?”

Cố Minh Tịch tò mò hỏi: “Em đã nói những gì?”

“Không cho anh biết!” Bàng Sánh mỉm cười, “Nếu được chiếu anh sẽ biết ngay thôi.”

Cố Minh Tịch khẽ nhướn mi cười. Nhớ đến câu nói của Tiêu Úc Tĩnh, Bàng Sánh bảo: “Này Cố Minh Tịch, lát nữa tan học bọn mình đi chợ một lát rồi về nhé, được không?”

Nơi được gọi là “chợ” thực ra là một khu vực tập hợp những hàng quán vỉa hè trong một công viên nhỏ gần trường Nhất Trung. Công viên được phép tự do ra về, một vài tiểu thương bán hàng nhỏ lẻ không dám bày bán trên vỉa hè vì sợ bị công an bắt nên mới mở hàng trong công viên. Dần dà, nơi này có đến hơn hai chục hàng quán nhỏ nên Bàn Sánh gọi nó là “chợ”.

Bên cạnh công viên là một trường tiểu học. Giờ tan học, tụi nhỏ đùa nào cũng thích tới đây mua đồ ăn vặt. Mặc dù đã học cấp ba nhưng Bàn Sánh vẫn chưa khỏi được bệnh tham ăn, trước khi chuyển đi, Cố Minh Tịch thường xuyên bị cô kéo tới đây lê la hàng quán. Kể từ sau khi cậu chuyển nhà, họ chưa cùng nhau tới đây lần nào.

Bàn Sánh để xe ở cửa ra vào công viên rồi đi vào trong cùng Cố Minh Tịch. Khi mắt còn chưa nhìn thấy bóng dáng của những hàng quán này, thì mùi thơm đã bay ra ngào ngạt.

Bàn Sánh lấy ra tờ mười đồng trong túi quần, hào hứng nói: “Hôm nay em sẽ trả tiền, lâu lắm không được ăn đậu phụ thối rán ở đây.”

Cô mua hai xiên đậu phụ thối rán sau đó tìm một ghế đá trống trong công viên rồi Cố Minh Tịch ngồi xuống, cứ ăn một miếng Bàn Sánh lại đút cho Cố Minh Tịch một miếng. Từ nãy đến giờ Cố Minh Tịch vẫn im lìm, Bàn Sánh nhìn cậu một lát rồi nói: “Anh đừng nghĩ đến nó nữa, quay cũng đã quay xong rồi. Lẽ ra mấy hôm trước anh không nên đồng ý với cô Đới, đã đồng ý rồi còn nghĩ ngợi nhiều làm chi?”

Cố Minh Tịch không phục, hỏi: “Ai bảo anh nghĩ đến nó?”

“Nếu không nghĩ đến nó, chẳng lẽ anh nghĩ đến cô gái mà anh thích hay sao?”

Hai tháng nay Bàn Sánh rất hay nói đến cô gái không quen biết này. Cố Minh Tịch thấy đau đầu thực sự: “Em có thể đừng nhắc đến người ta được không?”

“Bảo anh gọi cô ấy ra đi chơi cùng anh lại không đồng ý!” Bàn Sánh bĩu môi: “Đến cả cái tên cũng không chịu nói cho em biết, đồ ki bo.”

Cố Minh Tịch cố chịu đựng.

Lát sau cậu nói: “Bàn Bàn, kênh giáo dục của thành phố E phát sóng trong cả thành phố à?”

“Ừa, kênh 5 đó.”

“Không biết chiếu lên tivi sẽ như thế nào nữa.” Cố Minh Tịch thở dài, “Ban đầu anh chỉ nghĩ quay giờ học thôi, không ngờ còn quay cảnh anh ăn com, rửa mặt, đi giày, viết chữ... Em nói thử xem mấy việc đó có gì hay ho mà quay chứ, cứ như mọi người không ăn com, không rửa mặt vậy.”

Bàn Sánh chọc vào vai cậu: “Cố Minh Tịch, có phải anh đang lo lắng gì không?”

“...” Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô rồi lắc đầu: “Không có gì.”

Khi chương trình mang tên “Học Sinh Ưu Tú” của thành phố E phát sóng số có nhân vật chính là Cố Minh Tịch, Bàn Sánh cùng bố mẹ mình đã canh me trước màn hình tivi từ rất sớm. Đầu tiên MC giới thiệu sơ lược về nhân vật chính trong số này, một đôi chân được quay cận cảnh xuất hiện trên màn hình tivi, chân trái đặt trên trang vở, chân phải kẹp một cây bút bi, đang viết chữ bằng tốc độ rất nhanh.

Máy quay được đặt rất gần, tới mức Bàn Sánh nhìn thấy bộ móng chân được cắt ngắn một cách gọn gàng, sạch sẽ rõ mồn một, xương chân trồi ra, còn có những đường gân xanh ngất trên cẳng chân và những con chữ xinh đẹp trên trang giấy. Thậm chí cô còn nhìn thấy chiếc vòng trên cổ chân Cố Minh Tịch, bên phần khích khoe với Bàn Thủy Sinh: “Bố ơi, chiếc vòng đó là quà con tặng cho Cố Minh Tịch đó!”

Hình ảnh chạy từ gần ra xa, cuối cùng cũng nhìn thấy toàn cơ thể cậu, toàn thân Cố Minh Tịch xuất hiện trước mắt mọi người. Đầu cúi thấp cậu ngồi ở chiếc bàn học đặc biệt, hai chân đặt trên mặt bàn để viết chữ, tay áo sơ mi trắng rủ xuống bên thân. Gương mặt Cố Minh Tịch trên tivi có phần xa lạ nhưng hình như còn đẹp trai hơn ngoài đời.

Kim Ái Hoa cắn hạt dưa, nói: “Mấy tháng không gặp, hình như Minh Tịch lớn hơn, trông ngày càng đẹp trai nhì.”

Còn Bàn Thủy Sinh lại thắc mắc một chuyện khác: “Sánh Sánh, bây giờ con vẫn đang ngồi cùng bàn với Minh Tịch kia mà?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” Bàn Sánh chỉ vào Tiêu Úc Tĩnh trên tivi, cao giọng giải thích: “Họ chi đóng thế thôi.”

Bàn Thủy Sinh tròn mắt: “Tại sao chứ? Vì con không xinh bằng bạn nữ kia à? Bố thấy đâu phải vậy.”

Bàn Sánh: “...”

Chương trình số này dành toàn bộ thời lượng để giới thiệu cuộc sống một ngày ở trường của Cố Minh Tịch. Cậu thu dọn cặp sách bằng chân, viết chữ bằng chân, giờ sách, làm bài kiểm tra, ăn com bằng chân, vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ với các bạn, cậu có thể làm thí nghiệm hóa học bằng chân, cậu không phải người sống khép kín mà vẫn học thể dục như những người khác, dưới bầu trời xanh ngắt, cậu chạy rất nhanh...

Sau phân đoạn phỏng vấn cô Đới, Bàng Sánh nói: “Tiếp theo chắc chắn là đoạn phỏng vấn bọn con. Bố! Con cũng được phỏng vấn!”

Cô nói không sai, phần tiếp theo là đoạn phỏng vấn Tiêu Úc Tĩnh, Chu Nam Trung và Ưông Tùng, sau đó nữa là cuộc phỏng vấn dành cho chính Cố Minh Tịch.

Đoạn phỏng vấn Bàng Sánh bị cắt bỏ nên cô rất tiếc, bần thần nhìn gương mặt Cố Minh Tịch trên tivi. Cậu nói vào micro bằng vẻ mặt trầm tư: “Lúc mới bị thương, em không thể chấp nhận sự thật là mình không còn hai cánh tay nữa nên rơi vào tuyệt vọng khôn cùng, gần đến mức sụp đổ hoàn toàn. Lúc đó em cảm thấy mình chỉ là một kẻ tàn phế, chẳng làm được việc gì, đã chẳng còn hy vọng gì vào cuộc đời nữa. Sau đó may mà có mẹ...”

Bàng Sánh ngoái lại hỏi Bàng Thủy Sinh: “Bố ơi, lúc Cố Minh Tịch mới bị thương, anh ấy có tuyệt vọng không nhỉ?”

“Tuyệt vọng ư?” Bàng Thủy Sinh cố gắng nhớ lại nhưng không nhớ nổi, bèn hỏi lại Bàng Sánh: “Chẳng phải hồi đó con thường sang nhà nó chơi sao, lẽ nào con không biết?”

“Không.” Bàng Sánh mỉm cười: “Sao con lại nhớ là anh ấy còn an ủi con, bảo con đừng sợ nhỉ?!”

Ở một nơi khác trong thành phố, Cố Minh Tịch và bố mẹ mình cũng đang xem chương trình này. Mới chiếu được một nửa Cố Quốc Tường đã lặng lẽ đứng dậy, cầm một điều thuốc đi ra ban công.

Hút hết điều thuốc anh mới quay lại phòng, Cố Minh Tịch và Lý Hàm đang nói chuyện không biết tiết mục này liệu có giúp ích gì cho việc trúng tuyển đại học sau này của cậu hay không. Cả hai mẹ con thực sự không ngờ Cố Quốc Tường lại vội vàng bước tới tắt phụt tivi đi rồi quay lại nhìn chằm chằm Cố Minh Tịch một cách đầy dữ dằn: “Ai bảo mày quay chương trình này? Ai?! Ai cho phép mày quay chương trình này?! Mày còn coi tao là bố mày nữa không? Há? Mày nói đi, người nào đã đồng ý cho mày quay một chương trình đáng xấu hổ như thế này?!”

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điều Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hồn xiêu phách lạc

Cố Minh Tịch thần thờ.

Lý Hàm đứng dậy, hát hăm với Cố Quốc Tường đầy khiêu khích: “Tôi đồng ý đấy, thì sao? Tôi cho phép thằng bé đấy!”

“Cô có bị điên không?!” Con giận của Cố Quốc Tường không hề thuyên giảm, “Tại sao cô lại cho nó đi quay những chương trình kiểu này!? Thế này thì về văng lăm há? Hay ho lăm hay sao? Lại còn để cho bản dân thiên hạ trong cái thành phố này biết?! Rốt cuộc cô nghĩ gì vậy?”

“Anh đã quên chuyện xảy ra khi Minh Tịch xin vào cấp hai, cấp ba rồi hay sao?” Lý Hàm lớn tiếng gào lên, nước mắt trào ra khỏi khóe mi, “Rõ ràng thằng bé đủ điểm vậy mà không qua được vòng phỏng vấn! Còn cả Quảng Trình và Cừu Trung nữa! Hai ngôi trường đó đều không nhận thằng bé vì nó không có tay! Đây mới là những trường học ngoại trú! Sau này học đại học còn phải ở ký túc xá! Minh Tịch đi học sẽ phiền phức hơn nữa! Anh có thể đảm bảo ngôi trường mà Minh Tịch thích sẽ không từ chối nó vì hai cánh tay đã mất không? Anh có thể đảm bảo một trăm phần trăm không?”

Chị kéo Cố Minh Tịch lại trước mặt Cố Quốc Tường: “Anh nhìn cho rõ đi! Cố Quốc Tường! Cố Minh Tịch là con trai chúng ta! Nó đã mười bảy tuổi rồi! Anh nhìn mắt nó, mũi nó, vóc dáng của nó đi! Nó là con trai anh! Nó có giống anh hay không? Tôi thực sự không hiểu tại sao anh lúc nào cũng nghĩ nó làm anh mất mặt! Minh Tịch đã giỏi lắm rồi! Anh rốt cuộc còn muốn gì ở nó nữa?”

Lý Hàm rất ít khi to tiếng với Cố Quốc Tường như vậy, chị ra sức đẩy Cố Minh Tịch vào người Cố Quốc Tường. Thậm chí khi Cố Quốc Tường lùi lại vài bước, Cố Minh Tịch vẫn cố chịu đựng sức mạnh của mẹ, sau đó ba người mới dần bình tĩnh lại.

Cố Quốc Tường che kín mặt bằng hai bàn tay, lúc hạ tay xuống, mắt anh thoáng đỏ hoe: “Khi nào Minh Tịch lên đại học tôi sẽ nghĩ cách. Nếu cần phải dùng đến quan hệ hay biếu xén tôi đều có cách! Nhưng tại sao hai mẹ con cô chẳng bàn bạc gì với tôi mà đã nhận lời quay chương trình này?!”

Anh ta run rẩy chỉ vào chiếc ti vi đã đen ngòm: “Con trai của Cố Quốc Tường này lại bị chiếu lên ti vi cho khắp bản dân thiên hạ xem! Xem xem nó sống như thế nào! Mới lạ lừng lăm sao, dùng chân ăn cơm! Đáng thương và mới buồn cười lăm sao! Cô muốn người ta xem xong chương trình này sẽ nghĩ sao? Cô nghĩ xem bạn bè tôi, khách hàng của tôi, nhân viên của tôi sẽ thấy sao?”

“Chính vì biết anh sẽ nói những lời như vậy nên tôi mới không bàn bạc!” Lý Hàm lạnh lùng nói: “Tôi chẳng thấy Minh Tịch đáng sợ chút nào. Cố Quốc Tường, tôi đã nhìn thấu con người anh rồi, bây giờ tôi chẳng còn mong đợi gì ở anh nữa, chỉ mong Minh Tịch có thể thi vào một trường đại học tốt mà thôi. Tôi chấp nhận làm tất cả mọi việc, chỉ cần có ích cho Minh Tịch là được. Trông mong anh đi biếu xén à? Hừ hừ! Tôi thì trông mong vào một con chó còn hơn!”

Nghe thấy câu nói cuối cùng, Cố Quốc Tường lập tức giơ cao tay về phía Lý Hàm. Cố Minh Tịch thấy thế nhìn dùng cơ thể mình đẩy Lý Hàm ra xa, cái tát của Cố Quốc Tường liền đặt thẳng vào lưng cậu, một tiếng “bốp” vang dội.

“Minh Tịch!”

Lý Hàm khóc lóc hô hào ôm chặt lấy con trai, Cố Minh Tịch nghiêng rặng khống chế những bước chân loạn choạng của mình, lưng cậu đau rất. Cố Minh Tịch quay lại nhìn bố, khẽ nói: “Bố, chương trình này dù sao cũng đã phát sóng rồi, nói những lời này còn có tác dụng gì đâu. Bố đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, đừng trách mẹ con nữa. Đều tại con nằng nặc đòi quay chương trình này chứ chẳng liên quan gì đến mẹ hết, con chỉ lo lắng vấn đề học hành sau này mà thôi. Không bàn trước với bố là lỗi của con, con thật lòng xin lỗi bố ạ.”

Ba người tất thảy cùng im lặng. Một lát sau, Cố Quốc Tường quơ lấy chùm chìa khóa xe trên bàn uống nước, nói: “Mày lớn rồi, tự có ý kiến của mình rồi, cũng chẳng cần đến cái người mày gọi là bố này nữa, ha ha ha ha...”

Anh ta khoác thêm áo đi ra cửa, Lý Hàm lớn tiếng hỏi: “Cố Quốc Tường, anh đi đâu?”

“Tôi phải báo cáo với cô à?” Ánh mắt lạnh lẽo Cố Quốc Tường đâm thẳng vào trái tim những người khác, “Chẳng phải trong mắt cô, tôi còn không bằng một con chó hay sao? Ha ha...”

Anh ta cười một tiếng nhạt nhẽo rồi mở cửa đi khỏi nhà.

Cơ thể Lý Hàm lung lay rồi bải hoải ngồi bệt xuống nền nhà. Mấy tháng qua quan hệ vợ chồng giữa chị và Cố Quốc Tường chẳng khác nào người đi trên dây, bề ngoài thì sóng yên biển lặng, hòa thuận tốt đẹp nhưng thực chất chỉ cần một ngọn gió cũng có thể đưa chị vào địa ngục.

Cố Minh Tịch ngồi xồm bên cạnh Lý Hàm, cất giọng lo lắng gọi mẹ: “Mẹ ơi!”

Lý Hàm ngồi một lúc rồi nói: “Mẹ không sao, con đừng lo. Minh Tịch, mẹ sẽ không bao giờ rời xa con một lần nào nữa!”

Trong đợt nghỉ Tết vừa qua, chị từ quê lên thành phố E với tâm trạng đầy phiền muộn thì hay tin Cố Minh Tịch không đến ở với ông bà nội mà tới nhà Bằng Sánh ở nhờ mấy ngày, lại còn bị ốm vì nắc mưa nên chị thấy hơi hận vô cùng, chị thề cho dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì, chị cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi con trai một lần nào nữa.

Đêm nay Cố Quốc Tường lại không về nhà. Cố Minh Tịch không biết bố đi đâu, Lý Hàm về phòng từ sớm, còn khóa cửa phòng. Cố Minh Tịch trần trọc trên giường, gần như thao thức suốt đêm.

Cảm giác vô định thoáng hiện hữu trong lòng cậu, nghĩ đến hình ảnh chính mình vừa xuất hiện trên tivi, đây cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cảnh tượng mình dùng chân làm việc. Thì ra trong mắt những người khác trông cậu làm việc bằng chân là như vậy, có phải thực sự như lời bố cậu nói, vừa đáng thương vừa buồn cười không nhỉ?

Khi bầu trời ngoài cửa sổ thấp thoáng màu xanh trắng, Cố Minh Tịch quyết định đứng dậy. Cậu đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, đúng lúc một đàn chim bay qua, tầm mắt cậu cứ mãi miết đuổi theo lũ động vật có đôi cánh dài này đến khi chúng càng bay càng xa, rồi biến mất khỏi tầm mắt cậu.

Hôm đó khi đến trường Cố Minh Tịch thực sự cảm nhận được ánh mắt thầy cô và các học sinh nhìn mình có gì đó rất lạ. Nhiều người đã xem chương trình tới qua, bình thường họ khá tò mò về cuộc sống của Cố Minh Tịch nhưng vì không cùng lớp nên không thể biết được. Tiết mục hôm qua vừa hay thỏa mãn được trí tò mò của mọi người, giờ lại nhìn thấy nhân vật chính ngoài đời thật, việc xì xào bàn tán là khó tránh khỏi.

Song các học sinh ở lớp 10A2 lại tương đối bình thường, mọi người đã dần không chú ý đến việc đó nữa mà bận rộn trở lại với công việc học tập.

Giáo viên vật lý tiến hành một bài kiểm tra trắc nghiệm. Sau khi nhận đề thi, Cố Minh Tịch chuyển tầm mắt nhìn đề bài được ghi trên đó, cậu nhận ra mình khó có thể tĩnh tâm được.

Bút đã được kẹp sẵn trên ngón chân nhưng Cố Minh Tịch lại ngồi thừ ra rất lâu. Bằng Sánh ngồi cạnh vui đầu làm bài, khẽ liếc mắt nhìn sang bài thi của Cố Minh Tịch, chẳng có chữ nào! Cô giật mình, vội vàng dùng tay phải chọc vào người cậu, ấy vậy mà Cố Minh Tịch chẳng có chút phản ứng gì. Bằng Sánh hoảng hốt, chẳng lo đến việc giáo viên sẽ nghĩ mình đang trao đổi bài, cô nghiêng người sang vỗ nhẹ vào vai Cố Minh Tịch, khẽ gọi cậu: “Này, này, Cố Minh Tịch...”

Cố Minh Tịch liền quay sang đối mặt với Bằng Sánh, giáo viên dạy vật lý ngồi trên bục giảng ho mạnh một tiếng, Bằng Sánh sợ quá vội cúi đầu xuống mặt bàn, cuối cùng Cố Minh Tịch cũng định thần lại, làm bừa vài câu.

Tan học, Bằng Sánh phải đi tập đánh bóng bàn nhưng không mấy yên tâm về Cố Minh Tịch, cô hỏi: “Hôm nay anh sao vậy? Cứ là lạ thế nào ấy.”

“Đâu có.” Cố Minh Tịch dùng hai chân thu dọn cặp sách, “Anh về trước đây, byebye.”

Bằng Sánh nói: “Hay là em không đi tập bóng bàn nữa, em đi với anh một đoạn nhé?”

“Không cần đâu.” Cố Minh Tịch đứng dậy rồi khom người dùng vai phải nhấc cặp sách lên rồi hất mạnh về phía sau, cố gắng đón lấy quai cặp bằng vai trái, thế nhưng một lần rồi hai lần vẫn không thành công.

Bằng Sánh đứng trước mặt giúp cậu đeo cặp cho từ từ rồi chỉnh lại cả hai tay áo cậu cho chỉnh tề. Cố Minh Tịch cúi gầm mặt, nói một câu cảm ơn.

“Cảm ơn em làm gì chứ!” Bằng Sánh than vãn. Cô thầm cảm thấy Cố Minh Tịch hôm nay hết sức khác thường, chỉ biết nhìn theo bóng dáng cậu ra khỏi cửa lớp, cứ có cảm giác cậu đang có tâm sự.

Cố Minh Tịch không đi xe bus, cậu cầm túi đi bộ trên đường. Khi băng qua khu xưởng Trọng Cơ, cậu lại nhìn thấy quán nướng Cá Mập, nhưng không ngờ còn nhìn thấy cả Cá Mập đang quét tước ngoài cửa.

Anh ta vẫn thế, nhưng quần áo mặc ít đi thì cơ thể vạm vỡ lại càng lộ rõ. Miệng anh ta ngâm một điệu thuốc, ngâm nga một điệu dân ca. Vừa quay lại liền nhìn thấy Cố Minh Tịch đang đứng ngay trước mặt mình.

“Ồ, cậu nhóc!” Đã hai tháng Cá Mập không gặp Cố Minh Tịch, bèn hỏi: “Vết thương ở chân chú em đã khỏi chưa?”

“Khỏi rồi ạ.” Cố Minh Tịch hơi giơ chân phải lên cao, “Chỉ để lại một vết sẹo thôi.”

“Từ đó trở đi có gặp bọn du côn kia nữa không?”

“Không ạ.”

“Sao vậy? Không vui à? Vừa mới tan học mà?” Cá Mập nhìn Cố Minh Tịch thật kỹ rồi hỏi: “Có cần anh chở đến trạm xe không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, cậu cup mắt xuống, lát sau mới hỏi: “Anh Cá Mập, em vào quán anh ngồi một lát được không ạ? EM không muốn về nhà.”

“?” Sau một thoáng sững sờ, Cá Mập liền ôm lấy vai Cố Minh Tịch: “Dĩ nhiên là ok rồi, ăn tối rồi hãy đi, anh mời chú một bữa.”

Anh ta đưa Cố Minh Tịch vào trong quán của mình, Sò và Hầu lại đang xiên thịt. Cả hai người đều có ấn tượng rất mạnh với cậu bé điển trai không có hai tay này, vừa thấy Cố Minh Tịch liền nở nụ cười thân thiện. Cố Minh Tịch thấy thú vị khi chứng kiến hai người thanh niên xiên thịt thoăn thoắt liền đứng đó xem một hồi. Cá Mập hỏi cậu: “Cậu nhóc thích ăn gì? Tối nay anh sẽ đích thân nướng đồ cho nhóc ăn!”

Sò sở hữu một gương mặt trẻ con, thoát nhìn chỉ lớn hơn Cố Minh Tịch một chút, cười nói: “Đã lâu lắm rồi anh Cá Mập không đích thân nướng đồ ăn, thằng nhóc này cũng có máu mặt đấy chứ!”

Cá Mập liền vỗ mạnh vào gáy tên Sò: “Mày dám gọi người ta là thằng nhóc hả? Không biết lớn bé gì hết!”

Anh ta ngâm điệu thuốc trong miệng, quay lại hỏi Cố Minh Tịch: “Nhóc bao nhiêu tuổi rồi?”

“Đến tháng tám này em tròn mười bảy.” Cố Minh Tịch đáp.

“À, chỉ kém tui một tuổi.” Sò tỏ ra rất đắc ý, “Tui vừa tròn mười tám.”

Hầu đứng cạnh xen vào: “Anh đây mười chín rồi!”

“Cậu nhóc này vẫn là học sinh, hai đứa chúng bay biến sang một bên đi!” Cá Mập híp mắt dạy dỗ hai nhân viên của mình: “Nghe cho rõ đây, không được cho thằng bé hút thuốc, uống rượu. Cậu nhóc muốn ăn bao nhiêu thịt cứ để cậu ấy ăn thỏa thích.”

Cố Minh Tịch đứng bên cạnh nhìn họ mồm năm miệng mười, Cá Mập mắng hai cậu nhân viên xoi xoi nhưng hình như hai thanh niên trẻ tuổi Sò và Hầu lại rất thần phục ông chủ của mình. Cố Minh Tịch kéo ghế ngồi, ở trong một không gian xa lạ như vậy, không hiểu sao cậu lại thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thật khó hiểu!

Lại một lần nữa Bảng Sánh không thể chuyển tâm vào tập đánh bóng bàn. Sau một trận thi đấu với Trịnh Xảo Xảo, Tạ Ích – người theo dõi từ đầu đến cuối yêu cầu cô dừng lại: “Cua, cậu đừng đánh nữa, nếu có việc thì về trước đi, không cần lãng phí thời gian ở đây đâu.”

Bảng Sánh đứng đờ ra tại chỗ, nói: “Tớ không sao mà.”

“Không sao mà cậu đánh như vậy à?” Tạ Ích chau mày, “Tạm thời cậu ra nghỉ đi, để tớ đánh cùng Trịnh Xảo Xảo.”

Bảng Sánh cúi gằm mặt đi ra khỏi sân, cảm giác bức bối trong người không ngừng xâm chiếm cơ thể cô, thế là Bảng Sánh bỏ vọt xuống, bắt đầu chạy vòng quanh sân.

Cô chạy nhiều vòng quanh sân vận động đến khi toát rã mồ hôi, gương mặt đỏ bừng. Được vài vòng, Bảng Sánh chống lưng quay lại bàn đánh bóng, cầm chai nước thủy tinh lên tu uống ực. Bất ngờ Tạ Ích cướp lấy chai nước trên tay cô, nghiêm khắc nói: “Vừa vận động cường độ mạnh xong không được uống nước như vậy, phải uống từng hớp nhỏ một.”

Bàng Sánh thờ phì phò nhìn cậu.

Trịnh Xảo Xảo đi tới bên cạnh Bàng Sánh, quan tâm hỏi: “Cua nhỏ, hôm nay cậu sao đấy?”

Bàng Sánh không trả lời. Tạ Ích bèn hỏi: “Cãi nhau với Cố Minh Tịch à?”

“Không!” Bàng Sánh khề nói: “Chỉ là... Hôm nay Cố Minh Tịch có hơi kỳ lạ, cả ngày xao nhãng, thậm chí còn không làm xong bài kiểm tra. Tớ rất lo cho cậu ấy.”

Tạ Ích hỏi: “Vì chương trình tối qua à?”

Bàng Sánh chớp chớp mắt, “Cậu cũng xem sao?”

“Ừ, giáo viên thông báo đến cho từng lớp mà, chắc cả trường đều xem.” Tạ Ích khẽ nhún vai, “Thực lòng tớ không thể nói ra những lời nhạt nhẽo kiểu như ‘không sao đâu’, đúng là chẳng có ý nghĩa gì cả. Tớ nghĩ trong lòng hẳn là Cố Minh Tịch có phần không vui, vì vậy cậu nên ở bên cạnh cậu ấy, Cua ạ.”

Bàng Sánh sốt sắng nói: “Tớ biết là vậy. Nhưng bây giờ nhà cậu ấy và nhà tớ ở hai hướng ngược nhau, tớ đâu có cùng đường với cậu ấy.”

“Không sao, cậu cũng đừng lo lắng quá, tớ tin Cố Minh Tịch sẽ nhanh chóng bình thường trở lại thôi.” Nụ cười của Tạ Ích sáng rực rỡ, cầm chiếc vạt đánh bóng mà Bàng Sánh đặt trên bàn lên đưa cô: “Tập thêm một lúc nữa rồi chuẩn bị về thôi.”

Khi Bàng Sánh kết thúc buổi tập bóng bàn và trở về nhà thì đã là bảy giờ hơn. Cô vừa bước vào đã thấy Bàng Thủy Sinh vồn vã ra đón, hỏi: “Sánh Sánh, con có đi cùng Minh Tịch không?”

Bàng Sánh nhìn bố bằng ánh mắt đầy bất ngờ: “Không ạ. Hôm nay thứ năm con phải đi tập bóng bàn.”

“Vậy con có biết Minh Tịch đi đâu không?”

“Cố Minh Tịch? Anh ấy tan học là đi về luôn mà, lúc ấy là năm rưỡi, cùng lắm là năm giờ bốn mươi con đã thấy anh ấy đi về rồi.”

Bàng Thủy Sinh chạy về phía điện thoại cố định trong nhà: “Để bố báo cho mẹ nó biết.”

Bàng Sánh chạy theo bố, hỏi: “Bố, có chuyện gì vậy? Không thấy Cố Minh Tịch đâu nữa à?”

“Ừ.” Bàng Thủy Sinh bấm số gọi đi, “Mọi ngày sáu giờ ba mươi nó đã về tới nhà, vậy mà hôm nay giờ này còn chưa thấy về, cũng chẳng gọi điện thông báo gì cả.”

Bàng Sánh bàng hoàng.

Chẳng ai có tâm trạng ăn tối, chỉ miễn cưỡng và vài miếng cơm rồi bắt đầu ngồi đợi điện thoại.

Hơn tám giờ tối, Bàng Thủy Sinh sốt ruột quá bèn chủ động gọi cho Lý Hàm. Chị vẫn chờ ở nhà không dám đi đâu, nói Cố Minh Tịch vẫn chưa về.

Bàng Thủy Sinh nhanh chóng đưa ra quyết định: “Em ở nhà chờ thằng bé, để anh ra ngoài tìm.”

Dừng lại một lát, anh hỏi: “Quốc Tường đâu?”

“Anh ấy...” Lý Hàm đành nói thật, “Anh ấy chưa về.”

“Em gọi cho anh ấy chưa?”

“Gọi rồi nhưng tắt máy.”

“...” Bàng Thủy Sinh không hỏi thêm câu nào nữa. “Anh mang điện thoại, nếu có việc gì cứ gọi cho anh, để đó anh ra ngoài tìm Minh Tịch xem sao. A Hàm, em đừng lo lắng quá, Minh Tịch là một đứa trẻ ngoan ngoãn, sẽ không sao đâu.”

Thấy bố chuẩn bị ra ngoài, Bàng Sánh cũng cầm theo chìa khóa xe: “Để con đi cùng bố.”

Bàng Thủy Sinh trợn mắt, “Con đi làm gì?”

“Con biết bình thường Cố Minh Tịch hay đi đâu.” Bàng Sánh nóng vội nói: “Có những nơi mọi người không biết!”

Bàng Thủy Sinh nghĩ thấy cũng đúng, nhìn vẻ mặt kiên quyết của con gái, anh nói: “Tự con phải cẩn thận nhé.”

“Dạ.”

Bàng Thủy Sinh và Bàng Sánh cùng đạp xe tới trường Nhất Trung, lớp mười hai vẫn ở trường tự học buổi tối, Bàng Sánh vào trong đi khắp một lượt mà không hề trông thấy bóng dáng Cố Minh Tịch.

Rời khỏi trường học, cô đề nghị đến tìm ở công viên gần trường, trước đây cô và Cố Minh Tịch thường xuyên vào đó chơi.

Hai bố con đi vào trong công viên, sắc trời lúc này đã tốiมืด, người tập thể dục cùng những gánh hàng rong đã rời khỏi nơi đây từ sớm, công viên vắng lặng như tờ, Bàng Sánh vừa đạp xe vừa gọi to: “Cố Minh Tịch! Cố Minh Tịch!”

Mười phút sau, họ đưa ra kết luận: Cố Minh Tịch không có ở đây.

Bàng Thủy Sinh hỏi Bàng Sánh Cố Minh Tịch đi đường nào về nhà, Bàng Sánh vỗ đầu: “Chắc chắn anh ấy không đi taxi mà sẽ đi bộ đến đường 263, phải mất nửa tiếng, còn phải đi qua khu vực xưởng Trọng Cơ.”

“Xưởng Trọng Cơ?” Bàng Thủy Sinh thoáng suy tư rồi nói: “Vậy bố con mình sẽ đạp xe theo con đường mà thằng bé đi, rồi hỏi người dân xem sao, Minh Tịch không có tay, có lẽ mọi người sẽ chú ý tới nó.”

Họ có hỏi thăm những hàng quán trên vỉa hè, có người nói chưa từng gặp ai như vậy, có người thì bảo gặp rồi, còn nhỏ thằng bé không có tay đeo cặp sách đó thường xuyên đi đường này, nhưng hôm nay thì không có ai nhìn thấy bóng dáng Cố Minh Tịch.

Họ đi qua xưởng Trọng Cơ, đạp xe tới tận trạm xe bus trên đường 263, Bàng Sánh dắt xe đứng bên vỉa hè, hướng ánh mắt mong lung nhìn quanh bốn phía. Bây giờ đã là chín rưỡi tối, Cố Minh Tịch vẫn chưa về nhà, rốt cuộc cậu đang ở đâu?

Bàng Thủy Sinh vuốt nhẹ lên mắt con gái: “Sao phải khóc?”

Bị bố vạch trần, cuối cùng Bàng Sánh không kìm nén được nữa, bèn òa khóc sục sùi.

Cô đang vô cùng sợ hãi, chuyện này chưa bao giờ xảy ra, khu vực xưởng Trọng Cơ an ninh không tốt, trộm cắp khắp nơi, du côn hoành hành, chuyện đồng hương tụ tập đánh nhau xảy ra như cơm bữa, thậm chí trước đây còn có người chết đã đưa lên tivi.

Cố Minh Tịch của cô đã biến mất như thế, chẳng có bất kỳ thông tin nào. Trước đây những khi về muộn vì mưa, vì được giáo viên giữ lại hay bị Bàng Sánh kéo đi chơi, lần nào Cố Minh Tịch cũng tìm một bộ điện thoại công cộng nào đó để gọi điện thông báo về nhà. Cậu là một học sinh ngoan, nghe lời người lớn, biết điều và khiến mọi người yên tâm nhất trên đời, chưa bao giờ bật vô âm tín như thế này.

Bàng Sánh khóc rưng rức trên đường cái. Bàng Thủy Sinh cao giọng mắng cô, bảo cô đạp xe quay lại tìm lần nữa. Mới đi được năm phút thì điện thoại của anh đổ chuông.

Lý Hàm nói Cố Minh Tịch về nhà rồi.

Bàng Thủy Sinh thở phào một hơi nhẹ nhõm, anh quay lại nói với cô con gái đang ằng ặc nước mắt của mình: “Minh Tịch về nhà an toàn rồi, bố con mình cũng về thôi.”

Bàng Thủy Sinh cho Bàng Sánh biết lý do Cố Minh Tịch về muộn là vì cậu tự nhiên muốn tới nhà sách Tân Hoa, vừa cầm sách lên đọc là quên luôn cả thời gian nên mới về muộn. Lý Hàm và Bàng Thủy Sinh đều tin lời Cố Minh Tịch nhưng Bàng Sánh thì hoàn toàn không.

Tối đó Bàng Sánh làm bài đến tận một rưỡi hôm sau, suýt nữa ngủ quên trên bàn học. Trời sáng bánh mắt cô hoang mang tỉnh giấc rồi hoang mang đạp xe đến trường.

Cố Minh Tịch đã có mặt ở lớp. Nhìn thấy cậu, Bàng Sánh liền quăng mạnh cặp sách lên mặt bàn, ngồi phịch xuống ghế một cách hùng hổ. Lúc lấy đồ dùng từ cặp sách ra ngoài, tiếng sách vở, hộp bút đập xuống bàn xoang xoảng.

Cố Minh Tịch chỉ quay lại nhìn cô thật nhanh chứ không hề lên tiếng.

Cả một buổi sáng hai người không nói chuyện gì với nhau. Thậm chí vào giờ tiếng Anh, cô Đới yêu cầu hai bạn ngồi cùng bài tập hội thoại, Bàng Sánh cũng coi như không nghe thấy, nằm rạp xuống mặt bàn cầm bút chọc vào trang vở.

Chọc mãi chọc mãi, trang giấy thủng lỗ chỗ vì hành động này của cô chủ, Cố Minh Tịch ở bên cạnh nhìn trộm cô mấy lần rồi cầm cúi tự đọc bài khóa tiếng Anh.

Nghe thấy cách phát âm rõ ràng của cậu, Bàng Sánh bực mình hết sức.

Giờ học buổi sáng kết thúc, các bạn cùng lớp chuẩn bị tới căng tin ăn trưa. Cố Minh Tịch dùng hai chân đặt khay đựng cơm lên mặt bàn rồi lấy thẻ mua cơm ra, kẹp vào chân giờ lên cao, sau đó dùng răng cắn chặt tấm thẻ. Cậu đứng dậy khom lưng xuống, kẹp cặp lồng vào giữa vai và má, sau đó đứng thẳng lưng đi ra khỏi lớp học.

Nhìn theo bóng cậu, Bàng Sánh chỉ biết trợn trừng hai mắt.

Chuyện gì thế này? Cậu vừa ăn cướp vừa la làng ư? Cố Minh Tịch đang giận dữ đó sao?

Nhưng cậu giận dữ gì mới được? Bàng Sánh cô còn chưa tính sổ với cậu kia mà!

Bàng Sánh cầm khay đựng com đuổi theo cậu tới căng tin thì đã thấy Cố Minh Tịch đang xếp hàng, cậu đứng thẳng, đầu vẹo đi vì bận kẹp cái khay, Bàng Sánh lẳng lặng đứng vào vị trí cuối hàng của cậu, mắt nhìn chăm chăm bóng dáng Cố Minh Tịch.

Lúc đến lượt mình, Cố Minh Tịch hơi quay người, thả lỏng má và vai để đặt khay com lên cửa sổ, rồi nhả thẻ com cho vào khay, nói với đầu bếp phía trong những thứ mà cậu muốn ăn.

Một người nhanh nhẹn chạy tới bên cạnh Bàng Sánh, đuôi tóc được bện gọn gàng không ngừng lắc lư sau lưng.

Đầu bếp đưa ra khay com đầy đồ ăn rồi quẹt thẻ, Cố Minh Tịch lại dùng miệng cắn thẻ com, trong lúc còn đang cân nhắc xem nên lấy khay com đi thẻ nào thì Tường Chi Nhã đã bung khay com trên cửa sổ lên.

“Cố Minh Tịch, để tớ bung giúp.” Cô điệu đà nói.

Cố Minh Tịch đang bận cắn thẻ com nên không nói được, Tường Chi Nhã liền ân cần lấy thẻ com ra khỏi miệng cậu, bấy giờ Cố Minh Tịch mới khẽ lên tiếng: “Cảm ơn cậu.”

Lúc hai người băng qua Bàng Sánh, đầu Cố Minh Tịch cúi gằm xuống, Bàng Sánh thì bần thần nhìn cậu. Sau đó cô lập tức đi ra khỏi hàng, chặn bước cậu.

“Cố Minh Tịch.” Bàng Sánh gọi tên làm Cố Minh Tịch phải dừng bước, lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

Bàng Sánh nói: “Em muốn ăn mì xào, anh có đi ra ngoài ăn với em không?”

Cố Minh Tịch bình thản đáp lại: “Anh đã lấy com rồi.”

“Mang về nhà hâm nóng lại để tối ăn cũng được mà.”

“Vậy không còn tươi ngon nữa.”

“Thế thì đồ đi.”

“Lãng phí đồ ăn không tốt.”

Mắt Bàng Sánh đỏ hoe: “Anh sao vậy?”

Cô nhìn cậu bằng một thái độ đầy ám ức, lặp lại câu hỏi: “Cố Minh Tịch, anh sao vậy?”

Cố Minh Tịch lại cúi gằm mặt xuống: “Anh chẳng sao cả, anh đi ăn com đây.”

Tường Chi Nhã bung khay com chờ bên cạnh từ nãy đến giờ. Lúc đi qua Bàng Sánh, không gian chật chội trong căng tin còn khiến hai ống tay áo trống không của cậu lướt qua cánh tay đang cứng đờ của Bàng Sánh.

Trong đầu Bàng Sánh chỉ còn duy nhất một ý nghĩ: Không ổn, Cố Minh Tịch điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mr Đà Điểu Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.